

Ο ΗΣΑΥΔΟΣ

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ ΤΗΣ ΑΙΤΝΑΣ

ΜΟΣΧΟΒΟΛΑ οσιότητα ή μία. Η άσπιλη, η αμύλητη, η αναστασία. Παλάμη αγροίου δεν έχει περάσει πάνω από το χνούδι του προσώπου της. Χνούδι λέμε. Χνούδι ήταν κάποτε. Τώρα που ψαύει το φθινόπωρό της, δ,τι ήταν χνούδι, έγινε σταχτιά χλόη, σαν τα μούσκαλα που φυτρώνουν στους γερασμένους τοίχους των έρειπών. Μαράθηκε στον ασκητισμό. Η θλίψη ασγοσταλάζει από τα μάτια της. Τό άροτρο του χρόνου δογασε την επιφάνειά της και μέσα στ' αλλοκία που άνοιξε έσπειρε το σπόρο της κακίας. Κακία άπέναντι έκείνων που δοκιμάζουν τ' αγαθά της ζωής.

Δέ φαίνεται να ύπηρε ή ώρα κατά την περίοδο της νεότητάς της. Δεν ήταν καν ή εμπευστρία. Δεν την έκάλεσαν, όταν την είδαν να περνά από τη ζωή. Δέ βρέθηκαν δυο χείλη ανδρικά που ν' αναζητήσουν τα δικά της χείλη. Δεν την επείρασαν, δεν την φλέετασαν, δεν την θέρμαναν με μία έρωτική ματιά. Μία ζωή χωρίς θαμεία. Πού πρότασι σε γάμο; Έδω δύσκολα τακτοποιούνται άκάμα κι' έκεινες που είναι γεμάτες φυσικά χαρίσματα. Χωρίς χαρίσματα αυτή, άλλα και δίχως προίκας, δεν έφώτισε τα δημάτα νυμφίου στον έρμη νυμφώνα της. Ούτε σε έλευθερους συνδέσμιους την κάλεσαν. Άπέφυγαν να την έλθουν και μ' ένα χορευτικό γύρο. Όσες φορές την πλησίασαν για να της πούν το «χορεύετε δεσποινίς;» διέκρινε στα μάτια τους τον όλκτο και την άγγραρία, και άρνήθηκε να δεχθί το βοήθημα.

Κανείς δεν μπορεί να ξέρη ποιά δρόμο θ' ακολουθούσε αν άνηκε στην κατηγορία των κοριτσιών με ζήτησι. Δίχως ζήτησι αυτή, διατήρησε την αγνότητά της και σήμερα, κίτρινο φύλλο του φθινοπώρου, στο κατώφλι του άχαρου χειμώνα της, έπαίρεται για την άρετή της και μιλεί με σκληρότητα για όσες γεύονται έρωτικούς καρπούς.

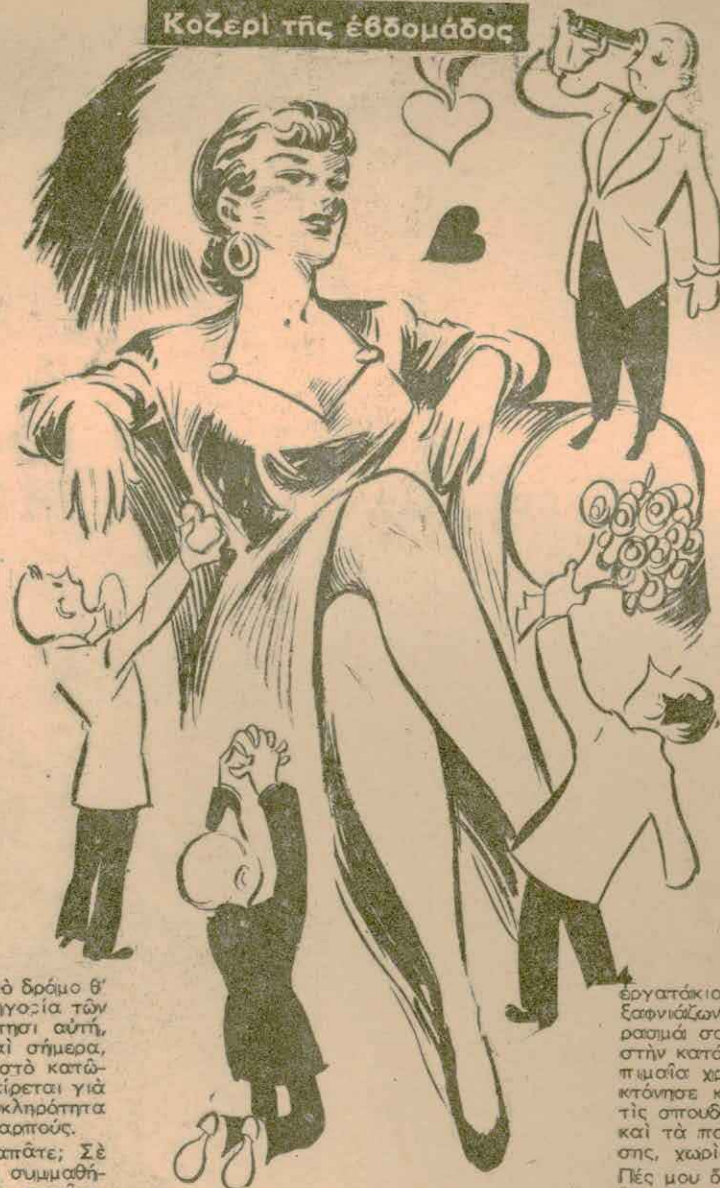
Και τ'ά λέει σε ποιάν, αν αγαπάτε; Σε πλάσμα άδωρό, παλιά της συμμαθήτριά, άμυλη κι' αυτήν, σε μία γυναίκα, με την οποία μαζί ξεκίνησαν στη ζωή, γρήγορα όμως χώρισαν τους δρόμους τους. Κόρη του Βεζούβιου ή άλλη, με τη λάβα της Αίτνας στα σπλάχνα, πυρηνική ένέργεια, βάρβα έκρηκτική, ή φωτιά που έγινε σάρκα και, φλεγόμενη φλέγει. Λαμπάδα που λυώνει καθώς φωτίζει. Ο πυρπολότης που πυρπολείται κι' ο ίδιος καθώς πυρπολεί. Μαρώ ήταν που την έστέλναν στο μακάθη της γειτονιάς, κι' αυτός ένοιωσε την παρουσία του θηλικού όταν την έβλεπε. Στο Δημοτικό πήγαινε και στο πέρασμά της στρέφονταν με ένδιαφέρον πίσω τους οι άμαρταλοί. Σκάνδαλο στο Γυμνάσιο. Όχηρό της Ίνδοκίνας είχε γίνει το πατρικό της σπίτι και συναστίζονταν απέξω οι παλιορακίτες. Δεν πρόλαβε ν' άνοιξη το μπουμπουκι και τη ζήτησαν σε γάμο. Τρείς γάμους με τ' όνομά της σημειώνει το γραμείο που έκιδει τις άδειες. Θα προχωρούσε και στον τέταρτο αν ήταν ελαστικώτερο ή άρχιεπισκόπος.

Άφου όμως δεν της εύλογούν την τέταρτη ένωσι, άνευλόγητη διανύει το έρωτικό σταδίο της. Ο χρόνος που περνά από πάνω της, δεν της άρακίώνει τους θαυμαστές. Έπιμονη ζήτησι. Άποκρούει τους πολλούς. Μπορεί όμως να περνά μία ζωή άπαθώντας ένα κόσμο που σε καλεί σε χαρές, όταν μάλιστα οι χαρές αυτές άνταποκρίνονται στις έσωτερικές φωνές σου; Διόχνεις τον ένα, διόχνεις τους δυο, διόχνεις τους δέκα. Σε κάποιον όμως άπ' όλους θα σκαλώσεις. Και σκαλώνει κάθε τόσο και σ' ένα.

Οι δυο αυτές αντίθεσεις συναντήθηκαν και ή μία άντίκρου στην άλλη, ή άνυμφευτη και ή πολύγαμη δίνουν τη μάχη τους. Οι πρώτες βολές προήλθαν από την ήλικωμένη κόρη. Μίλησε με πάθος και με κακία. Έκτρανκανε τη διαφορά, στάθηκε άμειλικτη έμπρηστις έρωτικές άταξίες. Και κάθε της φράσι ήταν και μία γουλιά δηλητήριο, μία μπηχτή στην παλιά συμμαθήτριά της.

Άγαθή είναι ή άλλη. Η άγαθότητα συντροφεί πολλές φορές την άμαρτία. Άλλοιμονο όμως αν κοιμιά φορά άγρίεψη ή άγαθός.

Κοζερί της εβδομάδος

—Θυμάσαι το κάζο του καυμένου του Μαθηματικού;...

προσκήσεις σε παρόνομες ένώσεις. Δέ σου έτυχε ν' άντιληφθής τον κοχλασμό που προκάλεσε στο αίμα των άλλων. Δέ θέρμανες, δε θερμάθηκες.

Ευχαρίστησε, βέβαια, τους ούρανοους που σου έδωσαν όλα τα μέσα για να μείνης στην άρετή, που δεν έθεσαν στη διάθεσί σου ούτε μόνιμο για να πιάς στους κάσμιους της άμαρτίας. Άναμάρτητη, γιατί δεν μπόρεσες να γίνης άμαρτωλή. Ελογία Κύριο, δόξασε τον Κύριο σου γι' αυτό, άλλα μην έπαύρεσαι, μη ποζάρης, μη παίρνεις τη θέση του κριτή, που καταδικάζει τους άλλους.

Είπε ή κυρία με το πολυσέλιδο έρωτικό ήμερολόγιο στην άλλη που δεν έχει κάνει ούτε χερικό στο λευκάμά της, είτε και ξεσπάσε αυτή. Την άκουσε και βυθίστηκε στην όδυν ή άλλη.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Τά κουνούτια σταμάτησαν το τραίνο

Ένα φορτηγό τραίνο, στη Δανία, καθυστέρησε 90 λεπτά της ώρας στην άρχή της γαφύρας του Στορστραμπρέν —της μακρότερης του κάσμου— γιατί οι σιδηροδρομικές γραμμές πάνω σ' αυτήν είχαν σκεπαστή από άμετρητα κουνούτια. Οι τσούχλοι της άτμομηχανής γλυτορούσαν πάνω στο στρώμα των έντόμων, χρειάστηκε δέ τελικά να σκορπιστή άμμος στις γραμμές, για να μπόρεση να προχωρήσει το τραίνο.

Γίνεται τότε πιά κακός από τον κακό. Και ή άγαθή άγρίεψε. Έκει που δεχόταν τις βολές, ορθώθηκε ξαφνικά, ανέλαβε αυτή την έπίθεσι κι' έγινε σκληρή, έγινε άμειλικτη, έγινε άπάνθρωπη. Τό μοχαίρι στην καρδιά, στα πιά εύπαθη σημεία.

Άρχισε με το χαμόγελο. Συμφώνησε μαζί της. Δεν της άμφοισθήθηκε την άρετή. Άνέγχιτη, πείσμη, έδωσε στο φθινόπωρό της.

—Κανένας δέ σου τό άρνείται αυτό. Πές μου όμως κι' έσύ με είλικρίνεια: Έρθαν πολλοί να χτυπήσουν την πόρτα σου; Πήρες πολλές έπιστολές από άνθρώπους που σου λένε ότι φαύλουν από τη ζωή γιατί δεν άντέχουν στην άρησι σου; Άς μη τό πώ άμως ως εκεί. Άκουσες ποτέ κιόρα να παίζη νύχτα με φεγγάρι κάτω από τα παράθυρά σου; Είδες άγόρια να συμπλέκονται για την κατάκτησί σου; Άπολύθηκε κανένας καθηγητής —θυμάσαι το κάζο του καυμένου του Μαθηματικού— γιατί σε κάλεσε στο δωμάτιό του; Είδες να καταβούν περιουσίες στα πόδια σου; Πήγες στο θέατρο, κι' έτσι καθώς παρακολουθούσες την παράστασι, σου ήρθε το μυλιετακό του ζεν πρεμιέ, τρομερού Δόν Ζουάν της εποχής του, που καθώς σε πήρε το μάτι του από τη σκηνή, παραξελίστηκε, και σου έστειλε το μήνυμά του, έτοιμος να πέσι στα πόδια σου και ν' άποπέμψη όλες τις άλλες; Είδες δόδες του τόπου να ταπεινώνονται μπροστά σου; Ένωικωσες τό άνώνυμο πλήθος, τό πεζοδόμιο, με τους άφανείς, τους έπιφανείς, τα μαστοράκια, τα εργατάκια, τους γέροντες, τους έρμους και ν' άναστενάζουν στο πέρασμά σου; Σου έτυχε κανείς να βαδίσι στην κατάχρησι νομίζοντας ότι με τα κλοπιμιά χρήματα θα σε άποκτούσε; Αυτόκτονησε κανείς για σένα; Άφησε κανείς τις σπουδές του; Έγκατέλειπε τη γυναίκα και τα παιδιά του, χωρίς να του τό ζήτησης, χωρίς να τον ένθαρύνης σ' αυτό;...

Πές μου ότι σου έτυχε ένα άπ' όλα αυτά, ένα τό πιά μικρό, τό πιά άσημάντο, άς είναι και τό πείραγμα του αλήτη, και τότε θ' άναγκάσω την άξία της έγκράτειάς σου και θα σε προσκυνήσω. Έσύ όμως, άγαπητή μου φίλη, ένώθηκες τόσο άπ' τη φύσι, ώστε χωρίς ένόχλησι να περνάς τη ζωή. Εύτυχισμένη μου έσύ! Άράχινεσε τό κουδούνι της πόρτας σου. Δέ σε κούρασαν με άβρόες προσκήσεις σε γάμους νόμιμους. Δέ σ' έβαλαν στον πειρασμό με τον κοχλασμό που προκάλεσε στο αίμα των άλλων. Δέ θέρμανες, δε θερμάθηκες.

Ευχαρίστησε, βέβαια, τους ούρανοους που σου έδωσαν όλα τα μέσα για να μείνης στην άρετή, που δεν έθεσαν στη διάθεσί σου ούτε μόνιμο για να πιάς στους κάσμιους της άμαρτίας. Άναμάρτητη, γιατί δεν μπόρεσες να γίνης άμαρτωλή. Ελογία Κύριο, δόξασε τον Κύριο σου γι' αυτό, άλλα μην έπαύρεσαι, μη ποζάρης, μη παίρνεις τη θέση του κριτή, που καταδικάζει τους άλλους.

Είπε ή κυρία με το πολυσέλιδο έρωτικό ήμερολόγιο στην άλλη που δεν έχει κάνει ούτε χερικό στο λευκάμά της, είτε και ξεσπάσε αυτή. Την άκουσε και βυθίστηκε στην όδυν ή άλλη.

ΣΣ

—Τά εισιτήριά σας!

Εύσεβεις πόθοι...

—Ποίν σας πώ τό «γαί», κύριε δ-παστυνόμε, πρέπει γά ξέρετε, ότι έχω πολύ βεβαρμένο τό...ποινικό μου μη-τρώο!

(Του Άρχέλαου)

ΜΕΣΑ στο τρόλλεϋ της δ-δου Πατισίων — ώρα συνωστισμού — ένας έπιβάτης ξαφνικά φωνάζει: —Τό πορτοφόλι μου! Μοϋ κλέψαν τό πορτοφόλι μου! Όλοι οι έπιβάτες τον κυττάζουν κι' ο άνθρως συνεχίζει: —Τό πορτοφόλι μου! Κάποιος έκλεψε τό πορτοφόλι μου! Οι έπιβάτες άνήσυχοι φέρνουν ένστικτωδώς τό χέρι στην τσέπη γιά να βεβαιωθούν ότι τό δικό τους πορτοφόλι είναι στη θέση του.

—Τό πορτοφόλι μου! φωνάζει γιά τρίτη φορά ο έπιβάτης. Έδώ μέσα μου τό κλέψανε! Άλλά ξαφνικά, καθώς ψά.

χνεται άκόμη, τό βρίσκει και ξαναφωνάζει: —Ά παρντόν! Με συγχωρήτε! Τό βόρκα! Τό είχα βάσει στη τσέπη του παντελονίου!

Κι' ένας έπιβάτης άπ' τό πίσω μέρος του τρόλλεϋ: —Εεεε, έσεις που είστε πιά κοντά δεν βαράτε μία καρπαζιά στον κύριο; Και γίνεται... άκρα ιλαρότης!

Λιμουζίνα τεραστίων διαστάσεων — έπιθλητική, άστραφτερή, φαντασμαγορική — μπαίνει σ' έναν στενό δρόμο, συνοικιακό, που μόλις την χωράει. Ο δρόμος είναι άνώμαλος, χωρίς άσφαλτο κι' ο κύριος που κάθεται στο βολάν την πάει οργα-οργά. Μπροστά της, όμως, ξαφνικά βρίσκεται ένας άνθρως από το λαό που προχωρεί οργα-οργά, άργα και με τό πάσο του χωρίς να νοιάζεται καθόλου γιά την φαντατερή λιμουζίνα που της κόβει τον δρόμο. Κορνάρει ο οδηγός, τίποτα ο πεζός. Ξαφνοί, ναι ο οδηγός. Ούτε γυρίζει να κυττάξη ο πεζός. Πεισματάρης, άδαφρος, περιφρονητικός συνεχίζει τον άργό βηματισμό του με όλο του τό πάσο. Όπου θυμώσει ο οδηγός και βάζει την φωνή: —Βρέ άνθρως, που θεού γιάτι δεν μου άνοίγεις δρόμο να περάσω; Κι' ο άλλος με άπάθει: —Και τί θέλεις σ' αυτόν τον δρόμο; —Λογισμός θα σου δώσω! —Εμ! Αυτός ο δρόμος είναι γιά πεζούς! Ο μόνος που μας έμενει! Όλους τους άλλους μας τους ήπιατε...

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

Κι' ο άνθρως του βολάν, άντιλαμβάνομενος τ' όσος τό δικό του πεζού, χαμογέλα κι' ακολουθεί οργα-οργά ως πού να βγί άπ' τον δρόμο.

ΕΤΟΣ 2. - ΑΘΗΝΑΙ, 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1954. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 832

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΣΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΤΗΛ. 27-135—29-967 © ΓΙΜΗ Δρ. 6.—

—Γκαρόν! Έλα έδώ! —Όρίστε, κύριε. —Τι ποτήρι βρώμικο είναι αυτό; Άλλάξέ μου τό. —Τού άλλαξέ τό ποτήρι με τό νερό και σε λιγάκι! —Γκαρόν! Έλα έδώ! —Όρίστε, κύριε. —Τι μερίδα είναι αυτή; Άλλάξέ την, σε παρακαλώ. Ξεροκαταπίνει τό γκαρόν, αλλάζει την μερίδα του ψητού και φέρνει μία άλλη, με περισσότερο ψάχνό. Άλλά σε λίγο: —Γκαρόν! Έλα έδώ! —Όρίστε, κύριε. —Τι κολλάρο είναι αυτό; Συμπλήρωσε τη μύδρα. —Τό γκαρόν παίρνει τό ποτήρι με τη μύδρα και της μικραίνει τό... κολλάρο. Άλλά σε λίγο πάλι:

ΣΚΙΤΣΑ
της Έδοκίης

ΕΥΣΥΜΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ

—Γκαρόν! —Τό γκαρόν όμως δεν έρχεται. —Γκαρόν! Ξαναφωνάζει. —Τό γκαρόν πούθενά. Ο νευρικός πελάτης όρμεται, χτυπά μαχαίρια και πηρούνει: —Γκαρόν! Τι κατάσταση είναι αυτή; Γκαρόν! —Επί τέλους εμφανίζεται πάλι τό γκαρόν. —Μα τί έίνεις; ούρλιάζει ο πελάτης. Τόση ώρα ψάχνω. Πού άουνα;

Και τό γκαρόν με τό μάτι βολώνω! —Πήγα να βρω ένα άκρωρό, πρόσ χρόνια θα πάω φυλακή αν κανόν φόνος. Κι' ο ζορκός πελάτης ξεροκαταπίνει, χαμογέλα, και δεν ξαναφωνάζει.

ΣΤΙΛΠΙΝΑ, ολοκαίνουργια, στρουγγυλά και τρούπια — μικρά και μενάλα — έκαναν την εμφάνισή τους επί τέλους! — Ώστερα από τόση άναμνήσι τα νικελένια κέρματα στις καθημερινές δοσοληψίες. Και οι συμπόλιτες έσπευσαν να τα υποδεχθούν με χαρά γιά να τα πωλήσουν άπ' τα χέρτινα κουβέλια που χρόνια τώρα γεμίζουν τις τσέπες τους. Μόνο που με τό «λεπτά» γίνεται άκόμα λίγο υπέρθεμα.

—Η όκνην σ' ένα λεωφορείο, δίνει ή γυναίκοϋλα ένα κιλάκι και της δίνει ο εισπράκτορας ρεστα ένα ολοκαίνουργιο νικελένιο εισκοάλεπτο. Η γυναίκοϋλα τό παίρνει, τό κυττά και ρωτά: —Τί είναι αυτό παιδί μου; —Είκοσι λεπτά, κυρά μου. —Μα έγώ σου έδωσα χίλι

ες δραχμές.

—Μα χίλιες δραχμές κάνουν και άσε τ' άστεία!

Οι έπιβάτες γελούν και σπεύδουν προθυμότερα ν' άλλαξουν τό είκοσάλεπτο με δυο εκατοστάρια. Κι' ο εισπράκτορας χαμογέλα: —Καίνούργια κοσκινάκι μου! Άμ θα τό βαρεθούμε κι' αυτά, που θα πάνε!

Τό καταπληκτικώτερο πράγμα που έγράφη ποτέ σε εισιτήριες εξετάσεις του πανεπιστημίου — από υποψηφίους φοιτητές, που υποτίθεται ότι έτελειώσαν γυμνάσιο — ήταν αυτό που άφορούσε τον ταλαιπωρο Λεωνίδα. Τό θέμα ήταν ή μάχη των θερμοπυλών και ένας από τους εξεταζόμενους έγγραφε:

«Την έν θερμοπύλαις μάχην διεξήγαγε ο μέγας Λεωνίδας, ο όποιος άγωνιζόμενος έναντίον των...Τουρκαλδανών, έφόνευσε τριακόσιους!»

Δυστυχώς τό όνομα του ήρωικού αυτού ιστοριογράφου δεν έγνώσθη γιά να του άνατεθή να συγγραφή και την ιστορία των θρυλικών κατορθωμάτων της κουμπουρωμένης!

—Μνησθήτι μου, Κύριε! Δώσε μου, διακόσιες δραχμές και άσε τ' άστεία!

Οι έπιβάτες γελούν και σπεύδουν προθυμότερα ν' άλλαξουν τό είκοσάλεπτο με δυο εκατοστάρια. Κι' ο εισπράκτορας χαμογέλα: —Καίνούργια κοσκινάκι μου! Άμ θα τό βαρεθούμε κι' αυτά, που θα πάνε!

Τό καταπληκτικώτερο πράγμα που έγράφη ποτέ σε εισιτήριες εξετάσεις του πανεπιστημίου — από υποψηφίους φοιτητές, που υποτίθεται ότι έτελειώσαν γυμνάσιο — ήταν αυτό που άφορούσε τον ταλαιπωρο Λεωνίδα. Τό θέμα ήταν ή μάχη των θερμοπυλών και ένας από τους εξεταζόμενους έγγραφε:

«Την έν θερμοπύλαις μάχην διεξήγαγε ο μέγας Λεωνίδας, ο όποιος άγωνιζόμενος έναντίον των...Τουρκαλδανών, έφόνευσε τριακόσιους!»

Δυστυχώς τό όνομα του ήρωικού αυτού ιστοριογράφου δεν έγνώσθη γιά να του άνατεθή να συγγραφή και την ιστορία των θρυλικών κατορθωμάτων της κουμπουρωμένης!

Σ' όλα τα κίσκια έχουν άναρτήσθ πινακίδες όπου αναφέρεται ο νόμος σύμφωνά με τον όποιον απαγορεύεται άσπότης ο θανείς όμώς ή ή άνταλλαγή έφημερίδων και περιοδικών — πράγμα που γίνεται έως τώρα σε αρκετά μεγάλα κίσκια.

Ζυγώνει, λοιπόν, σ' ένα κίσκι ένας προφανώς τακτικός πελάτης. —Μα δίνεις σε παρακαλώ την έφημερίδα.

Ο πωλητής του έζηγει: —Θά την πληρώσης. —Οχι άδερφέ! Να τη δώσω μία στιγμή και σου την επιστρέψω.

—Άδυνάτον, του έζηγει ο πωλητής. —Μα δίνεις σε παρακαλώ την έφημερίδα.

Ο πωλητής του έζηγει: —Θά την πληρώσης. —Οχι άδερφέ! Να τη δώσω μία στιγμή και σου την επιστρέψω.

—Άδυνάτον, του έζηγει ο πωλητής. —Μα δίνεις σε παρακαλώ την έφημερίδα.

Τα δρώματα της καρδιάς

Ο ΦΟΒΟΣ

Όταν τέλειωσε ο κινηματογράφος, ο Μαρσέλ μου είπε αποστοχιστικά:

— Λίλιαν, θα σε συνοδεύσω σπίτι σου. Πρέπει απόψε να σου μιλήσω...

Ακολούθησε μία μικρή σιωπή, καθώς προχωρούσαμε. Έπειτα, ο Μαρσέλ μου ψιθύρισε:

— Λίλιαν, το ξέρεις πώς σ' αγαπώ. Πότε θα μου πής το ναί;

Δεν απάντησα. Ο φόβος με είχε παραλύσει. Με μεγάλη προσπάθεια γύρεψα να διώξω το θλιβερό αυτό συντροφείο της ζωής μου, αυτό το φόδο που διαρκώς μου δηλητηρίαζε κάθε χαρα. Από ένστικτο, σφίχτηκα πάνω στον Μαρσέλ σαν να γύρευα προστασία, κι' αυτός τότε με' αγκάλιασε και με φίλησε στο στόμα.

Τραβήχτηκα και του είπα:

— Συχώρα με, Μαρσέλ, αλλά δεν σ' αγαπώ...

— Αντίο, Λίλιαν, μου είπε τότε λυπημένα. Σου εύχομαι να ευτυχίσεις μία μέρα. Έσύ δεν μοιάσεις με τ' άλλα κορίτσια... Είσαι μόνο ένα κομμάτι πάγος, ένα λουλούδι που φυτρώνει μέσα στον πάγο!...

Γύρισα σπίτι μου, θλιμμένη κι' εκείνο το βράδυ προσευχήθηκα στο θεό, μ' αυτά τα λόγια: «Θέε μου, κάνε να μείνω πάντα ένα λουλούδι που φυτρώνει μέσα στον πάγο... Δός μου τη δύναμη να μην ερωτευθώ ποτέ, να διώξω μακριά μου όποιον μ' αγαπήσει!».

Έπειτα ο φόβος πάλι με κύκλωσε. Εδώσε διαρκώς εφιάλτες στον ύπνο μου. Ο Ξαδελφός μου Ζάν, ο Ξαδελφός μου Μαρίνα ήταν κοντά στο κρεβάτι μου και με κυττάζαν με τ' ανέκδοτα, στα μάτια τους. Ο Ζάν μάλλον μου χαμογελούσε παράξενα και μου λέγε: «Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου,

Λίλιαν, σ' αυτόν το σιωπηλό ωραίο κήπο; Λένε πως είμαστε τρελλοί κι' όμως όλα εδώ είναι ήσυχα. Μία μέρα, θάρρη και η Μαρίνα».

Συνήσασα, το άλλο πρωί, κλημνή, εκνευρισμένη, κι' αποφάσισα να πάω για λίγες βδομάδες στην εξοχή, στο σπίτι της γιαγιάς μου.

Η γιαγιά μου με δέχτηκε με χαρά και έκει κοντά της ξαναθάρρηκα την ήρεμία μου και την αγαπημένη μου απασχόληση: τη ζωγραφική. Πέρα την άδεια να ζωγραφίζω μέσα σε μία πολύ παλιά εκκλησία, μικρή και ωραία, με μία υπέροχη εικόνα της Παναγίας. Δεν ξέρω για ποιο λόγο, στο χωριό, την όνομαζαν: «Η Παναγία των Αρρώστων». Μου άρεσε εξαιρετικά η εικόνα αυτή κι' αποφάσισα να κάνω εν' αντίγραφο.

Αρχισα να ζωγραφίζω ευτυχισμένη και συλλογίζομαι πώς στο γειτονικό μοναστήρι οι καλόγριες θα περνούσαν μία μακαρία ζωή, μακριά απ' τους πειρασμούς του κόσμου.

Μία μέρα, κάποιος έσπρωξε την πόρτα της μικρής εκκλησίας, καθώς ζωγραφίζα. «Ήταν ο Έτιέν Ραμιέ, ένας απ' τους πιο γνωστούς ζωγράφους. Είχε έρθει για να δει τις τοιχογραφίες. Γι' να με γρήγορα φίλοι. Μιλούσαμε για την τέχνη... Συναντιόμαστε κάθε μέρα και ήμασταν ευτυχισμένοι. Κάποιο πρωινό, μου είπε:

— Δεν θα πίστευα ποτέ μου πως μία κοπέλλα νέα κι' όμορφη, όπως εσύ, θ' αφιέρωνε τόσες ώρες στη ζωγραφική...

— Γιατί; Τι θα μπορούσα να κάνω καλύτερο;

— Μα, να ερωτευθώ, όπως όλα τα κορίτσια της ηλικίας σου! Ο έρωτας είναι το πιο ωραίο πράγμα!

Τα λόγια αυτά μ' άφηναν πάντα αδιάφορη. Θυμήθηκα την προσευχή μου στην Παναγία, όταν την παρακάλεσα να μην ερωτευθώ ποτέ. Αλλά τώρα έννοιθα μία γλυκεία ταραχή.

Ο Έτιέν με οίλησε στον κήπο της μικρής εκκλησίας. Γύρισα σπίτι με τριαντάφυλλα στα μαλλιά. Ένοιωθα μίαν άνεπιωπτή ευτυχία, που βάσταζε όσο ο Έτιέν ήταν κοντά μου. Όταν ο Έτιέν έφυγε, με την υποσχεσί πως θα ξαναθάρρη γρήγορα, ζήτησα ξαφνικά απ' το ωραίο όνειρο κι' έκλαψα απελπισμένα.

Η γιαγιά μου προσπάθησε να με παρηγορήσει. Άλλα τι επιχειρήματα θα μπορούσε να βοηθί, εκείνη που ήξερε κάθε τι που με άφορσε και που ήταν ίσως υπεύθυνη για την ψυχική και διανοητική μου κατάσταση;

— Γιαγιά, της είπα, γιατί άφου ήξερες πώς ο άντρας που αγαπούσε ήταν άρρωστος στο... μυαλό του, τον παντρεύτηκες; Γιατί μετά δώσατε έτσι στα παιδιά και στα εγγόνια την άρρωστικιά σας, που καταστρέφει τη ζωή τους.

— Ημουν πολύ νέα, Λίλιαν, απάντησε σιγανά η γιαγιά μου, και πολύ ερωτευμένη. Ημουν βεβαία πως ο άντρας μου, ζώντας κοντά μου, θα γινόταν εντελώς καλά. Έτσι κι' έγινε.

— Ναί, αλλά η τρέλλα μεταδόθηκε στα παιδιά σου και στα εγγόνια σου...

— Γιατί βασανίζεσαι, Λίλιαν; Είσαι υγιής!...

— Φοβάμαι γιαγιά. Θυμάμαι τον Ξαδελφό μου, τον Ζάν, που πέθανε στο φρενοκομείο, νέος ακόμα, μόλις είκοσι έξι χρονών. Θυμάμαι τη Μαρίνα, την Ξαδελφή μου, μία ήρεμη τρελή, με τις μανιές της, με το ύστερικό γέλιο της, που γρήγορα θα πάει να συναντηθεί τον αδελφό της, τον Ζάν.

— Όχι όμως κι' εσύ!...

— Είμαι δέκαοχτώ χρονών ακόμα... Έχω καιρό ακόμα για να φτάσω σ' αυτό το σημείο, για να γίνω κι' εγώ τρελή! Αυτός ο φόβος με βασανίζει διαρκώς.

— Μην το σκεφτείσαι αυτό, Λίλιαν. Είσαι γερή. Θα ταξιδέψεις, θ' ακούσεις μουσική, θα ζωγραφίζεις...

— Υπάρχει κάτι άλλο ωραιότερο στη ζωή, γιαγιά... Το ξέρω, μικρούλα μου, ο έρωτας, αυτός που μ' εσπρωξε να παντρευτώ τον παππού σου, αδιαφορώντας για τις συνέπειες...

— Έγώ δεν θαχω ποτέ το κουράγιο να παντρευτώ... Φοβάμαι να κάνω να υποφέρω τον άντρα που αγαπάω, να φέρω παιδιά στον κόσμο τρελλά. Θ' άπαρηγόθω τον Έτιέν! Πρέπει να τον άπαρηγόθω!...

Σκέφτηκα πως δεν υπήρχε θεραπεία για μένα. Δίχως άλλο, μία μέρα, θα τρελαινόμουν κι' εγώ όπως κι' ο Ξαδελφός μου κι' η Ξαδελφή μου. Τα βήματα μου μ' έφεραν στη μικρή εκκλησία. Η «Παναγία των Αρρώστων» μου κρατούσε συντροφιά. Κι' εκεί βρήκα τη μόνη λύση: Να φύγω απ' τον κόσμο για πάντα. Ίσως έτσι να γιαιτρεύομαι κι' απ' τον τρομερό φόβο μου, πούχε σκοτώσει την καρδιά μου!

Τραβήξα με βήματα άρ-γά για το μοναστήρι. Χτύπησα και χτύπησα την ήγουμένη. Ήταν μία γριά γυναίκα που με δέχτηκε με καλωσύνη.

— Θέλω να γίνω καλόγρια, της είπα απλά...

Και μπήκα στο μοναστήρι.

ΚΑΙΡΕ ΣΑΙΝΤ-ΣΙΜΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπερτάζ

Η Ήλληνη χορεύτρια Λιλή Μπερδέ, όπως άνήγγειλε η παρισινή έφημερίς «Φράνς Σουάρ», φεύγει άριστικά, έπειτα από λίγες μέρες, για το Χόλλυγουντ.

Η Μπερδέ, πριν φύγει στην Αμερική, θα κάνει μία έκτακτη εμφάνιση στα άνακτορα των Βρυξελλών, κατόπιν προσκλήσεως της βασιλικής ορχήστρας, με έλληνικούς χορούς.

Τελευταία, έπλούτισε το ρεπερτόριό της με τρεις καινούργιες δημιουργίες της: τον «Χορό της Σαλώμης», κατά χορογραφία του Σέρε Αιφάρ, το «Χορό της Σπάθης» και το «Χορό της Τρέλλας», κατά χορογραφία της δασκάλας της Άλεις Βρόνσκα.

Η Άλεις Βρόνσκα, που άνηκε άλλοτε στα μπαλέτα της Παύλιδας και χρημάτισε σολίστ στην Όπερα της Μόσχας, θεωρείται η πιο φημισμένη σήμερα δασκάλα χορού στο Παρίσι.

Πραγματικό θρίαμβο σημείωσαν οι άδελφες Καλουτά στο πρώτο τους ρεσιτάλ, που έδωσαν στο «Καρνέτζι Χώλ» της Νέας Υόρκης, με μεγάλη κοσμοσυρροή.

Τις δυο Έλληνίδες βεντέτες συνόδευσε μεγάλη ορχήστρα από 20 όργανα, υπό την διεύθυνση του έξι Έλληνας μασέτρου Γ. Βιτάλι, σε έλληνικά, ισπανικά και άγγλικά τραγούδια.

Η έκπληξη του προγράμματος ήταν ένα πολύ έπικαιρο νούμερο για την Κύπρο, που έγραψε ειδικά για τις άδελφες Καλουτά, η τριάς Ασημακοπούλου-Στυρποπούλου-Παπαδοπούλου.

Οι Έλληνίδες βεντέτες είχαν προτάσεις, με δειλεαστικούς όρους, να εμφανισθούν στην τηλεόραση, με διαφημιστικές έκδομές.

Για την κωμωδία των κ. κ. Σακελλάριου - Γιαννακοπούλου, το 65ο έργο της τόσο παραγωγικής διάδος, που έρχεται τώρα σε κίνηση επί κεφαλής όλων των άλλων έργων, εξεφράστη με τον μεγαλύτερο ένθουσιασμό, ο Γάλλος συγγραφέας κ. Μαρσέλ Ασσάρ. Ζήτησε μάλιστα έπιμόνα το βράδυ της πρεμιέρας, ένα αντίγραφο, για μετάφραση.

Μία πολύ συγκινητική παράσταση δόθηκε την έπέτειο της 28ης Οκτωβρίου στο Δημοτικό Θέατρο Πειραιώς, με τó έργο του κ. Καπούρη «Κωνσταντίνος Δαδάκης».

Στην παράσταση αυτή, ο γνωστός ήθοποιος Ντουάκης, που υποδύθηκε τον ήρωα της Πίνδου, έκαμε την εμφάνισή του στη σκηνή με την ίδια στολή, που φορούσε ο Δαδάκης στην ιστορική μάχη της Ήπειρου.

Πολλοί συμπολεμιστάι του, άνεθηκαν στο διάλειμμα στα παρασκήνια και φίλουσαν με βουρκωμένα μάτια τη στολή του ήρωικού Δαδάκη.

Για πρώτη φορά, ένα τραγούδι στην έπιθεώρηση, έκαμε τέσσερα μπίζ. Αυτό έγινε το βράδυ της πρεμιέρας του θεάτρου «Κυβέλης» με το ρεαλιστικό τραγούδι, που αποδίδει άριστοτεχνικά η Ρένα Βλαχοπούλου. Την άποδοσι υποδοθηκε και τó σκηνικό «τρύκ» του Μάριου Άγγελόπουλου, που παρουσιάζει πολύ χαρακτηριστικά όλη τη νικητερή κίνηση στην πλατεία της Όμοιοιας.

Στην ίδια έπιθεώρηση, ο Γιάννης Φλερύ και η Λίντα Άλμα έχουν τρεις εξαιρετικές εμφανίσεις. Ιδιαίτερα στο μάμπο της πρώτης πράξης, το μοναδικό μας χορευτικό ζευγάρι, δίνει την εντύπωση ξένων χορευτών μεγάλης φήμης.

Τό νέο χορευτικό ντουέτο «Κρέκο Σίστερς», μετά τον έλληνικό χορό, πού άφησε τόση εντύπωση, έτοιμάζει ένα τολμηρό μάμπο, με πρωτότυπα κοστούμια.

Η Σχολή Μοριάνωθ, θα δώσει κατά τη διάρκεια της χειμερινής περιόδου, σειράν ρεσιτάλ στο νέο «Θέατρο Αθηνών».

Μία γαλλική σάμπα, που μεταφράσθηκε τελευταία στα έλληνικά, με τόν τίτλο «Η μικρή Μαρί», έγινε της μόδας.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σήμερα η κ. Ξανθίππη είναι στις καλές της. Και ευφραίνεται. Καθισμένη στις πρώτες σειρές της πλατείας κεντρικού θεάτρου, παρακολουθεί την κωμωδία που παίζεται και ξεκαρδίζεται στα γέλια:

— Χού, χού, χού, χού...

Σταματά λίγο κι' ύστερα:

— Χά, χά, χά, χά...

Σταματά λίγο κι' ύστερα:

— Χί, χί, χί, χί, χί...

Καμμία φορά, άνοιγει τό τσαντάκι της, βγάζει τό μαντηλάκι και σκουπίζει τα μάτια της, που δακρύζουνε από τα γέλια. Πλάι της, σοβαρός, τυπικός, εύπρεπης και προσεκτικός, χαμογέλα, καμμία φορά, κι' ο σύζυγος της, πού, όμως, βλέποντας τό θόρυβο που προκαλεί η γυναίκα του, άνησυχεί μήπως ένοχλεί τους άλλους θεατές κι' από καιρό σε καιρό, την σκουντά με τόν άγκώνα, ψιθυρίζοντας:

— Σιγώτερα, Ξανθίππη μου.

— Γιατί;

— Ένοχλούμε τόν κόσμο.

Η Ξανθίππη, όμως, που έχει προικισθεί από τη Θεά Πρόνοια με τό μέγα ταλέντο να μη δίνει ποτέ δεκαράκι για τόν κόσμο, άπαντά:

— Βρέ δεν μ' άφινεις με τόν κόσμο! Χασά στους... τσιφούθδες!

Κι' ύστερα πάλι στρέφει τα μάτια στη σκηνή, παρακολουθώντας την παράσταση κι' άρχίζει τα διαπεραστικά χαχανιτά της:

— Χού, χού, χού! Ούσουχου. Χού, χού...

Δυστυχώς, με λόγια απλά και λέξεις δεν μπορεί ν' άποδοθή αυτό τό ιδιόρρυθμο γέλιο της Ξανθίππης. Γιατί ό,τιδήποτε και να πη κανένας, είναι άδύνατο να μετάδωξη

τό ήχητικό αποτέλεσμα αυτού του ήλαρού ξεσπάσματος της κακότροπης αυτής γυναίκας, που κάθε τόσο άναπηδά και χτυπιέται στη θέσι της. Είναι ένα περίεργο γέλιο, διαπεραστικό, που άρχίζει σαν σφύριγμα σιδηροδρόμου κι' εξελίσσεται σε σειρήνα συναγερμού — χού, χού, χού, ούσουχου, χού — και όχι μονάχα έπιβάλλεται όπως ή φωνή της οξύφωνης σολίστ στη χορωδία (έπάνω απ' τα γέλια των άλλων θεατών), αλλά και συγκλονίζει ολόκληρο τό θέατρο. Άφου οι ήθοποιοι, καθώς παίζουν, σταματούν καμμία φορά ξαφνιασμένοι και ρίχνουν ένα βλέμμα στη θέσι της Ξανθίππης, που τούς φωνάζει από μακριά:

— Να μου ζήσετε! Άχ, να μου ζήσετε!...

Δεν χρειάζεται να προσθέσω περισσότερα για να καταλάβετε, ότι ή θυρική αυτή γυναίκα, που συμβαίνει πάντα να γίνεται τό κέντρον του ενδιαφέροντος του κόσμου — όπου σταθή κι' όπου βρεθή — άρχισε να ένοχλή τους γύρω της. Στην άρχή, τό πράγμα είχε γούστο και πολλοί θεατές γυρίζαν, την κυττούσαν και γελοούσαν περισσότερο μ' αυτήν παρὰ με τό έργο:

— Κυττάτε πώς γελάει!

— Ξελιγώθηκε!

— Μα γούστο έχει ή καύμενούλα!

Άλλά, σιγά-σιγά, τό πράγμα παράγινε κι' ο ήρωικός και άπομονωτικός σύζυγός της, που αντίλαμβανόνταν άνησυχος τη δυσφορία της πλατείας, άρχισε να την χτυπά συγχίτης με τόν άγκώνα. Δεκαράκι πού έδινε, όμως, η κ. Ξανθίππη σε κάτι τέτοια μικροπράγματα!

Τό πράγμα ίσως θα περνούσε έτσι άν μπροστά άκρίβως στην Ξανθίππη — στην προηγούμενη σειρά — δεν καθόταν αυτό τό στρηνό ζευγάρι, πού είχε ένοχληθή περισσότερο απ' όλους. Ήταν ένας κύριος βαρύς, λιγνός, έννος, σοβαρός, μ' ένα μουσακι και μονόκλ. Αυτός ο άνθρωπος ήταν

ήλεκτρισμένους χώρους του καυγατζήδικου οίστρου, είπε:

— Σ' έμένα λές, «σούτ», κύριε; Δεν πιάς στα κομμάτια, λέω εγώ, πού θα μου πής έμένα να σωπάσω, βρέ μπαγατάτικο λείψανο, πού σουρώσε ή μούρη σου απ' την κακία, άναιδέστατε, θρασυτάτε, άγενέστατε, βλάκα!...

Κεραυνό να δεχόταν στο κεφάλι ο λεπτοφύης και μουσάτος άριστοκράτης κύριος, δεν θάπαίρνε εκείνο τό ύφος της κατάρλης. Κύτταζε τη γυναίκα του κι' εκείνη — έμβρόντητη έπίσης — είπε:

— Πώ, πώ, Παναγία μου! Τι γκλώσσα είν' αυτή;

Άλλά η Ξανθίππη είχε βρεθή ξαφνικά στο στοιχείό της και δεν είχε κρατημούς:

— Γλώσσα είναι; Δεν μαζεύεις, κυρά μου, τόν άρρωστιά σου και δεν πιάς σε κανένα μοναστήρι, παρὰ τόν έφερες στο θέατρο, για να μάς κάνη τήν έπιστάτη! Άκου, να μη γελάμε! Και τί να κάνουμε, μαντά; Να κλάιμε, για να σάς κάνουμε τό χατήρι; Άκου, άκου, άκου άξιόμου!

Πώς φεύγουν οι άνθρωποι κάτω από τη μπόρα, πού έσπασε ξαφνικά — πώς παίρνουν δρόμο να βρουν κανένα καταφύγιο; Έτσι σηκώθηκε τό ζεύγος — ο μουσάτος και ή άριστοκρατική ξυλόκοττα — και ριχνοντας μαύρη πέτρα πίσω τους, διέσχισαν την πλατεία προτοπάδην και εξαφανίστηκαν. Ο κόσμος, πού είχε παρακολουθήσει τό έπέισδίο, έμενε άπορημένος.

Όσο για τό σύζυγο της Ξανθίππης, είχε ζαρώσει στη θέσι του, τρομοκρατημένος. Η Ξανθίππη, όμως, γρήγορα, ξαναθάρρηκε τό κέει της και άρχισε πάλι φτού κι' απ' την άρχή:

— Ούου, χού, χού, χού!... Κι' ούτε τόλμησε να της πη κανείς μία λέξι μέχρι τό τέλος της παραστάσεως.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ευθύμοι διάλεγει

Δυό παλαιοί φίλοι συναντώνται κι' άναπολούν την παιδική ηλικία τους:

— ...Δεν δεχάω την έποχή που πηγαίναμε μαζί σχολείο... Μαλλώναμε τότε συχνά...

— Μία μέρα, σούσπασα τό κεφάλι...

— Τι ώραίοι καιροί!

— Και μίαν άλλη, σου άνοίξα τη μύτη!

— Όραίοι καιροί!

— Μία φορά, έσπασα την κασετίνα μου στην πλατή σου.

— Κι' εγώ όμως σούπρηξα τόνα μάτι...

— Όραίοι καιροί κι' άξέχαστοι!...

*

Γνωστός θεατρικός συγγραφέας, συναντάει κάποιο φίλο του.

— Τι έχεις; τόν ρωτάει. Γιατί είσαι έτσι μελαγχολικός;

— Γιατί χάλασαν οι άρραβώνες μου εξ αίτίας σου!

— Έξ αίτίας μου; Δεν καταλαβαίνω... Πρό δυό εβδομάδων, είχα πάει με τη μηναστή μου στο θέατρο, όπου έπαιζαν ένα έργο σου... Από τότε, λοιπόν, ή μηναστή μου δεν θέλει ούτε να με ξερν, γιατί άνακάλωσε ότι παλαιόζω στον ύπνο σου!

Σερενάτα στο βοσμπορο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Χάρης στο έξιπνο τέχνασμά της, η Ρωψία σώζεται από τα χέρια του Μουσταφά. Έπειτα από μερικές ημέρες γίνονται οι γάμοι του Νετζίπ με τη σουλτάνα Δελπιέ. Προηγούμενως ο Νετζίπ, σύμφωνα με τα επικρατούντα έθιμα, «ἀποπέμπε» την 'Αρμάν. Η δυστυχισμένη παρακολουθεί από τον κήπο του συζυγικού σπιτιού όλες τις λεπτομέρειες της λαμπρής τελετής. Καταπίνοντας τον πόνο της, αποφαίσει να άφοισθη στα παιδιά της. 'Αλλ' όταν ζητάν να τα δει, της άπαντούν ότι δεν βρίσκονται πια στο σπίτι.

13^{ον} —'Ο Σέχ 'Ισλάμης, ο άγιος έρμηνευτής της θεοσκείας και του νόμου, διέταξε να παραδοθούν σ' έναν από τους συγγενείς του ύψηλότητας Νετζίπ πασά, που θα φροντίσει στο μέλλον για την άνατροφή τους, άπάντησε η υπηρέτρια.

Η 'Αρμάνς πιάστηκε από τα κάγκελλα του κρεβατιού, για να μην σωριασθή στο πάτωμα.

— Τα παιδιά μου! φώναξε. Φέρτε μου τα παιδιά μου!... Οί κακούργοι, άφου κατέστρεψαν την ευτυχία μου, μου πήραν ως κι' αυτά τα παιδιά μου! Θα τρέξω άμέσως στα άνάκτορα και θα πείσω στα πόδια του σουλτάνου. Δεν μπορεί να μην συγκινηθή από τον πόνο και την άπελπισία μίας μητέρας... 'Ο σουλτάνος είναι μεγαλόψυχος και δίκαιος... Αυτός θα μου ξαναδώσει τα παιδιά μου...

Η δυστυχισμένη γυναίκα έτρεξε σαν τρελή έξω από το δωμάτιο. 'Αλλ' όταν βγήκε στον προβάλαμο, βρέθηκε μπροστά στον άρχηγό των μαύρων ευνούχων του αυτοκρατορικού παλατιού.

— Δώστε μου τα παιδιά μου! του φώναξε η 'Αρμάνς, πέφτοντας στα πόδια του. Λυπηθήτε μια δυστυχισμένη μητέρα, που δεν έχει τίποτε άλλο στον κόσμο έκτός από τα παιδιά της...

Ο Κισλάραγας — αυτός ήταν ο τίτλος του — δεν φάνηκε πως συγκινήθηκε από τις παρακλήσεις της.

— Σηκωθείτε, κυρία, της είπε ψυχρά. Η 'Αρμάνς σηκώθηκε μηχανικά.

— 'Ο θρησκευτικός νόμος μας, πρόσθεσε τότε ο Κισλάραγας, μάς άπαγορεύει ν' άφίνουμε τα παιδιά των μουσουλμάνων ατά χέρια άπίστων, που θα μπορούσαν να διαφθείρουν την ψυχή και να μολύνουν το πνεύμα τους. Σύμφωνα με διαταγή του Πατισάχ, τα τέκνα του Νετζίπ πασά παρεδόθησαν σ' έναν όσιο ούλεμά, που θα τα άδηγηση από δρόμο της αλήθειας.

Σώπασε μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

— Το σπίτι αυτό ανήκει στον ύψηλότατο Νετζίπ πασά, που είναι σύζυγος της σουλτάνας Δελπιέ. Δεν μπορείς να μείνης περισσότερο εδώ.

— Με δίδωχτε, λοιπόν, κι' από δω; τράυλισε η δυστυχισμένη.

— Αυτό επιβάλλουν οι νόμοι κι' η έθιμοτυπία της Αυλής.

— 'Αφού είναι έτσι, θα φύγω, είπε με έγκαρτέρηση η 'Αρμάνς. Μπορείτε ν' αναγγείλετε στο σύζυγο της σουλτάνας, ότι οι διαταγές του θα εκτελεσθούν.

Γύρισε κατόπιν στις υπηρέτριές της, που είχαν συγκεντρωθή σε μια γωνιά και παρακολουθούσαν άφωνες αυτή τη σκηνή, και τις διέταξε να έτοιμάσουν τα πράγματά της. Σέρνοντας τα βήματά της, μπηκε ύστερα στο δωμάτιό της. 'Αλλ' όταν έφτασε εκεί, έχασε τις αισθήσεις της και σωπάστηκε λιπόθυμη στο πάτωμα.

Η μητέρα του Νετζίπ

Πόσο έμεινε σ' αυτή τη θέσι; 'Ισως μερικά λεπτά μόνον. 'Ισως ολόκληρες ώρες. Όταν συνηλθε, βρισκόταν πάνω σ' ένα μαλακό κρεβάτι.

Το πρώτο πράγμα που της έκαμε εντύπωση, ήταν τα έπιπλα που στόλιζαν το δωμάτιο. Ήταν κομψά ευρωπαϊκά έπιπλα. Δεν υπήρχαν πουθενά ούτε σφαδές, ούτε ντινάκια. Μεταξωτές κουρτίνες κρέμονταν στα παράθυρα και μια έπιχρυσωμένη λυχνία έκαιγε πάνω σ' ένα μικρό τρίποδο. Πλάι στο κρεβάτι, πάνω σ' ένα τραπέζι, διέκρινε μπουκαλάκια, χάπια, σκόνης, διάφορα άλλα φάρμακα.

— Πού είμαι; ρώτησε η 'Αρμάνς, προσπαθώντας ν' άνασκηκωθή.

Είπε τότε μια γυναίκα που καθόταν πλάι στο κρεβάτι της και την κύτταξε με συμπάθεια και καλωσύνη.

Η 'Αρμάνς δεν μπορούσε να διακρίνη τα χαρακτηριστικά της.

— Ποιά είσαστε; ρώτησε.

Η γυναίκα αυτή έσκυψε πιδ πολύ πάνω της. Το φως της λυχνίας έπεσε τότε πάνω στο πρόσωπό της.

— Μητέρα! φώναξε η 'Αρμάνς, άναγνωρίζοντας την άμέσως.

Ένας φιλάνθρωπος

Ο κ. φιλάνθρωπος άποφασίζει να έπισκεφθή έναν πλούσιο τραπεζίτη.

— Σε τί όφειλω την έπίσκεψή σας και τί ζητάτε από μένα; τον ρωτάει τυπικά εκείνος.

— Εγώ... προσωπικά δεν ζητώ τίποτα από σας, άπαντά με διπλωματία ο κ. φιλάνθρωπος.

— Άλλά, τότε...

— Να σας εξηγήσω: 'Ο λόγος που μ' έφερε εδώ είναι το ενδιαφέρον μου για μια δυστυχισμένη οικογένεια. Τα δικά μου οικονομικά μέσα δεν μου επιτρέπουν να τη βοηθώω. Γι' αυτό άποφάσισα ν' άποταθώ σε σας. Γιατί αυτή η οικογένεια είναι τόσο φτωχή, που δεν έχει να πληρώσει ούτε το νοίκι της και κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να βρεθή στο δρόμο... Ζητώ λοιπόν τη βοήθειά σας...

Ο πλούσιος τραπεζίτης δείχνει ότι συγκινήθηκε από την άπάντησή του. Δίνει άμεσα χρηματικό ποσό.

— Βέβαια, κύριε, να τη βοηθήσω... λέει. 'Αλλά ποιά είστε εσείς; προσθέτει σε λίγο με δυσπιστία.

— Μα είναι άπλουστοτα, άπαντά με άφέλεια ο κ. φιλάνθρωπος. 'Επρεπε να το μαντέψετε. Είμαι ό... ιδιοκτήτης του σπιτιού, που μένει η δυστυχισμένη αυτή οικογένεια...

Ο ΦΑΚΟΣ

*Ήταν πραγματικά η βαρώνη Βένφελντ. Οι δυο γυναίκες έπεσαν η μία στην άγκαλιά της άλλης.

— Μηπως όνειρεύομαι; ψιθύρισε η 'Αρμάνς, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της. Είσατε πραγματικά σεις;... 'Ο Θεός με λυπήθηκε ίσως και σας έστειλε κοντά μου πριν πεθάνω...

Η βαρώνη Βένφελντ σκούπισε τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της.

— 'Οχι, κόρη μου, δεν θα πεθάνεις, άπάντησε. Δεν έχεις το δικαίωμα να πεθάνεις... 'Ο Θεός μ' έστειλε για να σε παρηγορήσω και να σου δώσω θάρρος...

— 'Ω, μητέρα, ξέρεis, λοιπόν...

— Ναι, κόρη μου...

— Ξέρεις, ότι ο Νετζίπ νυμφεύθηκε άλλη γυναίκα και μ' έδωσε;

— Τα ξέρω όλα, κόρη μου... Είναι μεγάλο το μαρτύριό σου, αλλά πρέπει να κάμης ύπομονή...

— 'Ω, μητέρα!

— Εγώ σε μετέφερα σ' αυτό το σπίτι του Πέραν, που το νοίκιασα πριν από μερικές ημέρες, συνέχισε η βαρώνη Βένφελντ. Τρία ολόκληρα ημερολόγια πάλεψες με το θάνατο... 'Αλλά τώρα είσαι καλύτερα. Κοιμήσου, άγαπητή μου κόρη, χωρίς να συλλογίζεσαι τίποτε... 'Ενα περίεργο προαίσθημα μ' έκαμε ν' άφήσω την Γαλλία και να τρέξω εδώ... Καταλαβαίνω τώρα πως αυτό το προαίσθημα ήταν θεία έμπνευσις...

— 'Ω, μητέρα, ξαναείπε η νεαρή γυναίκα, πόσο βαθειά μπαίνουν τα λόγια σου μέσα στην καρδιά μου! 'Αφού έσύ το θέλεις, θα ζήσω... 'Ο Νετζίπ δεν υπάρχει πια για μένα!... Μου τόν πήραν για να τον κάμουν σύζυγο μιας σουλτάνας... 'Αλλά μήπως είναι μόνον ο Νετζίπ; Οι άθλιοι μου πήραν επίσης και τα παιδιά μου!

— 'Ησύχασε, κόρη μου, της είπε με τρυφερή φωνή η βαρώνη. Καταλαβαίνω τον πόνο σου, αλλά πρέπει να φανής γενναία... Κανείς δεν ξέρει τί σου επιφυλάσσει η ζωή.

— Τι άλλο από πόνους και δάκρυα;

— 'Ο γιατρός διέταξε να μην μιλάς... Σε ίκετεύω, λοιπόν, για την άγάπη μου, μην πής τίποτε άλλο... Αύριο που θα είσαι πιδ ήρεμη θα συζητήσουμε... Στο μεταξύ, πρέπει να πής αυτό το φάρμακο...

Πήρε ένα ποτήρι με νερό κι' έριξε μέσα σ' αυτό μερικές σταγόνες από ένα μπουκαλάκι. Έπειτα το έδωσε στην 'Αρμάνς και την ύποχρεωσε να το πιδ.

Το φάρμακο αυτό ήταν ύπνωτικό. 'Επειτα από μερικές στιγμές, η νεαρή γυναίκα κοιμόταν ήρεμα.

Το διάταγμα

Την είκοστή ημέρα του μηνός Σαουάλ (26 Μαΐου 1826), ο μεγάλος Βεζύρης, ο Σερασκέρ πασάς κι' όλοι οι άνώτεροι τίτλοχοι του κράτους, που τους είδαμε στη μυστική σύσκεψη που συγκροτήθηκε στο περίπτερο των Γλυκών 'Υδάτων, συγκεντρώθηκαν στο σπίτι του Σέχ 'Ισλάμ για να πάρουν τις απαιτούμενες άποφάσεις σχετικά με τα μεταρρυθμιστικά μέτρα που έσχεδιάζε ο σουλτάνος Μαχμούτ.

Στη σύσκεψη αυτή είχαν προσκληθή επίσης οι άνώτατοι αξιωματικοί των γενιτσάρων κι' επιτροπές από στρατιώτες κι' ύπαξιωματικούς, που αντιπροσώπευαν τους λόχους του ότζακίου.

Ο μεγάλος Βεζύρης μίλησε πρώτος. 'Από το στόμα του δεν βγήκαν παρά μόνον εγκώμια για το σώμα των γενιτσάρων. 'Υπενθύμισε την παλιά δόξα του και τα μεγάλα κατορθώματά του στο παρελθόν. 'Εκείνο που το έκανε άπτητο και τρομερό, είπε, ήταν η άυστηρη πειθαρχία του.

— Τί να πη κανείς όμως για τη σημερινή κατάστασι; αμείνισε ο μεγάλος Βεζύρης.

*Όλοι σεις γνωρίζετε πόσο μεγάλη είναι η άταξία που έπικρατεί σ' αυτό. Και μεταχειρίζομαι αυτή τη λέξη, γιατί ντρέπομαι να χρησιμοποίησω άλλες που θα ήταν περισσότερο σωστές. Το σώμα αυτό πάσχει από μια τρομερή άρρώστεια κι' έμεις όλοι που συναβροισθήκαμε εδώ έχομε χρέος να προσπαθήσουμε να το θεραπεύσουμε απ' αυτήν. Σεις θ' άποφασίσετε ποιά μέτρα απαιτεί να πάρωμε ή τιμή του μουσουλμάνου. Αυτό είναι το θέμα που πρέπει ν' άπασχολήση την παρούσαν σύσκεψη. Μιλήστε. Ένωμένο με τα ίσχυρά δεσμά της ιερής μας πίστewς, θ' άγωνισθώμε όλοι μαζί για τη δόξα, το μεγαλείο και την ευημερία της αυτοκρατορίας.

Μίλησε κατόπιν ο πρώτος γιατρός του σουλτάνου, που είπε τα ακόλουθα λόγια:

— Πρέπει να δώσωμε όλη μας την προσοχή στη σοβαρή άσθένεια που βασανίζει την άδωμανική αυτοκρατορία. Το σώμα των γενιτσάρων έχει εξελιχθή σε άπόσθημα, που μόνον το χειρουργικό νυστέρι μπορεί ν' άπαλλάξη το κοινωνικό σύνολο απ' αυτό το πύον.

Ο Ρεϊζ έφέντης, ύπουργός των έξωτερικών, ανέπτυξε ύστερα την όργάνωσι των ευρωπαϊκών στρατών και τόνισε ότι η μεγαλύτερη άρετή τους είναι η πειθαρχία. Χωρίς αυτήν, τόνισε δεν μπορεί να υπάρξη στρατός.

Έπειτα απ' αυτές τις εξηγήσεις, οι ύλημάδες άποσύρθηκαν σε σύσκεψη και έδωσαν την ακόλουθη άπόφασι:

«Χρέος όλων των μουσουλμάνων είναι να διδάσκονται τα πολεμικά. 'Ορείλων δε να εκτελούν άγογγύτως τις διαταγές του σουλτάνου πάνω στο ζήτημα αυτό».

Ο λόγος δόθηκε κατόπιν στον γενικό φροντιστή του ότζακίου των γενιτσάρων, που, μνημένος στα σχέδια της κυβερνήσεως, σηκώθηκε και είπε:

— 'Ομολογώ με μεγάλη λύπη μου, ότι το σώμα μας δεν έπαρμόζει πιδ τους κανονισμούς του. Μπήκαν σ' αυτό σήμερα άνθρωποι κακοί και ούτιδανοί, που μάς ντροπιάζουν και μάς άτιμάζουν. 'Αν έπαιρνα τις διαταγές να όδηγήσω αυτά τα στρατεύματα στον πόλεμο, θα ξεκινούσε με βαρεία την καρδιά, γιατί θα ήξερα πως βάδιζα στην καταστροφή. Στρατιώτες που δεν έχουν το αίσθημα της πειθαρχίας, κι' αν ακόμη είναι όσοι ή άμμος της θάλασσας κι' αν καθέναν τους έχει την άνδρεία του Καραμάν ή του Ρουστάμ, είναι καταδικασμένοι να νικηθούν από αντίπαλους πειθαρχικούς και καλά όργανωμένους. 'Ας προχωρήσωμε, λοιπόν, με θάρρος στις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Μόνο μ' αυτό τον τρόπο τα όπλα μας θα γνωρίσουν και πάλι την παλιά τους δόξα.

Ο μέγας Βεζύρης άνήγγειλε κατόπιν ότι θα διαδόση το αυτοκρατορικό διάταγμα που προέβλεπε την όργάνωσι σε τακτικό στρατό του ότζακίου των γενιτσάρων.

Ο νέος κανονισμός του σώματος περιείχε σαράντα έξ άρθρα, συνυδευόταν δε από μακρεια αίτιολογική έκθεσι που εξηγούσε τους λόγους της νέας όργάνωσεως και τους σκοπούς της.

Μετά την άνάγνωσι της αίτιολογικής έκθεσεως του νέου κανονισμού, ο μέγας Βεζύρης είπε:

— Το Κοράνιο καθορίζει με σαφήνεια ποιά είναι το καθήκον μας. «Μεταχειρισθήτε, τονίζει, όλα τα δυνατά μέσα για να νικήσετε τους έχθρους σας». 'Αποφασίστε, λοιπόν, να εκτελέσετε τις διαταγές της Αυτού Μεγαλειότητος του σουλτάνου για να όργανωθή το ότζακίο των γενιτσάρων σε τακτικό στρατό.

— Ναι, άπάντησαν με μια φωνή οι άρχηγοί του ότζακίου.

Μόνον από το μέρος των αντιπροσωπειών των στρατιωτών και των ύπαξιωματικών άκούστηκαν μερικοί ψιθύροι. 'Αλλ' ο μέγας Βεζύρης βιάστηκε να πιδ:

— Όσοι θελήσουν ν' άντιταχθούν στο σχέδιο της κυβερνήσεως θα παταχθούν άμελίκτα. Αυτή είναι η θέλησις του κραταιοτάτου σουλτάνου μας.

Ο Σέχ 'Ισλάμης άπήγγειλε κατόπιν την «φαταχά» μια προσευχή με την όποιαν επικόλλεσθη την εύλογία του Θεού για να πραγματοποιηθούν τα μέτρα που είχαν άποφασισθή.

Η συνέλευσι διαλύθηκε ύστερα κι' οι ύλημάδες ξεκίνησαν για να πάνε στο σπίτι του άγα των Γενιτσάρων, στον όποιον θα έκαναν γνωστές τις άποφάσεις της κυβερνήσεως.

Οι έχκιντζήδες

Την άλλη μέρα, όλοι οι δρόμοι και οι πλατείες της Σταμπούλ ήταν γεμάτοι από όμάδες γενιτσάρων, που έχλευζαν άπροκάλυπτα το σουλτάνο και τα μέλη της κυβερνήσεως κι' εξεστόμizαν άπειλές έναντιον τους.

Μεγαλύτερη ήταν η συγκέντρωσι στο 'Ετ Μείνταν, μια μεγάλη πλατεία, όπου βρίσκονταν οι κυριώτεροι στρατώνες του ότζακίου. Στην πλατεία αυτή, σύμφωνα με διαταγή του σουλτάνου, θα έκανε γυμνάσια εκείνη την ημέρα ένας λόχος έχκιντζήδων, όπως λεγόταν οι τακτικοί στρατιώτες.

Το καφενείο που βρισκόταν στη μέση της πλατείας είχε γεμίσει από γενιτσάρους και δερβίσηδες. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν πάει εκεί με το σκοπό να περιπαίξουν τους έχκιντζήδες. 'Ο σουλτάνος, αντίθετα, τους είχε στείλει να γυμνασθούν στο 'Ετ Μείνταν, νομίζοντας ότι οι λαμπρές στολές κι' η επιβλητική εμφάνισή τους θα έκαναν εντύπωση στους γενιτσάρους και θα ματαίωναν την αντίδρασι τους.

Άνάμεσα στους γενιτσάρους που είχαν συγκεντρωθή εκεί βρίσκονταν ο γνωστός μας στρατομάς Χουσεϊν, παραμαίγειρος του 27ου όρτά, ο ζαχαροπλάστης Μαχαμέτ, πεντηκόνταρχος του 44ου όρτά κι' ο μανάβης Μουσταφάς.

Οι έχκιντζήδες θα μάς κάμουν σήμερα να γελάσωμε με την καρδιά μας, είπε ο Χουσεϊν, χαϊδεύοντας τα γένια του. Αυτοί δεν είναι στρατιώτες, αλλά νευρόσπαστοι. Καί, για να πούμε την αλήθεια, είναι πολύ καλύτερα νευρόσπαστα από τον Καραγκιόζη και τον Χατζηαδάτη.

Ήσουν στη χθεσινή σύσκεψη στο σπίτι του μουφτή; ρώτησε ο Μουσταφάς.

— 'Ο Θεός να με φυλάη! άπάντησε ο Χουσεϊν.

— Δεν έμαθες, λοιπόν, τον περίφημο κανονισμό που έψηφισαν για το σώμα μας;

— Όύτε θέλω να τον μάθω.

— Κι' όμως πρέπει να τον ξέρης. Μάθε πρώτα — πρώτα ότι οι 135 έχκιντζήδες κάθε λόχου (γιατί κάθε λόχος θα έχη 135 άνδρες ή για την ακρίβεια 135 έχκιντζήδες, πρόγμα που δεν είναι το ίδιο), αυτά τα 135 νευρόσπαστα, λοιπόν, θα παρατάσσονται σε μια γραμμή, σαν τα κομμάτια κρέας πάνω στα σουβλάκια και θάχουν τις σημαίες τους μπροστά. 'Ο άρχηγός των παραμαίγειρων θα στέκεται στην άκρη της γραμμής, γιατί, σύμφωνα με το νέο κανο-

νισμο, του ταιριάζει η τελευταία θέσις. Πίσω κι' απ' αυτόν θα στέκεται ο άρχιμάγειρος, για να μην βλέπη τίποτε από ό,τι θα γίνεται μπροστά του.

— 'Αδύνατον! φώναξαν μερικοί άλλοι γενιτσάροι που παρακολουθούσαν τη συζήτησι. 'Ο σκοπός τους είναι, λοιπόν, να εξευτελίσουν τα έθνησα και ιερά καζάνια μας; — Δεν σας λέω ψέμματα, συνέχισε ο Μουσταφάς. Αυτά που σας είπα περιέχονται στο άρθρον 11 του νέου κανονισμού 'Αλλά να ήταν αυτό μόνο! Ξέρετε ποιά θέσι θα έχη ο τσορβατζής (λοχαγός) κι' ο όδάμπασης (ύπολοχαγός);

— Θα είναι μπροστά από τους στρατιώτες τους, για να έχουν την τιμή να ρίχνωνται πρώτοι πάνω στους έχθρους, είπε κάποιος γενιτσάρος.

— 'Οχι φίλοι μου, φώναξε ο Μουσταφάς. Θα στέκονται πίσω από όλους, για να επιτηρούν τους στρατιώτες τους, όπως λέει ο κανονισμός. 'Αλλά και τα άλλα άρθρα έχουν το καθένα το ξεχωριστό ενδιαφέρον του. 'Ετσι, το 19ο π. χ. άπαγορεύει στους έχκιντζήδες να μένουν έξω από τους στρατώνες.

— Κι' όσοι είναι έγγαμοι;

— Θα άναθετούν στους φίλους τους να τους άναπληρώνουν κοντά στις γυναίκες τους, άπάντησε γελώντας ο Μουσταφάς.

— Κι' όταν θέλουν να δούν την οικογένειά τους;

— Θα παίρνουν έγγραφη άδεια, που θα όρίζει πόση ώρα θα λείνουν και τότε πρέπει να ξαναγυρίσουν στον στρατόνα. 'Αλλά το χειρότερο δεν το ξέρετε...

— 'Υπάρχει και χειρότερο;

— Καί βέβαια. 'Από δω κι' έμπρός κανείς δεν θα είσπράττει το μισθό τόσο πεθαμένων συντρόφων μας. Κι' όσο για τα μισθοφορικά γραμμάτια...

— Τα καταργούν;

— Κάθε στρατιώτης θα είσπράττει ένα μόνο μισθό από τον ταμιά του λόχου και δεν θαχθ το δικαίωμα να φτιάνη άποδείξεις και να τις είσπράττει από τους πλούσιους έμπόρους!

— Διπλάδι, θέλουν να μάς κάνουν δούλους! φώναξε ο Χουσεϊν.

— Χαθήκαμε! είπε κάποιος άλλος.

Ο Χουσεϊν χάιδεψε και πάλι τα γένια του.

— Για να μάς κάνουν, όμως, δούλους, πρέπει να ύποταχθώμε στο νέο κανονισμό.

— Καί βέβαια.

— 'Εγώ όμως δεν θα ύποταχθώ σ' αυτό! είπε ο Χουσεϊν.

— Μπράβο! του φώναξε ο μανάβης Μουσταφάς, χτυπώντας τον στον ώμο. 'Ας μην ξεχνάμε ότι πολεμήσαμε το σουλτάνο Σελήμ και τον άπιστο Μπαϊρακτάρη κι' ο-

Ο μέγας βεζύρης άνάγγειλε κατόπιν ότι θα διαδόση το αυτοκρατορικό διάταγμα...

τι τους νικήσαμε και τους δύο. 'Ας κάμω-
με, λοιπόν, μερικές ημέρες ύπνομη κι' ε-
πειτα βλέπουμε.

Εκείνη τη στιγμή, άκουστηκε θόρυβος
στην πλατεία. Τό πλήθος που είχε συγκεν-
τρωθεί σ' αυτήν, αναταράχθηκε σαν θάλασ-
σα... Πέρα, στο βάθος του δρόμου, είχε
εμφανισθεί ο λόχος των τακτικών στρατιω-
τών.

Τόν αποτελούσαν διακόσιοι περίπου άν-
δρες, που φορούσαν όλοι ομοιομορφες χα-
κι στολές και κόκκινο φέσι με γαλάζια
φούντα στο κεφάλι.

Ένας ούλεμας βάδιζε μπροστά.
Όταν ο λόχος έφτασε στην πλατεία, ο
ούλεμας σηκωσε ψηλά τα χέρια του και φώ-
ναξε δυνατά:

— Είς τό όνομα του άγαθού και παν-
τοδυνάμου Θεού! Ένας είναι ο Θεός και
ο Μωάμεθ ο μόνος προφήτης του.

Πήρε κατόπιν από ένα στρατιώτη τό δ-
πλο του, τό έφερε στα χείλη του και τό
φίλησε με σεβασμό. 'Υστερα τό έδωσε στον
αγά των γενιτσαρών, που έκαμε κι' αυτός
τό ίδιο.

Οι αξιωματικοί του λόχου πήραν κατό-
πιν όπλα από τους στρατιώτες του και
παρατάχθηκαν μπροστά σε μία γραμμή.

Οι εκπαιδευτάι είχαν παραχωρήσει τώρα
δύο διάφορα παραγγέλματα, που αυτοί έκ-
τελούσαν με ακρίβεια για να τους βλέπουν
οι στρατιώτες και να παραδειγματίζονται.

Όρθε έπειτα η σειρά των στρατιωτών.
Οι έγκαιρα είχαν παραχωρήσει τώρα
την θέσι τους στους αξιωματικούς, που κα-
θώς έγύμναζε χωριστά τη διμοιρία του.

Όστερα όλόκληρος ο λόχος έκαμε με-
ρικές θεαματικές επίδειξεις και, στο τέλος,
έφυγε από την πλατεία με θαυμαστή τάξι.

Η άρπαγή του Σουλεϊμάν βέη

Όσο συνεχίζονταν τα γυμνάσια, κανείς
από τους γενιτσαρούς δεν είχε τολμήσει να
πή τό παραμικρό. Η τάξις, η ακρίβεια και
η ταχύτητα των κινήσεων των έκχινητίζον-
των είχαν κάμει έντύπωσι. Δεν αίσθανον-
ταν πια τη διάθεσι να τους χλευάσουν. Ό-
ταν, όμως, ο λόχος απομακρύνθηκε, οι συ-
ζητήσεις ξανάρχισαν.

— Πάμε στο στρατώνα, έπρότεινε κά-
ποιος γενιτσαρός. Εκεί θα μπορούσαμε να
συζητήσουμε πιο ήσυχα και να σκεφτούμε
τί πρέπει να κάμουμε.

Οι άλλοι τον άκολουθήσαν.

Η συζήτηση κράτησε κάμποση ώρα. Ό-
λοι ήταν σύμφωνοι, ότι δεν έπρεπε να ύ-
ποταχθούν στο νέο κανονισμό, που κατα-
πατούσε τα προνόμια τους. Στο τέλος, ά-

ποφασίστηκε να έρωτηθούν και οι άλλοι όρ-
τάδες, που βρίσκονταν σκορπισμένοι μέσα
στην πόλι, σε τρόπο που η ανταρσία να
είναι γενική.

Οι γενιτσαροί έτοιμάζονταν να φύγουν
όταν άκούστηκε η φωνή του μανάδη Μου-
σταφά.

— Προτού διαλυθούμε, έχουμε ένα ιερό
καθήκον να εκπληρώσουμε, είπε. Όπως ξέ-
ρετε, ο νεαρός Σουλεϊμάν βέης, που ανήκει
στο ιερό σώμα μας, φυλακίστηκε στην άρ-
χή στο ναύσταθμο και κατόπιν ώδηγήθηκε
στο δικαστήριο του Σέχ 'Ισλάμη, για να δι-
κασθή. Τό καθήκον μας είναι, λοιπόν, να
τον ελευθερώσουμε.

— Τί... να ελευθερώσουμε τό γυιό αυ-
τού του γκιουρ; φώναξε ένας γενιτσα-
ρος. Ξεχνάτε, λοιπόν, ότι ο Νετζίπ πασάς
είναι από τους πιο θερμούς υποστηρικτάς
των νέων μέτρων;... Αυτός ξεσήκωσε τό
σουλτάνο εναντίον μας!

— Ό Σουλεϊμάν βέης, όμως, είναι πι-
στός μουσουλμάνος, είπε ο Μουσταφάς.
Ό' ανεχθούμε να τιμωρηθή ένας πιστός μου-
σουλμάνος, που ανήκει στο σώμα μας, για-
τί θέλησε να κλέψη την κόρη ενός άπιστου
'Αρμένι που τό άρεσε;

— Άφού ανήκει στο σώμα μας, παρα-
τήρησε ο Μαχαμέτ, δεν μπορεί να κηρυ-
χθή ένοχος. 'Ας πάμε, λοιπόν, να δώσουμε
ένα μάθημα στο μωφτή και να δείξουμε
στο λαό της Σταμπούλ, ότι κανείς δεν μπο-
ρεί να καταπατήσει τα ιερά προνόμια μας.

Όλοι συμφώνησαν μαζί του.

Οι γενιτσαροί ξεκίνησαν άμέσως από
τους στρατώνες και σε λίγο έφτασαν στο
σπίτι του μωφτή.

Ό στρατωτάς Χουσεϊν, που προπορευό-
ταν, γύρισε τότε και είπε στους συντρό-
φους του:

— Τέσσερις από σας άς έρθουν μαζί
μου για να παρουσιάσουμε στο μωφτή.
Δέν χρειάζονται περισσότεροι για να τον
κάμουν να καταλάβη πως πρέπει να μάς
παραδώσει τον Σουλεϊμάν βέη. 'Αν άρνηθή,
τότε θα τον πάρουμε με τη βία.

Η πρόταξι του έγινε άμέσως δεκτή.
Τέσσερις γενιτσαροί, που ανήκαν σε δια-
φόρους όρτάδες, ανέβηκαν μαζί του στο
σπίτι του μωφτή.

Ό Σουλεϊμάν βέης, είχε καταδικασθή
πριν από λίγο σε φυλάκισι ενός έτους κι'
οι τσαούσηδες του δικαστηρίου έτοιμάζον-
ταν να τον οδηγήσουν στη φυλακή του.

Τό δικαστήριο συνεδρίαζε άκόμη, έκδι-
κάοντας άλλες υποθέσεις, όταν οι γενι-
τσαροί μπήκαν στην αίθουσα.

Ό Χουσεϊν και κείνοι που τον συνόδευαν

έφεραν τό δεξι χέρι πρώτα στην καρδιά
κι' ύστερα στο κεφάλι τους, για να δεί-
ξουν πως σέβονταν την έξουσία του μωφτή.
Τό ύψος τους, όμως, κάθε άλλο έδειχνε
παρά σεβας και υποταγή.

Έπειτα από μικρή σιωπή, ο στρωμά-
τάς Χουσεϊν είπε στο μωφτή:

— 'Ηρθαμε εδώ για να σε βοηθήσουμε
να διορθώσεις ένα λάθος σου, που, αν μείνι
αδιόρθωτο, μπορεί να έχη πολύ δυσάρε-
στες συνέπειες για την ήσυχία της αυτο-
κρατορίας. Τό δικαστήριό σας καταδίκασε
πριν από λίγη ώρα τον Σουλεϊμάν βέη.
Αυτό έγινε, βέβαια, γιατί άγνοούσατε πως
ο νέος αυτός ανήκει στο ότζάκιο των γενι-
τσαρών. Διαφορετικά, πιστεύουμε πως δεν
θα έκανατε τό λάθος να τον καταδικάσετε.
Πρέπει να ξέρετε, ότι δεν θα συγχωρήσου-
με την καταπάτησι των ιερών προνομίων
μας, που μάς τα παραχώρησαν οι ένδοξοι
σουλτάνοι που ανήκαν στο άθάνατο σώμα
μας.

Σας παρακαλούμε, λοιπόν, να μην
μάς απρώξετε σε βίαια μέτρα. Οι σύντροφοί
μας που περιμένουν κάτω, ζητάνε να μάς
παραδώσετε τον κατάδικο. Τί πρέπει να
τους άπαντήσουμε;

Οι δικαστάι είχαν τόσο πολύ τρομάξει
άπ' αυτή την άπρόσμενη εμφάνισι των γε-
νιτσαρών, που κανείς τους δεν τόλμησε ν'
άνοιξη τό στόμα του.

Ό Χουσεϊν πήγε τότε στο βάθος της αί-
θουσας, πήρε από εκεί τον Σουλεϊμάν βέη,
χωρίς κανείς από τους τσαούσηδες που τον
περιστοιχίζαν να διαμαρτυρηθή και τον πα-
ρέδωσε στους συντρόφους του.

Έπειτα ξανάγυρισε μπροστά στην έδρα
του δικαστηρίου.

— Οι σύντροφοί μου κι' εγώ, είπε, σας
ευχαριστούμε από τό βάθος της καρδιάς
μας γιατί αναγνωρίσατε τόσο πρόθυμα
την πλάνη σας. 'Αλλά για να εξαφανισθή
κάθε ίχνος άπ' αυτή την πλάνη, θα μέ
συγχωρέσετε να πάρω κι' αυτά τα χαρτιά.

Άρπαξε άμέσως τα χαρτιά που βρί-
σκονταν μπροστά στο μωφτή, τα ξεσχίσε
με μερικές γρήγορες κινήσεις και σκόρπι-
σε τα κομμάτια τους στο πάτωμα.

Έπειτα άπ' αυτή την εύκολη νίκη του,
βγήκε από την αίθουσα του δικαστηρίου,
μαζί με τους συντρόφους του, που είχαν
στη μέση τό Σουλεϊμάν βέη.

Οι άλλοι γενιτσαροί τους υποδέχτηκαν
με φωνές θριαμβού. Ξεκίνησαν κατόπιν ό-
λοι μαζί, για να γυρίσουν στους στρατώ-
νες του 'Ατ Μείνταϊ.

Όμως, δεν βιάστηκαν να φτάσουν εκεί.
Γιατί έπρεπε να πανηγυρίσουν πρώτα τη
νίκη τους. Διέσχισαν, λοιπόν, με φωνές και
άλαλαγμούς τους κεντρικούς δρόμους, δεί-
χνοντας στο πλήθος τον Σουλεϊμάν βέη,
που ήταν τό τρόπαιο της νίκης τους.

Έτσι πέρασε αρκετή ώρα.

Όταν, όμως, πλησίασαν στην πλατεία,
είδαν πως ο μεγάλος δρόμος που ώδηγούσε
εκεί ήταν κλεισμένος. Ένα σώμα του τα-
κτικού στρατού με κανόνια είχε παρατα-
χτή σ' όλο τό πλάτος του. Τό σώμα αυτό
τό διοικούσε ένας αξιωματικός περίφημος
για την άνδρεία του, ο 'Ιμβραήμ άγάς, που
έπονομαζόταν Καρά Τζεχενέμ, δηλαδή Τε-
τραπέρατος.

Οι γενιτσαροί σταμάτησαν άμέσως.

— Μή φοβόσαστε τους είπε ο μανάδης
Μουσταφάς. Είναι οι πυροβολητάι που γυ-
ρίζουν από τα Κιάτ χανέ, όπου κάνουν κά-
θε μέρα γυμνάσια.

Έστριψαν τότε δεξιά, για να μπουν στην
πλατεία από έναν άλλο δρόμο.

Όμως, τότε βρήκαν κι' αυτόν κλεισμένο.

— Πισστήκαμε σαν ποντικοί! είπε ο χα-
ροπλάστης Μαχαμέτ που έγινε κατακι-
τρινος.

— Θα αντίταξουμε βία στη βία! φώ-
ναξε ο Χουσεϊν, τραδώντας τό γιαταγάνι
του.

Όμως, ένας δερβίσης που βρίσκονταν ά-
νάμεσα στους γενιτσαρούς, έτρεξε άμέσως
κοντά του και του έπιασε τα χέρια.

— Ξανάβαλε τό γιαταγάνι στη θήκη
του, του είπε. Δέν πρέπει ν' αντίσταθιτε
σήμερα, γιατί οι έκχινητίζες θ' αδειάσουν
τα τουφέκια τους πάνω σας και τα κορ-
μιά σας θα στρώσουν τους δρόμους. Άύ-
ριο, όμως, θα ξεσηκωθεί όλόκληρο τό ότζά-
κιο και θ' άναυεώσουμε τότε τα κατορθώ-
ματά μας εναντίον του Μπαϊρακτάρη.

Ό δερβίσης αυτός δεν ήταν άλλος από
τον Σεϊτάν.

Ό Χουσεϊν ξανάβαλε τό γιαταγάνι στη
θήκη του.

— Νομίζω πως έχεις δίκιο, Σεϊτάν δερ-
βίση, του είπε. Η παροιμία μας που λέει
«φίλα τό χέρι που δεν μπορείς να δαγκώ-
σης», είναι σωστή.

— Τι μωδιά! άπάντησε ο δερβίσης.
Βλέπω τον 'Ιμβραήμ άγά που έρχεται προς
τά δώ... Θα θέλη σίγουρα να μάς ζη-
τήση να του παραδώσουμε τον Σουλεϊμάν
βέη.

— Και θα του τον παραδώσουμε;
— Ναι... Μήν φοβόσαστε... Έγγυ-
ώμαι εγώ για τη ζωή του.

Έδωσε άμέσως ένα μπουκαλάκι κάτω
από τό μανδύα του και τό έδωσε στο Σου-
λεϊμάν βέη.

— Τέκνον μου, του είπε, πιές τό ποτό
που βρίσκεται μέσα σ' αυτό τό μπουκα-
λάκι κι' αφιέρωσε την ψυχή σου στο Θεό.
Έπειτα από τρείς ημέρες, θα ξαναϊδής
τους φίλους σου... Μήν διατάξεις!... Τό
φίλτρο αυτό θα σου σώση τη ζωή... Σου
τό ξαναλέω: έπειτα από τρείς ημέρες, θα
είσαι ελεύθερος.

Ό Σουλεϊμάν βέης έφερε άμέσως τό
μπουκαλάκι στο στόμα του και ήπιε τό ύ-
γρό που βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

Τη στιγμή εκείνη ο 'Ιμβραήμ άγάς εί-
χε φτάσει μπροστά στους γενιτσαρούς.
Χωρίς να πή τίποτε, έπιασε από τον
άμο τον Σουλεϊμάν βέη και τον τραβήξε
μαζί του.

Οι γενιτσαροί άφρίζαν από τό κακό
τους. Όμως, δεν μίλησε κανείς.

Έπειτα από την καταιγίδα...

Η 'Αρμάνς είχε άρχισι να συνέχεται.
Τα μάγουλά της ήταν άκόμη κατακιτρίνα
και μεγάλοι μαυροί κύκλοι έστεφανώναν τα
μάτια της. Όμως, δεν ήταν πια τόσο άδυ-
νατη όπως πριν. Μπορούσε τώρα να ση-
κώσει από τό κρεβάτι της και να ξα-
πλώνεται πάνω σε μία άνταναυτική πολυ-
θρόνα.

Η βαρώνη Βένεφελντ, δεν έφευγε ούτε
στιγμή από κοντά της. Για να την κάμει να
ξεχάσει τα θλιβερά περιστατικά της ζωής
της και ν' άπασχολήση τό μυαλό της, της
μιλούσε άκατάπαυστα για τα ταξιδιά της
στη Γαλλία και τη Γερμανία και της άνε-
φερε διάφορα διασκεδαστικά έπεισόδια.

Όμως, τό μυαλό της νεαρής γυναίκας ξα-
ναγύριζε πάντα στον Νετζίπ και τα παι-
διά της.

— Θα συζητήσουμε για όλα αυτά όταν
είναι καιρός, της έλεγε η βαρώνη μ' επι-
τιμητικό ύφος. Τώρα, όμως, πρέπει να ξα-
ναβρεις τις δυνάμεις σου...

Και, για να την διασκεδάση, της άφη-
γέιτο μία καινούργια ιστορία.

Έκείνο τό άπόγευμα η βαρώνη είχε βρε-
θή στην ανάγκη να λείψι λίγο για να έπι-
σκεφθή τον πρεσβευτή της Γερμανίας που
ξαναγύριζε στην πατρίδα του.

— Είδατε τον πρεσβευτή; τη ρώτησε η
'Αρμάνς όταν γύρισε.

— Ναι, άπάντησε η βαρώνη. Ό σουλ-
τάνος τον δέχτηκε χθες σε τελευταία άκρόα-
σι και τον άποχαιρέτησε... Έτσι δεν ύ-
πάρχει πια κανένα εμπόδιο για την άναχώ-
ρησί του.

— Κι' ο διάδοχός του; ρώτησε η 'Αρ-
μάνς.

— Περιμένεται από τη μία στιγμή στην
άλλη.

— Ποιος θα είναι;

— Ένας ικανώτατος διπλωμάτης, που
τον γνώρισε άλλοτε...

Η 'Αρμάνς την κύτταξε με άπορία.

— Ό κύριος Ταγκρέδος Βλεμενχάιμ ή-
ταν άλλοτε φίλος του πατέρα σου, συνέ-
χισε η βαρώνη.

— Αυτός, λοιπόν, θα είναι ο νέος πρε-
σβευτής της Γερμανίας;

— Ναι, κόρη μου.

Η 'Αρμάνς σκυθρώπασε.

Τό όνομα του Γερμανού διπλωμάτη της
ξανάφερε στο μυαλό τα περασμένα. Πόσο
ήταν εύτυχισμένη τότε! Πόσα όνειρα έ-
φτιασε για τό μέλλον! Και νά, τό μέλλον
αυτό που φανταζόταν ήρεμο και άνέφελο,
ήταν γεμάτο λύπες και δάκρυα!

— Κόρη μου, συνέχισε η βαρώνη, θέ-
λοντας ν' αποδιώξη τις θλιβερές σκέψεις
της, μ' όλο που πέρασαν τόσα χρόνια, ο
κόμης Βλεμενχάιμ δεν έχει αλλάξει καθό-

λου... Είναι πάντοτε άγαθός, ευγενής και
πρόθυμος να θυσιάση για τους φίλους
του...

— Έχει οικογένεια; ρώτησε η 'Αρ-
μάνς.

— Όχι, άπάντησε η βαρώνη. Ό κόμης
Βλεμενχάιμ δεν θέλησε να νυμφευθή ποτέ,
μ' όλο που είναι σήμερα σαράντα όκτώ
χρόνων. Όταν τον ρωτούν γιατί έμεινε ά-
γαμος, άναστενάζει κι' οι φίλοι του πιστεύ-
ουν πως ο κόμης μένει πάντοτε πιστός σε
κάποιο νεανικό αίσθημα... Όμως, γιατί
δέν γελάς, κόρη μου; Δεν σου φαίνεται πα-
ράξενο ένας άνθρωπος σοβαρός όπως ο κό-
μης Βλεμενχάιμ, ν' άναστενάζει σαν τον
Βέρβερο;

Η 'Αρμάνς, όμως, είχε βυθισθή στις σκέ-
ψεις της κι' η βαρώνη, μ' όλες τις προσ-
πάθειές της, δεν κατάφερε να την κάμει να
χαμογελάση.

Έπειτα από λίγο, ένας ύπνρτης, μπή-
κε στο δωμάτιο και είδοποίησε την κυρία
του, ότι κάποιοι ζητούσε να της μιλήση.

Η βαρώνη φίλησε την 'Αρμάνς στο μέ-
τωπο κι' έτρεξε να βγί από τό δωμάτιο.

Πέρασε ένα τέταρτο περίπου ώσπου να
ξαναγυρίση. Τό πρόσωπό της δεν είχε τό-
ρα την ψευτική εκείνη ευθυμία που έπιτη-
δεύονταν όταν βρισκόταν κοντά στην 'Αρ-
μάνς. Φαίνονταν, τούναντιον, συλλογισμένη
και τα μάτια της δεν είχαν πια την προη-
γούμενη λάμψι τους.

Πήγε, ωστόσο, κοντά στην 'Αρμάνς και
προσπάθησε να της χαμογελάση.

— Δεν άργησα, κόρη μου; της είπε.

Όμως, τό χαμόγελό της ήταν ψεύτικο κι'
η φωνή της έτρεμε έλαφρά.

— Τί έχετε; τη ρώτησε η 'Αρμάνς, που
μάντευε την ταραχή της. Η έπίσκεψι αυ-
τή σας δυσάρεστήσε;

— Καθόλου, κόρη μου.

— Δεν μου λέτε την αλήθεια, μητέρα.

Ποιος ήταν ο άνθρωπος που ήθελε να σας
μιλήση;

— Ένας παλιός φίλος που έμαθε τό
γυρισμό μου στη Σταμπούλ...

— Έγώ δεν τον ξέρω;

Η βαρώνη βρέθηκε σε άμηχανία.

— Τον ξέρεσι, άπάντησε έπειτα από μι-
κρή σκέψι.

— Ποιος είναι;

— Ένας 'Αρμένιος τραπεζίτης, ο γέρο-
'Οθανέζ του Γαλατά.

— Ό 'Οθανέζ! είπε η 'Αρμάνς, που
τινάχτηκε άμέσως από τη θέσι της. Μητέ-
ρα, μήν με βασανίζετε περισσότερο, σας
παρακαλώ. Ό 'Οθανέζ ήρθε να σας μιλή-
ση για τό άντρα μου... σταλμένος άπ'
αυτόν ίσως... Όμως, μήπως ο Νετζίπ έ-

παθε κανένα κακό;... Μήπως πέθανε;...
Μήπως άνακατέθηκε σε καμμία συνωμοσία
και τον κυνηγάει τώρα για να τον σκο-
τώσουν; Μιλήστε μου, μητέρα, σας ικε-
τεύω!... Δεν καταλαβαίνετε πως η σιω-
πή σας με θανατώνει;

Η βαρώνη την έσφιγγε στην άγκαλιά
της και με μεγάλο κόπο κατάφερε να την
ξανάβάλη στην πολυθρόνα της.

— 'Υποσχεθήτε μου τουλάχιστον πως θα
μου πείτε την αλήθεια, χωρίς να μου κρύ-
ψετε τίποτε, είπε η 'Αρμάνς.

— Σου τό υπόσχομαι, κόρη μου, άπάν-
τησε η βαρώνη. Όμως, πρέπει πρώτα να ή-
ρεμηθής...

— Είμαι έτοιμη ν' άκούσω τα πάντα!

— Όμως, ότι θα ήταν καλύτερο αν φώνα-
ζαμε τό γιατρό...

— Όχι, μητέρα, μιλήστε μου. Δεν κα-
ταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι δεν μπορώ ν' άν-
θεξω περισσότερο;... Μιλήστε μου για τον
Νετζίπ... Τί κακό έπαθε;

— Δεν έπαθε κανένα κακό, κόρη μου.
Είναι καλά στην ύγεια του, έχει όλη την
εύνοια του σουλτάνου και σε κλαίει πάντα.

— Ό, πόσο μ' ευχαριστούν τα λόγια
σας, μητέρα, είπε η 'Αρμάνς. Ό Νετζίπ
είναι καλά;... Και με αγαπάει;... Εί-
πατε, ότι κλαίει για τό χωρισμό μας; Με
θυμάται, λοιπόν;

— Δεν σε ξέχασε ποτέ!

— Ό, αν μπορούσαν να διαβάσουν μέ-
σα στην καρδιά του Νετζίπ! Τό ξέρω κα-
λά, ότι μ' όλη την εύνοια του σουλτάνου,
δέν είναι εύτυχισμένος... Όμως, άφηγηθή-
τε τά μου όλα... Τί άλλο σας είπε ο 'Ο-
θανέζ;

— Είσαι τόσο παραγμένη, κόρη μου!
Με κάνεις να φοβάμαι για σένα...

— Όμως, μητέρα! Μή φοβόσαστε, λοιπόν,
για μένα... Δεν βλέπετε, ότι η ζωή μου
κρέμεται από τα χείλη σας;

— Άκουσε, λοιπόν, κόρη μου, είπε η
βαρώνη. Ό Νετζίπ δεν βρίσκει πως είναι
άρκετο να σε αγαπάει και να θρηνηί για
σένα... Θέλει να σου τό πη με τό ίδιο
του τό στόμα...

— Πώς;... Ό Νετζίπ θέλει να με ξα-
ναϊδή;... Θα μπορέσω, λοιπόν, να του μι-
λήσω και να τον σφίξω και πάλι στην άγ-
καλιά μου; Ό, ευχαριστώ, Θεέ μου!...

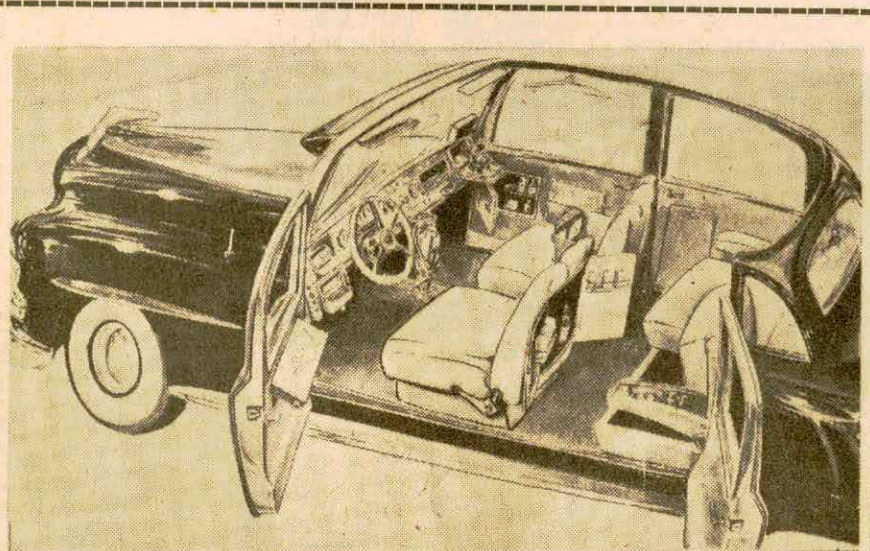
— Όμως, τότε θα τον ξαναϊδώ;

— Άπόψε.

— Πού;

— Έδώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣΤΕΡΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Τό αυτοκίνητο αυτό μπορεί να χαρακτηριστεί τό τελειότερο του κόσμου. Συγκεντρώνει όλες
τις τελειοποιήσεις και όλες τις άνέσεις που προσφέρουν στον κάτοχό τους τα τελευταία
μοντέλα των διαφόρων εργοστασίων της 'Αμερικής και της Εύρώπης: φωτεινούς χάρτες,
ηλεκτρική μηχανή ξυρίσματος, μικρό μπάρο με συσκευή για την κατασκευή καφέ - έσπρσοο,
φαρμακείο για πρώτες άνέγκες, ραδιόφωνο όλων των κυμάτων και πολλές άλλες τελειο-
ποιήσεις. Τό πίσω μέρος που προορίζεται συνήθως για τις άποσκευές διασκευάζεται εύκολα
σ' ένα όμορφο σπιτάκι για σκύλο. Τό βολάν τέλος του αυτοκινήτου αυτό είναι ντυμένο
με άκριδο γουναρικό.

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Έτσι θα είναι τα μελλοντικά εργοστάσια. Ένας μόνο εργάτης θα έλέγχει, μ' ένα ηλεκτρο-
νικό μηχανήμα, ένα σωρό μηχανές. Στη φωτογραφία μας τό έσωτερικό του τμήματος ενός
μεγάλου αμερικανικού εργοστασίου κατασκευής αυτοκινήτων, στο οποίο παράγονται, κατά
τρόπον αυτόματου, οι μεταλλικοί σκελετοί, μέσα στους οποίους συναρμολογούνται κατόπιν
οι κινητήρες.

ΠΩΣ ΧΑΙΡΕΤΟΥΝ στis διάφορες χώρες

Περίεργες και εξωφρενικές συνήθειες

Η χαρακτηριστικότερη από τις κοινωνικές εκδηλώσεις του ανθρώπου είναι ο χαιρετισμός. Παντού όπου οι άνθρωποι ζουν κοινωνικά, όπου, δηλαδή, επικοινωνούν μεταξύ τους και συνεργάζονται στην αντιμετώπιση της ζωής, ο χαιρετισμός είναι η απαραίτητη προϋπόθεση των σχέσεών τους.

Αλλά ο χαιρετισμός δεν είναι ο ίδιος σ' όλα τα γεωγραφικά πλάτη. Κάθε λαός έχει επινοήσει έναν δικό του τύπο, που διατηρείται αναλλοίωτος από αιώνες, στο πείσμα της προόδου, του πολιτισμού και των ιστορικών εξελίξεων. Γιατί ο χαιρετισμός είναι συνυφασμένος με την ψυχολογία κάθε λαού.

Είναι αξιοσημείωτο ότι κι αυτό άκομη το κοσμοπολιτικό πνεύμα που κυριαρχεί στην εποχή μας δεν επηρέασε τον χαιρετισμό.

Αλλά, ας δούμε πώς χαιρετούν οι άνθρωποι στις διάφορες χώρες:

Οι Άγγλοι όταν συναντιούνται στο δρόμο παίρνουν ο ένας το χέρι του άλλου και το φιλούν. Σε ώριμους περιηγείς βγάζουν τα σανδάλια τους και τα χτυπάνε τρεις φορές κάτω.

Οι Άγγλοι είναι τοιχοκρήνες στις χειραμάρες. Χαιρετούν απλά και μπουρμουρίζουν κάτι ανάμεσα στα δόντια τους που υποτίθεται πως σημαίνει: «Πώς έχετε;» Ο Άγγλος, όταν φορηί καπέλο, θα το βγάλει πάντα για να χαιρετήσει. Ο χαιρετισμός του είναι ψυχρός και τυπικός.

Οι Αμερικανοί δεν βγάζουν ποτέ το καπέλο και δεν θεωρούν απαραίτητο να δώσουν το χέρι. Λένε απλά μια καλημέρα ή δεν λένε τίποτε. Δεν ρωτούν ποτέ για την ύγεια. «Ενδιαφέρονται, όμως, πάντα να μάθουν πώς πάνε οι δουλειές τους, πράγμα που ρυθμίζει και την έκτασή τους προς το άτομο σας.

Οι Αραβες, επίσημοι στο χαιρετισμό τους, όπως όλοι οι «Ανατολίτες», σάς λένε με σοβαρότητα: «Εμχι μπες σλάμα» που σημαίνει «Βαδίζω εν ειρήνη». Η απάντησή σ' αυτό το χαιρετισμό είναι: «Εμπκα ελ κέιρ», που σημαίνει: «Πήγαμε στο καλό».

Οι Γάλλοι θα βγάλουν πάντα το καπέλο και θα σάς σφίξουν το χέρι, ακόμη κι αν είναι η δεκάτη φορά που σάς συναντούν στο διάστημα της ημέρας. Η συνθηματική τους ερώτηση είναι «Σ' α μάρς» (Περπατάει καλά η ζωή σας;), πράγμα που αναφέρεται στην ύγεια σας, στις δουλειές σας, στις έρωτικές υποθέσεις σας, σ' όλα.

Οι Γερμανοί μιλούν στο τρίτο πληθυντικό πρόσωπο: «Πώς τα πάει ο κύριος τάδε και η οικογένειά του; Είναι καλά στην ύγεια τους;»

Οι Δανοί ρωτούν: «Ζήτε καλά;»

Οι Έσραοι χαιρετούν με τη λέξη: «Σαλάμ» (Ειρήνη!).

Οι Ιάπωνες ρωτούν αν είσατε καλά στην ύγεια σας. Δεν κάνουν ποτέ λόγο για τις δουλειές.

Οι Ιρλανδοί εύχονται: «Είθε να κοιμάσθε εν ειρήνη!»

Οι Ιταλοί σάς ρωτούν «Πώς είσαστε»! και αρχίζουν κατόπιν να σάς μιλούν για χίλια δυο άλλα πράγματα χωρίς τη διάθεσή να σταματήσουν ποτέ. Ένας Άγγλος ευθυμογράφος έγραψε κάποτε: «Νά μιλάτε αδιάκοπα σ' έναν Ιταλό, γιατί αν του δώσετε τον καιρό ν' ανοίξει το στόμα του, θα σάς τρελλάνη με την πολυλογία του, εκτός αν ο Θεός σάς λυπηθή και σάς κάμη να σωριασθήτε λιπόθυμος ή να πάθετε συγκοπή της καρδιάς».

Οι Κινέζοι γέρνουν το κεφάλι, φέρνουν τα χέρια στο στήθος και ρωτούν με σοβαρότητα: «Φάγατε ρύζι;»

Οι Ιθαγενείς του Λαόνγκο κουνάνε σάν μανιακοί τα χέρια τους και χοροπηδάνε γύρω στον άνθρωπο που θέλουν να χαιρετήσουν.

Οι μαύροι ώρισμένων περιοχών της Αφρικής σφίγγουν τρεις φορές το μεσαίο δάκτυλο.

Οι μαύροι του Κόπο Λοπέξ ακολουθούν το ένα γόνατο χάμω, σηκώνουν τα χέρια τους πάνω από το κεφάλι τους και τα χτυπάνε τρεις φορές.

Οι Ισπανοί του Μεξικού λένε: «Χαίρε, φίλε! Ο Κύριος μετά σου!» Η: «Η άσπιλη Μαρία άς σέ προστατεύη!»

Οι Ολλανδοί λένε: «Πώς πάει το ταξίδι;»

Οι Σκωτσέζοι ρωτούν: «Πώς είναι οι δικοί σας;»

Το «Δικαστήριο ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ»

Εξάφινισε την έγκληματικότητα των ανηλίκων

Μία μικρή αμερικανική πόλις, το Λώρενς της Μασαχουσέτης, βρήκε ένα οπουδαίο τρόπο για την ελάττωση της έγκληματικότητας των ανηλίκων, που αποτελεί ένα τεράστιο κοινωνικό πρόβλημα της μεταπολεμικής εποχής.

Ενώ άλλοι γίνονται ακόμα δοκιμές για την επιτυχία αυτού του σκοπού, στο Λώρενς σημειώνονται ήδη από καιρό θετικά αποτελέσματα. Νεαροί υποψήφιοι κακοποιοί έχουν γίνει τώρα πρότυπα παιδιών. Κι' οι 80 χιλιάδες κάτοικοι περιφανεύονται πως δεν έχουν πιά καθόλου έγκληματικότητα στον τόπο τους — πράγμα που φαίνεται ακόμη πιο περίεργο, εφόσον πρόκειται για ένα βιομηχανικό κέντρο.

ΟΛ' αυτά δε χάρις στον καινούργιο και πρωτότυπο θεσμό του «Δικαστηρίου συνειδήσεως».

Το δικαστήριο αυτό προορίζεται μόνο για τους ανηλίκους που παραβαίνουν για πρώτη φορά το νόμο. Πέρνουν «δικασ» 400 ενόρκους, κι' απ' αυτούς μόνον οι 8 ξαναγίνονται παραβάτες. Δέκα ή δώδεκα συμφορίες παιδιών διαλύθηκαν απ' αυτό το δικαστήριο.

Η διαδικασία στήριζεται στην εφημερίσκη ψυχολογία. Δίνει πρώτα στον κατηγορούμενο τη δυνατότητα να ελαφρώσει την ένοχη συνείδησή του. Επειτα αναλαμβάνει να τον διορθώσει η «καταδίκη» που τρώει επίσημης μορφής στους γονείς του. Είναι αληθινά μια θεραπεία που θαυματούργει. Σχεδόν πάντα, φέρνει στον κατηγορούμενο ταπεινώσι, δάκρυα και τούψεις.

Εκτός όμως απ' τον ίδιο, τιμωρούνται πολλές φορές... και οι γονείς του, ως συνευθυνού. Υποχρεώνονται δηλαδή να πληρώσουν τα κλεμένα χρήματα ή τις ζημιές ζήνης ιδιοκτησίας που έκανε το παιδί τους.

Το «Δικαστήριο συνειδήσεως» ιδρύθηκε το Δεκέμβριο του 1952 κι' είναι μοναδικό στο είδος του. Έχει τελείως διαφορετικές μεθόδους και επιδιώξεις από τα συνηθισμένα δικαστήρια ανηλίκων. Ο σκοπός του είναι να περιορίση το έγκλημα, κι' όχι να καταδικάσει τους έγκληματιες. Προσπαθεί κυρίως να κρατήσει τα παιδιά μακριά από τα κοινά δικαστήρια και να τα προσφάξει απ' το ισόδιο στιγμή του βεβαρμένου ποινικού μητρώου.

Οι συνεδριάσεις του γίνονται ιδιαιτέρως, σε ειδικά γραφεία της αστυνομικής διεύθυνσης του Λώρενς, το πρώτο κάθε Σάββατο. Μοναδικός δικαστής και εισαγγελέας μαζί είναι ένας πόλιςμαν μοτοσυκλετιστής, γιατί έχει διαπιστωθή πως οι αστυνομικοί αυτοί ξέρουν τα παιδιά καλύτερα από κάθε άλλον, κι' ότι έχουν τους περισσότερους φίλους ανάμεσά τους.

Τα 75% των παιδιών που περνούν απ' το «Δικαστήριο συνειδήσεως», προέρχονται από σπίτια δυστυχισμένα, όπου λείπει η συνεννόηση και η επίβλεψη. Τα υπόλοιπα παραούθηκαν συνήθως στην πρώτη παρανομία από κάποιον μεγαλειό τους, συστηματικό έγκληματι.

Πάντως, όλα ποθούν ν' αρχίσουν μια «καινούργια ζωή», με καθαρό παρελθόν. Και τους δίδεται η δυνατότητα να το επιτύχουν, γιατί το «Δικαστήριο συνειδήσεως» δεν κρατάει μητρώα και αρχεία. Συγχρόνως όμως ξέρουν ότι οι «δικαστοί» θυμούνται καλά τα παιδιά που περνάνε από κει, κι' ότι αν ένα απ' αυτά ξαναοίσει στο εξής λογαριασμούς με τη Δικαιοσύνη, θα το πληρώσει πολύ ακριβά.

Η κατανόηση είναι το όπλο που χρησιμοποιεί το «Δικαστήριο συνειδήσεως», για να καταπολεμήση από τελεματικά την έγκληματικότητα των ανηλίκων.

Δινοτάς τους φιλικές συμβουλές και κατευθύνοντας τη δράση τους προς ωφέλιμους σκοπούς, τους βοηθά να γίνουν χρήσιμοι και καλοί πολίτες.

ΣΧΕΔΙΟΝ ΠΟΛΕΩΣ

ΚΑΤΑΛΑΒΑ κι' εγώ μία μέρα πως η Αθήνα μας δεν είναι πόλις, είναι χτισμένη χωρίς σχέδιο και δεν έχει καθόλου το δικαίωμα να λέη πως τάχα είναι πρωτεύουσα και μάλιστα ευρωπαϊκή. Δρόμοι στενοί, πλατείες λίγες και κακοφασμαμένες, οι άνθρωποι σπρώχνονται στα πεζοδρόμια, τ' αυτοκίνητα πηζουν και δεν μπορούν να προχωρήσουν, όλα είναι πνιγμένα σ' αυτή την άσφυλοπώτη πολιτεία και κρίμας τον Παρθενώνα που έχει για στολίδι της και καύχημά της.

Κι' εγώ την Αθήνα μου την αγαπώ και τη λατρεύω, γεννήθηκα σ' αυτή, είμαι πολίτης Αθηναίος γέννημα και θρέμα κι' ενδιαφέρομαι για το καλό της και θέλω να προοδέη. Νά μην έχουν να λένε οι άρχαιοι πως τάχα μάς παραδώσανε μία πόλι που ήτανε στόλισμα της οικουμένης κι' έμεις να πώς την καταντήσαμε. Θά πής, βέβαια:

— Δημάρχος είσαι;

— Όχι, δεν είμαι δήμαρχος, είμαι κάτι καλύτερο. Είμαι δημότης Αθηναίος, ένας τίτλος τιμής και δόξας που πολλοί τον ζηλεύουνε. Μά για να γίνη ο τίτλος αληθινά αξιοζήλευτος, πρέπει και η Αθήνα να γίνη πόλις κι' όλοι έχουμε υποχρέωση, το κατά δύναμιν και το κατά φιλότιμον έκαστος, να φροντίσουμε για το μέλλον της. Εγώ μπορέι να μην έχω τη δύναμη, έχω όμως το φιλότιμο και τη φιλοδοξία. Επιθυμία μου είναι να της φτιάξω ένα δημοτικό σχέδιο, να πάω μετά στο δήμαρχο και να του πώ:

— Βλέπε και φτιάνε!

Αυτή η σκέψη μου ήρθε εδώ και κάμποσον καιρό, όταν στάθηκα σ' ένα σταυροδρόμι όπου είχαν μαζευτή αυτοκίνητα και τράμ και δεν ξέρανε τί να κάνουν και είπα:

— Σωφρόνη, εδώ χρειάζεται κασμάς! Έδώ πρέπει να γκρεμίσουμε για να φτιάσουμε. Νά ρίξουμε ντουέβρια, ν' ανοίξουμε δρόμους και πλατείες, να σκαρώσουμε δημόσιους κήπους, με αγάλματα και συντριβάνια — ποδ παντός αγάλματα, όπου ανάμεσά τους, πρώτο και καλύτερο θα είναι και το δικό σου:

«ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ ΜΠΡΙΤΖΟΣ
«Ανοδημιουργός των Αθηνών»

Και θά πής πάλι:

— Και τί είσαι βρέ Σωφρόνη; Πολεοδόμος ή μηχανικός;

— Όχι. Δεν είμαι μήτε το ένα, μήτε το άλλο. Όμως μήτε γιατρός είμαι, αλλά δίνα Ιατρικές συμβουλές, μήτε γεωπόνος και φυτεύω γαρύφαλλα, μήτε στιλβωτής και γυαλίζω μονάχος τα παπούτσια μου. Κι' έπειτα εδώ δεν χρειάζεται να ξέρης μηχανικός. Φαντασία και αντίληψη νάχης κι' όλα είναι εύκολα. Έξ' άλλου εδώ δεν πρόκειται να χτίσουμε. Νά γκρεμίσουμε έχουμε, κι' άς έρθουν να χτίσουν άλλοι. Έκει χρειάζονται οι μηχανικοί, εγώ όπο δείξεις θα κάνω.

— Τι έχεις να γκρεμίσης, Σωφρόνη;

— Νά, αυτή τη γωνία, άς πούμε, στην όδον Σταδίου, ν' ανοίξη ο δρόμος προς το Σύνταγμα.

— Κι' έχεις την εντύπωση πως αυτός πούχει το κτίριο, θά στέρξω;

— Θά πάω να τον δώ.

Ζητώ τον ιδιοκτήτη και τον πετυχαίνω. Κρατάω κι' ένα χαρτοφύλακα μαζί μου, όπου έχω διάφορα σχέδια. Ο χαρτοφύλακας πάντα προσβάθει τον άλλον να σέ πάρη στα σοβαρά. Έκτός αν σέ πάρη για εφοριακό.

— Έρχομαι για το ακίνητό σας, λέω στον ιδιοκτήτη.

— Τι κάνει το ακίνητό μου;

— Πρέπει να πέσει!

Σωφρόνη τα φρύδια του — ή πρότασή μου τούρχεται πολύ ξαφνικά.

— Και γιατί πρέπει να πέση;

— Γιατί έμποδίζει την κυκλοφορία. Έλάτε μία στιγμή, σάς παρακαλώ, στο παράθυρο. Βλέπετε; Τ' αυτοκίνητα έχουν μαζευτή κάτω και άδυνατούν να προελάσουν. Γιατί; Γιατί είναι στενή η έξοδος της οδού Σταδίου. Ένώ... μέ προσέχετε; Ένώ, αν πέση αυτό το κτίριο, ο δρόμος θ' ανοίξη, τ' αυτοκίνητα θ' αναχώσουν και θά τρέχουν μία γαρύ. Αφήνω πού θ' αλλάξη μορφή η πόλις. Θά έχουμε μία πλατεία αξιοζήλυτη και εφάμιλλη των ευρωπαϊκών πολεών. Λοιπόν, θά το ρίξουμε;

— Τι λέτε, κύριε! Στά καλά καθούμενα θά ρίξω κοτζάμ κτίριο;

— Και πώς θ' αποσυμφορηθή η κυκλοφορία;

— Δεν πάει να μην αποσυμφορηθή!

— Με συγχωρείτε, αλλά δεν είναι τρόπος του σκέπτεσθαι αυτός. Ποιόμια έκκλησην στο φιλόπολι ενδιαφέρον σας. Το όνομά σας θά γραφή με χρυσά γράμματα στην Ιστορία της πόλεως.

— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν θά σάς γίνη το χατήρι.

— Αν πάρετε μία λογική άποψημείωσι;

— Σ' υψήνεται.

— Πόσο ύπολογίζετε την άξία του κτιρίου;

— Το οικόπεδο είναι 660 πήχες. Θά το βά- λουμε προς 100 λίρες την πήχην.

— Έκατό λίρες την πήχην; Τρελλάς είσθε, κύριε;

— Έδώ, αγαπητέ μου, τα οικόπεδα δεν έχουν ώρισμένη τιμή. Ο καθένας το εκτιμά όσα του άρήσει. Έγώ τώδεκα εκατό. Τώρα το βά- ζω διακόσιες. Κάπου εκατόν τριάντα γιλι-ά

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

δες λίρες. Κι' άλλες τριάντα το κτίριο, εκατόν εξήντα.

— Αγαπητέ και φώναζε:

— Κύριε! Έκμεταλλεύσε τάς ανάγκας της πόλεως, για να αισχρο- κερδήσετε εις βάρος της. Κατεβήτε!

— Δεν κατεβαίνω ούτε βραχμύ.

— Τότε θ' αναγκασθώμε να λάβουμε νομοθετικά μέτρα. Το κτίριο θ' απαλλοτριωθή.

Και χτύπησα το χέρι μου στο τραπεζί του. Χτύπησε κι' αυτός το δικό του.

— Θά προσβάλω το νόμο στο Συμβούλιο της Έπικρατείας.

— Κύριε! Πρέπει να περάσουν τ' αυτοκίνητα!

— Νά μην περάσουν!

— Σας λέω με το καλό: Το γκρεμίζετε ή όχι;

— Αν ήταν δικό σου, θά το γκρεμίζες;

— Μάλιστα! Παραχωρήστε μου το και θά ιδίητε.

Μεσολάδησε μικρή σιωπή. Ο άνθρωπος εί- χε ιδρώσει και το μούτρο του έτρεμε. Έπει- τα, μ' εξαντλημένη σιωπή, με ρωτάει:

— Έπί τέλους κύριε, τί είσθε; Εκπρόσω- πος του Δήμου ή του Υπουργείου Δημοσίων Έργων;

— Όύτε το ένα, ούτε το άλλο. Είμαι ένας απλός Αθηναίος πολίτης, που ενδιαφέρεται για την πρόοδο της πρωτεύουσής.

— Άε στο καλό σου, παιδί μου και τράβα να σέ κυττάξη κανένας γιατρός.

— Σας παρακαλώ, κύριε. Δεν θά φύγω πριν λάβω μία οριστική άπάντησή σας.

— Βρέ άε γκρεμίσου!

Μ' άρπαξε από το γαβάκι και με παράδωσε στο πρώτο κεφαλόσκαλο. Εύτυχώς κρατήθηκα. Όταν έφτασα στη μέση της σκάλας, στάθηκα και το φώναξα:

— Έγώ θά στο γκρεμίσω!

Το πρώτο μου διέστημα για την πρόοδο της πόλεως δεν είχε επιτυχία. Αλλά και βέβαια που δεν άπελπισθηκα. Στό κάτω της γραφής, αν δεν θέλουν με το καλό, θά φτιάσω με το νόμο. Κι' αν αυτός δεν έχη το φιλότιμο να προσφέρη το παληοκτιρίο του δωρεάν στην πόλι, θά το δώσουμε μία λογική άποψημείωσι, να πάη στο καλό. Ζήτησε εκατόν εξήντα χι- λιάδες λίρες, γιατί έτσι το άρέσει λείει. Θά πάρη τριάντα και πολλές είναι. Γιατί έτσι μ' άρέσει έμένα. Βγάξω το καρνέ μου και ση- μείωνω: «Γωνία Σταδίου—Συντάγματος, λί- ρες 30.000». Άς συνεχίσουμε το έργο μας, θά υπάρξουν βέβαια και ιδιοκτήτες με πιο ευγε- νικές διαθέσεις.

Έχω πάντα μαζί μου το σχέδιο. Είναι το

νέο σχέδιο της πόλεως, έτσι όπως εγώ το φαντάσθηκα, το όνειροπόλησα και το ζωγρά- φισα, ερθεύοντας είκοσι συναπτά ημερομηνία. Είχα πάρει καλό χαρτί, σινικές μελάνες, κρα- γιόνια κόκκινα, μπλε και πράσινα και μ' αυ- τά τά εργαλεία έφτιαξα το μεγαλούργημα μου. Με τη σινική μελάνη χάραξα τις άσφρτες που θ' άνοιγαν, με τά κόκκινα κραγιόνια τά τη- λήματα που θά κατεβάρηκαν, με τά πράσινα τους κήπους και τις δενδροστοιχίες, με τά μπλε, τις πλάινες, τά συντριβάνια και τά λοιπά πρε- χούμενα ύδατα. Ήτανε σωστό άριστούργημα το σχέδιο και το καμάρωνα. Σκεπτόμουν, μάλιστα, να το τυπώσω κι' όλες και να το μοιράσω δωρεάν, για να το βλέπουν οι Αθη- ναίοι, να γοητεύωνται και ναρχώνται παρακα- λετά:

— Αιμάν! Γκρεμίσω και το δικό μου.

— Δυστυχώς δεν γίνεται. Το δικό σας δεν περιλαμβάνεται στα κατεδαφιστέα.

— Στό ζητώ για χάρη.

— Λυπούμαι πολύ, αλλά ρουσφέτια δεν κάνω!

Γιατί, βέβαια, όλοι οι ιδιοκτήτες δεν θά ή- τανε δυστροποι και αντιπροδευτικοί τύποι σάν τον πρώτο.

*

Μιά από τις μεγάλες μου μεταρρυθμίσεις ή- τανε κι' αυτή: Έπιανα όλη την περιοχή, με- ταξύ Πανεπιστημίου, Αλεξάνδρου και Πατη-

— Έρωτική εξομολόγησι;
— Όχι, της ζητάει να διαβάση το «Θησαυρό»!

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Τό σπιτάκι πού θά φτιάξουμε μαζί
θάναι όραιο και δροσάτο σαν λουλούδι.
'Η ζωή, αν είναι άπιστευτα πεζή,
τό σπιτάκι μας θά είναι σαν τραγούδι.
Κι' αν δεν έχη πολυτέλειες πολλές,
τί μας νοιάζει; 'Ετσι θάναι στολισμένο,
πού θά μένουμε εκεί μέσα και θά λές,
ότι ζούμε σε παλάτι όνειρεμένο!

*

Τό σπιτάκι μας θά είναι φτωχικό
και άνέσεις δεν θά έχη. Τι πειράζει,
άφου θάχη ένα σκοπό μοναδικό:
την γλυκειά μας την αγάπη να στεράξη;
Δέν θ' άκούμε ραδιόφωνου μιλιά,
μά κι' αν τέτοια μουσική τυχόν μ' άσεινη,
άπ' τον κήπο μας, γλυκόλαλα πουλιά
θά μ' άς κάνουν να ξεχνάμε κάθε λύπη!...

*

Και αν έρχονται με χιόνια οι χειμώνες,
δέν θά έχουμε ούτε σόμπα απ' τις παλιές...
Γιά τό κρύο, οι άνέσεις μας οι μόνες,
θάναι, φώς μου, οι θερμές μας άγκαλιές.
Παγωμένο τό νερό δέν θά ζητάμε,
πού να βγαίνει άπό ψυγεία ηλεκτρικά,
άφου, αγάπη μου, κι' οι δυο θά ξεδιψάμε,
να τό ξέρης, με φιλιά δροσιτικά!

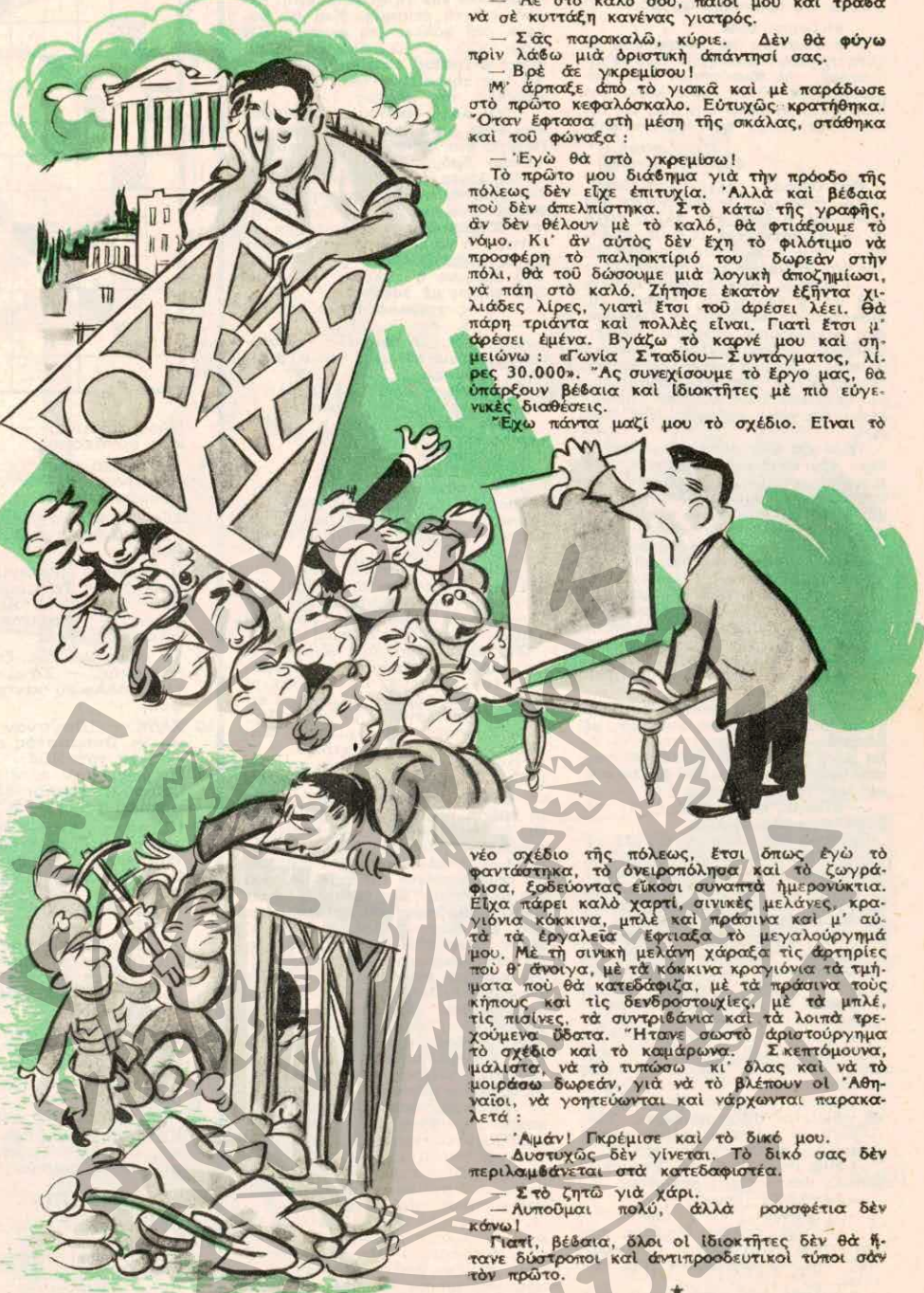
*

Τό σπιτάκι μας θά είν' εύλογημένο
άπ' τον Έρωτα, λατρεία μου χρυσή.
Κι' έτσι θάμιαστε ζευγάρι άγαπημένο
και χωρίς καμιά φροντίδα, εγώ και σύ...
Μόνο φώς του ήλιου θάχουμε για φώς μας
κι' όλη μέρα, όλα θάναι φανερινά,
μά τις νύχτες, ξέρει ο πάθος ο κρυφός μας
ότι θέλει να τό βρούκη σκοτεινά!...

*

Τό σπιτάκι πού θά φτιάξουμε μαζί
θάναι πύργος και παλάτι παινεμένο,
μόνο ο Έρωτας παρέα μας θά ζή
σ' ένα πύργο, τόσο στέρεα χτισμένο...
Πάρ' τό άπόφασι, λοιπόν, και μη ζητάς
άλλα σπιτία πιδ μοντέρνα, πιδ μεγάλα.
Όταν ένα τέτοιο άκίνητο άποκτήσ,
τί τά θέλεις τά παλάνια όλα τ' άλλα;

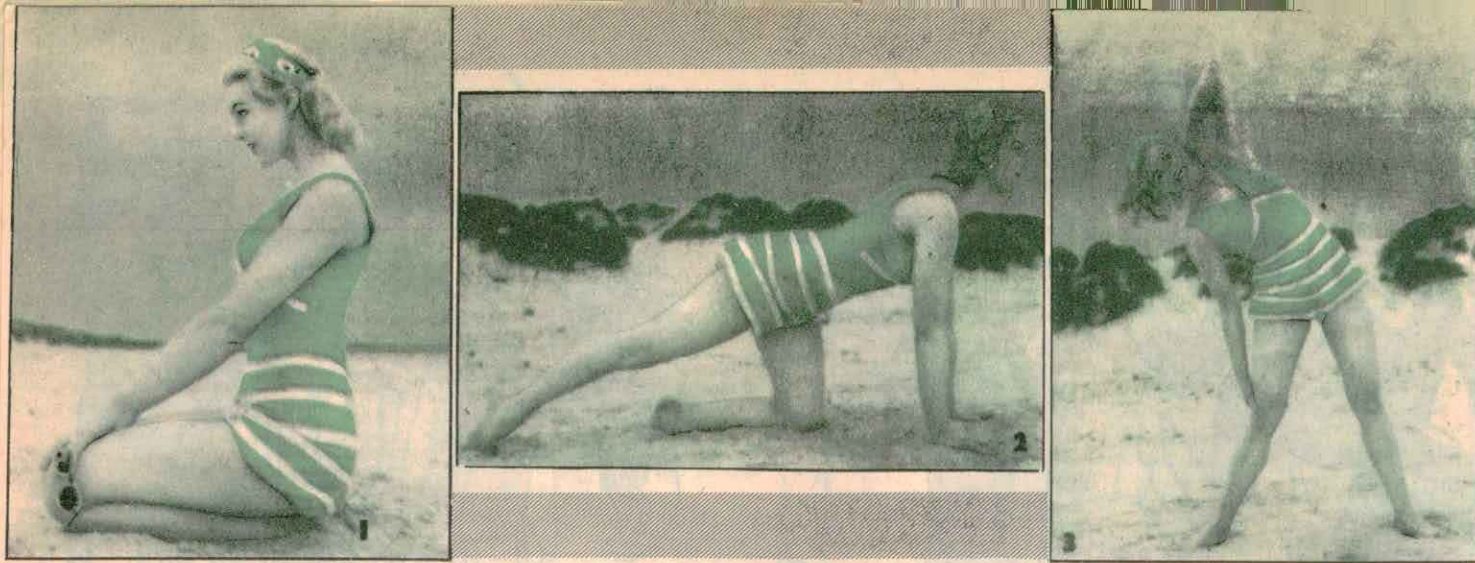
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟ

Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ χεῖμωνιάζῃ

ΜΟΛΟ πὺ πέρασε τὸ καλοκαίρι, δὲν ἔχουν λείψει οἱ εὐκαιρίες νὰ ἐπιδοθῇτε στὰ ἀπὸρ καὶ στὰ παιγνίδια τοῦ υπαίθρου. Ἡ γλυκεῖα φθινοπωρινὴ λιακάδα ἐπιτρέπει ἀκόμα τὶς ἐκδρομὲς στὰ βουνὰ καὶ στὴ θάλασσα, ὡποῦ νὰ ἐνοικήσῃ ἡ παγωνιά τοῦ χειμῶνα. Ἐπωφεληθῇτε λοιπόν, ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς, γιὰ νὰ ἐφαρμόσετε ἓνα («πρόγραμμα καλλονῆς»), ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία σημεῖα: ἀναπνοή, ξεμούδιασμα, τόνωση.

Ὅταν μιλάμε γιὰ ἀναπνοή, δὲν ἐννοοῦμε βέβαια τὴ συνθηθισμένη «ρηχὴ» ἀνάσα τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἓνα τέλειο γέμισμα τῶν πνευμόνων μὲ ἀέρα, μὲ βαθεῖς εἰσπνοές. Τὸ ἀφθονο ὀξυγόνο ποὺ θὰ ρουφήξετε ἔτσι, θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ θὰ τόνωσῃ τοὺς μῦς σας. Πρέπει δὲ νὰ ζερετε ὅτι οἱ μῦς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δίνουν τὸ σχῆμα στὰ ὅσα τοῦ σκελετοῦ.

Ἀρχίστε λοιπόν μὲ τὶς ἐξῆς ἀναπνευστικές ἀσκήσεις, ἀφοῦ ζαπλωθῇτε ἀνάσκελα κι' ἀφίσετε χαλαρὸ ὅλο σας τὸ σῶμα:

1) Ἀκουμπάτε τὶς παλάμες σας στὴ βάση τῶν πνευμόνων καὶ διώχνετε ὅλο τὸν ἀέρα μὲς ἀπ' τὸ στήθος σας, ἐνῶ συγχρόνως ἀπρῶχνετε τὰ πλευρὰ σας πρὸς τὰ μέσα καὶ πρὸς τὰ πάνω, γιὰ νὰ ὑποδοθῇτε αὐτὸ τὸ ἀδειασμα τοῦ ἀέρος. Ἐπειτα παύετε νὰ πιέζετε μὲ τὰ χέρια σας καὶ εἰσπνέετε ἀργὰ καὶ βαθεῖα. Κρατᾶτε μερικὰ δευτερόλεπτα τὴν ἀναπνοή σας. Ὑστερα ξαναδιώχνετε τὸν ἀέρα, σιγὰ σιγὰ. Ἐπαναλαμβάνετε 10-12 φορές, αὐτὴ τὴν εἰσπνοὴ καὶ ἐκπνοή, προτοῦ προχωρήσετε στὴ δεύτερη ἀσκήσι.

2) Κρατᾶτε κλεισμένο μὲ τὸ δάχτυλό σας τὸ ἓνα ρουθόνη σας κι' ἀναπνέετε ἐξῆς φορές μὲ τ' ἄλλο. Ὑστερα ἀλλάζετε ρουθόνη.

Ὁρντίστε γενικά ν' ἀναπνέετε ἀργὰ, ὅταν βρισκεσθε στὸ υπαίθρο, κι' αὐτομάτως ἡ ἀναπνοή σας θὰ γίνῃ βαθύτερη.

Ἵως θάχετε νὰ τρέξετε ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πηγαίνατε σχολεῖο. Δοκιμάστε ἀν μπορεῖτε ἀκόμα... Ἐννοοῦμε δὲ, ὅχι τὸ μικρὸ καὶ ψεύτικο τρέξιμο ποὺ κάνετε γιὰ νὰ προλάβετε τὸ λεωφορεῖο, ἀλλὰ ἓνα πραγματικό, μὲ μεγάλους κι' ἐλεύθερους διασκελισμούς.

Ἀν θέλουμε νὰ εἰμα-

καὶ θὰ κάνουν ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ σώματός σας ἀληθινὰ χαριτωμένες.

Μπορεῖτε π. χ. νὰ παίξετε τὸ «βαρελάκι», ποὺ θὰ σὰς ξαναθυμίσῃ τὰ παιδικὰ σας χρόνια.

Ἀν προτιμᾶτε τὸ βόλεϋ-μπῶλ, δὲν ἔχετε καθόλου ἄδικο, γιὰτὶ θὰ σὰς ἐξασφαλίσῃ ὡραίες γραμμὲς στὸ στήθος καὶ στοὺς ὤμους.

Ἀν φροντίζετε δὲ νὰ πιάνετε τὴ μπάλα ποὺ σὰς πετᾶνε ὅσο ψηλότερα μπορεῖτε, θ' ἀποκτήσετε πολὺ γρήγορα λεπτὴ καὶ ὡραία μέση.

Ὁφέλειται ἡ γραμμὴ τῆς μέσης σας, ἀν τεντώσετε τὸ σῶμα σας γιὰ νὰ τὸ φτάσετε.

Προσέξτε, τέλος, πῶς κάθεσθε χάμω καὶ πῶς ξανασηκώσεσθε. Μήπως εἶναι ἀγάρυμπος οἱ κινήσεις σας, δίκως χάρι; Ὁρντίστε τότε νὰ τὶς διορθώσετε, νὰ τὶς κάνετε συντονισμένες, καὶ θὰ ἴδτε πολὺ γρήγορα πόσο θὰ κερδίσῃ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ σῶμα σας.

Καὶ τώρα, ἔπειτα ἀπὸ τὴν προετοιμασία αὐτὴ, ἂς προχωρήσουμε σὲ μερικές, συστηματικές ἀσκήσεις, ποὺ ἀποβλέπουν στὴ βελτίωσι τῆς σιλουέτας, μὲ τὴν τόνωσι τῶν μυῶν ἐκεῖνων ποὺ χαλαρώθηκαν μὲνοντας ἀκρποισμοί. Ἡ ἀξία τους καὶ τ' ἀποτελέσματά τους ἐξαρτῶνται ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ θὰ τὶς ἐκτελέσετε.

Τὸ πρῶτο βῆμα, σὲ καθεμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀσκήσεις, εἶναι νὰ κρατήσετε τὸ σῶμα σας ἴσιο ἀλλὰ χαλαρωμένο (ὅπως εἶδαμε πῶς πρέπει νὰ γίνεται καὶ γιὰ τὶς ἀναπνευστικές ἀσκήσεις ποὺ προηγήθηκαν).

Νὰ θυμᾶσθε ἀκόμα πῶς εἰσαπτε γυναῖκες, κι' ὀχι... πρωταθληταί.

Ὁ σκοπὸς σας θὰ εἶναι νὰ τόνωσετε τοὺς μῦς σας, κι' ὀχι νὰ τοὺς κουράσετε μὲ μιὰ ὑπερβολικὴ προσπάθεια. Ὅταν ἀρχίσετε νὰ λαχανιάζετε καὶ νὰ νοιώθετε κάποια κουράσι, αὐτὸ σημαίνει πῶς πρέπει νὰ σταματήσετε. Δὲν πρόκειται νὰ κερδίσετε τίποτε, μὲ τὴν ὑπερβολικὴ διάρκειά τῆς γυμναστικῆς.

Καλύτερα ν' ἀφιερώνετε πέντε λεπτὰ μόνάχα σ' αὐτὴν — ἢ καὶ λιγώτερο ἀκόμη — ἀλλὰ κάθε μέρα!

Οἱ ἀσκήσεις αὐτὲς μπορεῖ νὰ γίνονιν σὲ μιὰ ἀμμουδιά, εἴτε μὲς στὸν κῆπο σας, ἢ καὶ στὸ σπίτι σας ἀκόμη, μπροστὰ σ' ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο. Καθεμιὰ τους δὲ ἀφορᾶ ὠρισμένα μέρη τοῦ σώματος:

1) Λαίμδος καὶ πηγούνη.— Γονατίζετε χάμω. Κάθεσθε πάνω στὶς φτέρνες, μὲ τὰ χέρια στὰ γόνατά σας, τὴ σπονδυλικὴ στήλη ἴσια καὶ τὸ πηγούνη πρὸς τὸ στήθος σας, ἐντελῶς χαλαρὸ. Ὑστερα τὸ ἀνασηκώσετε, τεντώνοντας τοὺς μῦς τοῦ τραχήλου. Ἐπαναλαμβάνετε 12 φορές. (Εἰκ. 1).

2) Πλάτη καὶ μπροῖ.— Πέφτετε χάμω μὲ τὰ τέσσερα, μὲ τὴν πλάτη σας ἴσια καὶ τὸ κεφάλι ψηλά. Τεντώνετε πρὸς τὰ πίσω τὸ δεξιὸ πόδι, μὲ τὰ δάχτυλα πρὸς τὰ κάτω. Σαναγουρίζετε στὴ γονατιστὴ στάσι, ἀφίνοντας νὰ πέσῃ τὸ κεφάλι σας στὸ στήθος. Ἐπαναλαμβάνετε 12 φορές, ἄλλοτε μὲ τὸ ἓνα πόδι κι' ἄλλοτε μὲ τ' ἄλλο. (Εἰκ. 2).

3) Μέση καὶ στήθος.— Στέκεσθε μὲ τὸ σῶμα ἴσιο καὶ τὰ πόδια ἀνοιχτά, πατώντας χάμω γερά. Βάζετε τὸ ἀριστερὸ σας χέρι πίσω ἀπ' τὸ σῆρο καὶ τὸ δεξιὸ πάνω στὸ μπρὸ σας καὶ γέρνετε τρεῖς φορές ἀριστερά, ὅσο περισσότερο μπορεῖτε. Σαναγουρίζετε στὴν ἀρχικὴ στάσι κι' ἐπαναλαμβάνετε πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά. (Εἰκ. 3).

4) Κνήμες καὶ μπροῖ.— Σαπλώνετε ἀνάσκελα. Ἀνασηκώστε ὕστερα τὸ σῶμα σας στὸν ἀέρα, ρίχνοντας τὸ βάρος του στὸ σῆρο σας καὶ στήριζοντας τὴν πλάτη σας στὰ λυγισμένα χέρια σας. Στὴ στάσι αὐτὴ γυρίζετε στὸν ἀέρα φανταστικὰ πεντὰλ ποδηλάτου, ἐπὶ 2 λεπτὰ τῆς ὥρας (ἀν μπορεῖτε νὰ κρατήσετε τόσο). (Εἰκ. 4).

5) Γοφοὶ καὶ κοιλία.— Σαπλώνετε ἀνάσκελα, μὲ τὰ χέρια παράλληλα πρὸς τὸ σῶμα σας. Ἀνασηκώστε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, τεντωμένα, κι' ἱσορροπεῖτε σ' αὐτὴ τὴ στάσι, χωρὶς ν' ἀγγίζετε πιά τὸ ἔδαφος μὲ τὰ πόδια ἢ μὲ τὴν πλάτη σας. Σαναγουρίζετε ἔπειτα στὴν ἀρχικὴ στάσι, ξεκουράζετε λίγο καὶ ξαναρχίζετε. (Εἰκ. 5).

στε εἰλικρινεῖς, πρέπει νὰ παραδεχθῶμε ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες εἶναι... στραβοκάνες ὅταν τρέχουν! Αὐτὸ ὀφείλεται στὴ γωνία ποὺ σχηματίζουν τὰ ὀστέα τοῦ μπροῦ καὶ τῆς λεκάνης, ἀλλὰ καὶ στὶς ἀδέξιες κινήσεις τῶν ποδιῶν πρὸς τὰ ἔξω. Μὴν τρέχετε σὺν νὰ φορᾶτε στενὴ φοῦστα! Κουνάτε τὰ πόδια σας ἀπὸ ψηλά, ἀπ' τοὺς γοφούς, λυγίζετε τὰ γόνατά σας, κι' ἀνασηκώστε ἐλαφρὰ πάνω στὰ δάχτυλα σας, σὺν σὲ ἐλατήρια.

Τὰ διάφορα παιγνίδια ποὺ συνδυάζονται μὲ τρέξιμο, θὰ σὰς δώσουν μιὰ ἐλαφρότητα, θὰ καλυτερέψουν τὴ γραμμὴ τῶν ποδιῶν σας

Μονοτονίες

οὔ χειμῶνος ἢ συνήθης· καὶ φοιτῇ μονοτονία ἀτελείωτη τὴν κάνει τὴν ἀνθρώπινη ἀνία...
Κι' ἂν δὲν ἔχῃ παραδάκια ἀφειδῶς νὰ τὰ σκορπᾷ, πληττεῖ ὅλα τὰ βραδάκια καὶ δὲν ξέρεῖς, τέλος πάντων, πῶς νὰ βγῇς καὶ ποῦ νὰ (πᾶς!)

Δρᾶμα γίνεται περίπου, τέτοιες ὥρες, ἡ ζωὴ κι' εἶναι μόνη συλλογὴ σου πότε θάρρη τὸ πρωτ...
Ἀστυγῶς ὁμῶς ἀργεῖ τὸ πρωὶ νὰ ξεμερώσῃ καὶ γυρνᾷς ὡς τὴν αὐγὴ σὰν λιοντάρι, πάνω-κάτω, ποῦ δὲν τῶχουν... ἡμερώσει!

Ἀξημέρωτες, τοῦτέστιν, εἶναι οἱ νύχτες τοῦ χειμῶνος ἢ θαρρεῖς πῶς εἶναι μᾶλλον κάθε νύχτα κι' ἓνας... (χρόνος)

καὶ δὲν ξέρεῖς μέσα σ' ἄλλα ποῦ νὰ πᾶς μὲ τὴν καλὴ σου νὰ ξεσκᾷς καμμιὰ στάλα! Τὸ πατάρι τῆς ταβέρνας σοῦχει γίνεῖ πιά ρουτίνα, μὲ τὶς ἴδιες τὶς παρέες, μὲ τὴν ἴδια τὴν ρετσίνα... Μέσ' στὸ ἴδιο περιβάλλον, μὲ τὴν ἴδια μυρωδιά, ζῆς τὶς ἴδιες καὶ τὶς ἴδιες τὶς μονότονες τὶς νύχτες. Καὶ ἂν πάσης τελευταίος τῆς ταβέρνας τὰ κλειδιά, πάλι φεύγεις ἀπ' τὶς δέκα καὶ κοιμάσαι μὲ τὶς... κότες!

Τὸ ζαχαροπλαστεῖο σὲν ἀπέναντι γωνιά, τὰ βραδάκια τοῦ χειμῶνος κλείνει πάντα στὶς ἑννιά καὶ σὲ κόβει μὲς σ' ἑνὶ γλύκα καὶ σ' ἀφίνει μὲς σ' ἑνὶ πικρία, γιὰτὶ τὸν ζαχαροπλάστη τέτοιες ὥρες δὲν τὸν μέλλει τὸ δικό σου τὸ ἄμωρε, τὸ σιρόπι καὶ τὸ μέλι... Κι' εἴτε θέλεις, εἴτε ὀχι, στὶς ὀκτώμισιν μ' ἐννέα καὶ σεμνὰ κι' ἱπποτικὰ, στὸ σπιτάκι τῆς πηγαίνεις τὸν ὄνειρόν σου τὴ νέα καὶ γιὰ ὕπνο τὴν ἀφήνεις καὶ γιὰ... ὄνειρα γλυκά!

Πληκτικὰ περνοῦν τὰ βράδια μιὰ σωστὴ ἐξαμηνία καὶ σὲ φέρνουν κάθε τόσο σὲ μεγάλη ἀμνηχανία: — «Σινεμά νὰ πᾶμε πάλι; Πάλι πανοραμική; — Ἐχεις δίκιο, — συμπληρώνει — κι' ἡ φιλιότη σου (Κική...)

— Τότε ποῦ νὰ πᾶμε, φῶς μου; — Πᾶμε σὲ κανένα πάρτυ; Ἀλλὰ πάλι καὶ σὲ δαῦτα, πῆγα γιὰ φορὰ τετάρτη μὲς σ' ἑνὶ ἴδιον τὴν βδομάδα κι' ἐδαρεθήκα ν' ἀκούω συνεχῶς τὴ... «Σουσουράδα»! Τὸ χορευτικὸ τὸ τσαῖ ἀφαντάστως μ' ἐνογιεῖ, γιὰτὶ βλέπεις ἐκεῖ πέρα μιὰν διηγνοῖ σαχλὴ, ποῦ χωρὶς νὰ καταλάβῃ κάνει κέφι μὲ τὸ... τσαῖ καὶ ἀρχίζει μὲς σ' ἑνὶ πῆμα νὰ... χοροπηδοκλωτσοῦ!

Ποῦ νὰ πᾶμε λέει ἐκεῖνη, ποῦ νὰ πᾶμε λές κι' ἐσύ, ἀπ' τ' ἀπόγευμα στὶς ἑξὶ ὡς τὶς δέκα καὶ μισή, κι' ὥσπου ναῦσῃς κι' ὥσπου ναῦσῃς τὸ καλυτερο τὸ κατὶ, ἐντεκάμιση σημαίνει καὶ τραβᾷ γιὰ δωδεκάτη... Ἐτσι κόβεται, μοιραῖος, ἡ μεγάλη σας ἡ φῶρα γιὰ τοικουβερτο γλεντάκι ἢ καινῶς διαβολεμένο καὶ ἀντὶ νὰ πᾶτε κάπου νὰ... σκοτωσθε τὴν ὥρα, πᾶτε «τσιφ» γιὰ τὸ κρεββάτι, μὲ τὸ κέφι... σκοτωμένο!

Ὁ χειμῶνας, ἐν ὀλίγοις, τὴ ζωὴ ἀναστατώνει κι' ἂν σκεφθῇς ὅτι ἀρχίζει ἀπ' τὶς... ἑξὶ καὶ νυχτῶ (ναι,

λές ἄλλοι στοὺς παντρεμένους καὶ τοὺς... νοικοκυρεμένους ποὺ γυρίζουν τόσες ὥρες στὸ κρεββάτι σὺν τὴ σδούρα κι' ὡς τὸ χάραμα μπαφαῖζον ἀπ' τὴν... κρεββατομυρ (μούρα!)

Βέβαια, δε μπορώ να πω τίποτα...
Η καρδιά σου όμως έκανε ένα μεγάλο σφάλμα που το πληρώσαμε σήμερα και οι τρεις μας — εσύ, εγώ κι' ο έρωτάς μας... Οί ωραιότερες γυναίκες της ζωής ενός ανθρώπου είναι δύο: Αυτή που φύγει κι' αυτή που δεν ήρθε...

ΕΚΕΙΝΗ (ειρωνικά): Είσαι, δηλαδή, έναντιον της μονιμότητος...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά! Η μονιμότης μεταβάλλει τον έρωτα από αισθημα σε τέλμα!... Η γυναίκα που ξέρει στοιχειωδώς τί της γίνεται, ή δεν έρχεται καθόλου, ή φεύγει!... Στην πρώτη περίπτωση, μάς τυλίγει με την απάλη γοητεία της προσομνήσ' στη δεύτερη, μάς άγκαλιάζει με τη γλυκεία μελαγχολία της νοσταλγίας... Πώς θέλεις μία γυναίκα πουχε τη βλακεία νόρθη στη ζωή μας και την έπιμονή να μη φεύγει, να μη μάς κάσση στο στήθος σαν το Λυκαβηττό;... Ο έρωτας δεν είναι πραγματικότητα! Είναι άχνος, ομίχλη, άερας φρέσκος... Και μόνο όταν κάτι τέτοιο αείζει να λέγεται έρωας... Άλλοιώς λέγεται εντράδα και βαρυστομαχιάζει έλευαι έκεινον που θα τον δοκιμάση! Έξη χρόνια συνεχώς — όπως έγω ό δυστυχής!

ΕΚΕΙΝΗ (με μία δειλή έλπίδα): Δηλαδή... αν φύγω;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα κάνης άγια για τρεις λόγους: Πρώτον, διότι θα άπαλλαγής από τον έξευτελισμό να ακούς διαρκώς, ότι δεν σε αγαπάω! δεύτερον, διότι θα με άπαλλάξης από το μονότονο βούισμα της άνυπόφορης γκρίνιας σου που μούχει γεμίσει μυρμήγκια το κεφάλι! τρίτον, διότι θα σε αγαπήσω από την άρχή!...

ΕΚΕΙΝΗ (άποφασιστικά): Έ, λοιπόν, με έπεισες! Θα φύγω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' έτσι θα γίνης ή δεύτερη από τις γυναίκες που άζει-ζει κανείς ν' αγαπάη: Έκείνη που φύγε...

ΕΚΕΙΝΗ (φοράει τραγικά το παλτό της, παίρνει πραγματικότερα την τσάντα της): Κι' εκείνη που δε θάρθη πιά ποτέ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάτσε να σε φιλήσω... (Τή φιλάει). Τό ωραιότερο φιλή το κόσμον είναι το φιλή το χουρισμού... (Χορίζουν. Έκείνη ταπεινωμένη και δυστυχής. Έκείνος πανευτυχής και βέβαιος, ότι άρχίζει τώρα μόλις να την ξαναγαπάη...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μ. Άσσημόμυτη: Με συγχωρήτε που άπαντώ έστω και τόσο καθυστερημένα στο ώραιότατο, τό εξυπνότατο γράμμα σας. Λόγοι άνεξάρτητοι από τη θέλησή μου, έποκάλυψαν αυτή την καθυστέρηση, που θα σας τους έληγισω «διά ζώσης»... Πάρτε με κανένα άπόγεμα στο σπίτι μου—τηλ. 81.372—για να δρίσωμε ραντεβού. Οί δυνατότητες μου είναι, βέβαια, περιορισμένες, αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ για να βοηθήσω την άνοδό σας, γιατί αξίζετε πραγματικά ν' άνεήτε!... Α. Κ.: Και στο δικό σας ώραιό γράμμα άπαντώ σχεδόν τα ίδια. Φιλοδοείτε, μου γράφετε, να γίνετε λογοτέχνης. Τηλεφωνήστε μου κανένα άπόγεμα, να τ'ά πούμε. Κ. ρ. η. ι. κ. σ. π. ο. υ. λ. α.: Και σεις τηλεφωνήστε μου άπόγεμα για να σας άκούσω στο τραγούδι. Χ. Κ. Χ.

Τη θανάτωσαν οί μέλισσες

Ένα σμήνος από 2.000 άγριεμένες μέλισσες έπέτρεψε σε μία γυναίκα, στο Ναϊρόμπι της Άφρικής, και την τσίμπησε άπου έχασε τις αισθήσεις της. Πριν τη μεταφέρουν στο νοσοκομείο, της έδωσαν από το σώμα της πάνω από 1.000 κεντριά. Πέθανε δε μετά μερικές μέρες. Τέτοια σοβάρά άτυχήματα είναι, βεβαίως, σπάνια. Συχνά όμως οί μέλισσες προκαλούν διαφόρων ειδών μπελάδες. Έτσι, ένας γέρος με μακριά γενειάδα είχε άποκοιμηθή ένα φθινοπωρινό μεσημέρι στη λιακάδα. Όταν έξυπνησε, είχαν τρυπώσει στη γενειάδα του άμέτρητες μέλισσες! Χρειάστηκε δε να επέμβη ή... πυροσβεστική ύπηρεσία για να τις βιώη από εκεί!

— Γυιοί μου είναι, κύριε πόλισμαν. Τους προ-
πονώ για μεθούριο που θα μεγαλώσουν!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Έπίκαιροι στίχοι

ΠΛΟΥΣΙΑ ΜΠΕΡΚΕΤΙΑ

Έγείμσε το Άστρ μας από ύποψηφίους
κι' από περιουσιούσας τού Δήμου μας...νυμφίους,
που διαρκώς ύπόσχονται πλατείες, δρόμους, πάστρα
και να μάς κατεβάσουνε τον ούρανό με τ' άστρα!

Άγώνα κάνουν όλοι τους, εν πάση περιπτώσει,
άλλ' είναι τόσοι δήμαρχοι και σύμβουλοι μας τόσοι,
ώστε μπορεί να πη κανείς
άπλοος άδότης κι' έυφανής:

Όπου βρεθώ κι' όπον σταθώ και όπου κι' αν κα-
(θήσω),
χίλιοι με παίρνουν από μπρός και... δυό χιλιάδες
(πίσω!)

ΑΠΡΟΟΡΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Η μικρή Γαρυφαλλία
είχε γλύνια στη μιλή
κι' ήταν Πειραιωτοπούλα, όλο χάρι και σαγήνη...
Όμως, φίλτατοί μου, όμως,
φύλο άλλαξε άποτόμως
και...Γαρύφαλλος, αιώσις, τα κατάφερε να γίνη!

Άλλαγή τού φύλου νέα, δηλαδή, παρετηρήθη
κι' έξ αυτής της άλλαγής
είναι για να έμπλαγής
με τα σύγχρονα μας ήθη.

Γιατί άπάνω που χαιδεύεις μαγουλάκια βελουδένια,
περιπλέκεσαι αϊφινιώσεις με μουστάκια και με γένεια!

ΟΦΘΑΛΜΟΦΑΝΕΣ

Άφελής κι' ώραία νέα,
έμμανώς και παραφόρος αγαπούσε τον Σπανέα,
που της έδειχνε κι' εκείνος, άρχικώς, αγαπή κα-
(ποια
και της έκανε, στο τέλος, την κορούδα και την
(πάπια!)

Έτσι την άπόφασί της πήρ' εκείνη, τή γενναία
και με άκουαφόρτε πήγε να...τυφλώση τον Σπανέα,
για να τού ύπενθυμίση πως έφάνη άποστάτης
και άψήφησε τελείως τόν... (τυφλόν) τόν έρωτά
(της!)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Μ' όλες τις ανακοινώσεις, τις έπίσημες και μη,
παραμένει άγνωστή μας κι' ή δεκάρα κι' ή δραχμή...
κι' ή πλειάς των συνανθρώπων και τό πλείστον των
(Έλλήνων,
άγνοεί κι' αυτή την όψι των λεπτών των μεταλλί-
(νων!)

Αίγιοι μόνον, μέχρι τώρα, τ'ά βροντούν στα πορτο-
(φώλια
κι' ώρισμένα πιτσιρίκια που τ'ά κάνουνε...βραχιόλια!
Όσο για τους ύπολοιπους τους άκούς, με μία φωνή,
ν' ανακράζουν κάθε τόσο: Έδρε, κύριοι, τρανοί,
που σ' έτούτη μας τή γκίνη και τή αναπαράδιά
μάς ξεγάλατε μονέδα για να παίξουν τ'ά...παδιά!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Οί Άμερικανοί θ' άκούνε ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ!..

Η πρώτη έρχηστρα τού δόκτορος
Ές

Έφέτος οί θαμώνες των συναυλιών
στις Ήνωμένες Πολιτείες, θ' άχουν μία
σπάνια ευκαιρία. Θ' άπορούν να άκού-
σουν άθθεντική... μεσαιωνική μουσική,
παίγμένη από μεσαιωνικά όργανα, και
θ' άνειρεύονται, ότι ζών κατά τις ή-
μέρες τού μεσαιώνα!...

Την ευκαιρία αυτή θ' ά την προσφέρη
στους Άμερικανούς ο δόκτωρ Άλμπερτ
Ές. Βοηθός καθηγητής της μουσικής
στο Πανεπιστήμιο της Μινεσότας. Η Ι-
στορία όμως αυτής της προσπάθειας άρ-
χίζει πριν από 20 χρόνια και είναι κα-
πως περίεργη.

Ο Άλμπερτ Ές, από μικρός, είχε
κλίση στη μουσική, γι' αυτό άπεφάσισε
να γίνη έπαγγελματίας μουσικός. Προ-
τιμούσε όμως την κλασσική μουσική, γι'
αυτό και έγινε μέλος μιας συμφωνικής
όρχηστρας. Άργότερα άσχολήθηκε σο-
βαρώτερα μ' αυτό το είδος και άρχισε
να σπουδάζη την παλιά μουσική. Από
βιβλιοθήκη σε βιβλιοθήκη και από μου-
σείο σε μουσείο ο δόκτωρ Ές, έμπαίνε
όλο και βαθύτερα στο νόημα της πα-
λιάς μουσικής. Μά ο άνεξερεύνητος αλ-
τός κλάδος παρουσίαζε τεράστιες δυσκο-
λίες και σπάνια κατάφερε να όλοκλη-
ρώση τις μελέτες του για ένα ώρισμένο
είδος μουσικής ή για τή μουσική μιας
εποχής.

Παρ' όλα αυτά, ο δόκτωρ Ές άπό-
κτησε σιγά-σιγά μία σπάνια ειδικότητα
και σήμερα θεωρείται άθθεντία στη ζη-
τήματα της παλιάς μουσικής και ειδικά
τού μεσαιώνα.

Όπως είναι φυσικό, τ'ά σύγχρονα αλ-
τιά, συνήθισμένα στις σημερινές νότες,
δεν θ' άπορούσαν να καταλάβουν π. χ.
τους φθόγγους της μουσικής τού 14ου
αίωνα. Ο Ές συγκέντρωσε την προσ-
πάθειά του σ' αυτό άκριβώς το σημείο
και άσχολήθηκε με τή διασκευή της
μουσικής, στην όποια ειδικούηκε.

Από παλαιά χειρόγραφα, λοιπόν, πή-
ρε διάφορες μελωδίες και τις προσάρ-
μοσε στα σύγχρονα καλούπια. Έτσι έ-
φτιαξε ένα άρκετα πλούσιο ρεπερτόριο,
εύκολονόητο, που μ' αυτό θ' άπορούσε
να παρουσιάση μία σχετικά μεγάλη σει-
ρά συναυλιών.

Παράλληλα μ' αυτή την προσπάθειά
του, άσχολείτο και με την κατασκευή
περιέργων μουσικών οργάνων. Τό 1930
είχε βρή, έπειτα από κουραστικές άνα-
ζητήσεις, μέσα σ' ένα παλιό γερμανικό
κατάστημα, ένα παλιό άρτίχορδο (εί-
δος άρπας). Από τότε σκέφτηκε να
φτιάξη μία όρχηστρα που να παίξη μό-
νο μεσαιωνική μουσική, με άθθεντικά
μεσαιωνικά όργανα.

Έτσι άρχισε τις άναζητήσεις του.
Σχεδόν δυό δόκκληρα χρόνια, γύριζε
από πόλη σε πόλη της Εύρώπης και έ-
πεσκέθη χιλιάδες παλαιολογεία, προσ-
παθώντας ν' άνακαλύψη κανένα παλιό
μεσαιωνικό μουσικό όργανο.

Έπίσης άνέγγραφε, από παλιές εί-
κόνες και ταπεταρίες, με ειδικούς τε-
χνίτες, διάφορα όργανα. Κατόπιν πήρε
τα σχέδια στην Άμερική και φρόντισε
ο ίδιος για την κατασκευή των οργά-
νων.

Στό διάστημα αυτό, είχαν βρεθή και
οί σπουδασταί που έδειχναν ένδιαφέρον
για τή μεσαιωνική μουσική και όλοι μα-
ζί άρχισαν να κάνουν πρόβες για να
τελειοποιηθούν και να φέρουν σε πέρας
ένα τόσο δύσκολο, όσο και πρωτότυπο
έργο.

Σήμερα ή ομάδα τού δόκτορος Άλ-
μπερτ Ές, περιλαμβάνει τρεις σπουδα-
στάς και τρία βοηθητικά μέλη. Έχει
δε άρχισει τις περιοδείες της στη
Δυτική Άμερική και πριν τελειώση ο χρό-
νος, θ' άμφανισθί τη Νέα Υόρκη.

Άρκετά μεγάλο μέρος αυτής της μου-
σικής, χτυπάει περίεργα στα σύγχρονα
αυτιά. Άλλοτε παρουσιάζει ένδιαφέρον
κι' άλλοτε γίνεται μονότονο και άναρμό-
νιο. Έκτός όμως από αυτή τή μουσική,
τό πρόγραμμα της όρχηστρας τού δό-
κτορος Ές, περιλαμβάνει και διάφορα
τραγούδια, που με τον περίεργο τόνο
τους, μοιάζουν με κινέζικα.

Οί Άμερικανοί δέχτηκαν αυτή την
πρωτοτυπία, όπως ύποδεχονται κάθε έν-
κεντρικότητα στη χώρα τους: Άλλοι με
πλήρη άδιαφορία κι' άλλοι με φανατι-
κό ένθουσιασμό!...

Οί δήμαρχοι ΑΠΟ ΤΟ 600 Π.Χ.

Σ' ένα νόμο τού Σόλωνα άναφέρεται πως
στην άρχαία Άττική ύπήρχαν συνοικι-
σμοί, που είχαν τ' όνομα δήμοι. Οί δη-
μοί λοιπόν ήταν κοινότητες, που είχαν συστα-
θή κατά διαταγή τού Θεσέως, στα περίχωρα των Άθηνών. Τό 509
π. Χ., με την περίφημη μεταρρύθμισή τού Κλεισθένη, οί δήμοι έγι-
ναν διοικητικές οργανώσεις χωρίς κυριαρχικά δικαιώματα. Μονά-
χα ο δήμος Έλευσινίων είχε τό δικαίωμα να κόβη νομίσματα. Οί
άλλοι δήμοι όμως διοικούσαν μ' αυτότέλεια τ'ά ίδια τους συμφέ-
ροντα και πράγματα.

Ο Κλεισθένης κατέλυσε τις τέσσερες φυλές τού άρχαίου πολι-
τεύματος τού Σόλωνα και τις άντικατέστησε με δέκα τοπικές φυ-
λές, που κάθε μία πήρε και τ' όνομα ενός Άττικού ήρωος. Τότε
κάθε φυλή, όπως λέει και ο Ηρόδοτος, ύποδιαιρέθηκε σε δέκα δή-
μους, που ο καθένας τους είχε δική του πρωτεύουσα. Έτσι ο κάθε
Άθηναίος πολίτης, κάτοικος Άττικής, κατατάσσεται σ' ένα δήμο.
Έξαιρέσι μονάχα ίσως γίνονται για ό-
σους είχαν γεννηθί σ' αυτή την πόλη
των Άθηνών.

Ο αριθμός των δήμων έγχε 100.
Με τό πέρασμα τού χρόνου προστέθη-
καν και νέοι δήμοι. Ο Πολέμων, άνα-
φέρει ο Στράβων, λέει πως οί δήμοι τό
Β. π.Χ. αιώνα αύξηθηκαν σε 174. Τά
γνωστά όμως άνόματα δήμων είναι
156. Θ' άναφέρουμε τού Μαραθώνος,
της Έλευσινίας, των Άχαρνών, των
Δαιδαλιδών, των Βουταδών. Ο μεγα-
λύτερος άπ' όλους ήταν των Άχαρ-
νών, που πρόσφερε 3000 όπλίτες κα-
τά τον Πελοποννησιακό πόλεμο. Οί μι-
κρότεροι ήταν των Άλφειουσίων και
των Μυρρινουσίων. Για ναχουν μάλι-
στα κύρος οί άποφάσεις της αγοράς
των Μυρρινουσίων, έπρεπε να όμοψη-
φθούν τουλάχιστον 30 δημότες.

Για να έξηγηθή καλύτερα τό πολι-
τεύμα των δήμων και των σχέσεων που
είχαν προς την πολιτεία θ' άπρέπει να
τους παρομοιάσωμε με σωματεία. Ο
κάθε δήμος είχε τους άρχοντάς του,
την άκίνητη και άλλη περιουσία του,
δικό του ταμείο. Είχε έκκλησίες (άγο-
ρές), που τις συγκαλούσαν οί δήμαρ-
χοι. Έκεί συζητούντο οί δημόσιες ύποθέσεις τους, όπως τό μίσθω-
μα των κοινών κτημάτων, ή έπιθεώρησης τού καταλόγου των δη-
μοτών, ή κατάταξι σ' αυτόν νέων δημοτών, τ'ά δάνεια από τ'ά πε-
ρισσεύματα τού προϋπολογισμού και οί εισφορές των δημοτών.

Κάθε δήμος διατηρούσε με έπιμέλεια «πίνακα έκκλησιαστικών»
κατάλογο δηλαδή έκείνων που είχαν δικαίωμα ψήφου στις γενικές
συνελεύσεις των πολιτών, στις έκκλησίες.

Όλοι οί πολίτες έπρεπε να άνήκουν σ' ένα δήμο ως δημότες.
Οί γνήσιοι πολίτες τού δήμου έγγράφονταν στο «ληξιαρχικόν γραμματεϊόν»,
ένώ οί «έγκληκτιμένοι», έκείνοι δηλαδή που κατοικούσαν
μην στο δήμο, αλλά ήταν δημότες άλλου δήμου, δεν είχαν καμμία
ύποχρέωσι να γράφονται. Πληρώναν όμως ώρισμένο όφρο τόν «έγ-
κτητικόν», ως δικαίωμα διαμονής ή «έγκλητσεως» σ' άλλον άπ' τον
δικό τους δήμο. Μπορούσαν όμως να πάρουν άτέλεια άπ' τον φόρο
αυτό, δηλαδή άπαλλαγή, με ψήφισμα των δημοτών.

Κάθε δήμος είχε τους δικούς του ναούς, τ'ά ιερά του, τις τελε-
τές του και τους ιερείς του. Έκτός άπ' τους «δήμαρχους» του είχε
και τους «δημοτικούς ταμίας» του. Όλοι
όμως οί δήμοι είχαν και τους «δικαστάς
κατά δήμους». Οί δικασταί αυτοί ήταν
τριάντα στην άρχή και άργότερα αύξηθή-
καν σε σαράντα. Περιώδευσαν τους διαφό-
ρους δήμους για να δικάζουν δικες, που δεν
περνούσαν τις δέκα δραχμές, ενώ όταν τις
περνούσαν και γενικά όταν ύπήρχαν σπου-
δαιότερες διαφορές, τότε τις έδίκαν οί
«διοιτηταί».

Κατά την πρώτη σύστασι των δήμων ο
Κλεισθένης για ν' αύξηση τή δύναμή τους
έδημοποίησε όχι μονάχα πολλούς ξένους
και μετοίκους, αλλά και δούλους. Πριν πά-
ρη και εις τ'ά προνόμια τού Άθηναίου πολί-
τη, έπρεπε να καταταχθί σε κάποιο δη-
μο. Η έγγραφή των νέων δημοτών γί-
νετο...

Στις αγορές που τις συγκαλούσαν οί δη-
μαρχοί συζητούντο οί δημόσιες ύποθέ-
σεις...

Οί δημαρχιακές έκλογές εις την άρχαία Ελλάδα

γινόνταν ή «δοκιμασία» του, ο έλεγχος δηλαδή αν ήταν γόνος νό-
μιμου γάμου, και ο έλεγχος της ηλικίας του. Κατόπιν γινόνταν μου-
σική ψηφοφορία των δημοτών. Αν ήταν εύνοική, τόν γράφανε στο
«ληξιαρχικόν γραμματεϊόν». Άπ' αυτή δε τή στιγμή, μπορούσε να
λαβαίνει μέρος στην αγορά (έκκλησία τού δήμου). Αν ήταν ά-
πορριπτική, τότε μπορούσε να καταφύγη στο δικαστήριο των Ή-
λιαστών. Σε περίπτωση όμως που και τό δικαστήριο αυτό επεκύ-
ρωνε την άπορριπτική ψήφο της έκκλησίας τού δήμου, ο άπορρι-
φθείς πουλιόταν ως δούλος.

Οί δήμαρχοι ήταν άίρετοι από την έκκλησία τού δήμου, ήταν
οί άρχοντες των δήμων της

Οί γνήσιοι πολίτες τού δήμου έγγράφονταν στο «λη-
ξιαρχικόν γραμματεϊόν».

Οί δήμαρχοι είχαν και άπυνομικά καθήκοντα. Συντελούσαν με
τους δικαστάς στην τήρησι της ήσυχίας και της τάξεως. Διέτασαν
την ταφή των τυχόν στην περιοχή τού δήμου εύρισκομένων άτάφων
νεκρών.

Όσοι άπ' αυτούς άμελούσαν τό τελευταίο τους καθήκον, κα-
ταδικάζονταν σε πρόστιμα 1000 δραχμών, όπως άναφέρει ο
Δημοσθένης.

Η έκλογή των δημάρχων γινόνταν για ένα χρόνο. Στα καθή-
κοντά τους και στις εξουσίες τους ήταν και ή συγκλήσις και προ-
εδρία της αγοράς τού δήμου, ή έπιτασία της διαχείρισεως των
χρημάτων τού δήμου, ή φροντίδα για τήν έκτέλεσι όσων έψήφισεν
ή έκκλησία τού δήμου, ή έπιμέλεια ώρισμένων θυσιών, ή συνταξί
των καταλόγων των στρατευσίμων τού δήμου, ή έπιβολή προστί-
μων, κλπ.

Γενικά, έκτελούσαν τ'ά έργα που σε παλαιότερα χρόνια είχαν οί
«ναύκρατοι».

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο κύριος Περέτι μαζί με το θησαυρό του και όλους τους ανθρώπους του φεύγουν κρυφά από το μύλο. Ο Παρντανιαν γιά να τους δώσει τον καιρό ν' απομακρυνθούν, αποφασίζει ν' αμυνθεί εκεί ως το πρωί. Πραγματικά κατορθώνει να συλλάβει αιχμαλώτους τον Λεκέρ και τον Μαρινίδη, που τους δένει πάνω στα φτερά του μύλου και κατά τα εξημερώματα φεύγει μαζί με τους συντρόφους του από μία μυστική διόδο. Την άλλη ημέρα, η Φαύστα πηγαίνει στη μονή της Μονμάρτης. Ο Κλαύδιος κι' ο καρδινάλιος Φαρνέζε την παρακολουθούν κρυφά.

13ον «Πληροφορημένη όπως είμαι πάντα γιά κάθε τι που γίνεται, από τους πράκτορές μου, του υποδείξα με ποιο τρόπο θα μπορούσε να πάρει στην κατοχή του το θησαυρό που θα του επέτρεπε να κατακτήσει το θρόνο της Γαλλίας. Κι' όμως, την έπαθε σαν παιδί κι' άφησε αυτή τη μοναδική ευκαιρία να του φύγει από τα χέρια του!... Είναι αλήθεια, ότι βρέθηκε μπροστά σ' έναν ισχυρό αντίπαλο... Αλλά γιατί ο δούκας της Γκιζης να μην έχη την ψυχή ενός Παρναγιανού;

Εκλείσει τα μάτια της και ψιθύρισε: — Ο άνθρωπος που μου χρειάζεται, ο ήρωας που δεν ξέρει τί σημαίνει φόβος και που είναι ικανός γιά τις πιο παράτολμες πράξεις, ο μυθικός ήρωας που μπορεί να πραγματοποιήσει τα σχέδιά μου, δεν είναι ο Γκιζης, αλλά κάποιος άλλος... Τον άνθρωπο αυτό τον είδα και τον έβλεπα... Ή, γι' αυτό να μην μπορώ να εξημερώσω τη σκέψη του και να τον κάμω να καταλάβη τη δική μου;... Κι' όμως και τί δεν θα δίνω γιά να το κατορθώσω!

Σταμάτησε λαχανιασμένη. Είχε γίνει κατακίτρινη και τα νύχια της είχαν χωθή μέσα στις παλάμες της από την προσπάθεια που έκανε γιά να κρύψη τη συγκίνησή της. «Αλλ' η Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ είχε ακούσει κι' είχε μαντέψει τα πάντα.

— Τρελλή που είμαι! ψιθύρισε η Φαύστα. Σίγουρα δεν έχω καρδιά!

— Γιατί, πριγκίπισσά μου; είπε η Κλωντίν. Γιατί δεν θέλετε να καταλάβετε πως είσαστε γυναίκα;

— Γιατί, απάντησε η Φαύστα, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία της, δεν θέλω να υποδουλωθώ σ' έναν άντρα!

— Α, κυρία, είπε η Κλωντίν, ο έρωας είναι ένας πολύ τρυφερός δεσπότης!

— Ο έρωας! ψιθύρισε η Φαύστα, ανατριχιάζοντας. Κατέβασε το κεφάλι της κι' ένα καφετέρω δάκρυ κύλησε πάνω στα μάγουλά της. «Αλλ' αυτό το δάκρυ εξαφανίστηκε αμέσως κι' όταν ξανασηκώσε το κεφάλι της, το πρόσωπό της ήταν ήρεμο και γαληνεμένο.

— Νά σε ποιο σημείο βρίσκόμαστε, είπε. Ο Γκιζης έχασε το παιχνίδι κι' ο Φαρνέζε με προδίδει... Ας δούμε τουλάχιστον αυτή τη Σαϊζούμα, άφου, όπως μου είπατε, ανακαλύψατε ότι κάτω από τα ρούχα της τσιγγάνας, κρύβεται η...

Οι γραμμές του χεριού

Ο Κλαύδιος άφησε τον πριγκίπα Φαρνέζε, πέρασε από το λαχανόκηπο και διευθύνθηκε προς το κεντρικό κτίριο του μοναστηριού. Ήξερε φαίνεται πολύ καλά τα παράξενα ήθη εκείνων που ζούσαν μέσα σ' αυτό, γι' αυτό δεν φρόντιζε καθόλου να κρυφτεί.

Εφτασε σέ λίγο σέ μία στοά, όπου συνάντησε μία νέα μ' ένα έλαφο κι' αρκετά προκλητικό φέρεμα.

Αυτή η νέα, που ήταν, ωστόσο, μοναχή, τον κύτταξε προκλητικά και πηγαίνοντας κοντά του, του είπε:

— Όρατε μου ίππота, ανήκετε στη συνοδεία που σταμάτησε πριν από λίγο μπρο-

στά στην πόρτα του μοναστηριού; — Ναι, απάντησε ο Κλαύδιος. «Ανήκω στη συνοδεία της πριγκίπισσας κι' έχω εντολή να την βρώ.

— Η πριγκίπισσα βρίσκεται στο δωμάτιο της ηγουμένης. «Αν θέλετε να την ιδείτε, ακολουθήστε αυτές τις δυο αδελφές...

Οι δυο αδελφές φορούσαν ράσα. Βάδιζαν άργα, με το κεφάλι σκυφτό και τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Γιατί μέσα στο μοναστήρι αυτό με τα παράξενα ήθη, υπήρχαν ακόμη μερικές αληθινές μοναχές, που η ψυχή τους είχε παραμείνει άγνη και άμολυντη.

Αίμαμα σ' αυτές, βάδιζε σιωπηλή η γυναίκα με την κόκκινη μάσκα.

Ο Κλαύδιος τις ακολούθησε.

Οι δυο μοναχές χτύπησαν μία πόρτα που άνοιξε αμέσως. Έπιασαν τότε τη Σαϊ-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έγκαινία

Έ'ν έπισημω τελετῇ και με χαρές και νταβαντούρια, άνοιξαν φίλοι έκλεκτοί τα νιοματάρια τα καινούρια... Και τέτοιο μέγα γεγονός έγινε, εὐλόγως, οι αἰτία, ν' άρχισαν από έσπερινός και να τραβήξουν... όλονυκτία!

Μέχρι πρωιάς, δηλαδή, τα κοπανάματα άδέρτα και της ταβέρνας το παιδί ήταν στα σουτρά και στα φέτα! «Ήπιαμε μ' όλη την καρδιά έκαστοντάδες κατοστάρια κι' έγιναν μέσ' σε μία βραδυά σώματα δέκα... νιοματάρια!

Το περισσότερο κραισί είχε νετάρει ως τη μία κι' όχι από δίψα περίσῃ, ούτε και από βουλιμία... Μά ήταν τέτοιες οι στιγμές και της νιορτής οι περιπτώσεις, πουφυνγε με τις... (δοκιμές και πρό παντός με (τις...προπόσεις!

ΜΙΛΙΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ζούμα από τα χέρια και μήκαν μέσα. Έπειτα από μερικές στιγμές, ξαναβγήκαν μόνες κι' απομακρύνθηκαν άργα.

Ο Κλαύδιος πλησίασε τότε στην πόρτα. Αλλά, τη στιγμή που έβαζε το χέρι του στο πόμολο γιά να την άνοιξη, σταμάτησε.

Τι πήγαινε να κάμη εκεί; Είχε υποσχεθῇ στον Φαρνέζε, ότι θα του παρέδιδε την Φαύστα. Και θα το έκανε χωρίς δισταγμό. Γιατί κι' αυτός μισούσε τη γυναίκα που είχε σκοτώσει την κόρη του.

Αλλά, τη στιγμή αυτή, δεν σκεφτόταν τη Φαύστα. Την είχε ξεχάσει σχεδόν. Τον άπασχολούσε, τουναντιόν, η γυναίκα που είχε ιδῇ ανάμεσα στις δυο μοναχές. Τῷ προσπάθημα της κι' η κορμοστασιά της δεν του φαινόταν άγνωστα. Που και τότε, λοιπόν, την είχε συναντήσει;

Η Σαϊζούμα, μπαίνοντας στο δωμάτιο της ηγουμένης, αντίκρυσε εκεί τη Φαύστα. Σκέφθηκε τότε πως η γυναίκα αυτή θα ήθελε να μάθη τη μοίρα της και πήγε κοντά της.

— Θέλετε να διαβάσω στο χέρι σας, κυρία; της είπε.

— Όχι, απάντησε η Φαύστα, κυττάζοντας την από το κεφάλι ως τα πόδια. Αλλ' αν θέλεις, θα διαβάσω εγώ στο δικό σου. Κανείς δεν ξέρει όπως εγώ να διαβάω στο χέρι τα περασμένα.

Η Σαϊζούμα κυττάζε έκπληκτη αυτή τη γυναίκα, που της μιλούσε με καλωσύνη, αλλά που το βλέμμα της χώνιταν ταυτόχρονα ως τα κατάβαστα της ψυχής της και της άνασκάλευε τα σωθικά.

— Ποιά είσαι; τη ρώτησε. Και που έμαθες να διαβάξης τη μοίρα στα χέρια των ανθρώπων;

— Αυτό δεν σ' ενδιαφέρει, απάντησε η Φαύστα. Αλλά γι' αυτό δεν βγάξεις τη μάσκα από το πρόσωπό σου;... Όπως βλέπεις, εγώ δεν σου κρύβω το δικό μου... Η μάσκα μου είναι κόκκινη, είτε η Σαϊζούμα. Αλλά το πρόσωπό μου κάτω απ' αυτή είναι πιο κόκκινο από ντροπή.

Όλοι όσοι βρίσκονταν στο μητροπολιτικό ναό και στην πλατεία της Γρέβης, με είδαν...

«Ο μητροπολιτικός ναός!... Η πλατεία της Γρέβης! σκέφτηκε η Φαύστα. Είναι, λοιπόν, αυτή».

Και πρόσθεσε δυνατά: — Δεν βγάξεις τη μάσκα σου, γι' αυτό φοβάσαι μήπως σε αναγνωρίση ο δήμιος. Αυτό δεν είναι;

— Όχι, απάντησε η Σαϊζούμα. Δεν φοβάμαι το δήμιο... Ο άνθρωπος αυτός δεν μούκαμε κακό... Δεν μου κομμάτισε την καρδιά. Εκείνος που φοβάμαι είναι ο άνθρωπος που σκότωσε την ψυχή μου.

— Και ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος; ρώτησε η Φαύστα, σκύβοντας προς το μέρος της.

Η Σαϊζούμα έφερε το χέρι στο στήθος της.

Το όνομά του βρίσκεται εδώ, απάντησε. Κανείς δεν θα το μάθη ποτέ!

— Κι' όμως εγώ το ξέρω, είπε η Φαύστα.

Η Σαϊζούμα ξέσπασε σ' ένα ύστερικό γέλιο.

Βρίσκεται εδώ, ξαναείπε, χτυπώντας το στήθος της. Κανείς δεν θα το μάθη ποτέ.

Η Φαύστα της πήρε τότε το χέρι, το κύτταξε μερικές στιγμές, σαν να διάβαζε ανάμεσα στις γραμμές του κι' έπειτα είπε:

— Οι γραμμές του χεριού σου μού φανέρωσαν όλη την προηγούμενη ζωή σου... Η Σαϊζούμα τραβήξε απότομα το χέρι της και το έκρυψε μέσα στο στήθος της.

Το πρόσωπό της είχε πάρει μία τρομαγμένη έκφραση.

— Ξέρω, ότι η καρδιά σου κομματιάστηκε μέσα στη μητρόπολη από τον επί-

σκοπο, τί; είπε η Φαύστα. Ήταν ο άνθρωπος που αγαπούσες... Θέλεις τώρα να μάθεις και τ' όνομά του; Λεγόταν Ζαν ντε Κερβιλιέ.

Η Σαϊζούμα έβγαλε μία δυνατή κραυγή κι' έπεσε στα γόνατα.

«Αυτή είναι! σκέφτηκε η Φαύστα. Δεν μου μένει πιά η παραμικρή αμφιβολία... Κι' έσκυψε γιά να σηκώση τη Σαϊζούμα.

Τη στιγμή εκείνη, η πόρτα άνοιξε κι' ο Κλαύδιος μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Ένα φάντασμα του παρελθόντος

Η Φαύστα, βλέποντάς τον, δεν ταράχτηκε.

— Τί ήρθες να κάμης εδώ; τον ρώτησε με υπερόπτικο ύφος. Ποιόν ζητάς;

— Έσάς, απάντησε ο Κλαύδιος.

— Μίλησε... — Ήρθα γιά να σ' ασ παρακαλέσω να μ' ακολουθήσετε στο παλιό περιπτερο που βρίσκεται στο πίσω μέρος του κήπου.

— Κι' αν αρνιόμουν να σ' ακολουθήσω, δήμιο;

— Στην περίπτωση αυτή, κυρία, θα βρισκόμουν στην ανάγκη να σ' σκοτώσω εδώ. Ο άνθρωπος που με εξουσιάζει αυτή τη στιγμή, με διέταξε να σ' πάω σ' αυτό το περιπτερο. Θα σ' πάω εκεί ζωντανή ή νεκρή.

Η Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ είχε γίνει κατακίτρινη από τον τρόμο της, ακούγοντας αυτά τα λόγια. Η Φαύστα, αντίθετα, διατηρούσε αυτή την ήρεμη μεγαλοπρέπεια, που ήταν το χαρακτηριστικό γνώρισμά της.

— Και ποιος είναι ο κύριός σου; ρώτησε.

— Ο καρδινάλιος Φαρνέζε.

Η Φαύστα ανατρίχιασε άθελά της.

— Σε ακολουθώ, είπε.

Ο Κλαύδιος, μ' όλο που του έκαμε εντύπωση το ότι η Φαύστα δεν σκέφτηκε ν' αντιδράση, προσπάθησε να μην φανερώση την έκπληξή του.

Η Φαύστα καθυσέχασε μ' ένα νεύμα την Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ. Έπειτα έσκυψε, σήκωσε από κάτω τη Σαϊζούμα και της είπε σιγά:

— Έλάτε μαζί μου και τα βάσανά σας θα τελειώσουν.

Ο Κλαύδιος, κρατώντας γυμνό το χέρι, άνοιξε την πόρτα.

Η Φαύστα τον ακολούθησε. Τραβούσε μαζί της και τη Σαϊζούμα.

Η Κλωντίν ντε Μπωβιλιέ θέλησε να τις ακολουθήσει. Αλλ' ο Κλαύδιος την έμποδισε.

— Μείνετε εδώ, της είπε. Και μάθετε ότι αν φωνάξετε, η πριγκίπισσα Φαύστα είναι χαμένη.

Έπειτα κλείδωσε την πόρτα και πήρε το κλειδί μαζί του.

Η Φαύστα προχωρούσε με ήρεμο βήμα. Ο Κλαύδιος βάδιζε πίσω. Όταν έφτασαν στο κάτω μέρος της σκάλας, της είπε:

— Προχωρήστε μπροστά. Θα ιδῇτε το περιπτερο στο βάθος... Και τώρα είναι καλό να ξέρετε πως, αν βγάλετε και την παραμικρή κραυγή από το στόμα σας, θα σ' ασ σφάζω σαν αρνί.

Εφτασαν σέ λίγο στο περιπτερο.

Η Φαύστα μπήκε αποφασιστικά μέσα μαζί με τη Σαϊζούμα. Ο Κλαύδιος τις ακολούθησε κι' έκλεισε πίσω τους την πόρτα.

Ο καρδινάλιος Φαρνέζε γύρισε εκείνη τη στιγμή το κεφάλι του.

Ο μαύρος άνθρωπος της πλατείας της Γρέβης! ψιθύρισε η Σαϊζούμα ανατριχιάζοντας.

Η Φαύστα έσκυψε και της είπε σιγά: — Πήγαινε εκεί κάτω, στη γωνία και περίμενε χωρίς να μιλάς. Σου υποσχεθήκα ότι θα σε γλυτώσω από τα βάσανά σου και θα έκπληρώσω την υπόσχεσή μου.

Διευθύνθηκε κατόπιν στην άλλη άκρη του δωματίου και κάθισε σέ μία πολυθρόνα απέναντι στον Φαρνέζε.

— Με ζητήσατε, είπε με ύφος προκλητικό σχεδόν. Τι με θέλετε;

Ο καρδινάλιος γύρισε στον Κλαύδιο.

— Δήμιο, του είπε, πήγαινε να με περιμένεις έξω. Θα σε φωνάξω σέ λίγο γιά να έκτελέσης το έργο σου.

Ο Κλαύδιος βγήκε χωρίς να πῇ τίποτα και πήγε να καθίση στο πέτρινο πεζούλι της πόρτας.

Ο καρδινάλιος δεν είχε προσέξει ἢ δεν

ΑΠΟ ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

άρχιζει η δημοσίευση του νέου αριστουργηματικού αστυνομικού μυθιστορήματος του διάσημου Αμερικανού συγγραφέως ΤΖΕΪΜΣ ΤΣΕΪΖ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΤΥΦΛΟΥ

Μπιζού, γουναρικά, ακριβές τουαλέτες, μεγάλη ζωή!... Να τί όνειρευόταν ἡ όμορφη Τζούλυ. Γιά να δώσει, λοιπόν, στο φίλο της την ευκαιρία να της τῷ προσφέρει, δέχεται να γίνῃ καμιοέρα ενός βαθυπλουτου κατασκευαστοῦ αεροπλάνων. Μαθαίνει έτσι το μυστικό της λειτουργίας ενός περιφημου χρηματοκιβωτίου, όπου κρύβει τα πανακριβα γουναρικά της και τα κοσμήματα της ἡ γυναίκα του βιομηχάνου. Σαφνικά, όμως, ο θάνατος άρχίζει να θερίζει αλύπτητα γύρω της, με τὸν πιο μυστηριώδη τρόπο. Ο φίλος της Τζούλυ συλλαμβάνεται γιά ένα έγκλημα που δεν έκανε. Κι' ἡ Τζούλυ γίνεται όργανο του άληθινού δολοφόνου, με το σκοπό να σώση τον άγαπημένο της.

Πρόκειται γιά ένα από τα πιο συναρπαστικά αστυνομικά μυθιστορήματα της εποχής μας, που θα παραμείνῃ άξέχαστο στους αναγνώστες μας.

είχε δώσει σημασία στην παρουσία της Σαϊζούμας, που είχε κουβαριαστή τώρα σέ μία γωνία κι' είχε κρύψει το πρόσωπο με τα χέρια της.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά, χωρίς κανείς από κείνους που βρίσκονταν μέσα σ' αυτό το δωμάτιο ν' άνοιξη το στόμα του. Έπειτα ο Φαρνέζε είπε:

— Κυρία, όπως βλέπετε, βρισκόμαστε στην εξουσία μου. Σας προειδοποιώ ότι ο σκοπός μου είνε να σ' ασ σκοτώω όπως τα άγρια θηρία. Τί έχετε να πῇτε;

— Καρδινάλιε, απάντησε η Φαύστα, είσαστε έπίορκος και άποστάτης. Θα μπορούσα με μία μόνον λέξη μου να παραδώσω το δήμιο που μου στείλατε στους ανθρώπους μου. Αλλ' ήθελα να ιδῷ ως πού θα έφτανε το θράσος σας. Και γι' αυτό ήρθα εδώ. Μάθετε, λοιπόν, ότι θα βγῶ απ' αυτό το περιπτερο χωρίς να εγγίσετε ούτε τριχά από τα μαλλιά μου!

Ο Φαρνέζε λίγο έλειψε να σκύβη το κε-

φάλι. Τόσο συνηθισμένος ήταν να υπακούη αυτή τη γυναίκα. Αλλ' έπειτα από μία στιγμή, σήκωσε το κορμί του και συνέχισε:

— Μόνον ένα πράγμα στον κόσμο μπορεί να σ' ασ σώση. Όταν σύρθηκε στα πόδια σας, όταν σ' ασ φωνάξε πως αυτό το άδωο πλάσμα που θυσιάσατε στα σχέδιά σας ήταν κόρη μου, πίστευα ακόμη πως σ' ασ χρωστούσα υπακοή. Είδα τότε ότι μόνον το θράσος σας σ' ασ έκανε δυνατή. Χρόνια τώρα σ' ασ ήμουν τυφλά άφωτισμένος. Γιά σ' ασ έγινε έγκληματίας, νομίζοντας ότι ένεργούσα γιά το καλό της καινούργιας εκκλησίας. Κι' ωστόσο, όταν σ' ασ ζητήσα να σώσετε την κόρη μου, μου άπαντήσατε: «Πέθανε...». Τη στιγμή εκείνη σ' ασ καταδίκασα. Τίποτε, λοιπόν, δεν μπορεί να σ' ασ σώση σήμερα, εκτός αν μου αποδείξετε πως είπατε ψέμματα και πως ἡ κόρη μου ζῇ.

Είχε σπληνέσει τα μάλιστα του πάνω της. Η έλπίδα δεν είχε σβήσει δολοτα μέσα στην ψυχή του.

— Πέθανε, απάντησε η Φαύστα αδυσώπητη. Θέλησα να μάθω αν σεις, ο πρώτος μαθητής μου, είχατε ξεπεράσει τις ανθρώπινες αδυναμίες σέ τέτοιο βαθμό ώστε να θυσιάσετε και την ίδια την κόρη σας στην ιερή υπόθεσή γιά την όποια είχατε χρέος να δώσετε και την τελευταία σταγόνα από το αίμα σας. «Αν έβλεπα πως είσαστε εκείνος που έπιθυμούσα, Φαρνέζε, ποιος ξέρει τί θα μπορούσα να κάμω γιά σ' ασ και ποιά υπέροχη άνταμοιβή θα σ' ασ έδινά!... Ποιος ξέρει, μάστιχα, αν ένα θαύμα δεν σ' ασ ξαναδίνε εκείνη που κλαίτε.

— Όνειρα! είπε ο Φαρνέζε με υπόκωφη φωνή. Δεν πρέπει να σ' ασ περάση ἡ ιδέα από το μυαλό, κυρία, ότι θα μπορούσατε να γλυτώσετε το θάνατο, βαυκαλιζοντάς με με μία παιδίαστική έλπίδα.

Ο καρδινάλιος ήταν έτοιμος να φωνάξη τον Κλαύδιο. Αλλά, την ίδια στιγμή, η Φαύστα σηκώθηκε από τη θέση της. Ακτινοβολούσε από όμορφη και μεγαλοπρέπεια.

— Δεν μπορώ πιά να σ' ασ λυπηθῶ! είπε με παγερή φωνή. Η άνταρσία σας σ' ασ καταδικάζει ανέκκλητα. Σας μίλησα πρωύτερα γιά ένα θαύμα που θα μπορούσε να ξαναδώσει τη γαρά στην ψυχή σας. Αλλά δεν είσαστε άξιος γι' αυτό το θαύμα. Η καταδίκη σας θα είνε να ζήσετε μαζί με τη γυναίκα που της σπαράξατε την ψυχή. Αυτήν τώρα πρέπει ν' αντιμετώπισετε.

— Τί θέλετε να πῇτε; τραύλισε ο Φαρνέζε.

— Πιστεύεις πως πέθανε από δέκα τρία χρόνια... Αλλά κύτταξε!

Έτρεξε κοντά στη Σαϊζούμα και της τραβήξε τη μάσκα που σκέπαζε το πρόσωπό της.

— Η Λεονώρα! φώναξε ο Φαρνέζε κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω.

— Ποιος είπες τ' όνομά μου; ρώτησε η

— Κυρία, όπως βλέπετε, βρισκόμαστε στην εξουσία μου... της είπε ο Φαρνέζε.

23

Σαϊζούμα, που προχωρούσε τώρα προς το μέρος του.

Ο Φαρνέζε έκρυψε το πρόσωπο με τα χέρια του. Κι' όταν η Σαϊζούμα βρέθηκε κοντά του, έπεσε στα γόνατα.

Ακούστηκε τότε η φωνή της Φαύστας:

— Χαίρετε, καρδινάλιε! Ξαναβρήκες τώρα τη Λεωνώρα ντε Μονταίγκ, την αγαπημένη σου που επρόδωσε ανανδρά... Είπε ένα φάντασμα που βγήκε μέσα από το παρελθόν... Πρόσεξε μήπως μία μέρα ιδής μπροστά σου ένα άλλο φάντασμα... Το φάντασμα της κόρης σου!

— Άλλ' ο Φαρνέζε δεν άκουγε πιά. Έβλεπε μόνο τη Σαϊζούμα, που ήταν το ζωντανό φάντασμα της Λεωνώρας ντε Μονταίγκ.

Η Φαύστα διευθύνθηκε προς την πόρτα χωρίς να βιάζεται.

Εκεί βρήκε τον Κλαύδιο που περίμενε και που, βλέποντας την, άνοιξε διάπλατα τα μάτια του από την κατάπληξη.

Ο δήμιος βρέθηκε μ' ένα πλήγμα μέσα στο περίπτερο. Είπε τότε τον Φαρνέζε γονατιστό και τη Σαϊζούμα χωρίς μάσκα στο πρόσωπο, να σκύβει πάνω του.

— Η μητέρα της Βιολέττας! τραύλισε αναγνώνοντας την.

— Έστεκε σαν απολιθωμένος μπροστά σ' αυτή την απροσδόκητη σκηνή.

— Να γιατί η Φαύστα έφυγε ανενόχλητη! ψιθύρισε.

Στη σκέψη αυτή ανατρίχιασε. Ο Φαρνέζε, βλέποντας την παλιά φίλη του, δεν είχε βρή τη δύναμη να τον διατάξει να σκοτώσει την Φαύστα. Άλλ' αυτός θα την άφηνε να φύγει ατιμωρήτη;

— Τόσο το καλύτερο! βρυχήθηκε. Θα έκδικηθώ μόνος μου το θάνατο της αγαπημένης μου Βιολέττας!

Κι' έτρεξε έξω από το περίπτερο.

Άλλ' ήταν πια αργά. Η Φαύστα βρισκόταν τώρα ανάμεσα στους ανθρώπους της, μπροστά στην εισοδο της μονής.

Η μικρή συνοδεία ξεκίνησε αμέσως.

Μέσα στον κήπο του μοναστηριού

Ο Κλαύδιος ξαναγύρισε στα βήματά του.

Περνώντας έξω από το περίπτερο όπου είχε αφήσει τον πρίγκιπα Φαρνέζε, σταμάτησε μερικές στιγμές.

«Η Φαύστα ξέρει ότι ο Φαρνέζε θέλει να την σκοτώσει, σκέφθηκε. Είχε μαζί της αρκετούς ανθρώπους για να τους διατάξει να πιάσουν τον καρδινάλιο... Γιατί δεν το έκαμε;... Και γιατί ούτε μένα τους διάταξε να πιάσουν;... Γιατί προτίμησε να φύγει;... Ποιοί εις οι σκοποί της;»

Δεν μπορούσε να δώσει καμιά απάντηση σ' αυτές τις ερωτήσεις.

Για μία στιγμή αναρωτήθηκε αν θα πρεπε να γυρίσει κοντά στον Φαρνέζε. Άλλ' ατί θα πήγαινε να κάμει εκεί; Άν ο καρδι-

νάλιος τον χρειαζόταν, θα μπορούσε να τον βρή.

Διευθύνθηκε, λοιπόν, προς το μικρό χάλασμα του τοίχου, από όπου είχε μπη πρώτα μαζί με τον Φαρνέζε και γλύστρησε από εκεί έξω.

Είπετα από μερικά μέτρα, είδε τέσσερες ανθρώπους που προχωρούσαν προς το μοναστήρι.

Ο Κλαύδιος τους προσπέρασε χωρίς ν' αναρωτηθεί ποιοί ήταν και πήρε το μεγάλο δρόμο που ώδηγούσε στο Παρίσι.

Οι τέσσερες αυτοί άνθρωποι ήταν ο Παρνταγιάν, ο Κάρολος της Άγκουλέμης κι' οι δύο ακόλουθοί τους, ο Πικουί κι' ο Κροάς.

Ο ιππότης, βλέποντας ότι μπορούσαν να μπουν στο μοναστήρι από τα χάλασματά των τοίχων, είχε προτιμήσει αυτό το δρόμο. Έτσι θα γλύτωναν από ένα σωρό ερωτήσεις που θα τους έκαναν αν χτυπούσαν στην κεντρική πύλη.

Ο νεαρός δούκας με μεγάλο κόπο κατάφερε να συγκρατήσει τη συγκίνησή του. Γιατί πίστευε πως θα μάθαινε από το στόμα της Σαϊζούμα το μέρος όπου βρισκόταν η Βιολέττα.

Ο Παρνταγιάν σκαρφάλωσε πρώτος στο μικρό χάλασμα. Έπειτα έκαμε νεύμα στους άλλους να τον ακολουθήσουν...

Την ώρα εκείνη, δυο γρήγες μοναχές σκάλιζαν μέσα στο λαχανόκηπο. Είχαν ιδη πρωτότερα τον Φαρνέζε και τον Κλαύδιο που μπήκαν από το χάλασμα του τοίχου.

Από τον ίδιο δρόμο έρχονταν τώρα κι' άλλοι.

— Ο Θεός άς μάς λυπηθή, είπε η μία απ' αυτές κόνοντας το σταυρό της. Στην αρχή ήταν μόνον δυο... Τώρα ήρθαν κι' άλλοι τέσσερες... Σε λίγο, θα ιδούμε δ' λόκληρο στρατό να ξεχύνεται μέσα στο μοναστήρι.

— Μην κάνεις έτσι, αδελφή Φιλομένη, της απάντησε η άλλη. Άν οι νεαρές αδελφές μας θέλουν να μολύνουν το σώμα τους και να κολάσουν την ψυχή τους, αυτό είναι δική τους δουλειά... Μήπως μπορούμε να τις εμπόδισουμε;

— Χριστέ και Παναγία! Ξαναείπε η πρώτη. Κύτταξε, αδελφή Μαριάννα, έρχονται προς τα εδώ...

Πραγματικά, οι τέσσερες παράξενoi επίσκεπτες διευθύνονταν προς το μέρος τους.

Ο Παρνταγιάν που προχωρούσε πρώτος έδγαλε το καπέλλο του.

— Συγχωρέστε με, άξιολέστατες αδελφές, είπε. Δεν ήρθαμε να παραδώμε την ησυχία σας με κακές προθέσεις όπως θα μπορούσατε να φαντασθήτε... Ο λόγος που μάς έφερε εδώ είναι ότι ο φίλος μου — έδεις ταυτόχρονα τον Κάρολο της Άγκουλέμης — αγαπάει μία νέα...

Τα μάτια των δυο μοναχών πετάχτηκαν

από τις κόγχες τους. Αυτοί οι άνθρωποι είχαν την αναίδεια, λοιπόν, να τους μιλάνε για τους κολασμένους έρωτές τους;

Η αδελφή Φιλομένη κι' η αδελφή Μαριάννα είχαν μπη από μικρά κοριτσάκια στο μοναστήρι κι' είχαν γεράσει μέσα σ' αυτό, χωρίς να αισθανθούν ποτέ τον παραμικρό πειρασμό και χωρίς να γνωρίσουν καμιά από τις χαρές της ζωής. Ίσχυη και ψηλή η πρώτη, παχειά και κοντή η δεύτερη, ήταν κι' οι δυο το ίδιο άφελείς κι' άπλοκές. Είχαν την εντύπωση ότι γύρω τους γίνονταν πολλά φοβερά πράγματα. Άλλ'α δεν είχαν ποτέ την περιέργεια να έξιχνιάσουν το μυστήριο του μοναστηριού όπου ζούσαν. Και να που τώρα αυτοί οι άνθρωποι έρχονταν να τις απασχολήσουν με τις έρωτικές υποθέσεις τους!

Άλλ' ο Παρνταγιάν τις καθυσόχασε.

— Η νέα που αγαπάει ο φίλος μου δεν βρίσκεται μέσα στο μοναστήρι, τους είπε.

Οι δυο μοναχές τον κύτταξαν με περιέργεια.

— Άλλ'α τότε; ρώτησαν κι' οι δυο με μία φωνή.

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε.

Μέσα στους τοίχους αυτής της μονής βρίσκεται μία γυναίκα, μία τσιγγάνα, που έφεραν πριν από μερικές ημέρες εδώ. Αυτή η γυναίκα, λοιπόν, μπορεί να μάς δώσει πολύτιμες πληροφορίες και γι' αυτό θέλω να την ιδούμε.

Οι δυο γυναίκες φαίνονταν τώρα πιο ήρεμες.

— Την είδα αυτή τη γυναίκα, είπε η αδελφή Μαριάννα.

Ο νεαρός Κάρολος την κύτταξε παρακλητικά.

— Κυρία, είπε, βοηθήστε με να ιδώ αυτή τη τσιγγάνα. Πρέπει να είσαστε βέβαιη ότι δεν θα εξυπηρετήσετε έναν αγάριο...

— Το καθήκον μας είναι να βοηθούμε τον πλησίον μας, απάντησε η αδελφή Μαριάννα. Κι' άλλωστε, αυτό που μου ζητάει είναι πολύ εύκολο... Είπατε ότι θέλετε να ιδήτε την τσιγγάνα;... Βλέπετε αυτό το περίπτερο εκεί κάτω;... Την είδα να μπαίνει εκεί πριν από λίγο...

Ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος της Άγκουλέμης, χωρίς να περιμένουν ν' ακούσουν τίποτε άλλο έτρεξαν προς το περίπτερο.

Μία παράξενη έρωτική περιπέτεια

Ένώ ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος της Άγκουλέμης έμπαιναν στο περίπτερο, οι δυο υπηρέτες τους, δηλαδή ο Πικουί κι' ο Κροάς, έπεισαν από δική τους πρωτοβουλία τις απαραίτητες προφυλάξεις για να προστατεύσουν τους κυρίους τους.

Ο πρώτος πήγε να σταθί κοντά στο χάλασμα από όπου είχαν μπη. Ο δεύτερος έμεινε κοντά στην εισοδο του περιπτερου.

Ο Κροάς που, έπειτα από την περιπέτεια του μύλου, είχε πιστέψει στα σωστά πως ήταν ανδρείος, έδγαλε το έγχειριδί του κι' έριξε γύρω του απειλητικές ματιές.

Άλλ'α δεν είδε τίποτε άλλο από τα άκακα λαχανικά του κήπου της μονής. Έτσι ήρμισε σιγά - σιγά και ξανάδαλε το έγχειριδί του στη θήκη του.

— Άς έρθουν όσοι θέλουν! ψιθύρισε τεντώνοντας το ισχνό κορμί του. Ο Κροάς θα έχη πάντα τον καιρό να βγάλη το έγχειριδί του και να τους κάμει να φύγουν σαν λαγού!

Αρχισε σιγά - σιγά ν' απομακρύνεται από το περίπτερο και διευθύνθηκε σ' ένα υπόστεγο που βρισκόταν λίγο πιο πέρα. Μέσα σ' αυτό οι μοναχές έβαζαν τα εργαλεία που τους χρησίμευαν για να καλλιεργούν τον κήπο.

Ο ανδρείος Κροάς έκανε τη σκέψη πως εκεί θα ήταν πιο ασφαλισμένος. Άλλ'α, ξαφνικά, άκουσε ένα συρτό βήμα πίσω του.

Χωρίς να χάνει καιρό, έδγαλε τότε ένα πιστόλι από τη ζώνη του και έτοιμάσθηκε να πυροβολήσει.

Άλλ'α δεν ήταν κανένας έχθρος. Μερικά βήματα πιο πέρα η αδελφή Φιλομένη του χαμογελούσε.

— Σταματήστε! του φώναξε απλώνοντας τα χέρια της προς το μέρος του.

Ο Κροάς ξανάδαλε το πιστόλι στη ζώνη του.

Η αδελφή Φιλομένη τον κύτταξε με θαυμασμό.

— Πόσο είσαστε ανδρείος! του είπε.

Ο Κροάς έκαμε τη σκέψη πως, όσο κι'

άν προσπαθούσε να κρυφτεί, οι άνθρωποι καταλάβαιναν με την πρώτη ματιά πως είχαν να κάμουν μ' έναν ανδρείο που τίποτε δεν μπορούσε να τον τρομάξει.

— Τι με θέλετε, καλή μου γυναίκα; ρώτησε με άξιοπρέπεια.

Η αδελφή Φιλομένη δεν είχε προβλέψει αυτή την απλή ερώτηση και δεν ήξερε τι ν' απαντήσει.

— Στ' αλήθεια, γιατί είχε πάει εκεί; Τι ήθελε απ' αυτό τον άνθρωπο;

Την εποχή εκείνη, η αδελφή Φιλομένη ήταν σαράντα πέντε χρόνων, αλλά φαινόταν δέκα τουλάχιστον χρόνια μεγαλύτερη.

Από τη ζωή δεν ήξερε τίποτε ως τότε. Και, ξαφνικά, τα λόγια του Παρνταγιάν την είχαν αναστατώσει. Τι ήταν, λοιπόν, αυτή η άγίατη που οι άνθρωποι κυνηγούσαν με τόσο θέρμη και που αυτή δεν είχε γνωρίσει ποτέ;

Για κακή του τύχη, ο Κροάς βρέθηκε εκείνη τη στιγμή μπροστά της. Και σ' αυτόν σταμάτησαν τα βλεμμάτα της.

Ήταν σίγουρα ο έκλεκτος, που της είχε στείλει τη μοίρα για να της μάθει τι ήταν αυτό το ύπεροχο πράγμα που οι άνθρωποι εξυμνούσαν με τόσο θέρμη.

— Δεν νομίζω, ωστόσο, πως ήρθατε εδώ μόνο και μόνο για να έχετε την ευχαρίστηση να με βλέπετε, ξαναείπε έπειτα από λίγο ο Κροάς.

— Ναί, γι' αυτό ήρθα, απάντησε με την αθωότητα της απειρίας της η αδελφή Φιλομένη. Είσατε τόσο ώριμος;

«Να και που δεν το είχα προσέξει ως τώρα, σκέφτηκε ο Κροάς. Είμαι πλάσμενος, σίγουρα, για γυναικοκατακτητής!»

Κύτταξε τότε καλόβολα την αδελφή Φιλομένη και την βρήκε λιγώτερο άσχημη και λιγώτερο γρή από ό,τι ήταν.

Το ύψος του έκαμε τη μοναχή να ξεθαρεύει.

— Θέλετε να σας δείξω τον κήπο μας; του είπε. Έχομε τόσο ωραία δένδρα...

Έπειτα από λίγο, έφευγαν ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Η αδελφή Φιλομένη παραληρούσε από τη συγκίνησή της. Κι' ο Κροάς γινόταν δολένας και πιο τολμηρός...

Είχαν φτάσει τώρα σ' ένα μικρό σπιτάκι που υψωνόταν σε μία απόμικρη γωνιά του κήπου.

Από μερικές ημέρες, η ήγουμένη είχε απαγορεύσει στις μοναχές να πλησιάζουν σ' αυτό. Άλλ'α η Φιλομένη, τρελλή από αγάπη όπως ήταν, είχε ξεχάσει αυτή την απαγόρευση.

— Άν σταματούσαμε λίγο για να ξεκουραστούμε, έπρότεινε ο Κροάς καθώς περνούσαν απ' έξω.

— Ένας ψηλός φράχτης άπλωνόταν γύρω στο σπιτί.

Άλλ'α τι ήταν αυτός ο φράχτης για τον ατρόμητο Κροάς;

— Περιμένετε, είπε στη φίλη του. Θα πηδίσω αυτό το φράχτη και θα σας ανοίξω την πόρτα.

Χωρίς να χάνει καιρό, πήδησε το φράχτη κι' ήταν κι' όλος έτοιμος ν' ανοίξει την πόρτα για να περάσει η Φιλομένη, όταν, ξαφνικά, άκουσε ένα γρήγορο τρέξιμο πίσω του.

Μία νέα είχε βγη από το σπιτί και διευθύνονταν προς το μέρος του.

— Ω, κύριε, παρακάλεσε, πηγαίνοντας κοντά, όποιος κι' αν είσαστε, σώστε με!... Πάρτε με από δω!

Ο Κροάς δεν μπορούσε να πιστέψει τα μάτια του.

— Η μικρή τραγουδίστρια... η Βιολέττα! ψιθύρισε.

Άλλ'α κι' η νέα τον είχε αναγνωρίσει επίσης.

— Αλλοίμονο! είπε. Νόμιζα πως θα βρώ έναν σωτήρα και πέφτω πάνω σ' έναν από τους βοηθούς του Μπελγκοντέρε!

Δυο δάκρυα κύλησαν πάνω στα ώχρα μάγουλά της.

— Η μικρή Βιολέττα! Ξαναείπε ο Κροάς. Δεν πρόφτασε να πη τίποτε άλλο. Γιατί, εκείνη τη στιγμή, η πόρτα του σπιτιού άνοιξε κι' ένας άνθρωπος, που ο Κροάς ήξερε πολύ καλά, φάνηκε στο κατώφλι.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Μπελγκοντέρε. Κρατούσε στα χέρια του ένα μαστίγιο και φαινόταν πολύ ώργισμένος.

Ο Κροάς έχασε το χρώμα του κι' άρχισε να τρέμη πάνω στα αδύνατα πόδια του.

Ο Μπελγκοντέρε έτρεξε κοντά στη Βιο-

λέττα και την τράνταξε κάμποσες φορές από τους ώμους.

— Θέλησες να φύγεις! βρυχήθηκε. Έμπρός, πήγαινε μέσα...

Η νέα κατέβασε το κεφάλι και διευθύνθηκε με αργά βήματα προς το σπιτί.

Ο Κροάς σκέφτηκε πως το καλύτερο που είχε να κάμει ήταν να φύγει. Βλέποντας, λοιπόν, πως ο Μπελγκοντέρε είχε απασχοληθεί με τη Βιολέττα, προστάθηκε να ξαναπληρώσει το φράχτη.

Άλλ' ο τσιγγάνος ώρμησε, ξαφνικά, πάνω του, τον άρπαξε από το λαιμό και τον κατέβασε. Το μαστίγιο του έπεσε κάμποσες φορές πάνω του, χωρίς ο Κροάς να τολμήσει να διαμαρτυρηθεί.

— Τι κάνεις εδώ; τον ρώτησε ο Μπελγκοντέρε.

— Αφέντη, απάντησε τρέμοντας ο Κροάς, έφαγα... για να σας βρώ...

— Ά, έφαγες για να με βρής! είπε ο τσιγγάνος. Νά, λοιπόν, που με βρήκες! Είσαι ευχαριστημένος τώρα;

Και του ξανάδωσε δυο - τρεις με το μαστίγιο του στα πόδια.

— Έμπρός! συνέχισε δείχνοντας του το σπιτί.

Ο Κροάς προπορεύθηκε τρέχοντας και μπήκε μέσα στο σπιτί.

Ο Μπελγκοντέρε τον ακολούθησε κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Η αδελφή Φιλομένη είχε παρακολουθήσει από ένα μικρό ανοίγμα που βρισκόταν στο φράχτη δολόκληρη τη σκηνή.

Πόσο γρήγορα είχε διαλυθεί το έρωτικό της όνειρο! Είχε ιδη τον εξευτελισμό του ανθρώπου, που είχε συγκινήσει για λίγο την ανέραστη καρδιά της και που αυτή, με την απειρία της, τον είχε φαντασθή για ήρωα!

Ευτυχώς, είχε συνέλθει τώρα από το έρωτικό της παραλήρημα κι' έτρεξε ν' απομακρυνθεί απ' αυτό το σπιτάκι.

Ο τρόμος που ένοιωσε είχε παραλύσει τις δυνάμεις της και δυο ή τρεις φορές κόντεψε να σωριαστεί κάτω.

Έφτασε, τέλος, στο μοναστήρι και πήγε αμέσως να βοηθή την Μαριάννα, στην οποία αφηγήθηκε τα πάντα, προσπαθώντας, φυσικά, να παραστήσει τον περίπατό της με τον Κροάς σαν δολέτα αθώο.

Η αδελφή Μαριάννα, ακούγοντας την αφήγησή της, είχε πέσει σε βαθειά συλλογή.

Η έρωτική περιπέτεια της αδελφής Φιλομένης, μ' όλο που την μάντευε, δεν την απασχολούσε, ούτε είχε την διάθεση να της κάμει παρατηρήσεις. Σκεφτόταν, όμως, ότι χωρίς σ' αυτή την άθωα παρεκτροπή, ήξεραν τώρα το μυστικό του μικρού σπιτιού.

Νά, λοιπόν, γιατί η ήγουμένη είχε απαγορεύσει στις μοναχές να πλησιάζουν σ' αυτό το σπιτί. Μέσα σ' αυτό ήταν φυλακισμένη κάποια νέα...

Η αδελφή Μαριάννα θυμήθηκε κατόπιν τα λόγια των δυο ανθρώπων που τις είχαν πλησιάσει πριν από λίγη ώρα στον κήπο.

Οι άνθρωποι αυτοί ζητούσαν κάποια νέα κι' ο νεώτερος απ' αυτούς της είχε πη ότι δεν θα δειχνόταν αγάριστος αν τους βοηθούσε να ιδούν την τσιγγάνα, από την οποία έλπιζαν ότι θα παίρναν τις πληροφορίες που τους χρειαζόταν.

Άλλ' η αδελφή Μαριάννα ήξερε τώρα πολύ περισσότερα από την τσιγγάνα, αφού ήταν σε θέση να τους πη που βρισκόταν αυτή η νέα.

— Άκουσε, αδελφή Φιλομένη, είπε στη φίλη της, αυτά που μου αφηγήθηκες είναι πολύ σοδάρ... Τρέμω και για τις δυο μας...

Άν η κυρία ντε Μονταίγκ, μόνη της ξερόμε το μυστικό της, είμαστε χαμένες!

— Χριστέ και Παναγία! Μην με τρομάζεις, αδελφή!

— Και είναι να μην σε τρομάζω, αφού πρόκειται για τη ζωή μας;

— Τι πρέπει να κάμω; ρώτησε η αδελφή Φιλομένη που είχε γίνει κατακίτρινη.

— Τίποτε, απάντησε η Μαριάννα. Το μόνο που πρέπει να κάμεις είναι να βουλώσεις το στόμα σου και να ξεχάσεις όσα είδες κι' όσα άκουσες.

Άν σου ξεφύγει και μία μόνο λέξη, δεν εγγυώμαι ούτε για τη δική σου ζωή ούτε για τη δική μου. Μου υπόσχεσαι πως θα σωπάσεις;

— Και βέβαια θα σωπάσω, είπε η αδελφή Φιλομένη.

— Πηγαίνα να προσευχηθώ στην εκκλησία, συνέχισε η Μαριάννα. Σ' θα με περιμένεις εδώ...

Άλλ' αντί να πάη στην εκκλησία, έτρεξε στο περίπτερο, όπου είχαν μπη πριν από λίγη ώρα ο Παρνταγιάν κι' ο Κάρολος της Άγκουλέμης.

Το βρήκε, όμως, άδειο. Κανείς δεν βρισκόταν μέσα σ' αυτό.

Οι άπεκαλύψεις του Κροάς

— Έφαγες, λοιπόν, να με βρής;

Ο Κροάς είχε ζωώσει σε μία γωνιά και δεν άφηνε από τα μάτια του το μαστίγιο, που ο Μπελγκοντέρε κρατούσε πάντα στα χέρια του.

— Τι με ήθελες; Ξαναρώτησε ο τσιγγάνος.

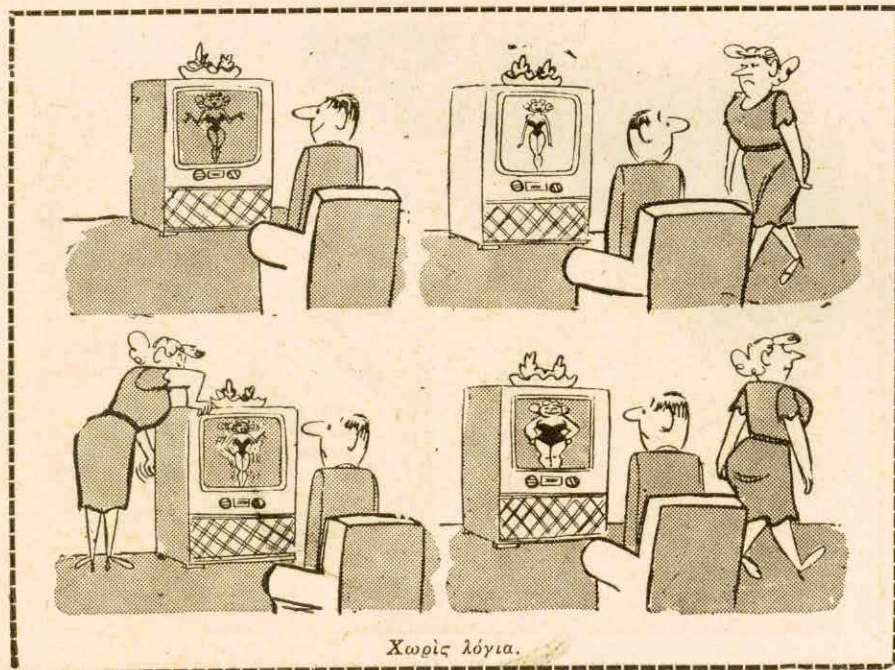
— Άλλ' ο Κροάς δεν απάντησε και πάλι.

Διάδολε! βρυχήθηκε ο Μπελγκοντέρε. Τι έχεις πάθει, λοιπόν;... Μήπως θέλεις να σε βοηθήσω για να λυθεί η γλώσσα σου;

Υψώσε ταυτόχρονα το μαστίγιο του.

Αφέντη, ρώτησε με αγωνία ο Κροάς, αν σ' ανηλάθη, δεν θα με χτυπήσετε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

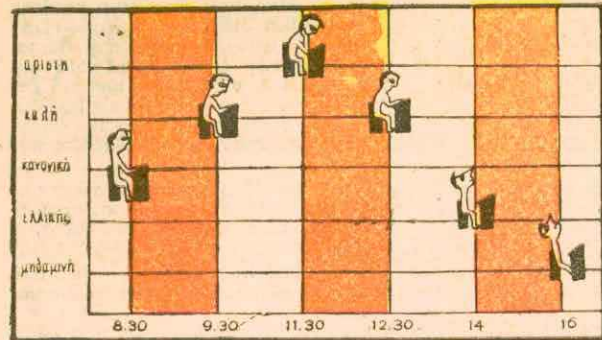

Χωρίς λόγια.

— Μπράβο, κύρ-Νίκο μου, φίνο το κοκκινέλι σου! Και νεκρός ανασταίνει!... (Του Β. Χριστοδουλου)

Η ανωτέρω γραφική παράσταση δείχνει ποιά είναι η απόδοσή του παιδιού κατά τη διάρκεια μιας σχολικής ημέρας. Το πρωί (ώρα 8.30) η απόδοσή του είναι λιγάκι καλύτερη από την κανονική, αλλά έπειτα από μία ώρα (9.30) γίνεται καλή και έπειτα από τρεις ώρες (11.30) φτάνει στο ανώτατο σημείο της. Από εκεί αρχίζει η κατάρρευση. Στις 12.30 η απόδοσή του είναι ακόμη καλή, αλλά έπειτα από μία ώρα (14) περιορίζεται στο ελάχιστο και κατά τις 4 το απόγευμα καταρτάνει άσημαντη.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Χρήσιμες συμβουλές για τους γονείς

Υπάρχουν σχολεία μόνο για τα παιδιά. Ωστόσο, να υπάρχουν και για τους γονείς επίσης. Θα παρατηρήσετε ίσως ότι κι οι γονείς ήταν κάποτε παιδιά. Το κακό είναι, όμως, ότι το έχουν ξεχάσει και φέρνουνται σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Το γεγονός ότι δεν μπορούν να καταλάβουν την ψυχολογία του παιδιού δημιουργεί μία άβυσσο ανάμε-

αφρά περιστατικά που σας κεντράρει. Και πολύ χειρό-

ΠΩΣ ΚΥΛΑΕΙ ΣΥΝΗΘΩΣ Η ΗΜΕΡΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

	Από 7-10 ετών	Από 10-14 ετών	Ανω των 14 ετών
Ύπνος	9 ώρες	8 ώρες	8 ώρες
Παιχνίδια - αθλητισμός	5-6 »	5 »	4 »
Πνευματ. απασχόλησις	6-7 »	8 »	9 »
Ανάπαυσις	2-3 »	3 »	3 »

Και πώς έπρεπε να κυλάει σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα της επιστήμης

	7 ετ.	8 ετ.	9 ετ.	10 ετ.	11 ετ.	12 ετ.	13 ετ.	14 ετ.
Ύπνος	10 ωρ.	10 ωρ.	9 »	9 »	8 »	8 »	8 »	8 »
Παιχνίδια - αθλητισμός	8 »	7 »	7 »	7 »	7 »	6 »	5 »	4 »
Πνευματ. απασχόλησις	2 »	3 »	4 »	4 »	5 »	6 »	7 »	8 »
Ανάπαυσις	4 »	4 »	4 »	4 »	4 »	4 »	4 »	4 »

σα σ' αυτό και σ' εκείνους. Αλλά να μερικές συμβουλές που δίνει στους γονείς ο διάσημος Γερμανός παιδαγωγός Φρειδερίκος Έρλιχ με την ευκαιρία της έναρξης της νέας σχολικής περιόδου:

1) Πηγαίνετε να βλέπετε συχνά τους δασκάλους του παιδιού σας. Μην περιμένετε να πείσει το παιδί σας σε κανένα παράπτωμα ή να σας φέρει τον έλεγχο του με μικρούς βαθμούς για να το κάμετε. Πρέπει να δια φωτίσετε το δάσκαλο για την ιδιαίτερη ψυχολογία του παιδιού σας και να φωτισθήτε απ' αυτόν.

2) Να παρακολουθήτε και να έλεγχετε κάθε μέρα τι έκανε το παιδί σας στο σχολείο. Το παιδί είναι απαραίτητο να αισθάνεται αυτό τον έλεγχο. Αλλά και σεις θα είσαστε πληροφορημένοι για τις επιδόσεις του παιδιού σας και δεν θα πέσετε από τα σύννεφα όταν τυχόν μάθετε ξαφνικά ότι δεν πηγαίνει τόσο καλά στα μαθήματά του.

3) Ν' ακούτε με προσοχή κάθε τι που σας λέει το παιδί σας για τη ζωή του στο σχολείο. Είναι κακό να αδιαφορήτε για τα διάφορα

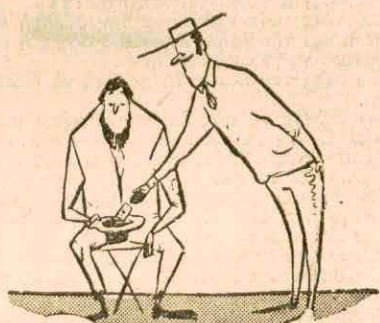
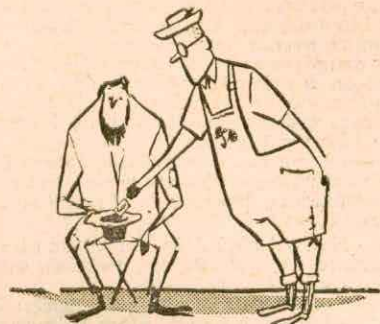
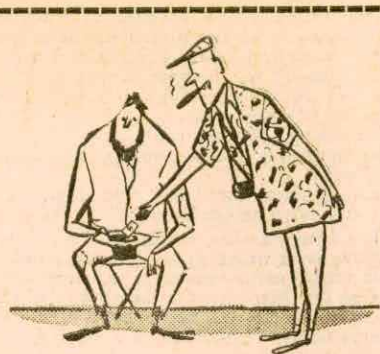
τερο να το εϊρωνεύεσθε. Όταν το παιδί σας έρχεται χαρούμενο να σας αφηγηθή ότι είδε το φτερό μιας μύγας στο μικροσκόπιο, ή ότι έμαθε να διαιρή τους συμμείς ή ότι ξέρει γιατί πέφτει η βροχή, μην το διώχνετε λέγοντάς του ότι σας σκοτίζει ή, πράγμα που είναι χειρότερο, μην γελάτε με τις αφέλειές εξηγήσεις του. Δείξτε, τουναντίον, ενδιαφέρον γι' αυτά που σας λέει και, αν παρίσταται ανάγκη, δια φωτίστε το, με την πείρα σας και τις γνώσεις σας.

4) Μην ξεχνάτε ότι το παιδί κουράζεται στο σχολείο. Σύμφωνα με τις νεώτερες ιατρικές παρατηρήσεις, ένα παιδί 8 χρόνων θα πρεπε να μην αφιερώνει περισσότερο από 3 ώρες στην σχολική εργασία. Σήμερα, τουναντίον, το υποχρεώνουμε να αφιερώνει στο σχολείο και στη μελέτη τον διπλάσιο χρόνο. Μην ξεχνάτε, λοιπόν, ότι το παιδί σας γυρίζει κουρασμένο από το σχολείο και ότι έχει κι' αυτό δικαίωμα ν' αναπαυθή.

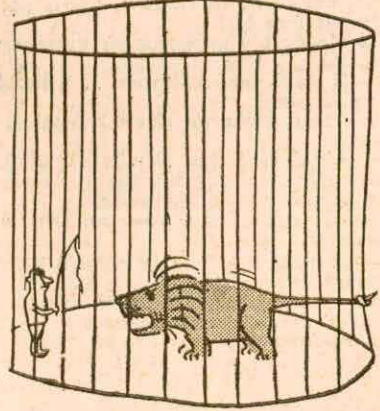
5) Αποφύγετε τις τραγικές σκηνές. Όταν το παιδί σας σας φέρει έναν έλεγχο με κακούς βαθμούς, μην βάζετε τις φωνές και μην θίγετε με προσβλητικές εκφράσεις τον εγωισμό του. Πρώτα-πρώτα, το παιδί σας ίσως να μην φταιί γι' αυτό. Κι' έπειτα, όπως είπαμε και παραπάνω, δεν πρέπει να περιμένετε τον έλεγχο για να μάθετε πως το παιδί σας δεν πάει καλά στο σχολείο. Γιατί, αν το παρακολουθήσετε πάντα, συστηματικά, θα το ξέρατε από πριν και θα είχατε πάρει τα κατάλληλα μέτρα.

6) Να μην φέρονεσθε τυραννικά στο παιδί σας. Το να το παρακολουθήτε δεν σημαίνει ότι πρέπει να το βασανίζετε. Το καθηκόν σας είναι να το βοηθήσετε. Κανονίστε του, λοιπόν, ένα πρόγραμμα εργασίας και οδηγήστε το πώς θα μπορέσει ν' ανταποκριθή καλύτερα κι' αποδοτικότερα στις σχολικές του υποχρεώσεις.

Ο καθηγητής Έρλιχ παρέχει τους κατωτέρω δύο πίνακες για να δια φωτίσει τους γονείς πώς πρέπει να κανονίσουν το καθημερινό πρόγραμμα εργασίας των παιδιών τους.

Ο ζητιάνος και οι περιηγηταί.

Ο αρχάριος.

7) Μην υποχρεώνετε τα παιδιά σας να μαθαίνουν τα μαθήματα από μνήμης. Το μυαλό του παιδιού δεν είναι μία πλάκα γραμμοφώνου. Το παιδί σας δεν θα ξέρη ποτέ τίποτε καλά, αν δεν το έχη αφομοιώσει απόλυτα. Και για να το κατορθώσει πρέπει να καταλάβη τί σημαίνει κάθε λέξη κι' όχι να την αποτυπώσει στο μυαλό του.

8) Να μελετάτε με προσοχή την προσωπικότητα του παιδιού σας. Μόνον έτσι θα μπορέσετε να του φανήτε πραγματικά χρήσιμο και να παίξετε στην εντέλεια το ρόλο σας ως γονέων. Μην ακούτε εκείνους που λένε: «Όλα τα παιδιά είναι τα ίδια». Μάθετε, τουναντίον, ότι κάθε παιδί έχει τη δική του προσωπικότητα. Μην εφαρμόζετε, λοιπόν, την τακτική που ακολουθούν άλλοι γονείς για τα παιδιά τους. Μπορεί να νάνε βλαβερή στο δικό σας.

9) Τα παιδιά σας δεν πρέπει να ζουν μόνο για το σχολείο. Αφήστε τα, λοιπόν, να παίξουν και να χαρούν τη ζωή με το δικό τους τρόπο. Και, πρό παντός, σεβασθήτε την προσωπικότητά τους. Είναι εγκληματικό να θέλετε να τους καταστρέψετε την πρωτοβουλία τους και να τα μεταβάλλετε σε αυτόματα.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΜΕ ΚΑΡΥΔΟΤΣΟΥΦΛΑ

ΕΝ είναι πολύς καιρός που πέρασε από την Ελλάδα ένας Ιταλός καθηγητής των μαθηματικών, με μία βαρκούλα, με την οποία είχε ξεκινήσει απ' την πατρίδα του για να κάμη το γύρο του κόσμου! Αλλά το παράδειγμα αυτό του τολμηρού θαλασσοπόρου, που παράτησε εκούσια τα ήμιτονα και την αλγεβρα για να παλέψη με τα άγρια κύματα, δεν είναι καθόλου μοναδικό στο είδος του. Όλοι ακόμη θυμούνται το κατορθώμα του Γάλλου γιατρού Μπομπάρ. Αναφέρονται μάλιστα στην ιστορία του τελευταίου αιώνα αρκετές περιπτώσεις, ακόμη πιο άπιστευτες, που μπορούμε να τις βρούμε συγκεντρωμένες σ' ένα βιβλίο με τον τίτλο «Μοναχικοί ταξιδιώτες» που κυκλοφόρησε τελευταίως στην Αγγλία.

Όταν ο Αμερικανός Άλφρεντ Τζόνσον ξεκίνησε με την ψαρόβαρκα του απ' το Σίπ Χάρμπορ της Νέας Σκωτίας, κάποια μέρα του Ιουνίου του 1876, δεν πήγαινε να ψαρέψη, όπως συνήθως. Ολομόναχος, μέσα σ' ένα ξύλινο σκάφος μήκους 6 μέτρων, εφωδιασμένος μόνο με τα στοιχειωδέστερα μέσα ναυσιπλοΐας, είχε το σκοπό να διασχίση τον Ατλαντικό και να φτάση στη Μεγάλη Βρετανία!

Στη μέση του ωκεανού, συνάντησε ένα μεγάλο τουρκικό Ιστιοφόρο. Ο πλοίαρχός του έκαμε στο Τζόνσον μία θελαστική προσφορά: Να τον πάρη στο πλοίο του, μαζί με τη βάρκα του, 'αί να τον μεταφέρη σ' ένα σημείο κοντά στην Ιρλανδία, απ' όπου θα

Πέρασαν τον Ατλαντικό με πανιά ή με κουπιά

πιά μέχρι «αμφίβια» τζιπ!

«Ενα απ' τα πιο περίεργα ήταν το «Νονπαρέιν». Αποτελείται σ' ένα ελαφρύ ξύλινο σκελετό, κι' είχε κατάρτια και πανιά. Δεν περιείχε παρά ελάχιστος χώρος για τους τρεις επιβάτες: τον «πλοίαρχο» Τζων Μίκς και τους συντρόφους του Τζωρτζ Μίλλετ και Τζερρυ Μάλεν.

Ξεκίνησαν οι τρεις τους στις 4 Ιουνίου 1868 απ' τη Ν. Υόρκη. Δεν είχαν χρονόμετρο για να υπολογίζουν τη θεί τους, ούτε και τιμόνι στο σκάφος τους με το παράδειγμα εκείνου σχήμα. Κι' όμως, μετά 51 ημέρες, έφτασαν αίσιας στο Σαούθαμπτον της Αγγλίας.

Ο «Ναυτίλος» ήταν μία βάρκα με πανιά, όχι μεγαλύτερη από 6 μέτρα. Μ' αυτήν λοιπόν πέρασαν τον Ατλαντικό σε 48 ημέρες, το Έτος 1878, ο Αμερικανός έμπορος πιάνων Ουίλλιαμ Άντριους κι' ο αδελφός του.

Δεκατρία χρόνια αργότερα, ο Άντριους συνανωνίσθηκε στη διάβαση του Ατλαντικού με το συμπατριώτη του Λούουλορ, εξασκημένον κι' αυτόν σε τέτοιου είδους ταξείδια.

Καθένας τους θα ήταν ολομόναχος στο πλοιάριο του, μήκους μόλις 4½ μέτρων! Το σκάφος του Άντριους λεγόταν «Νερόιδας», του δ' Λούουλορ «Θαλάσσιο φίδι». Ξεκίνησαν στις 21 Ιουνίου 1891. Μετά 45 μέρες, το «Θαλάσσιο φίδι» έφριξε άγκυρα σ' ένα λιμάνι της Κορυούλης. Τ' άλλο σκάφος δεν είχε φανή ακόμη.

Δύο βδομάδες αργότερα, το συνάντησε ένα Ιστιοφόρο, 600 μίλια μακριά απ' τις ευρωπαϊκές ακτές. Ο Άντριους κειτόταν ανείσθητος μέσα σ' αυτό. Όταν συνήλθε, διηγήθηκε πως ένα κύμα είχε αποδογυρίσει τη βάρκα του, και τις απελασμένες προσπάθειές του για να την ξαναγυρίση ίσια. Το άτυχμα αυτό τον είχε άφισει δίχως τρόφιμα και νερό, και θα πέθαινε ασφαλώς αν δεν τύχαινε να τον σώση το περαστικό Ιστιοφόρο.

Ορκίσθηκε τότε πως ποτέ δεν θα ξαναπειραζόταν' ένα τέτοιο ταξίδιμα. Κι' όμως, δέκα χρόνια αργότερα, ξεκίνησε πάλι μαζί με τη γυναίκα του, μ' ένα σκάφος ονομαζόμενο «Ιπτάμενος Όλλανδός». Κανείς δεν έμαθε δε ποτέ τι απόγιναν...

Ακόμη πιο άπιστευτη όμως φαίνεται η διάβαση του Ατλαντικού... με κουπιά! Πραγματικά, το 1896, δύο Αμερικανοί νορδηγικής καταγωγής, ο Τζωρτζ Χάρμπο κι' ο Φράνκ Σάμουελσον, ξεκίνησαν απ' τη Νέα Υόρκη με μία βάρκα με κουπιά, μήκους 5 μέτρων, κι' έφτασαν στις ευρωπαϊκές ακτές σε 55 μέρες!

Αλλά κι' ο Γερμανός πλοίαρχος του εμπορικού ναυτικού Ρόμερ ταξείδεψε το 1948 από την Πορτογαλία στις Δυτικές Ινδίες μ' ένα «καγιάκ» Εσκιμώων με κουπιά, σε 90 ημέρες.

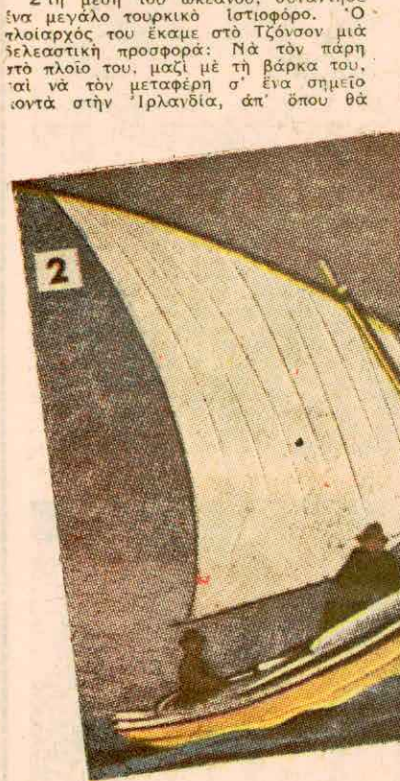
Ο μικρότερος θαλασσοπόρος αυτής της κατηγορίας ήταν ο Έσθονος λιμενεργάτης Άχτο Βάλτερ. Πριν ακόμη συμπληρώση τα 18 χρόνια του, άναρσε ένα πλοιάριο 10 μέτρων, φτιαγμένο για ταξείδια στη Βαλτική. Και, με σύντροφο 'ον αδελφό του, ξεκίνησε απ' το Τάλιν της Εσθονίας για το Μαϊάμι. Έκαμε δε το ταξίδι αυτό (4.100 μίλια) σε 40 ημέρες.

Με το ίδιο σκάφος, ο Βάλτερ πέρασε άλλες 4 φορές τον Ατλαντικό.

Ο Καναδός Τζων Κλάους Βόξ ξεκίνησε απ' το Βανκούβερ μ' ένα ινδιάνικο μονόβηλο, κι' έκαμε το γύρο του κόσμου.

Μία νύχτα, έξω απ' τις αυστραλιανές ακτές, λίγο έλειψε να πέση ένα βαπόρι πάνω στη βάρκα του. Ξεφυγε όμως τον κίνδυνο την τελευταία στιγμή, βουτώντας βίαια τις κάρτες του σε πετρέλαιο και βάζοντάς τους φωτιά, για να τον δούμε απ' το πλοίο!

Τέλος, ο πλοίαρχος Ίωσήφ Σλόκουμ ταξείδεψε σ' όλο τον κόσμο με μία βάρκα, που την κυβερνούσε μόνος του, μελόνότι είχε μονάχα ένα χέρι!

μπορούσε πιά να φτάση με ασφάλεια στο κοντινό τέρμα του ταξιδιού του. Αλλ' ο Αμερικανός αρνήθηκε κατηγορηματικά.

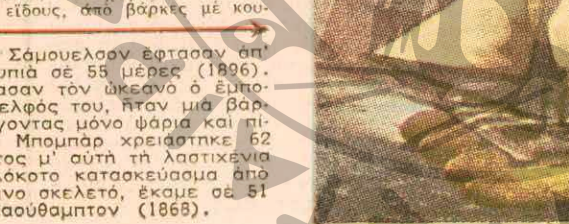
Λίγο αργότερα, βρήκε μία φοβερή θύελλα. Κατέβασε τότε τα πανιά του και περίμενε να περάση η θεομηνία. Ένα πελώριο όμως κύμα αποδογύρισε την ψαρόβαρκα του. Αφού πάλεψε άπεγνωσμένα, ο μισοπνιγμένος ναυτικός κατάφερε να την γυρίση ίσια. Εύτυχώς, το σκάφος και τα πανιά του δεν είχαν πάθει τίποτε. Τα τρόφιμα όμως είχαν κατασπαρφή απ' το θαλασσινό νερό.

Έπειτα από 5 μέρες, ο Τζόνσον συνάντησε ένα τρεχαντήρι και ζήτησε μόνο νερό και ψωμί. Τέλος, στις 10 Αυγούστου - 46 μέρες μετά το ξεκίνημα του - η θαλασσοπόρμη βάρκα σ' ένα αγγλικό λιμάνι. Για πρώτη φορά είχε διασχίσει τον Ατλαντικό ένας άνθρωπος μόνος.

Από τότε, δεκάδες άλλοι τολμηροί άφησαν τις πορτοφύρες και διέπλευσαν τα 3.000 μίλια του Ατλαντικού, που χωρίζουν την Αμερική απ' την Ευρώπη, με σκάφη κάθε είδους, από βάρκες με κου-

1) Οι Νορδηγιοαμερικανοί Χάρμπο και Σάμουελσον έφτασαν απ' την Αμερική στην Ευρώπη με τα κουπιά σε 55 μέρες (1896).

2) Ο «Ναυτίλος», με τον οποίο πέρασαν τον ωκεανό ο έμπορος πιάνων Ουίλ. Άντριους κι' ο αδελφός του, ήταν μία βάρκα 6 μέτρων μονάχα (1878). 3) Τρώγοντας μόνο ψάρια και πίνοντας νερό τής βροχής, ο δόκτωρ Μπομπάρ χρειάστηκε 62 ημέρες για να φτάση στο Μπαρμπάντος μ' αυτή τη λαστικένια σκεδιά. 4) Το «Νονπαρέιν», ένα άλλοκοτο κατασκευάσμα από τρεις λαστικένιους πλωτήρες και ξύλινο σκελετό, έκαμε σε 51 ήρες το ταξίδι Ν. Υόρκης-Σαούθαμπτον (1868).

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΡΚΑΔΙΟΥ

Τό θρυλικό δλοκαύτωμα στη λαϊκή παράδοσι

ΣΤΙΣ 8 Νοεμβρίου του 1866 ο Μουσταφά Πασάς Κιρετλής παλιόρκασε τη Μονή του 'Αρκαδίου με 30.000 άνδρες και 6 κανόνια. Μέσα σ' αυτήν ήταν κλεισμένοι 300 Έλληνες και 648 γυναίκοι. 'Εκείνοι που ήταν μέσα στη μνήη κρατούσαν την αντίστασι πυροβολώντας από τις πολιορκίες και τα παράθυρα. Διακόσια θήματα πιο πέρα ήταν ένας άνεμος, ο Σ' αυτόν ήταν κλεισμένοι λίγοι Κρητικοί καλόγεροι, που πολιορκούνταν κι' αυτοί με αφάνταστο ηρωισμό. Τα τουφέκια όμως των πολιορκουμένων, που ήταν παλιά, άχρηστεύτηκαν σε λίγο. 'Ο ηγούμενος Γαβριήλ τότε έχοντας μαζί του μερικούς οπλαρχηγούς, εξώρμησε από το πορτάκι της Μονής με το γιατάκι στο χέρι. 'Από το στρατό του Μουσταφά άκουστηκαν τότε φωνές:

—Να πιάσουμε ζωντανό τ'ο γούμενο!
Με τρυπημένα ράσα απ' τις σφαίρες ο Γαβριήλ ξαναγύρισε στη Μονή και βγάζοντας ένα φυλαχτό του απ' τον κόρφο του τ'ο έδωσε στη καπετάνισσα Χαρίκλεια Δασκαλάκη, λέγοντάς της:

—Τ'ο φυλαχτό μου που έχει Τιμίο Σύλο και πού με προστατεύει από τ'α έχθρο! Βόλια, πάρτο και φυλάξε το!...

Κι' ώρμησε πάλι στη μάχη, μα έπεσε σε λίγο, πολεμώντας σ'αν λιοντάρι.
'Υστερ' από τον θάνατο του ηγούμενου οι πολιορκούμενοι αποφάσισαν μόλις οι έχθροι θα έμπαιναν στην αυλή να τιναχτούν στον αέρα. Σ' ένα κελλί βρισκόταν άθρονο μαρουτί. Τ'ην απόφασι τους αυτή δεν την φανέρωσαν στα γυναίκοι, άν και αυτά θα προτιμούσαν να πεθάνουν, παρά να παραδοθούν.

Δυό μέρες κράτησε αυτή η κατάσταση. Τ'ες δυό αυτές ήμερες οι γυναίκες έδειξαν μεγάλη ψυχική δύναμι φέρνοντας νερό, τροφή και πολεμοφόδια στους άντρες. 'Η πιο τολμηρή κι' η πιο άφοβη ήταν η Χαρίκλεια Δασκαλάκη. Σ'το τεύχος άπάνω κυμάτιζε η σημαία του γιου της. 'Αλλ' έπειδη η σημαία έπεφτε, γιατί τ'ο κοντάρι της έγερνε από τις σφαίρες, η γενναία Κρητικιά ανέβαινε και τ'η διώρωνε. Κι' όταν, απ' τις σφαίρες τ'ο κοντάρι έγινε κομμάτι, η Χαρίκλεια δίπλωσε τ'η σημαία και τ'ην έκρυψε σ'τον κόρφο της.

'Ο Μουσταφάς ανέβαλε τ'ην έφοδο για τ'ες 8 Νοεμβρίου. Οι πολιορκούμενοι, όμως έμειναν άγρυπνοι σ'τις θέσεις τους. Κι' όταν οι έχθροι άρχισαν νέο κανονισμό, έκαναν μιά μεγάλη τρύπα σ'τον μαντρότοχο της Μονής. 'Υστερα γκρέμισαν έντελως τ'ην πύλη και χύθηκαν μέσα στην αυλή... Τ'η στιγμή εκείνη ένας φοβερός κρότος άκούστηκε. 'Η μιά πλευρά της μάντρας τινάχτηκε σ'τον αέρα κι' έπεσε πάνω στους έχθρους, θάροντας μαζί τους και πολλούς χριστιανούς. Ένας άντρωμένος μοναχός, ο Κωνσταντίνος Γιαμπαδάκης είχε βάλει φωτιά στην πυριτιδαποθήκη του μοναστηριού...

Σ'τις άλλες πλευρές της Μονής, οι Κρητικοί αντίσταθηκαν άκομη, πολεμώντας απ' τα παράθυρα των κελλιών. Σ' ένα απ' αυτά ήταν και η Χαρίκλεια με τ'ο γιό της, τ'ον Κωνσταντή. 'Επειδη δε τ'α πολεμοφόδια τους είχαν σ'ωθ'η, η Χαρίκλεια βόηθησε τ'ο γιό της να τ'ροβήξει μέσα σ'το κελλί έναν σ'κοτωμένο Αιγύπτιο για να τ'ο πάρουν τα φυσέκια. Τ'η στιγμή όμως εκείνη μιά σφαίρα χτύπησε τ'ον Κωνσταντή σ'το κεφάλι και τ'ον ζάλισε.

—Μπρέ παλληκάρι, δεν είναι πράμα να σούρ'η ζάλη με μιά τσανκρουνιά! τούλεγε η μάνα του.

Κι' όταν ο Κωνσταντής συνήρθε άρχισε να πυροβολά με τ'α φυσέκια του Αιγύπτιου.

—Μή φοβάσαι, τούλεγε η Χαρίκλεια δίνοντάς του θάρρος. Έχω και τ'ο πιστόλι τ' αδε'ρ'φου σου τ'ο Γιωργή, πούχει ε'ξη φωτιές!...

Τ'ην ίδια ώρα ένα μωρό έκλαιγε μέσα σ'το κελλί. 'Η Χαρίκλεια ή'ρθε ένα ντενεκεδάκι με ζάχαρη και καφέ, πού βρέθηκε σ'το σ'κοτωμένο Αιγύπτιο, έβαλε λίγη ζάχαρη σ'το σ'τομα τ'ου παιδιού κι' εκείνο σταμάτησε τ'ο κλάμα του, πού τ'ους ζάλιζε...

Τέλος τ'α πολεμοφόδια των κλεισμένων σ'τα κελλιά σ'ωθηκαν. Οι έχθροι μπήκαν στην τραπεζαρία της Μονής κι' έσφαξαν 35 χριστιανούς. 'Εκει έγινε μιά άγρια πάλη με μαχαίρια και σ'ι'δ'ερα, άκομη και με τ'α δόντια. Ένα Κρητικόπουλο δέκα χρόνων σ'καρφάωσε στην καμινάδα και κρύφτηκε. Πάνω στην τα'ραχ'η εκείνη ένας από τ'ους έχθρους άδειασε τ'ην πιστόλα του μέσα στην καμινάδα, αλλά τ'ο παιδί δεν έπαθε τίποτα. Έ'ξη ώρες έμεινε εκεί μέσα. 'Αργότερα έγινε παπ'ας σ'το χωριό 'Αμ'νατο.

'Υστερ' από τ'ον άφανισμό αυτόν ο Μουσταφάς διάταξε να πά'η η σφαγή. Έδωσε μάλιστα έντολη να τουφεκίζουν εκείνους πού θα σ'κοτώναν πολιορκούμενους χριστιανούς ή γυναικόπαιδα. 'Η διαταγή αυτή διευκόλυνε τ'ην παράδοσι εκείνων πού αντίστα'εσαν άκομη. 'Ο οπλαρχηγός Δημακόπουλος με τ'α παλληκάρια του παραδόθηκε σ'τον ταχτικό στρατό.

Έπειτα χωριστ'καν σ'μύθωνα με διαταγή του Μουσταφά, οι «πραγκοφορεμένοι» αιχμάλωτοι (δ'ηλ. όσοι δεν φορούσαν τ'ην κρητική ένδυμασία και ήταν έθελονταί απ' τ'ην έλευθέρη 'Ελλάδα) και ώπληθήθηκαν σ'τον Πασά.

'Ο Μουσταφάς, πού ήθελε να μά'η ποιοι και πόσοι ήταν οι έθελονταί, είδε άνάμεσα σ' αυτούς και τ'ον Κωνσταντή Δασκαλάκη, πού, άν και Κρητικός, έ'τυχε να φορά τ'ο παντελόνι ένός έθελοντή, σ'κοτωμένου από τ'ην προηγούμενη ήμερα. Μαζί μ' αυτόν ήταν κι' ο ράφτης Γαλινάκης από τ'ο Ρέθυμνο, γιατί φορούσε ρούχα εύρωπαϊκά.

'Ο Δημακόπουλος εκείνη τ'η στιγμή άρχισε να στρίβ'η ένα τοιγάρο. Ένας αξιωματικός πού τ'ον είδε, τ'ο τ'ο πέταξε από τ'ο χέρι, λέγοντάς του:

—Έντεφιζ' (άναιδέσ'εστε), τολμάς να φουμάρης μπροστά σ'τον Πασά;

—'Αλλη δουλειά δεν έχω, παρά να συλλογίζωμαι τ'ον Πασά σου! άπάντησε ο Δημακόπουλος.

—Και ποίος είσαι σύ; τ'ον ρώτησε ο Μουσταφάς.

—Στρατιώτης τ'ου βασιλέως Γεωργίου! άπάντησε ο 'Ελληνας άνθυπολοχαγός.

—Και σύ; ρώτησε τ'ον Κωνσταντή Δασκαλάκη.

—Στρατιώτης τ'ου βασιλέως Γεωργίου! άπάντησε κι' αυτός.

—Και σύ; ρώτησε ο Πασάς τ'ο Γαλινάκη.

—Στρατιώτης τ'ου βασιλέως Γεωργίου!

'Ο γραμματικός όμως τ'ου Πασά, πού ήταν Ρεθυμνιώτης και τ'ον ήξερε, ήθελε να τ'ον σ'ω'η.

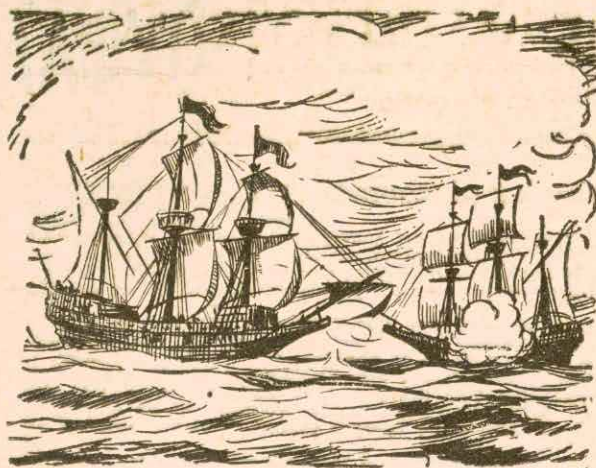
—'Οχι, Πασά εφένδη, μ'ην τ'ον άκούς, εί'πε. Αυτός είναι Ρεθυμνιώτης φραγκοράφτης. Νά, τ'α ρούχα πού φορά αυτός μού τάχει ραμμένα!...

Και γυρίζοντας σ'το Γαλινάκη:

—Μωρέ, κουζουλάθηκες; τ'ου εί'πε. Δεν εί'ς; έ'ου ο Γαλινάκης απ' τ'ο Ρέθυμνο;

'Ο Γαλινάκης όμως τ'ου άπάντησε:

—Δεν σε ζέρω... Είμαι στρατιώτης τ'ου βασιλέως Γεωργίου.

Πολλοί από τ'ους κυβερνήτες των καραβιών μας με διάφορες κινήσεις, κατ'ώρ'ησαν να πάρουν τ'ον αέρα τ'ου άντιπάλου τους...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι η ιστορία τους

Τ'α παλιά χρόνια, τ'α παλαιά καράβια, πού π'ιανόνταν σε ναυμαχία με τ'ον έχθρο, προσπαθούσαν να έ'χουν με τ'ο μέρος τους τ'ον αέρα. 'Ο στόλος πού είχε με τ'ο μέρος τ'ον αέρα, κέρδιζε συνήθως τ'η ναυμαχία. Έτσι, όταν τ'α καράβια πού έτοιμάζονταν να ναυμαχήσουν, καταλάβαιναν ότι θα τ'α εύρισκαν σ'κούρα, προτιμούσαν να τ'ο σκάσουν παρά να καταποντιστούν άδικα. Πολλοί όμως από τ'ους κυβερνήτες των καραβιών αυτών, πού τ'όλεγε η καρδιά τους — κυρίως οι Βενετσιάνοι — αντί να τ'ο βάλουν σ'τά... πόδια, ώρ'ησαν έναντίον τ'ου έχθρου, με όλες τ'ες δυνάμεις και με διάφορες στρατηγικές κινήσεις, τεχνάσματα κι' έλιγμούς, κατ'ώρ'ησαν να πάρουν τ'ον αέρα τ'ου άντιπάλου τους. Με τ'ον τρόπο αυτό, κέρδιζαν τ'η μάχη. 'Από τ'ο γεγονός αυτό, λοιπόν, έμεινε ως τ'α χρόνια μας η παροιμιώδης φράσι «τ'ου πήρε τ'ον αέρα».

Πολύ συχνά, όταν τσακώονταν μεταξύ τους οι χωρικοί, λένε ο ένας τ'ον άλλον «ζαγάρι» ή «παλιοζαγάρο». Τ'ι θα π'η όμως ζαγάρι; 'Η λέξι προέρχεται από τ'ην άραδική «ζακάρ» και σημαίνει κυνηγετικός σκύλος. Κάθε άλλο, λοιπόν, παρά βριστά είναι τ'ο «ζαγάρι», άφ'ού ο κυνηγετικός σκύλος θεωρείται ένα από τ'α πιο εύγενικά ζώα.

* Ένας λαϊκός χορός — πού κρατάει από τ' αρχαία έλληνικά χρόνια — είναι ο «πεντοζάλης». Πολλοί πιστεύουν, ότι ο χορός αυτός ονομάστηκε έτσι γιατί τ'α πολλά στριφογυρίσματα τ'ου φέρνουν ζάλη. Κάθε άλλο όμως παρά έτσι είναι. 'Η πα'ραγωγή τ'ης λέξεως, βγαίνει από τ'ο «ζάλος-ζαλί», πού σημαίνει τ'ο βήμα ή τ'ο ίχνος τ'ο ποδιού. Τ'ο λέξι άλλωστε και τ'ο τραγούδι: «Άλλο χορό δεν είδα εγώ, ώσ'αν τ'ον Πεντοζάλη, πού τρία ζάλα κάνει όμπρός

και δυό γιαγέρνει πάλι.

Στ'η «Θυσία τ'ου 'Αβραάμ», σ'το στίχο 440, β'ρίσκει κανείς τ'η λέξι «παιδοζάλα», δηλαδή «παιδικά βήματα». 'Υπάρχει, άλλωστε, και η παροιμία «τ'ο φιδάκι κάνει ζάλα, όπου μυριστή τ'ο γάλα», πού τ'η λένε συνήθως για τ'α άτομα εκείνα πού χώνονται σε διάφορες υποθέσεις, όταν μυριστούν πώς θα κερδίσουν κάτι.

* 'Από τ' αρχαιότατα χρόνια, οι κάτοικοι τ'ης Λακωνικής, διαίρουνταν σε τρεις τάξεις: Των Σπαρτιατών, των περιόικων και των ειλώτων. 'Η τελευταία αυτή τάξι άποτελείτο από δούλους ή μάλλον από σκλάβους. Δούλευαν δε τόσο σκληρά, ώστε από τότε έμεινε η παροιμιώδης φράσι: «Αυτός δουλεύει σαν ειλώτας», πού τ'η λέμε συνήθως για εκείνους πού δεν έχουν στιγμή άναπαύσεως. Τ'η φράσι αυτή τ'ην έλεγαν συχνά οι άρχαίοι Έλληνες — ακριβώς όπως τ'η λέμε και μες σήμερα — όταν ήθε'λαν να πειράξουν κάποιον πού δούλευε πολύ.

* Στ'ην καθημερινή μας όμιλία, αναφέρουμε συχνά τ'η λέξι «κουμπί», όπως και τ'α ρήματα «κουμπώνω» και «ξεκουμπώνω». Λίγοι όμως άσφαλώς είναι εκείνοι πού ξέρουν, ότι οι λέξεις αυτές δεν έχουν καμμία σχέση με τ'α πράγματα πού έννοούμε. 'Αλλά τότε τί θα π'η κουμπί και ποιά είναι η προέλευσι του; Κατά τ'ον Κοραή, η λέξι αυτή είναι τ'ο άρχαίο κουπέ-κουμπά και κουμπάω, δηλαδή αλαζονεύομαι, καυ'αίνομαι, διότι οι αλαζόνες, ως επί τ'ο πολύ, είναι και οι πλέον επιτήδειοι να πλανώ'σι με τ'ας πιθανολογίας και τ'ους χαριεντισμούς των.

Πώς επεκράτησε όμως σήμερα να έννοούμε έντελως διαφορετικό πράγμα με τ'ο κουμπί και κουμπώνομαι, απ' αυτά πού σημαίνουν στ'ην πραγματικότητα; Τ'η λύσι μ'ας τ'η δίνει ο Δαμιανός, πού λέει, ότι σ'το Βυ-

ζάντιο, αυτοί πού έκόμπαζαν έναντίον των άρχόντων τ'ης βασιλεύουσας, συλλαμβάνονταν και υποχρεώνονταν να κεντήσουν σ'το στήθος τ'ου χιτωνίου τους ένα μεγάλο Κ, πού ήταν τ'ο άρχικό γράμμα τ'ης λέξεως «κουμπήσις». Με τ'ον καιρό όμως, τ'ο Κ αυτό άρχισαν να τ'ο φορούν και οι γελοιοποιοί των βασιλέων, άσπου, σιγά-σιγά, έγινε τ'η μόδα. Έτσι οι γυναίκες έφτιαχναν μικρά Κ από ύζλο, όπως σήμερα φτιάχνουμε κουμπιά με διάφορα σχέδια. 'Από τότε λοιπόν, επεκράτησαν οι λέξεις.

* Τ'ην εποχή τ'ου Βυζαντίου, οι βασιλιάδες και οι άρχοντες είχαν ώρισμένους υπ'ηρέτες, πού με κάτι μικρά και μυτερά ξυλαράκια —λίγο πιο μεγάλα από τ'ες σημερινές οδοντογυλίδες — τ'ους καθάριζαν τ'α δόντια από τ'α υπολείμματα των φαγητών. Οι υπ'ηρέτες αυτοί ονομάζονταν «δοντογυλίσαι» και άργότερα «δοντάδες», όνομα πού έμεινε σε πολλές βυζαντινές οικογένειες ως τίτλος. Τ'ην εποχή εκείνη όταν ένας «εύγενής» δεν είχε στ'ην ύπηρεσία του τουλάχιστον δυό «δοντογυλίσαι» θεωρούνταν φτωχός κι' έπομένως όχι εύπρόσδεχτος σ'τις διάφορες συγκεντρώσεις πού έκαναν οι πλούσιοι σ'τα μεγάλα τους. Γιατί ήταν όρος σχεδόν άπαραβάτος, ο κάθε καλεσμένος να παίρ'η μαζί και τ'ον υπ'ηρέτη του, για να τ'ου καθαρί'η τ'α δόντια μετά από κάθε γεύμα. 'Όταν λοιπόν κάποιος απ' αυτούς δεν είχε «δοντογυλίσαι», οι άλλοι έλεγαν μεταξύ τους ειρωνικά: «Αυτός δεν έχει να ζύση τ'ο δόντι του». 'Από τότε έμεινε η φράσι αυτή πού τ'η λέμε συνήθως, όταν θέλουμε να χαρακτηρίσουμε κάποιον ότι είναι πολύ φτωχός.

I. B. I.

Τ'ο Νησί των 'Αρουραίων

Οι μόνιμοι κάτοικοι των ύπ'ονύμων των διαφόρων μεγαλοπόλεων είναι οι τεράστιοι άρουραίοι. Σε μιά συνοικία τ'ης Ν. 'Υόρκης, λέγεται ότι τ'α ποντίκια αυτά βγαίνουν απ' τις κρύπτες τους και επιτίθενται σ'τα κοιμισμένα μωρά — πράγμα καθόλου άπίθανο. Έξ άλλου, κάποιος γκάνγκστερ τ'ης Ν. 'Υόρκης ήταν μιά μέρα τόσο μεθυσμένος, ώστε έπεσε μέσα σε μιά ύπ'ονομο. 'Όταν βρήκαν τ'ο πτώμα του, ήταν μισοφαγωμένο απ' τ'ους άρουραίους!

Στ'ες ακτές τ'ης Βραζιλίας, έξ άλλου, ύπήρχαν τ'α κάτ'ερα τ'ου Φερνάντο ντ'ε Ντρονχά, κι' εκεί κοντά βρισκόταν τ'ο Νησί των 'Αρουραίων. 'Όταν λοιπόν κάποιος κατάδικος των κατέρ'ων ήταν πολύ άνησυχός, τ'ον π'ηγαίναν σ' αυτό τ'ο μικρό νησάκι. 'Εκει, για να σω'θ'η απ' τ'ους άμετρήτους άρουραίους, δεν είχε άλλον τρόπο παρά να σκαρφαλώ'η σ' ένα δέντρο και να μείνει εκεί πάνω, νηστικός και διψασμένος, ώσπου π'ηγαί'ναν να τ'ον βοηθήσουν οι δεσμοφύλακες.

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

*'Ο νεαρός Στέφεν Ρούτερ, ηλικίας 6 χρόνων, γιός τ'ου γενικού γραμματέως τ'ης αμερικανικής πρεσβείας σ'το Λονδίνο, πρόκειται να συναντηθ'η σ'το ρινγκ με τ'ον πρίγκιπα Κάρολο, διάδοχο τ'ου άγγλικού θρόνου. 'Ο νεαρός πρίγκιπ, πού ε'ιναι κι' αυτός 6 χρόνων, πρόκειται να έπιδοθ'η στ'ην πυγμαχία κατόπιν επιθυμίας τ'ου πατέρα του, Φίλιππου. 'Όπως ξέρουν όλοι, η πυγμαχία άποτελεί από αιώνας ένα έθνικό σπόρ των Βρετανών, και γενικά των Άγγλοσαξόνων. Είναι φυσικό, λοιπόν, να επιδιώκονται σ' αυτό άκομη και οι πρίγκιπες τ'ης βασιλικής οικογενείας τους.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΥΡΙΕΣ

*Ένας Παρισινός παπουτσης είχε μιά έξυπνη ιδέα, πού κατέκτησε κυριολεκτικά τ'ον γυναικόκοσμο. 'Η ιδέα του είναι ένα μικροσκοπικό πορτοφολάκι, πού εφαρμόζεται εύκολα σ'τα παπούτσια και πού διευκολύνει τις ώριες κυρίες, να κάνουν τ'ον περίπατό τους, χωρίς να κρατούν σ'τα χέρια τους τσάντα!...

Μιά λαϊκή λιθογραφία τ'ης έποχής με τ'ον Κωνσταντίνο Γιαμπαδάκη, τ'ους ήρωικούς συντρόφους του και τ'α γυναίκοι σ'την πυριτιδαποθήκη τ'ης Μονής 'Αρκαδίου, λίγες στιγμές πριν από τ'ο δλοκαύτωμα.

Ένα στρατιωτικό άπόσπασμα ή'ρθε α'τούς τ'ους ήρωες και τ'ους εξετέλεσε. Έπειτα έκοψαν τ'ο κεφάλι τ'ου Γαλινάκη σ'τα πέταξ'η στους στρατιώτες τ'ου Μουσταφά όπου βρισκόntonταν τα γυναίκοι κι' οι άλλοι αιχμάλωτοι...

'Η έκκλησις τ'ης Μονής δεν είχε πάδει τίποτα. Στ'ο κομπανιό τ'ης καθόταν ένα άσπρο περιστέρι. Ένας από τ'ους Αιγύπτιους β'λεπόντας τ'ο, φώναζε:

—Ξανοιγέτε μου εκείνο τ'ο περιστέρι! θέλα τ'ο κόψω τ'ο λαιμό!...

Και πυροβόλησε. Τ'ο περιστέρι έπεσε σ'τον κομπέ τ'ου ναού. Οι άλλοι όμως α'μφέβαλλαν άν τ'ο είχε χτύπησει σ'το λαιμό. Έκείνος τότε πεισώμενος. Και παίρνοντας μιά σκάλα ανέβηκε σ'το θόλο! Άναζητώντας όμως τ'ο περιστέρι β'ρθηκε εκεί έναν χριστιανό κρυμμένο άνάμεσα σ'τους δυό τρούλλους τ'ης έκκλησίας και τ'ον έσφαξε!...

'Απ' όσους είχαν κλειστί σ'τη Μονή 'Αρκαδίου σ'ωθηκαν μόνο έκατά γυναίκοι.

Μέσα και γύρω σ'το μοναστήρι κειτόντουσαν ένα σωρό νεκροί. 'Ο Μουσταφάς, φοβούμενος τ'ες επιδημίες, ή'ρθε τ'ους αιχμάλωτους και π'ηγε σ'το Ρέθυμνο.

'Η Χαρίκλεια Δασκαλάκη κρατώντας τ'ο έγγονάκι τ'ης σ'την αγκαλιά, πού ήταν μωρό, δεν ύπόρεσε σ'το δρόμο να μ'ην άφ'ηση να ζεσπά'η η αγανάκτησι πού κουφόβραζε σ'τα στήθη τ'ης.

—Δεν μ' έπαίρναν και μένα οι ύπ'αλεις, μαζί με τ'ο παιδί μου, να μ'ι σ'ας θωρώ! εί'πε σ'τους έχθρους, πού π'ηγαίναν μπροστά.

—Νά, σ'αν τ'ο θέλεις! φώναζε ένας απ' αυτούς, γυρίζοντας τ'ην πιστόλα του κατ'απάνω τ'ης.

Ένας όμως στρατιώτης τ'ου άναποδογύρισε τ'ο πιστόλι κι' η καπετάνισσα δεν έπαθε τίποτα. Έκείνος τότε λύσσαζε. 'Αρπάξε τ'ο μωρό τ'ης και τ'ο πέταξε σ' ένα χωράφι. 'Η Δασκαλάκηνα έτρεξε κοντά του και τ'ο β'ρθηκε μισοπεσμένο και με τ'ο ένα πόδι σπασμένο!...

Οι αιχμάλωτοι κρατήθηκαν μερικούς μ'νες σ'τις φυλακές Ρεθυμνού κι' έπειτα τ'ους άφησαν έλευθέρους. Άλλα τ'α βάσανα τ'ης Δασκαλάκης δεν τελείωσαν, γιατί ύστερ' από λίγο καιρό σκατώθηκαν και δυό άλλοι γιοί τ'ης.

Τ'ο μωρό εκείνο πού πετάχτηκε σ'το χωράφι ήταν μιά έγγονούλα τ'ης, πού έ'πρε, έγινε δασκάλα κατόπιν σ'την 'Ελλάδα και πέθανε σ'την Κασσίopa.

Η βασίλισσα Έλισάβετ.

Η ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΗ της βασίλισσας Έλισάβετ

Οι άγρυπνοι κέρδεροι του Τόμας Κλάρκ, που εξασφαλίζουν τη ζωή της έστερμένης από κάθε κινδύνο

Όταν, πριν από λίγον καιρό, ο επιθεωρητής της αστυνομίας του Λονδίνου Τόμας Κλάρκ ειδοποιήθηκε, ότι τέσσερες φανατικοί Ιρλανδοί έθνικιστάι αποπειράθηκαν, στη Βόρειο Ιρλανδία, να δολοφονήσουν την βασίλισσα Έλισάβετ, δεν έδειξε καμμία ταραχή. Άναψε την πίπα του και χαμογέλασε. Ήξερε πως κάθε απόπειρα εναντίον της ζωής της βασίλισσας ήταν μία προεξοφλημένη αποτυχία.

Πραγματικά, κανένα επίσημο πρόσωπο στον κόσμο δεν φρουρείται τόσο καλά και κανένα δεν διατρέχει μικρότερο κίνδυνο να δολοφονηθεί, από την βασίλισσα Έλισάβετ. Ο μηχανισμός ασφαλείας λειτουργεί με τέτοια υποδειγματική τελειότητα και ακρίβεια, ώστε ο πιθανός δολοφόνος θα πρέπει να είναι άπληστος με ικανότητες που να ξεπερνούν κατά πολύ το κοινό ανθρώπινο μέτρο ή με μία εξαιρετική τύχη.

Ο επιθεωρητής Τόμας Κλάρκ είναι εκείνος, που θέτει σε λειτουργία αυτόν τον μηχανισμό, κάθε φορά που η βασίλισσα θα απομακρυνθεί από τα άνακτορα του Μπάκιγχαμ, και που τον ελέγχει ως την παραμικρή του λεπτομέρεια. Κάθε πρωί, ξέρει από νωρίς το πρόγραμμα που θα ακολουθήσει η βασίλισσα κατά την διάρκεια της ημέρας — πούους θα δεχθεί, πού θα πάει, με ποιους θα μιλήσει, καλύτερα από κάθε άλλον άνθρωπο στο Ήνωμένο Βασίλειο. Και η Έλισάβετ δεν έχει το δικαίωμα να παρεκκλίνει ούτε κατά το ελάχιστο από το πρόγραμμα που έχει υπ' όψιν του ο Τόμας Κλάρκ.

Η άνωχώρησή της από τα άνακτορα είναι μία περίπλοκη διαδικασία. Το αυτοκίνητο, που θα την μεταφέρει, ξεκινάει δέκα λεπτά νωρίτερα από το άνακτορικό γκαράζ και προχωρεί προς την πόλη του κήπου, από την οποία θα παραλάβει την βασίλισσα. Η Έλισάβετ ξέρει πως δεν θα ανέβει, παρά την στιγμή, που ο ίδιος ο Τόμας Κλάρκ θα της ανοίξει την πόρτα. Τότε μόνο, η βασίλισσα μπαίνει στο άμάξι και κάθεται στο κάθισμα που βρίσκεται ακριβώς πίσω από την θειο του σωφίερ.

Το βασιλικό αυτοκίνητο είναι, όπως και τα αυτοκίνητα των λοιπών μελών της βασιλικής οικογένειας, χρώματος βαθυκόκκινου με προεξέχοντες χρώματος μπλε πός το λιλά, που ανάουν ακόμη και την ημέρα, ώστε να είναι εύκολο να διακρίνεται από τα άλλα για τα διακριτικά από τα άλλα. Μόλις η βασίλισσα και ο δούδ του Έδιμβούργου επιβιβασθούν, και τους ακολουθήσουν μύκρια της τιμής και οι απαραίτητοι μυστικοί αστυνομικοί, ειδοποιούνται άμέσως όλοι οι αστυνομικοί σταθμοί και οι αστυφύλακες της τροχιάς, για να κρατούν ελεύθερες τις διαβάσεις.

Ο σωφίερ — ένας από τους έξι, που υπηρετούν στα άνακτορα του Μπάκιγχαμ και που απόλυτη μυστικότητα περιβάλλει τα όνόματά τους — είναι ο πορρωμένος να ακολουθήσει κατά γράμμα το προκαθορισμένο δρομολόγιο, χωρίς καμμία παρέκκλιση ή επιβράδυνση. Πίσω από το βασιλικό άμάξι, ακολουθούν — αν η βασιλική έξοδος έχει επίσημο χαρακτήρα — τέσσερες μοτοσυκλετιστές, ενώ άλλοι τέσσερες προηγούνται. Αν η έξοδος έχει χαρακτήρα άνεισίσημο, το αυτοκίνητο της Έλισάβετ ακολουθείται από μία μαύρη λιμουζίνα, στην οποία επιβαίνουν ο Τόμας Κλάρκ και μερικοί ακόμη μυστικοί αστυνομικοί.

Ακόμη αυστηρότερα είναι τα μέτρα, που λαμβάνονται, αν η βασίλισσα πρόκειται να ταξιδέψει με αεροσκάφος ή αεροπλάνο. Το βασιλικό βαγόνι έρευνάται οπτικά προς οπταίμ, πριν επιβιβασθεί η Έλισάβετ, και ο Τόμας Κλάρκ έχει από την προηγούμενη οτά χέρια του τον πλήρη κατάλογο του προσωπικού της αεροσκάφους, με άναλυτικές πληροφορίες για τον καθένα. Το σύστημα, που εφαρμόζαν ο Χίτλερ και ο Στάλιν, όταν ταξίδευαν με τρένο, να είναι τοποθετημένοι, σε κάθε λίγο μέτρα σ' όλο το μήκος της υδρομικής γραμμής και από ένας ένοπλος φρουρός, δεν εφαρμόζεται στην Έγγλεια. Υπάρχουν, όμως, έκατοντάδες άγρυπνα μάτια, από άθάτους άστυνομικούς, που δεν αφήνουν να τους ξεφύγει η παραμικρή ύποπτη κίνηση.

Όταν η βασίλισσα πρόκειται να ταξιδέψει με αεροπλάνο, οι πιλότοι ειδοποιούνται μερικές μόλις ώρες πριν, για την ύψηλη εύθυνη που θα τους άνατεθεί, και σε ώριμένες περιπτώσεις αντικαθίστανται από την τελευταία στιγμή. Η άντικατάσταση αυτή γίνεται, όχι για λόγους υστιαστές, αλλά για την εξασφάλιση ακόμη μεγαλύτερης μυστικότητας.

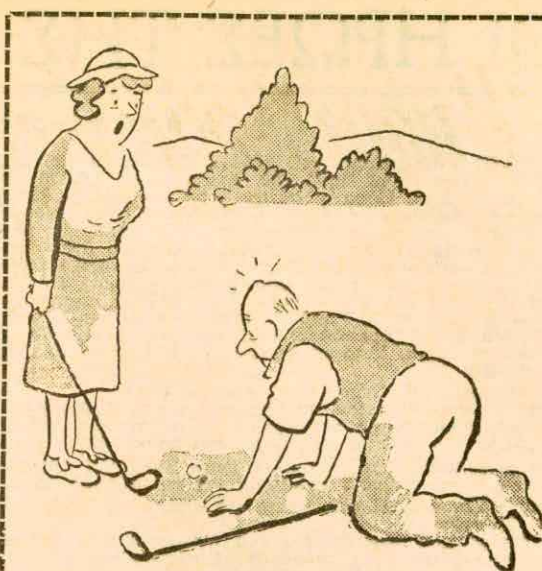
Οι μυστικοί αστυνομικοί, που άνήκουν στην δύναμη της βασιλικής σωματοφυλακής, υπό τις διαταγές του Τόμας Κλάρκ, δεν αφήνουν ούτε στιγμή από την άδικοτή επιβλεψη τους την Έλισάβετ και τα μέλη του βασιλικού οίκου. Ακόμη και όταν κάνει μόνη τον περίπατό της στον κήπο των άνακτορων του Μπάκιγχαμ ή βασίλισσα ακολουθείται, σε μερικών μέτρων απόστασι, από δύο αστυνομικούς! Άνά δύο, επίσης, μυστικοί αστυνομικοί έχουν διατεθεί για την φρούρηση του δούκου του Έδιμβούργου, της βασιλομήτορος Έλισάβετ και της πριγκίπισσας Μαργαρίτας, και ακόμη ένας για την φρούρηση του διαδόχου του θρόνου, του μικρού πριγκίπου Καρόλου και της άδελφής του πριγκίπισσας Άννας.

Ο Τόμας Κλάρκ φροντίζει να μαθαίνει από πριν και τα όνόματά εκείνων, που θα δεχθεί σε άκρόαση ή βασίλισσα. Για λόγους τάκτ τα πρόσωπα αυτά δεν υποβάλλονται σε άωστική έρευνα, αλλά ύφιστανται ώριμένους περιορισμούς. Είναι υποχρεωμένα να μην έχουν μαζί τους χαρτοφύλακα, να αφήνουν στην γκαρνταρόμπα του πανωφόρι τους και — προκειμένου περί κυριών — να μην ξεπερνά η τσάντα τους ένα ώριμένο μέγεθος. Τα μέτρα αυτά, χωρίς να εξασφαλίζουν, βέβαια, την Έλισάβετ από τον κίνδυνο να δολοφονηθεί με πιστόφυρο, άποκλείουν, ώστόσο την μεταφορά μιας ώρολογιακής βόμβας άνάλογης μ' εκείνη που χρησιμοποιήθηκε κατά την άπόπειρα δολοφονίας του Χίτλερ.

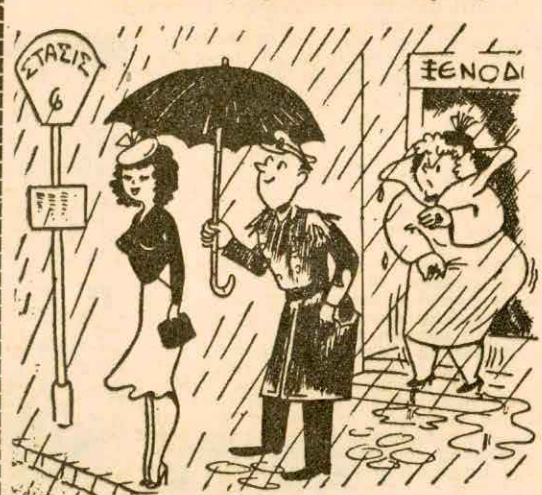
Ο μόνος, που δυσφορεί για την έξαιρετικά... περιοριστική αυτή μεταχείριση, που στερει τα μέλη της βασιλικής οικογένειας από κάθε ελευθερία στις κινήσεις τους, είναι ο δούδ του Έδιμβούργου. Άρκετες φορές ήρθε σε σύγκρουση με τους άστυνομικούς, που τον φρουρούσαν και τους άνάγκασε να άπομακρυνθούν από κοντά του, ώπου, στο τέλος, ο Τόμας Κλάρκ άνάγκαστηκε να υποβάλει τα παράπονά του στην βασίλισσα και να ζητήσει την έπέμβαση της.

Η Έλισάβετ ύποσχέθηκε στον άστυνομικό επιθεωρητή να άυστηρή στον Φίλιππο να δείξει συγκρατητικότερα — και εκείνος, όπως ήταν έπόμενο, ύποχρεώθηκε να ύποχωρησει. Φρόντισε, όμως, ώστε να εκδικηθεί τον Τόμας Κλάρκ κατά τον λεπτότερο τρόπο. Στην όνομαστική του γιορτή, του χάρισε μία άσημνια άλυσίδα του ρολογιού, που στην άκρη της ύπήρχαν δύο χειροπέδες σε μικρογραφία!

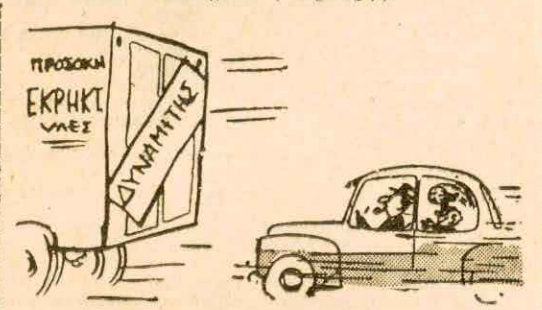
— Βλέπω, έλεπε στον άστυνομικό, πως σας κατέχει τρομερός φόδος μην σας το σκάσω! Μπορείτε, λοιπόν, να χρησιμοποιήσετε αυτές τις χειροπέδες, όταν το κρίνετε άνάγκαίο!

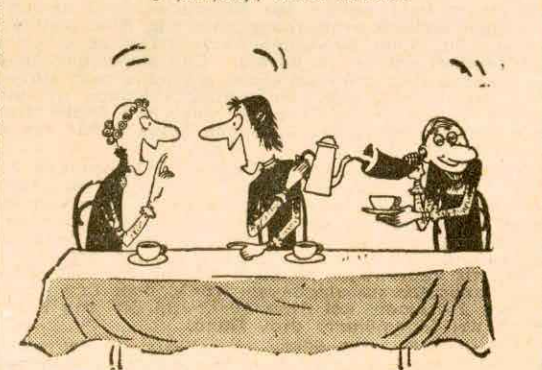
— "Ελα, λουπόν, Θρασύβουλε! Παίξε!..."

Αισθηματίας πορτιέρης.

Ο μίμης κάνει άστέια.

Χωρίς λόγια.

Ημιοινοβουλευτική Ζωή

Ο "Οθων στην έξορία

Όταν ο "Οθων με την Άμαλία, έξοριστοι από την Έλλάδα, έφτασαν στη Βαυαρία, τους ύποδέχτηκαν στο Μόναχο οι άρχές και ο λαός. Ο βασιλιάς της Βαυαρίας, Μαξιμιλιανός, που ήταν άδελφός του "Οθωνα, είχε πάει με την οικογένειά του και τους συνώδευσε, δύο ώρες πριν από τη βαυαρική πρωτεύουσα, με το σιδηρόδρομο.

Στο σταθμό τους δέχτηκε ο λαός με πολλές ζητωκραυγές κι οί άρχές μ' όλη την έπισημότητα. Όταν όμως ο "Οθων είδε τον Έλληνα παπά του Μονάχου, που ήταν κι αυτός στην ύποδοχή, άφηκε όλους τους άλλους κι έτρεξε κοντά του. Ο παπάς τότε τύπτε μερικά λόγια παρηγοριάς κι εκείνος άποκρίθηκε:

— Καί εγώ, αιδεσιμώτατε, ήλπισα και έλπίζω, ότι ο Θεός δεν θα έγκαταλείψει την Έλλάδα. Βέβαια, έγιναν σφάλματα, τα όποια άπεδοθήσαν όλα εις έμέ. Δυστυχώς, παρεξηγήθη. Ο λαός πάντοτε με ήγάπησε... Ήδυνάμην να μείνω εις την Έλλάδα, αλλά δεν ήθέλησα να χύσω αίμα έλληνικών. Μάρτυς μου ο Θεός, ότι ποτέ δεν ήθέλησα το κακόν της.

Δυό ήμέρες πριν φτάσει ο "Οθων στο Μόναχο, έπρόκειτο να γίνουν τα έγκαίνια ενός ώραιου μνημείου, που είχε φτιάξει ο φιλελληνικότατος πατέρας του "Οθωνα, ο βασιλιάς Λουδοβίκος, εις άνάμνησιν του ύπέρ άνεξαρτησίας Έλληνα τών Έλλήνων. Το μνημείο χτίζονταν από το 1844, είχε γίνει όλο από μάρμαρο — σε άπομίμηση τών Προτυλαίων της Άκροπόλεως — και είχε στοιχίσει 60 χιλιάδες χρυσές λίρες. Μέσα στο μνημείο, που ώνομασθηκε «Έλληνικά Προτυλαία», ήταν ζωγραφισμένες εικόνες από τη ζωή του "Οθωνα στην Έλλάδα.

Ο Λουδοβίκος, ο μεγάλος εκείνος φιλέλληνας, μολονότι είχε μάθει την έξωση του γιου του από την Έλλάδα, δεν άνάβαλε τα έγκαίνια. Έγιναν μ' όλη την έπισημότητα (18 Οκτωβρίου 1862) και ο Λουδοβίκος βρήκε την εύκαιρία να πη όμορφα λόγια για τους Έλληνες και την Έλλάδα.

Υστερ' από λίγες μέρες, έλεγε ο ίδιος στον ύπασιπστή του "Οθωνα, Βαλντιού:

— Πολλές πίκρες δοκίμασα στη ζωή μου... Έχασα παιδιά, άδελφια, με τίποτε δεν με πίκρανε τόσο, όσο ο έκθρονισμός του "Οθωνα και μάλιστα η κατάλυσι της δυναστείας μου. Αν οί Έλληνες είχανε τη γνώμη πως έφταιγε ο "Οθων, ή δυναστεία μου τί τους έφταιγε; Έπραξα εγώ κακό κανένα στην Έλλάδα; Γιατί δεν άφίνανε να πεθάνω πριν πτώ αυτό το πικρό ποτήρι; Κατά το 1818 ή Εύρώπη νόμιζε τρελλό, γιατί έψαλλα την Έλλάδα, έθνος που δεν λογαριάζονταν στον κόσμο ζωντανό...

Αργότερα, ο Λουδοβίκος (που ζούσε, τα τελευταία χρόνια του στη Γαλλία, όπου και πέθανε το 1868, άφου παραιτήθηκε (1848) για το γιού του, έλεγε στο Θεόδωρο Δεληγιάννη, τον κατόπιν πρωθυπουργό και τότε πρέβη στο Παρίσι:

— Δεν έσχημάτισα ακόμη άκριδη ιδέαν αν κακός ή καλός έπραξαν οί Έλληνες, έξώσαντες τον βασιλέα των. Αν ο υίος μου έσφαλεν εις την διαχείρισιν της έντολης ήν περιεβλήθη ή οί Έλληνες έσφαλον έξώσαντες αυτόν. Όπως όποτε δεν θα παύσω ούδ' επί στιγμήν ν' αγαπώ την Έλλάδα. Καί σας παρακαλώ να άνακοινώσετε εκεί περαν, ότι δασάκις παρίσταται άνάγκη, δύνανται ν' άπευθύνονται πάντοτε εις έμέ και να είναι βέβαιοι, ότι θα πράξω πάν το δυνάμιον να είναι ώφέλιμοι εις την χώραν σας!

Άλλά και τα αισθήματα του "Οθωνα, στα πικρά χρόνια της έξορίας, δεν ήταν διαφορετικά, για την Έλλάδα και το λαό της, από τα αισθήματα του πατέρα του. Στο χωριό Μπάμπεργ, που ζούσαν τα τελευταία χρόνια οί έξοριστοι, όλα ήθελαν να τους θυμίζουν Έλλάδα. Μιλούσαν έλληνικά, διάβαζαν τις έλληνικές έφημερίδες και όλόκληρο το περιβάλλον τους ήταν Έλληνες. Μία μέρα, ο "Οθων, δείχνοντας σ' έναν έπισκεπτή το βουνό, που ήταν άπέναντι από την έπαυλή τους, του έλεπε:

— Δεν όμοιάζει με τόν Υμηττόν; Δεν έχει τας γραμμάς του;

Πικραίνονταν όμως πολύ όταν διάβαζαν έλληνικές έφημερίδες κι έδλεπαν να τους γράφουν τυράννους κι έχθρους της Έλλάδας.

σιλήη της Βαυαρίας και τούδωσε το γράμμα κι' εκείνος, όταν το διάβασε, άπόρησε:

— Ξέρεις τί μου γράφει; έλεπε στον Καραϊσκάκη. Νά δώσω όλη την επιχορήγησι ενός χρόνου που παίρνει από τη Βαυαρικα Στέμμα για τον Κρητικό Άγώνα. Αυτός ο άνθρωπος δεν θ' αλλάξει ποτέ!...

Και ο Μαξιμιλιανός μέτρησε στον Καραϊσκάκη 100 χιλιάδες φιορίνια. Κι' ο Καραϊσκάκης τα πήρε, άφου πρώτα ώρκίστηκε πως δεν θα μαρτυρήσει σε κανένα από ποιόν είχε πάρει τα χρήματα. Τέτοια ύπόσχεσι είχε δώσει στον "Οθωνα. Και την κράτησε ως το θάνατο του έξοριστου βασιλήα.

Δέν ξέρω αν παρουσιάστηκε άλλοτε στην Ιστορία το φαινόμενο έκπτωτου μονάρχη, που να μην προσπάθησε με σκευωρίες και άλλα μέσα να ετοιμάσει την επάνοδό του στο θρόνο. Ο "Οθων, όμως, έμεινε μακριά από κάθε πολιτική ραδιουργία, μολονότι νοσταλγούσε την Έλλάδα κι' έχυνε δάκρυα για τη στερήσι του έλληνικού Στέμματος. Για τόν "Οθωνα ή βασιλική ύπόθεσι, τελείωσε στις 11 Οκτωβρίου 1862.

Είναι χαρακτηριστικά, πάνω σ' αυτό, όσα έλεπε στη Βουλή, στη συνεδρίασι της 8 Ιανουαρίου 1871, ο βουλευτής Χατζίσκος, που ήταν από τους ύπουργούς της τελευταίας όθωνικής κυβέρνησεως. Είχε μείνει μάλιστα μαζί με τόν "Οθωνα στην έξορία και βρέθηκε στο θάνατό του.

— Έπικαλούμαι, κύριοι, την μαρτυρίαν του έντιμου στρατηγού Νοταρά, την μαρτυρίαν του έντιμου ταγματάρχου και νύν ύποφρουράρχου Άθηνών Κ. Δράκου, του έντιμου λοχαγού και πρώην βουλευτού Καραϊσκάκη και άλλων παρευρεθέντων εκεί τότε. Έδλεπε (ο "Οθων) φαίνεται, κατά τας τελευταίας στιγμάς της ζωής του, στάσεις εις την Έλλάδα και έφώναζε με διακεκομμένη φωνή θανάτου:

— Μη Έλληνες στάσεις! Νά ύποστηρίξωμεν τόν Γεώργιον, να μη χάσωμεν την Κρήτην...

Ο "Οθων πέθανε από έρυσίπτελας την 14/26 Ιουλίου 1867. Είχε κολλήσει ήλαρά βαρεία από κάτι φτωγούς που πήγε να τους περιποιηθεί. Οί γιατροί έκαναν, ότι ύπόρεσαν για να τόν σώσουν. Άλλά το σάρακι, που τούτρωγε την καρδιά από τότε που έφυγε από την Έλλάδα, του είχε έξασθενήσει τον οργανισμό, ώστε κάθε ιατρική βοήθεια έγινε μάταιη. Όταν πήγε ο καθολικός παπάς να τόν διαβάσει μιαν εύχή κι' άρχισε να τη λήη γερμανικά, ο έτοιμοθάνατος του έλεγε σιγά:

— Έλληνιστί, σας παρακαλώ, έλληνιστί... Λίγο πριν ξεψυχήσει, έλεπε στον ύπασιπστή του Δράκο, που δεν έφευγε από το προσέφαλό του:

— Κύριε Δράκο... επιθύμω να με ένταφιάσετε με την έθνικήν μου στολήν, την έλληνικήν, διότι έγγίζει το τέλος μου...

— Έπειτα άναγκάσθηκε στο προσέφαλό του και έλεπε με τρεμουλάστη φωνή:

— Έλλάς μου... Έλλάς μου... γλυκερία μου Έλλάς!... Αυτά ήταν και τα τελευταία του λόγια.

Η Άμαλία πέθανε όχτώ χρόνια μετά τόν "Οθωνα (8/20 Μαΐου 1875). Έζησε κι' αυτή ως το τέλος με τη νοσταλγία της Έλλάδας. Στα μάτια της έρχόνταν δάκρυα στην παραμικρή άφορμή, που της θυμίζει την Έλλάδα.

— Άχ, Άθνα, Άθνα, έλεγε, να σ' έδλεπα άλλη μία φορά πριν πεθάνω!...

Κι' όσους έθαναν από την Έλλάδα, τους ρωτούσε:

— Τι λένε για μας; Μας άδικούν ακόμα; Έβαζε τις Έλληνίδες, που ήταν κοντά της, να της διαβάσουν έλληνικές έφημερίδες κι' άμα μιλούσε με ζέοντος, συνήδιζε να λέγη:

«Ήμεις οί Έλληνες...».

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο πρωτοξάδελφος του συναχίου

Τα συμπτώματα και η θεραπεία της ιγμορίτιδας

Κάποιος νεοσύλλεκτος, του πυροβολικού, ρώτησε μία μέρα το λοχία του για ποιο λόγο είχε μια ώριμη κοιλότητα ο μηχανισμός του πυροβόλου. Έκεινος δεν είχε ιδέα. Βρήκε όμως αμέσως μία εξήγηση, που τον έβγαλε απ' τη δύσκολη θέση. Απάντησε δηλαδή, αδιότακτα:

— Για νάναι πιο ελαφρός!... Αυτή, λοιπόν, η εξήγηση, που έκρυψε την αμηχανία και την άγνοια του λοχία, ισχύει ίσως στην πραγματικότητα για τις κοιλότητες που έχουν τα όστα του κρανίου. Λέμε «ίσως», γιατί δεν παραδέχονται όλοι οι έμπιστοι, ότι τα όστα είναι έτσι ή Φύσις για νάναι ελαφρότερα. Μερικοί το αμφισβητούν — χωρίς όμως νάναι σε θέση να πουν σε τί άλλο μπορεί να χρησιμοποιούν αυτές οι κοιλότητες.

Οι κυριότερες κοιλότητες των κρανιακών οστών, τα λεγόμενα «άντρα», είναι το ιγμόρειον, το μεταπίον και τα δύο ημιοσφαιρικά, βρίσκονται δε γύρω από τη μύτη.

Όλες τους επικοινωνούν με το έσωτερικό της μύτης, από μικρά ανοίγματα, και περιέχουν κανονικά αέρα που ανανεώνεται ελεύθερα. Τα τοιχώματά τους σκεπάζονται μ' ένα υγρό βλεννογόνο, όπως και τα ρουθούνια, μπορεί δε να έρεθισθούν από ψύξη ή από άλλη αιτία, μικροβιακές φύσεως. Παράγουν τότε άφθονες εκκρίσεις, που συσσωρεύονται μέσα στις κοιλότητες και φράζουν τις εξόδους των — όταν δεν τις έχει ήδη αποφράξει το πρήξιμο των έρεθισμένων βλεννογόνων.

Αυτή, λοιπόν, είναι η τόσο κοινή, ενοχλητική κι' επίμονη πάθηση που ονομάζεται «ιγμορίτις», πρωτοξάδελφος του κοινού συριχίου.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, οι κοινότερες αιτίες της ιγμορίτιδας είναι τα συνάχια, τα κρυολήματα γενικώς κι' η γρίπη. Μπορεί όμως και να παρουσιασθεί ύστερα από οξείες μολυσματικές ασθένειες, όπως η παρωτίτις, η οστρακία ή η πνευμονία. Στα παιδιά, ακολουθεί κάποτε την αμυγδαλίτιδα ή την υπερτροφία των αδενοειδών εκδηλώσεων (κρεατάνια). Άλλοτε πάλι μπορεί να οπάσει λίγο το κόκκαλο στο μέρος εκείνο, από χτύπημα — π. χ. σε αυτοκινητικό δυστύχημα — και να προκληθεί μόλυνση. Τέλος, τα μικρόδια από το άσπστημα της ρίζας ενός δοντιού, μπορεί να μεταδοθούν και στο κοντινό ιγμόρειον άντρον.

Οι συναχωμένοι δεν πρέπει να φυσάνε τη μύτη τους με πολλή δύναμη, γιατί τα μολυσμένα υγρά της μπορεί τότε, με την πίεση που αναπτύσσεται απότομα, να εισχωρήσουν στο ιγμόρειον άντρον, αντί να βγούν από τα ρουθούνια, κι' έτσι να προκαλέσουν ιγμορίτιδα.

Τα συμπτώματα της ιγμορίτιδας παρουσιάζουν κάποια ποικιλία. Συνήθως, υπάρχει έλαφρός ή δυνατός πόνος στο ένα

μάγουλο, ή πάνω απ' το ένα μάτι. Μπορεί ακόμη να πρηστούν τα βλέφαρα, τόσο που να μην είναι δυνατόν πια ν' ανοίξουν τα μάτια.

Ευτυχώς, δεν υπάρχει ανάγκη να υποφέρει κανείς επί ημερες, αμφιβάλλοντας αν έχει ιγμορίτιδα ή όχι. Γιατί, στις περισσότερες περιπτώσεις, είναι εύκολη η διάγνωση.

Υπάρχουν τρεις μέθοδοι γι' αυτό. Η πρώτη είναι η μέθοδος του διαφωτισμού.

Θα σας έχω συμβη πιθανώς να κρατήσετε μέσα στη χούφτα σας ένα αναμμένο ηλεκτρικό φανάρι, στα σκοτεινά, για να κυττάξετε το κοκκινωπό φως που περνάει μέσα απ' τους ιστούς του χεριού σας και σχηματίζει τις σκιές των οστών. Δεν θα σκεφθήκατε όμως να βάλετε τη λάμπα του φανταριού μέσα στο στόμα σας, να σταθίτε μπροστά σ' ένα καθρέφτη και να διασκεδάσετε βλέποντας να φωτίζονται έσωτερικά τα μάγουλά σας. Αυτό συμβαίνει γιατί το φως περνάει από τις κοιλότητες των οστών τους.

Αν όμως οι κοιλότητες είναι γεμάτες από εκκρίσεις, δεν μπορεί να περάσει το φως. Σ' αυτή, λοιπόν, την άρχη, στηρίζεται μία διαγνωστική μέθοδος, που κατατοπίζει το γιατρό αν το ιγμόρειον άντρον είναι άδεια ή όχι.

Δεύτερη μέθοδος είναι η ακτινοσκόπηση των κρανιακών οστών. Η τρίτη μέθοδος παρουσιάζει το πλεονέκτημα, ότι συνδυάζει τη διάγνωση με τη θεραπεία. Ο ειδικός γιατρός πεκαίνει το έσωτερικό της μύτης με κοκαΐνη, για ν' αναισθητήσει, ύστερα εισάγει από εκεί μια βελόνα ένεσων, ως το ιγμόρειον άντρον, εφάρμοζει μία συριγγα στη βελόνα αυτή και ξεπλένει το άντρον με μία αντισηπτική διάλυση. Αν υπάρχουν εκκρίσεις συσσωρευμένες μέσα σ' αυτό, διαλύονται τότε και βγαίνουν μόνες τους. Ο ασθενής αισθάνεται ανακούφιση, και συγχρόνως ο γιατρός βεβαιώνεται για την ύπαρξη της ιγμορίτιδας.

Σε περιπτώσεις ιγμορίτιδας, φρόνιμο είναι να μείνει κανείς στο κρεβάτι, να βάζει μία θερμόφορο πάνω στο μέρος που ποιάει, και να παίρνει ασπιρίνες ή κωδεΐνη. Γίνονται, εξ' άλλου, ψεκασμοί των ρουθονίων με μίγματα έφεδρίνης, που έχει την ιδιότητα να ξεπρήζει τους βλεννογόνους, ώστε να ξεφράζονται τα ανοίγματα των άντρων και να τρέχει έξω το περιεχόμενό τους.

Αυτή η θεραπεία είναι συνήθως αρκετή για μία οξεία ιγμορίτιδα. Δυστυχώς όμως, ή πάθηση παίρνει κάποτε χρόνια μορφή, έπειτα από έπανευλημένες προσβολές, και τότε τα θεραπευτικά μέσα που υποδείξαμε παρέχουν μονάχα προσωρινή ανακούφιση. Η χειρουργική επέμβαση είναι το μόνο που

άπομένει, σ' αυτή την περίπτωση.

Σκοπός της έγχειρήσεως αυτής είναι η αφαίρεση των πιο αλλοιωμένων μερών του βλεννογόνου και συγχρόνως το ανοίγμα μιας τρύπας μεγαλύτερης και καλύτερης από εκείνη που δημιούργησε η Φύσις.

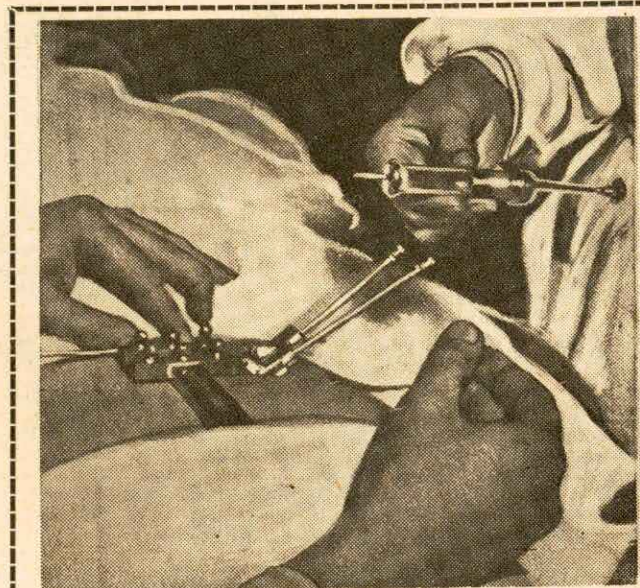
Έκτος της μόλυνσεως, και σε δυό άλλες περιπτώσεις, μπορεί να προκαλέσει ισχυρό πονοκέφαλο το ιγμόρειον άντρον, χωρίς ν' ανακαλύπτεται ώστόσο τίποτε το παθολογικό με τις διαγνωστικές μεθόδους που αναφέραμε. Αν κλείσουν έρμητικά, για οποιοδήποτε λόγο, τα ανοίγματα του άντρον, ο αέρας που υπάρχει στο έσωτερικό του, απορροφάται σιγά-σιγά και δημιουργείται έτσι ένα κενό, που προκαλεί ολόένα μεγαλύτερο πόνο.

Στην αντίθετη περίπτωση, ένας δυνατός βήχας μπορεί να στείλει αέρα στο μισοφραγμένο άντρον, ν' αυξηθεί ή πίεση εκεί μέσα και να προκληθεί πονοκέφαλος. Αυτό μπορεί να συμβη κι' όταν κανείς κανείς βουτιά στη θάλασσα με τα πόδια πρώτα.

Στις δυό αυτές περιπτώσεις, ωφελούν οι εισπνοές ζεστών υδρατμών.

Κατά της λύσσας

Παρασκευάσθηκε στα αμερικανικά έργαστήρια Λέντερλε ένας νέος όρρος κατά της λύσσας, που έχει ενεργεια προσωρινή μόν' αλλά άμεση. Προορίζεται δε να χρησιμοποιηθεί σε συνδυασμό με τον κοινό αντιλυσσικό όρρο. Ο τελευταίος αυτός πρέπει να χορηγείται καθημερινώς επί 14-21 ήμερες, ώπου να δημιουργήσει μέσα στον οργανισμό τα κατάλληλα αντισώματα έναντιον του όρρου της λύσσας. Με τον νέο όρρο όμως, τα αντισώματα αυτά παράγονται άμεσα. Είναι λοιπόν ιδιαίτερος χρήσιμος σε περιπτώσεις δηγμάτων στο κεφάλι και στο λαιμό, στις οποίες υπάρχει ο κίνδυνος να φτάσει γρήγορα ο ίος στην έγκεφαλο. Προφυλάσσει τότε προσωρινά το θύμα, δίνοντας καιρό

ΝΙΚΗΘΗΚΕ Η ΙΣΧΙΑΛΓΙΑ

Ένας αποτελεσματικός τρόπος θεραπείας της ισχιαλγίας είναι να γίνουν ένεσεις πάνω ακριβώς στη ρίζα του ισχιακού νεύρου του πάσχοντος. Αυτό όμως ήταν μέχρι σήμερα μία πολύ δύσκολη και επικίνδυνη επέμβαση. Σήμερα, χωρίς στην έφευρεση του Γερμανού δόκτορος Άντρε ή επέμβασεις γίνεται απλή και εύκολη. Ο καθηγητής αυτός έφευρε μία ειδική συσκευή, που σκοπεύει να απόλυτη ακρίβεια και διευθύνει τη βελόνα της σύριγγας στο σημείο που πρέπει να γίνει η ένεση. Έτσι η θεραπεία της ισχιαλγίας επιτυγχάνεται άνωδυνα και με ασφάλεια.

στον κοινό όρρο ν' αναπτύξει την ενεργειά του.

Ο καρκίνος του άπυθυσμένου

Σύμφωνα με μία στατιστική, πεθαίνουν κάθε χρόνο στις Ηνωμ. Πολιτείες από καρκίνο του άπυθυσμένου περί τα 10 χιλιάδες άτομα — δηλαδή το ένα είκοστό του συνόλου των θανάτων του καρκίνου. Οι χειρουργοί πιστεύουν ωστόσο ότι τα 70% απ' αυτά τα άτομα θα μπορούσαν να σωθούν, αν γινόταν έγκαιρη διάγνωση και θεραπεία τους με τις καινούριες χειρουργικές μεθόδους. Ένα σπουδαίο προειδοποιητικό σύμπτωμα του καρκίνου του άπυθυσμένου είναι η παρουσία αίματος στα κόπρανα — που μπορεί όμως να οφείλεται και σε αιμορροΐδες.

Ένα φάρμακο για την πολυλαλή σκληρωσί

Στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Νοτίου Καλιφορνίας, ο δόκτωρ Μ. Λόουρυ μελέτησε τη θεραπεία της προοδευτικής πολλαπλής σκληρώσεως μ' ένα εκχύλισμα του παγκρέατος, απηλλαγμένο από ινσουλίνη και πρωτεΐνη. Το χορήγησε σε 11 ασθενείς, για χρονικά διαστήματα 4-18 μηνών.

Ένας απ' αυτούς είχε την ασθένεια λιγώτερο από 5 χρόνια κι' ένας άλλος πάνω από 20. Στα 18% των ασθενών παρατηρήθηκε αισθητή καλύτερη επί περπάτημα, στα 36% έλεγχος της κύστεως και στα 56% συντονισμός των κινήσεων. Τα γενικά συμπτώματα ύποχωρουν στα 42% των αρρώστων.

Η όρμηση που ξαναδίνει την όραση

Σε ώριμες οσφάρες ασθένειες των ματιών, η όρμηση ACTH μπορεί ν' αποκαταστήσει την όραση. Το φάρμακο αυτό χορηγήθηκε για πολλόν καιρό — σε ώριμες περιπτώσεις, έως 2½ χρόνια — σε 36 άτομα σκεδόν τυφλά από χρόνιες παθήσεις του αμφιβληστροειδούς ή του όπτικού νεύρου — όπως η χοριοαμφιβληστροειδίτις. Οι 27 λοιπόν απ' αυτούς ξαναέβλεψαν αρκετά την όραση τους, έπειτα από μερικούς μήνες θεραπείας. Η όρμηση δεν ώφελε σε περιπτώσεις αποκαλλήσεως του αμφιβληστροειδούς, γλαυκώματος, καταρράκτου ή οπισθοφαικικής ίνωσησας. Έχει δε άγνωστο αποτέλεσμα κατά της διαδεητικής αμφιβληστροειδίτιδας.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΩΝ ΜΥΚΗΤΩΝ

Ψάχνοντας στο χύμα για νέα αντιβιοτικά

Σε διάφορα μέρη του κόσμου, από την Κεννα ως τη Νότιο Αφρική κι' από τον Καναδά ως τη Χιλή, μπορεί να δει κανείς ανθρώπους που σκαλίζουν τη γη και μαζεύουν δείγματα από χύμα. Όλοι αυτοί βοηθούν σε μία μεγάλη έρευνα για καινούργια αντιβιοτικά, προσωρινά να κατατροπώσουν κι' άλλες ακόμη σοβαρές ασθένειες.

Πράγματι, τα αντιβιοτικά παράγονται από ζωντανούς μικροσκοπικούς μυκήτες, που βρίσκονται στο έδαφος. Δεν αποκλείεται λοιπόν να βρεθεί τυχαίως μέσα σε μία φούχτα χύμα το φάρμακο που θα θεραπεύει τον καρκίνο, την πολιομυελίτιδα... ή το άλλο συνάχι! Γι' αυτό, οι μεγάλες εταιρείες φαρμακευτικών προϊόντων δέχονται με πολλή ευχαρίστηση και εξετάζουν τα δείγματα που τους στέλνουν απ' όλα τα μέρη της γης. Κι' ίσως από κάποιο απ' αυτά βγάλουν ένα αντιβιοτικό πιο αξιοθαύμαστο από την πενικιλίνη.

Σήμερα, η βιομηχανία των αντιβιοτικών έχει γίνει μία τεραστίως επιχείρηση, με «Γίγας» 500 εκατομμυρίων δολларίων το χρόνο. Είναι δικαιολογημένο λοιπόν να ξεδεύει περί τα 8 εκατομμύρια δολларία το χρόνο για την αναζήτηση νέων αντιβιοτικών. Πρέπει να εξηγήσουμε όμως ότι το ποσόν αυτό αντιπροσωπεύει τις δαπάνες για την έργοσμητική εξέταση των διαφόρων δειγμάτων. Έκείνοι που στέλνουν τα δείγματα, δεν παίρνουν καμμία αμοιβή. Δεν έχουν να κερδίσουν τίποτε περισσότερο απ' την ικανοποίησή ότι βοηθούν όσο μπορούν στην πρόοδο της Έπιστήμης.

Μετά την ανακάλυψη της πενικιλίνης, οι ειδικοί βοτανολόγοι διατύπωσαν τη γνώμη ότι μπορεί να υπάρχουν ως 100.000 είδη μυκήτων, καθένας απ' τους οποίους μπορεί να παραγάγεί ένα καινούργιο αντιβιοτικό.

Κυρίως όμως το κυνήγι των μυκήτων διοργανώθηκε από τον ηλικιωμένο Αμερικανό βοτανολόγο δόκτορα Μπέντζαμιν Ντούγκαρ, πρώην καθηγητή του Πανεπιστημίου του Ουϊνσκονσιν. Ξέροντας ότι η πενικιλίνη παράγεται από σχετικά μεγάλους μυκήτες, ο δόκτωρ Ντούγκαρ διερωτήθηκε μήπως θα μπορούσε να βγάλει καινούργια αντιβιοτικά από τους μικρότερους μύκητες του χύματος.

Άρχισε λοιπόν τις έρευνες, με τη βοήθεια ενός έπιτελείου από χημικούς, μικροβιολόγους και φαρμακοποιούς των μεγάλων έργοσμητιών Λέντερλε. Εξέταζε πολυάριθμα δείγματα χύματος που του στέλναν από διάφορα μέρη. Μαζευε όμως κι' ο ίδιος τέτοια δείγματα.

Κάποτε μάλιστα, σ' ένα ταξίδι του στη Βόρειο Καρολίνα, μπήκε από αφορημάδα μέσα στα φυτεμένα πορτέρια ενός δημοσίου πάρκου. Κι' είδε κι' έπαθε κατόπιν για να ξεμπλέξει απ' την αστυνομία, που ήθελε να τον στείλει στο δικαστήριο!

Από τότε, για να μη του δανήχουν τέτοιες άσχημες περιπέτειες, οι συνάδελφοί του τον έχουν εφοδιάσει μ' ένα ειδικό

κούφιο μπαστούνι, που με την πίεση ενός κουμπιού της λαβής του, παίρνει αυτόμάτως απ' το έδαφος ένα δείγμα χύματος.

Οι έρευνες αυτές του δόκτορος Ντούγκαρ συνεχίσθηκαν έπι τρία χρόνια. Ύστερα, μία μέρα, μία φούχτα χύμα από κάποια αψή του Μισσοούρι έδωσε ένα ασυνήθιστο είδος μυκήτων, με χρυσό χρώμα. Το προϊόν τους αποδείχθηκε τελείως ακίνδυνο για τον άνθρωπο και αποτελεσματικό έναντιον, όχι μόνον όλων των ασθενειών που θεραπεύονται με την πενικιλίνη, τη στρεπτομυκίνη και τη χλωρομυκίνη, αλλά και μερικών άλλων ακόμη, όπως των αιμοβιόδων και του εξανθηματικού τύφου. Για το ιδιαίτερο χρώμα που είχε, το νέο αυτό φάρμακο ονομάσθηκε χρυσομυκίνη.

Έπειτα από την έπιτυχία αυτή, οι έρευνες γενικεύθηκαν κι' έγιναν εντατικότερες. Μία φαρμακευτική εταιρεία έκλεισε μυστική συμφωνία με μία ομάδα έρευνήτων, που μαζεύουν τώρα για λογαριασμό της δείγματα χύματος παντού — από τις ζούγκλες του Μάττο Γκρόσο ως τις πολικές χώρες. Ίεραπόστολοι, περιηγητές, αρχαιολόγοι, πρόσκοποι, ακόμη κι' οι στρατιώτες της Κορέας, βοήθησαν σ' αυτό το «κυνήγι». Εξετάσθηκαν ως και τα έντοσθια ώρισμένων ψαριών, σταλμένα από ιχθυολόγους, με την έλπίδα πως μπορεί να βρίσκεται κάποιο νέο αντιβιοτικό στη λάσπη του βυθού του ώκεανού!

Τα μέτρα ασφαλείας, που παίρνουν τα έπιστημονικά έργαστήρια για τη διαφύλαξη των μυστικών των έρευνών των, δεν είναι μικρότερα από αυτά που εφορμολώνται στο Αμερικανικό Θησαυροφυλάκιο! Οι συνταγές και οι καλλιέργειες των μυκήτων κλειδώνονται τη νύχτα σε πελώρια χρηματοκιβώτια.

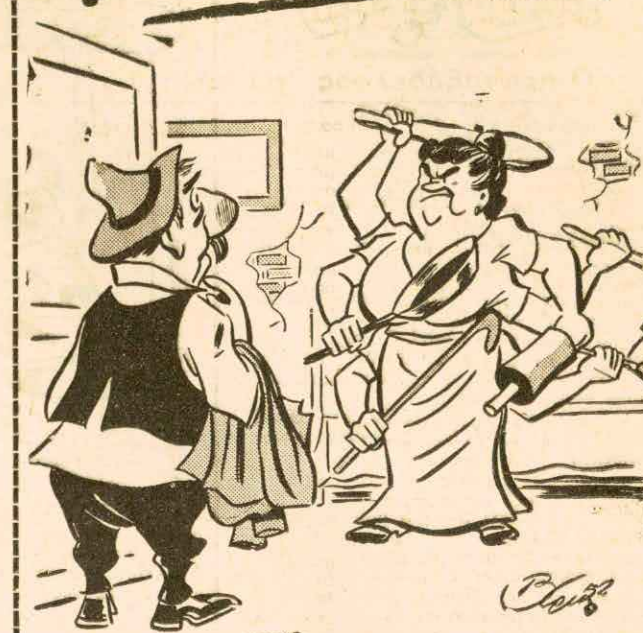
Η γενική μέθοδος που χρησιμοποιείται σ' αυτές τις έργοσμητικές έρευνες, είναι η έξης: Λίγο απ' το εξεταζόμενο χύμα ανακατεύεται με νερό και μ' ένα κατάλληλο θρεπτικό υλικό. Μεσα σ' αυτό το υγρό λοιπόν, αναπτύσσονται 25-30 είδη μυκήτων. Οι έρευνήται διαλέγουν έπειτα εκείνους που σκοτώνουν κάθε ζωή γύρω τους, γιατί αυτοί μόνον είναι πιθανόν να παράγουν αντιβιοτικά. Τους απομονώνουν και τους καλλιεργούν ιδιαίτερος, μέσα σε αποστειρωμένους διαλύσι. Κι' εξετάζουν τη μικροβιοκτόνο ενεργεια της ούσιας που παράγουν, δηλαδή του αντιβιοτικού.

Συνήθως, η ούσια αυτή είναι τόσο δραστήρια, ώστε μπορεί να σκοτώσει... και τον άνθρωπο! Αν όμως δεν έχει τοξικότητα, οι έρευνήται την παράγουν σε καθαρή μορφή και τη μελετούν διεξοδικότερα.

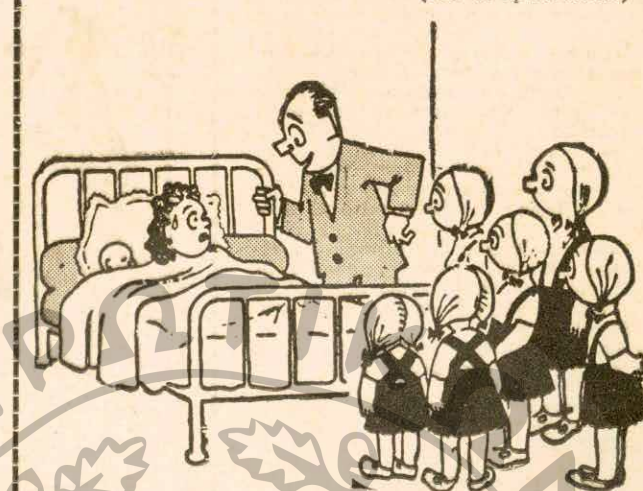
Από 100.000 δείγματα χύματος που εξετάζονται κάθε χρόνο, μόνο 10 κρίνονται άξια να έρευνθούν λεπτομερέστερα.

Οι ειδικοί πιστεύουν ότι είναι πιθανώτερο να υπάρχουν καινούργιοι μύκητες μέσα σε χύματα που έχουν μείνει άθικτα επί αιώνες. Γι' αυτό, παίρνουν δείγματα από παλιά νεκροταφεία, σκάβουν κάτω από ιστορικά κτίρια, σκαλίζουν τη γη σε παθόνες ζούγκλες... Μία εταιρεία εξετάζει δείγματα γης προερχόμενα από θαβείες πετρελαιοπηγές, κι' άλλη παίρνει τακτικά αεροπορικά κουτάκια με χύμα από την Άλάσκα!

Γελωτοθεραπεία

— Πώ, πώ! Πολύ άργησα φαίνεται άπάνη!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Μην άπελπίζεσαι, Κατίνα μου, την προεχή φορά θά ναι άπωςάποτε άγδοί!...

— Άργηγέ! Έπιασα δύο αίχμαλούς.

Χαίμωρ

Αὐτὸς εἶναι φόβητρο!

— Έμένα, δὲν με φοβίζει τὸ κοινό, ὅταν τραγουδάω! Λέει ἓνας τενόρος... τῆς κακίας ὥρας.

Κί' ἓνας φίλος του ἀπαντᾷ με κακεντρέχεια:

— Ἀσφαλῶς! Γιατί ἐσύ φοβίζεις τὸ κοινό!...

*
— Ὁ σὺ ζυγός.— Πόσο θάθελα νάμουν ἡμερολόγιο τοῦ τοίχου!

— Ὁ σὺ ζυγός.— Μπᾶ! Γιατί;

— Ὁ σὺ ζυγός.— Γιατί θὰ με εἶχες ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπέναντί σου καὶ θὰ με κίτταζες κάθε λίγο καὶ λιγάκι.

— Ὁ σὺ ζυγός.— Ναι, ἀλλὰ στὸ τέλος τοῦ χρόνου θὰ σὲ πετοῦσα στὸ ντενέκ τῶν σκουτιδιῶν!

*

Στὸ μουσεῖο:

— Τί ἡλικία ἔχει αὐτὴ ἡ μούμια, μπαμπά;

— Ποῦ νὰ ξέρω, παιδί μου; Οἱ κυρίες κρῦβουν πάντα τὰ χρόνια τους...

*

— Ὁ ἄντρας μου μοῦδωσε σήμερα ἓνα φιλή — οὐράνιο τόξο.

— Μπᾶ! Τί εἶδους φιλή εἶν' αὐτό;

— Ἐκεῖνο ποῦρχεται μετὰ τὴν καταιγίδα.

*

— Ὁ νοικοκυρὰ λέει στὸ μπακάλη:

— Μαὺ θίνεις, σὲ παρακαλῶ, δωδεκάμισυ δράμια βούτυρο φρέσκο;

— Δωδεκάμισυ δράμια;... Μὰ γιατί δὲν φέρνιστε καλλίτερα τὸ ψωμί σας, νὰ τ' ἀλείψω ἀπάνω;

*

— Ἐνας σχολικός ἐπιθεωρητής, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ πόσο κόδεῖ τὸ μυαλὸ τῶν μαθητῶν μῖα τάξεως, τοὺς βάζει αὐτὸ τὸ πρόβλημα:

— Ἄν ἓνας δρόμος ἔχῃ μῆκος 100 μέτρων καὶ πλάτος 20, πόσων ἐτῶν εἶμαι ἐγώ; Ὅλοι πέφτουν στὴν παγίδα καὶ σωπαίνουν μ' ἀμνηχανία, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα, ποῦ φωνάζει θριαμβευτικά:

— Σαραντατεσσάρων ἐτῶν, κύριε.

— Μπᾶ! Καὶ πὼς σκέφθηκες, γιὰ νὰ βρῇς αὐτὴ τὴ λύση;

— Ἀπλούστατα, ὁ ἀδελφός μου ἔχει τὰ μισὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ χρόνια... κί' εἶναι μισότρελλος!

*

— Ἐφαγες, ἀγαπητέ μου;

— Ναι. Γιατί;

— Ἄν δὲν εἶχες φάει, θὰ σὲ κερνοῦσα ἓνα οὐζο ὀρεκτικό.

— Ἐσύ ἔφαγες;

— Ὁχι ἄκομα.

— Κρίμα! Κί' ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ κεράσω ἓνα καφέ γιὰ τὴ χώνεψι!...

*

— Ὁ χρόνος τὰ σβύνει ὅλα...

— Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πράγμα...

— Ποιό;

— Τὶς ρυτίδες...

*

— Γιατί, ἄρα γε τὰ περισσότερα πλοῖα ἔχουν θηλυκὰ ὀνόματα;

— Γιατί εἶναι δύσκολο νὰ κυβερνηθοῦν!

*

— Τί τρομερό, Κώστα μου! Ὁ σκύλος ἔφαγε τὴν τούρτα ποῦ εἶχα ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς καλεσμένους μας!

— Μὴ στενοχωριέσαι. Θὰ σοῦ ἀγοράσω ἄλλο σκύλο...

*

Μεταξὺ φιλενάδων:

— Ξέρεις, ὁ Τάκης μοῦ εἶπε προχτές πὼς εἶμαι ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου.

— Τὸ ἴδιο εἶχε πῆ καὶ σὲ μένα.

— Πότε;

— Πόσαι.

— Πόσο καλύτερεψαν τὰ γούστα του μέσα σ' ἓνα χρόνο!

— Ἐπειδὴ, κύριε νοικοκύρη, ἡ ἐπισκευὴ θὰ γίνῃ ὕστερ' ἀπὸ καμμὴ δεκαετία χρόνια, φροντίσα νὰρχωνται τὰ νερά στὸ διαμέρισμά σου!...

Χωρὶς λόγια.

— Μπράβο! Οἱ δικοὶ μας βάλανε γνώμ, Κατρίνα!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

ΚΛΑΘΟΝΗ

Γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν πρώτων καλλυντικῶν χρησιμοποιοῦνταν τὰ λουλούδια καὶ τὰ διάφορα ἀρωματικά φύλλα. Ἀκόμα καὶ σήμερα δὲ, μολοντὶ ἡ ἐπιστὴμὴ τῆς καλλονῆς ἔχει στὴ διάθεσί της τόσα χημικά προϊόντα, καταφεύγει συχνὰ στὸ φυσικὸ βασίλειο, ἀναζητώντας μέσα ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀβλαβή γιὰ τὴν περίπτωσι τῆς ὡμορφίας.

Πολλὲς «μάσκες καλλονῆς», ποὺ διαφημίζονται ὡς καινούργιες, δὲν εἶναι παρά ἐμπλάστρα ἀπὸ χόρτα, ποὺ τὰ ἔχουν ἡδη κί' οἱ γιαγιάδες μας. Καὶ σὲ πολλὰς κούρες γιὰ τὸ δερμα παίζει σπουδαῖο ρόλο τὸ ζουμί βρασμένων λουλουδιῶν.

Ἴσως νὰ μὴν ὠφελοῦν κάποτε αὐτὰ τὰ προϊόντα, πάντως ὁμως δὲν βλάπτουν ποτέ.

Ὅσες γυναῖκες ἔχουν κόκκινη μύτη ἢ μάγουλα ὑπερβολικὰ κόκκινα, ἂς δοκιμάσουν ἓνα ἐμπλάστρο ἀπὸ βρασμένα φύλλα μαιντανό. Τὰ τυλίγουνε σὲ μιά λεπτὴ γάζα καὶ βάζουν αὐτὸ τὸ κατὰπλάσμα στὸ μέρος τοῦ προσώπου τοὺς ποὺ παρουσιάζει ὑπερβολικὴ κοκκινίλα.

Τὸ ἀφέψημα τῆς μέντας, ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς κί' ἐπειτα ἀπ' τὸ φαγητό, βοηθεῖ πολὺ στὴ χώνεψι καὶ δίνει δροσερότητα στὸ δερμα.

Πὼς θὰ ζεστάνετε τὸ σπίτι σας

Τὸ πρόβλημα τῆς θερμάνσεως τοῦ σπιτιοῦ εἶναι σπουδαιότατο, τώρα τὸ χειμῶνα.

Ἄν μεταχειρίζεσθε θερμάστρα, πρέπει πρώτα νὰ τὴν τοποθετήσετε σὲ κατάλληλη θέση, ὥστε νὰ ζεσταίνεται ὁλόκληρο τὸ διαμέρισμα. Σὲ μεγάλα σπιτία χρειάζονται δυὸ θερμάστρες.

Ἀφίοντας ἀνοιχτές τὶς πόρτες, θάχετε παντοῦ ὁμοία θερμοκρασία — ἰδίως ἂν χρησιμοποῖτε σόμπα συνεχοῦς καύσεως, ποὺ τὴ γεμίζει καθε πρῶ καὶ καίει ὅλη τὴν ἡμέρα. Κατὰ τὸ γέμισμά της, φροντίσετε ν' ἀνοίγετε τὰ παράθυρα. Ὑστερὰ, δὲν ὑπάρχει πιά κανεὶς κίνδυνος, ἐφόσον ἡ θερμάστρα τραβάει καλά.

Τὸ μόνο μειονέκτημα αὐτῆς τῆς θερμάστρας εἶναι πὼς στεγνώνει τὸν ἀέρα τῶν δωματίων. Μπορεῖτε ὁμως νὰ τὸ ἐξουδετερώσετε, βάζοντας πάνω της ἓνα μικρὸ δοχεῖο μὲ νερό, ποὺ ἐξατμίζεται σιγά-σιγά.

Τὰ πλεονεκτήματά της εἶναι ἡ οἰκονομία στὴν κατανάλωσι, ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπ' τὸν κόπο τῆς συνεχοῦς συντηρήσεως τῆς φωτιάς κί' ἡ ὁμοιόμορφη θέρμανσι τῶν δωματίων.

Ὡστόσο, στίς κρεβατοκάμαρες τῶν γερῶν, τῶν ἀρρώστων καὶ τῶν παιδιῶν, ποὺ πρέπει νάβῃ πῶς ζεστές, μπορεῖτε νὰ ἐγκαταστήσετε μιά ἰδιαίτερη μικρὴ θερμάστρα μὲ ἔξυλα.

Μὴν αγοράζετε ποτέ ἔξυλα φρεσκοκομμένα. Ἐχετε δὲ ὅπ' ὀψι σας πὼς τὰ σκληρὰ καὶ ἄγρια καίγονται σιγώτερα καὶ ζεσταίνουν καλλίτερα ἀπ' τὰ μαλακά, ποὺ δίνουν μονάχα μεγάλη φλόγα.

Ἄν τὰ ἔξυλα εἶναι πολὺ ἀκριβὰ γιὰ τὴν τσέπη σας, μεταχειρισθῆτε κόκ. Αὐτὸ δὲν βγάζει πολὺ καπνὸ καὶ μυρωδιά. Γιὰ νὰ καὶ ὁμως καλὰ, χρειάζεται νὰ «τραβᾷ» τέλεια ἡ θερμάστρα. Χρειάζεται δὲ ν' ἀνεμένεται διαρκῶς, γιατί καταναλίσκεται γρήγορα. Παράγει ἐντονὴ θερμότητα, καὶ συνεπῶς εἶναι κατάλληλο γιὰ δωμάτια ποὺ θέλουν δυνατὴ θέρμανσι γιὰ λίγη ὥρα.

Ὁ ἀνθρακίτης, ἀκριβώτερος ἀπ' τὸ κόκ, καίγεται ἀργά, δὲν βγάζει φλόγα, καπνὸ καὶ μυρωδιά καὶ δὲν ἀφίνει παρά ἐλάχιστη στάχτη. Εἶναι ἡ καλλίτερη καύσιμος ὕλη, ἰδίως γιὰ θερμάστρες συνεχοῦς καύσεως.

Τὸ τάλι καὶ οἱ λεκέδες

Τὸ τάλι προσφέρει μεγάλες ὑπηρεσίες στὸν καθαρισμὸ τῶν διαφόρων λεκέδων. Τὸ σκορπίζετε π. χ. πάνω σ' ἓνα πρόσφορο λιπαρὸ λεκέ, τὸ ἀφίνετε κάμποση ὥρα, κί' ἔτσι ἀπορροφᾷ τελείως τὸ λίπος χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἰχνη. Ὑστερὰ ἀπ' τὸ καθαρίσμα ἐνός ρούχου μὲ βενζίνη, τὸ πουντράρετε μὲ τάλι, ποὺ ἀπορροφᾷ τὴ βενζίνη κί' ἔτσι δὲν μένουν κύκλοι. Τέλος, ἀναμειγμένο μὲ βενζίνη, σὰν ἀραιὸς πολτός, χρησιμεύει γιὰ τὸ καθαρίσμα λιπαρῶν λεκέδων στὸ παρκέ, στοὺς τοίχους, στὰ ἐπιβά, στὰ παπούτσια, στὰ γάντια, κλπ.

Καλοριφέρ κί' ἀνεμιστήρας

Μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε μεγαλύτερη ἀπόδοσι ἀπ' τὸ καλοριφέρ σας, στίς κρύες χειμωνιάτικες μέρες, καθὼς καὶ καλλίτερη κυκλοφορία τῆς θερμότητος μέσα στὸ δωμάτιο, ἂν τοποθετήσετε ἓνα ἡλεκτρικὸ ἀνεμιστήρα ἀντίκρου στὸ καλοριφέρ καὶ σ' ἀπόστασι 1 μέτρου περίπου. Ὁ ἀέρας ποὺ στέλνει, συντελεῖ στὴ διάχυσι τῆς θερμότητος.

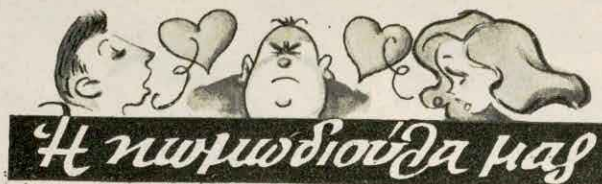
Μετὰ τὸ νυάλισμα

Τὰ μαῦρα παπούτσια γίνονται ἀκόμα πῶς στυλνὰ, ἂν ἀφοῦ τὰ νυάλιστε ὅπως συνήθως, τὰ τρίψετε ὕστερα μὲ μιά τσαλακωμένη ἐφημερίδα.

Πάορα Κορνάις

Η νωμοδιούδα μας

ΜΙΑ ΕΚΡΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑΡ

ΓΚΛΟΡΙΑ: 20 χρονών. Τελειόφοιτος της Δραματικής Σχολής. ΜΠΑΡΥ: Άρραβωνιαστικός της, 25 χρονών. Δικηγόρος. ΛΑΝΣ ΧΑΘΕΥ: Παραγωγός και σκηνοθέτης κινηματογραφικών ταινιών. ΕΝΑ ΓΚΑΡΣΟΝΙ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Έξω από το γραφείο ενός κινηματογραφικού οπουντίου, στο Λονδίνο. Μεσημέρι. Ο Μπάρι κόβει βόλτες περιμένοντας την άρραβωνιαστική του τη Γκλόρια, που έχει έπισκεψη στο γραφείο του τον παραγωγό Λάντ Χάθευ).

ΜΠΑΡΥ (βλέποντας την Γκλόρια να τον πλησιάζει μωτρωμένη): Λοιπόν: ΓΚΛΟΡΙΑ (ζερά): Τιποτα!

ΜΠΑΡΥ: Είσαι πολύ περήνη, Γκλόρια. ΓΚΛΟΡΙΑ (μ' επιθετική διάθεση): Σε τι;

ΜΠΑΡΥ: Στην επιμονή σου να σου αναθέσουν το ρόλο σ' αυτή την ταινία. Δαντάσαι πως ο μεγάλος Λάντ Χάθευ θα προσέξει μια άπειρη νέα, που μόλις βγήκε από τη δραματική σχολή; Έχεις βέβαια καλλιτεχνική φλέβα, σου λέει, όμως η πείρα. Είσαι άλλωστε ένας ήρεμος ρωμαντικός τύπος κι ο ρόλος αυτός απαιτεί φλόγα και πάθος. Στοιχεία, δηλαδή, που σου λείπουν.

ΓΚΛΟΡΙΑ: Απατάσαι!...

ΜΠΑΡΥ: Τι σου είπε τέλος πάντων αυτός ο Δαλάι Λάμας του κινηματογράφου; Σε δοκίμασε;

ΓΚΛΟΡΙΑ: Ζήτησε δ,τι είπες, κι' ό,τι γράφουν οι άγγελος στο κινηματογραφικά περιοδικά: Φλόγα και πάθος. Θα προσλάβω όμως μια δική του που θα την δοκιμάσει όπως θέλει εκείνος. Καταλαβαίνεις... Βλέπεις, ενώ δεν διαφέρει μέ-σα. Το μόνο που όλο είναι η καλλιτεχνική μου φιλοδοξία. (Λοξό βλέμμα).

ΜΠΑΡΥ: Έχω όμως αδιαφορείς στις προστάσεις μου!... ΓΚΛΟΡΙΑ: Υπομονή, Γκλόρια. Η γνωριμία μου με τον Λάντ Χάθευ περιορίζεται αυτήρα στις επαγγελματικές μας σχέσεις.

ΓΚΛΟΡΙΑ: Μπορείς όμως την ώρα που του καταρτί-ζεις ένα συμβόλαιο να του μιλήσεις για μένα. 'Αλλά ζέρω... Το αποφεύγεις αυτό, γιατί δεν επιθυμείς να μπλέξω στον κινηματογράφο.

ΜΠΑΡΥ (Άφηρημένος): 'Ιως...

ΣΚΗΝΗ 2α

(Την άλλη μέρα στο κο-σμοκόσμο των «Σαμο-δάρ»).

ΓΚΛΟΡΙΑ (μετά το δεί-πνο): Έπανερχομαι στο θέμα: Πιστεύεις ή δεν πισ-τεύεις στο ταλέντο μου;

ΜΠΑΡΥ: Γιατί, αγάπη μου, με φέρνεις σε δύσκο-λη θέση; Γιατί δεν δίνεις απ-λό το μυαλό σου τ' σού-ντιο και να κυττάσουμε για το δικό μας μέλλον.

ΓΚΛΟΡΙΑ: Πάλι μου προ-τείνεις γάμο;

ΜΠΑΡΥ: Άφου το παί-ρεις έτσι... Μάλιστα!

ΓΚΛΟΡΙΑ (σ' έρομολογη-τικό τόνο): Σ' αγαπώ, Μπάρι και θέλω να σε παν-τρευτώ. Ποτέ όμως δεν θα

έγκαταλείψω τις καλλιτε-χνικές μου φιλοδοξίες.

ΜΠΑΡΥ: Ός πότε όμως θα περιμένουμε;

ΓΚΛΟΡΙΑ: Μέχρις ότου πάρω το ρόλο στην ταινία του Χάθευ. Θα νομίσω τότε ότι κέρδισα έναν πόλε-μο και θα είμαι πρόθυμη να δεχθώ την πρότασή σου.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο γραφείο του παρα-γωγού Λάντ Χάθευ, έπειτα από μια έβδομάδα).

ΛΑΝΣ (μ' έκπληξη): Μπάρι! Έχεις μπλέξει με καλλιτέχνιδες, Μπάρι;

ΜΠΑΡΥ: Άπλως, κύριε Λάντ, είναι γνωστή μου και ζητά πληροφορίες...

ΛΑΝΣ: Δυστυχώς, νεαρέ μου δικηγόρε, δεν πιστεύω — πρὸς το παρόν τουλάχισ-τον — ότι θα συντάξεις και το δικό της συμβόλαιο.

Η Γκλόρια σου βρίσκεται ακόμη στην περίοδο του «τράκ». Στην πεντάλεπτη πρόβα που τη δοκίμασα ά-πέτυχες! Από την υποψή-φια για το ρόλο αυτό ζη-τώ ήφαιστωδώς έκρηκτικό-τητα...

Ηταν καλή, μάλιστα, αλλά έλπιζες όμως, αγαπητέ μου! Μου άρεσει και θαρ-ρώ πως κάτι θα καταφέ-ρως... 'Ιως στο μέλλον. (Κυττάει το ρολόι του).

Πού θα φας; Έγώ συχνά-ζω στην μπυραρία της γυ-νιάς. Έρχεσαι να γευμα-τίσουμε μαζί;

ΜΠΑΡΥ (με προθυμία): Ευχαριστώ.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μετά τρεις μέρες. Με-σημέρι. Σ' ένα διπλό τρα-πέζι της μπυραρίας. Ο Μπάρι περιμένει την Γκλό-ρια, παίρνοντας το «άπερ-τίφ» του).

ΜΠΑΡΥ (με ικανοποιή-ση): Ός τώρα πάμε καλά. Νά δούμε και το τέλος. (Στο γκαρσόνι): Μία πλη-ροφορία, παρακαλώ. Ο κύ-ριος Λάντ Χάθευ κρατά πάντα το ίδιο τραπέζι;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μάλιστα, κύριε. Αυτό εκεί! (Δείχνει το μπροστινό τραπέζι).

ΜΠΑΡΥ: Έρχεται ώρι-σμένη ώρα;

ΤΟ ΓΚΑΡΣΟΝΙ: Μάλιστα, κύριε. (Κυττάει την ώ-ρα): Σε δέκα λεπτά πρέ-πει να φανή...

ΜΠΑΡΥ (άνησυχος): 'Αν δεν έρθει στην ώρα της η Γκλόρια, καταστρέφει όλο το σχέδιό μου. (Την βλέ-πει που κυττάει να τον βρή). Εύτυχώς! (Η Γκλό-ρια πλησιάζει).

ΓΚΛΟΡΙΑ (μόλις κάθη-ται): Γιατί αυτό το άπρό-οπτο κάλεσμα έδω; Συμ-βαίνει τίποτα τό έκτακτο;

ΜΠΑΡΥ: Φυσικά... Έχεις τ'α γενέθλιά σου... και... περιμένε. (Δίνει την πα-ραγγελία στο γκαρσόνι).

Και θέλω να το ρίξουμε λίγο έξω.

ΓΚΛΟΡΙΑ (με άπονοητε-ση): Αυτή ήταν η εύχάρι-στη είδηση που μου ύπο-σέθηκες στο τηλεφώνη-μα;

ΜΠΑΡΥ: Μή βιάζεσαι...

Έφερα και το δώρο μου. (Βγάζει από την τσέπη του ένα κουτάκι, ενώ ο Λάντ Χάθευ μπαίνει στο κέντρο. Για να μην τους αντιλη-φθῇ, ο Μπάρι καλύπτει τ'α πρόσωπά τους με τον τιμο-κατάλογο): Σκύψε λίγο να δεις τί σουφερα: Ένα ρο-λογάκι! (Ο Λάντ Χάθευ κά-θεται στο τραπέζι του με την πλατή γυρισμένη πρὸς το μέρος τους).

ΓΚΛΟΡΙΑ (με άναστενα-γμό): Σ' εύχαριστώ, αλλά δε με συγκινείς. Θα προ-τιμούσα κάτι άλλο. Κατα-λαβαίνεις...

ΜΠΑΡΥ (με προσποιητι-κό θυμό): Πές μου, Γκλό-ρια, ως πότε έχεις σκοπό να συνεχίσεις αυτή τη φάρ-σα;

ΓΚΛΟΡΙΑ (ξαφνιασμένη): Φάρσα; Ποιά φάρσα; Δεν σε καταλαβαίνω...

ΜΠΑΡΥ: Αυτή π... Λόξα σου ότι μπορείς να γίνεις μία Γκρέτα Γκάρμπο! Δεν αντιλαμβάνεσαι ότι η κατά-στασι έχει γίνει άπελπιστι-κή;

ΓΚΛΟΡΙΑ: Άπελπιστική για σένα όχι για μένα. (Δακρύζει).

ΜΠΑΡΥ: Τώρα κατάλαβα πως είσαι ένα φαντασμένο και κακομαθημένο πλάσμα!

ΓΚΛΟΡΙΑ (σφίγγοντας τις γροθιές της): Πάψε, για-τί...

ΜΠΑΡΥ: Έγώ λέω ν' αφή-σης τις καλλιτεχνικές σου φιλοδοξίες νά...

(Η Γκλόρια, άσυγκράτη-τη τώρα, του δίνει ένα γε-ρό χαστούκι, ενώ ο Μπάρι τριβεί το μάγουλό του, κρυ-φοκυττάζοντας τ'α άνοημέ-να μάγουλα της Γκλόριας και τ'α μάτια της που πε-τάνε οπίσθεν).

ΓΚΛΟΡΙΑ: Για να μάθης να μιλάς!... Πάρε κι' αυ-τό! (Πετάει στο τραπέζι τη βέρα της και το χέρι της ρίχνει κατά λάθος κάτω και κοντά στο τραπέζι όπου μικρή μετάλληνη ψωμοθή-κη. Έκείνος γυρίζει και τους κυττάει).

ΜΠΑΡΥ (μισογελώντας): Χαίρετε, κύριε Χάθευ. (Η Γκλόρια το χάνει. Σκύβει και πιάνει την ψωμοθήκη).

ΛΑΝΣ: Γεια σου, Μπάρι! Δεν τόδερα πως συχνάζεις σε καλλιτεχνικά κέντρα...

ΜΠΑΡΥ: Δεν συχνάζουμε εδώ, κύριε Χάθευ. Μά το βρήκομε κατάλληλο για τη μικρή μας πρόβα.

ΛΑΝΣ (με άνακούφιση): Κάνετε πρόβα, λοιπόν; ΓΚΛΟΡΙΑ (στην Γκλόρια): Βλέπεις, χρυσή μου: 'Ακό-μη και τον κύριο Χάθευ ξε-γέλασες. 'Ησουν πολύ φυ-σική στο ρόλο της μαινό-μενης γυναίκας... Συμφωνώ κύριε Χάθευ;

ΛΑΝΣ (με νέο ενδιαφέ-ρον): Δεσποινίς. Θα είχα-τε την καλωσύνη να ξανα-περάσετε από το γραφείο μου, το άπόγευμα; Θα ή-θελα να προβάσουμε ξανά τη σκηνή που είχαμε προ-βάλει την άλλη φορά μαζί με τις άλλες.

ΣΚΗΝΗ 5η

(Το βράδυ στο πάρκο).

ΓΚΛΟΡΙΑ: Καλύτερα που δεν πήγαμε άπόψε στο οι-νεύμα. Είμαι πολύ συγκινη-μένη και δεν θα μπορούσα να συγκεντρωθώ. (Ο Μπά-ρι περνά το χέρι του σ'α μέση της): 'Ηταν η καλύ-τερη έκπληξη που μπορού-σες να μου κάνης στην γιορτή των γενεθλίων μου!

Επρεπε όμως να με προ-ειδοποιούσες...

ΜΠΑΡΥ: Γιατί;

ΓΚΛΟΡΙΑ: Για να μη σε χαστουκίσω τόσο δυνατά!...

ΜΠΑΡΥ: Κουτή! 'Αν σε προειδοποιούσα, 'Ιως να μην πετύχαινες πάλι στο ρόλο σου. (Τη φιλάει).

ΑΥΛΙΑΙΑ

ANTONY ΠΟΥΛ

— Μου ζήτησε άδεια για το άπόγευμα, δεν θέλει όμως να μου πη τον λόγο!...

— 'Αναφέρω εύσεβάτως, κύ-ριε ύποπλοίαρχε, ότι, επειδή η άρ-ραβωνιαστική μου δεν είχε φωτο-γραφία, πήρα μαζί μου την ίδια!...

— 'Επειδή ο γυνίς σας μετέδω-σε σ' όλη την τάξη το συναίχι του, για τη θεραπεία του θα μου πλη-ρώσετε μόνο τ'α μισά!...

Κορίτσια

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Το δράμα μιας μητέρας

Κ ΑΘΕ μέρα του έγραφε ένα γράμμα. Κά-θε μέρα! Του άνέφερε όμως με τις λε-πτομέρειες ό,τι εύχάριστο είχε, άφι-νοντας γι' αυτήν όλες τις στενοχώριες. Κι' είχε πολλά βάσανα αυτή η γυναίκα. Είχε την εύθυμη και τη συντήρησι ενός δολοκλήρου σπιτιού. Κι' ένα παιδί να φέρη στον κόσμο, το παιδί τους.

Φεύγοντας για το μέτωπο της 'Αλβανίας εκείνος, την είχε αφήσει σ' ένδιαφέρουσα κατάσταση. Η εύτυχία τους είχε διαρκέσει πολύ λίγο. 'Υστερα από πέντε χρόνια που άγαπιόντουσαν, είχαν κατορθώσει να ένω-σουν τις οικογένειες τους και να παντρευ-θούν. Δούλευαν κι' οι δυο τους ως υπάλλη-λοι. Μικροί οι μισθοί, μά μεγάλες οι έλ-πίδες τους και τ'α όνειρά τους. Αυτά τους ξεγελούσαν, από τις στενοχώριες της βιο-πάλης.

Είχαν κάνει λοιπόν, τον ήρωισμό να παν-τρευθούν και έπρόκειτο εκείνη να φέρη ένα παιδί στον κόσμο.

Έκείνος έφυγε με τόσους άλλους για το μέτωπο. Κι' η Καίτη Μ., η όμορφη και μικρή Καίτη, έμεινε μόνη στην Πατρά για ν' αντιμετώπιση όλες τις ανάγκες της βιο-πάλης. Έτσι εργαζόταν για τρεις. Δου-λειά στο μαγαζί. Κι' όλες τις ώρες που έμεινε στο σπίτι, πλέξιμο και κέντημα. Μά η κούρασι, η άπνεια, η αγωνία για τη ζωή του άγαπημένου της της είχαν τσακίσει τ'α νεύρα. 'Οστόσο έπεμπε να δουλεύη σκλη-ρά. Κι' είχε πάντα τον καιρό, κλέδοντας μια ώρα από τον ύπνο της, να του γράφη το καθημερινό γράμμα.

Ξαφνικά, όμως, τα γράμματά της γύρι-σαν πίσω. Μία άνακοίνωσι επίσημη έφερε τον άντρα της ως άπωλεσθέντα. Μέσα, λοι-πόν, σ' αυτή τη φοβερή στενοχώρια, γεν-νήθηκε το παιδί, το παιδί τους, που ήταν καταδικασμένο να μη γνωρίση τον πατέρα του. Μά ήταν πιο τραγική η κατάστασι του. Στην άρχη, τις πρώτες ώρες, της έ-κρυψαν οι γιατροί κι' οι νοσοκόμες την τραγική αλήθεια. Μά, όταν ήρθε η στιγμή να το πάση στην άγκαλιά της για να το θηλάση, δεν ήταν δυνατό να της το κρύ-ψουν πιά: Το παιδί της είχε γεννηθῇ τυ-φλό!...

Η δύστυχη μητέρα βρήκε τη δύναμη να σηκώσει το βάρος της δυστυχίας της. 'Ο,τι και να ήταν αυτό το πλάσμα, ήταν το παι-δί τους. Δικό της και του άντρα της, που είχε άγαπήσει μ' όλη τη δύναμη της καρ-διάς της και που 'Ιως δεν έπρόκειτο πιά να γυρίση από την 'Αλβανία. 'Αγάπησε μάλιστα πιο πολύ αυτό το παιδί, γιατί ή-ταν δυστυχισμένο σαν αυτή. Δεν έπρόκειτο κι' εκείνο να δοκιμάση καμιά χαρά σ'α ζωή του. Δεν θα μπορούσε ποτέ να δῇ το πρόσωπο της μητέρας του. Το μεγάλωσε,

λοιπόν, κυριολεκτικά στην άγκαλιά της. Του έλεγε για τ'α ζωή τους. Του μιλούσε για την άπέραντη αγάπη που είχε στον πατέρα του.

Και το παιδί, όσο πενούσαν οι μήνες και τ'α χρόνια, άρχισε να δημιουργῇ τον κόσμο του.

Τό πιο τραγικό όμως για την άτυχη Καί-τη ήταν, ότι δεν ήξερε αν έπρεπε να πάρη την άπόφασή ή να περιμένη ακόμα τον άν-δρα της.

Μά τ'α χρόνια πενούσαν κι' η άμφιβολία ρίζωνε πιά βαθειά μέσα σ'α ψυχή της. 'Αρχισε να πιστεύη, ότι ο άγαπημένος της είχε χαθῇ για πάντα...

Δυό χρόνια, όμως, μετά την άπελευθέ-ρωσι, ένας άντρας χτύπησε την πόρτα του σπιτιού της. Η Καίτη ήταν σ'α δουλειά της και τον ύπνδεδέχθηκε η μητέρα της. 'Ο-ταν τον είδε εκείνη, έκανε ένα βήμα πίσω και μαρμάρωσε.

— Μήτσο!... φώναξε, τέλος, μη πιστεύ-οντας τ'α μάτια της.

Ναί, ήταν πράγματι ο άντρας της Καί-της. Είχε πιασθῇ αϊχμάλωτος. Είχε μετα-φερθῇ στην 'Ιταλία καί, πρὶν λίγες μέρες, είχε γυρίσει στην 'Ελλάδα.

— Γιατί δεν έγραφες καθόλου; άπόρησε η πεθερά του.

— 'Ηθελα να δώ τί θα κάνη η γυναίκα μου! ήταν η άπάντησή του.

Του εξιστόρησε τότε όλο το δράμα της. Του έδειξε ακόμη και το παιδί του. Μά ο Μήτσος είχε άλλαξει... 'Ο πόλεμος, η αι-χμαλωσία, οι κακουχίες που είχε περάσει, του είχαν σκληρύνει την καρδιά. Τρόμαζε όταν είδε το παιδί του. Δεν τον χωρούσε πιά το στίπι του! Καί, σ'ε λίγο, βρήκε μια πρόφασή καί, πρὶν δῇ τ'α γυναίκα του, έφυγε από το στίπι του κι' από την Πα-τρά!

Όταν γύρισε η Καίτη κι' έμαθε δ,τι είχε συμβῇ, έμεινε σαν κεραυνόπληκτη. 'Ηταν πάρα πολλά όλα αυτά για να τ'α χωρέση και ν'α τ' ανθέξη το μυαλό της. 'Ο άνδρας της ζούσε, είχε ρθῇ στο στίπι, είχε δῇ το παιδί τους κι' είχε μείνει άσυγκίνητος; Καί το πιο τρομερό, είχε φύγει χωρίς καν να περιμένη να τῇ δῇ;

Αυτό ήταν η χαριστική βολή για τη δυστυχισμένη Καίτη. Δεν άνθεξε σ' αυτό το τελευταίο χτύπημα, και τρελλάθηκε...

Την μετέφεραν στο Ψυχιατρείο. Λίγα χρόνια άργότερα, το παιδί της τραγικής τρελλής πέθανε, και τρελλάθηκε...

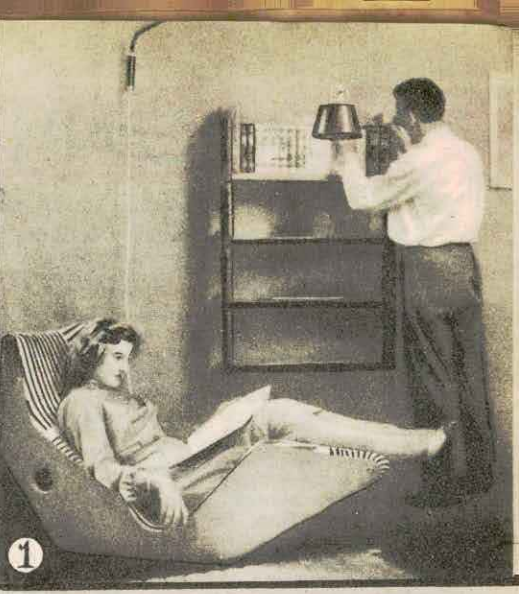
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Ένας 'Ιταλός αρχιτέκτων προσήθεϊ από χρόνια να παρουσιάση καθισματό ιδεωδώς αναπαυτικά. 'Αποτέλεσμα τών μακροχρονίων έρευνών του είναι η άνωτέρω πολυθρόνα, που ξεκουράζει τ'α πόδια και δολοκλήρου τ'α σώμα καλύτερα από οποιοδήποτε καθίσμα που χρη-σιμοποιείται σήμερα.

2 Στο Χόλλυγουντ η 'Ιταλίδα Άννα-Μα-ρία Πιεράντζι άρραβωνιάστηκε, με την άδεια της μητέρας της, αυτή τη φορά, το συνάδελφό της Βίκ Ντάμον. Η νεαρά καλλι-τέχνις ήταν πρό έτους τρελλά έρωτευμένη με τον Κίρκ Ντάγκλας, και κατόπιν με τον Τζέιμς Ντίν. Τώρα όμως τ'α πράγματα είναι πιο σοδάρ, γιατί είναι η πρώτη φορά, που άρραβωνιάζεται επίσημως. 'Ο Βίκ Ντάμον, του όποιου το πραγματικό όνομα είναι Βίτο Φαρινόλα, είναι άλλωστε συμπατριώ-της της.

3 Στο Βερολίνο έγινε πρό ήμερών το έτή-σιο «Πτέρυγες» τών σερέφριτων. Στην κα-τηγορία γυναικών νικήτρια ανέδειχθη η 'Εν-τε φόν Ρέιμπερ, που έχασε στο δρόμο και τ'α δυό της παπούτσιαι! Το γεγονός αυτό έφερε σε δύσκολη θέση τ'α μέλη της επιτροπής, για-τί ο κανονισμός δεν άνέφερε αν έπρεπε να φτάση στο τέρας με τ'α παπούτσιαι της ή αν μπορούσε ν' απαλλαγῇ απ' αυτά στο δρόμο. Στο τέλος όμως το γεγονός αυτό... άγνοήθη-κε και η 'Εντε άνακηρύχθηκε νικήτρια.

4 Οι άρραβόνες της κόρης τους Μαρίας-Πίας με τον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο της Γι-ουγκοσλαβίας έγιναν άφορμή να συμφιλιωθῇ ο πατέρας της, ο τέως βασιλεύς της 'Ιταλίας Ουμβέρτος με την μητέρα της, τη Μαρία-Ζοζέ, από την όποια ζούσε χωριστά έντεκα χρόνια τώρα. Οι γονείς της Μαρίας-Πίας βρίσκονται σήμερα στον πύργο του Μέρλιγκε, κοντά στη Γενεύη.

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΟΓΓΟΥ

ΧΑΡΑ Θεού ήταν εκείνο το πρωινό. Έτσουζε λιγάκι το κρύο αεράκι, μά σαν βγήκε ο ήλιος χάιδεψε στοργικά τα γεμάτα από δροσσοσταλίδες ανθρώπια του κάμπου και τα ζαυαζωνάνα.

— Χαρά Θεού είναι σήμερα, κόρη μου — είπε η κυρά Φωτεινή βγάζοντας το κεφάλι της έξω από το παράθυρο. Να φορτώσης το γάλα και να πιάς στο χωριό, να το δώσεις του κύρ Θύμιου... Θα σου δώσω το στάρι, που μ'ας χρωστά, να τ' αλέσης στο μύλο και νάρθης γρήγορα. Κύττα να μην αργήσης, γιατί θάρθω ή αδερχός σου νωρίς το γιόμα...

Το σπιτάκι της κυρά Φωτεινής ξεχώριζε από τ' άλλα σπιτία του χωριού, και βρισκόταν έξω από την πλαγιά κοντά στη στάνη. Αυτή ήταν η περιουσία που της άφησε ο μακαρίτης ο άντρας της: το σπιτάκι και μια στάνη με εκατό πρόβατα.

Της άφησε όμως και το γιό το ένα λεβέντη είκοσιδύο χρόνων, τ' Μήτσο.

Της άφησε και την πιο όμορφη κοπέλλα του χωριού, την Τασία, τρία χρόνια μικρότερη από τ' Μήτσο.

Ήταν όμορφη η Τασία και σε κάθε πανηγύρι πολλά παλληκάρια από τα γύρω χωριά μαζούντουσαν να δούν την Τασία να χορεύει. Ήταν ξανθή, ψηλή, λυγερή με δυο μάτια γαλανά, και μια μιλά πουδανιανη κελαιδί-στη μέση από τα κόκκινα χείλη της.

Ή Τασία φόρτωσε τα μεγάλα δοχεία, γεμάτα γά-

πηγαίνον κι' αυτοί με άδεια τα τουλούμια για κρασί στο χωριό, την πείραξαν.

— Να ζήσουν οι όμορφες που σέρνουν το χορό λεβέντικα!... Γύρισε το κεφάλι της αλλού και χαμογέλασε. Τόξερε αυτό και κομάρωνε πως είχε όμορφα κορμί και πως χόρευε καλύτερα από κάθε άλλη στα πανηγύρια. Ο πατέρας της την είχε μάθει χορό από μικρή, χαρεύοντας μαζί της, ενώ ο αδελφός της ο Μήτσος, έπαιζε το σουράβλι του.

Κάποτε στο πανηγύρι είχε έρθει ένα συνεργείο κινηματογράφου με τη μηχανή του. Κι' εκείνο που πήρε η μηχανή ως το τέλος ήταν ο χορός και τα όμορφα πόδια της Τασίας.

Χαμογελαστή έφτασε στο χωριό, παράδωσε το γάλα στον κύρ Θύμιο κι' εκείνος την κέρασε γλυκό ενώ της έλεγε:

— Να το σκεφθείς καλά, Τασία. Δεν θέλω νάρθω στη μάνα σου και στον αδελφό σου να σε ζητήσω και συ να μη με θέλεις. Ξέρω πως εκείνοι δεν θα πούν το όχι. Έχω μαγαζί και χτήματα. Πιοίκα δεν θα τους ζητήσω. Θα δουλέψουμε μαζί με τ' Μήτσο...

— Έκείνος το γάλα, ενώ τις μυτζήρες και τα κέρδη στη μάση!...

— Η Τασία τον κύτταζε μ' ένα χαμόγελο κι' αναστέναζε.

— Υπάρχει ένα εμπόδιο, κύρ Θύμιο. Όλα καλά σου, νέος και εργατικός είσαι. Άλλά κι' οι δικοί μου θα δεχτούν. Μά εγώ δυσκολεύομαι να πω το ναι.

— Γιατί, Τασία μου;

— Δεν θα με ξαναφύγεις να χορέψω! Ζηλεύεις που βλέπεις τους άλλους να με κυττούν...

— Έκείνος δεν μίλησε, είχε τα μάτια του χαμηλωμένα. Όταν τα σήκωσε της είπε:

— Όλη η εύτυχία του κόσμου βρίσκεται στο χορό, Τασία. Έχουμε τόσα άλλα να χαρούμε... Μά, αν είναι αυτό που σε δυσκολεύει να πεις το ναι, δεν αρνούμαι... Έσύ νάσαι καλά κι' ως χορεύεις που και που... Τί άλλο θέλεις;

— Δέ σ' άρραει ο χορός μου, Θύμιο;

— Στο χορό σ' αγάπησα Τασία, βλέποντας την όμορφη κορμοστασιά και τα γλυκά σου μάτια.

Χαμογέλασε εκείνη και τούδωσε το χέρι. Έκείνος τότε την αγκάλιασε, μά δεν τη φίλησε.

— Άντε, γέμισε τα σακκιά σιτάρι, πήγαίμε τα στο μύλο και γύρισε σπιτί σου. Το δειλινό πριν σουρουπώσει θα φέρω τα γλυκά και τον καλό το λόγο σπιτί σου.

— *

Χαρούμενη η Τασία γύρισε το μεσημέρι στο σπιτί της. Σ' ένα ζώο είχε φορτώσει τ' αλεύρι και σ' άλλο καβάλλα ανέβαινε την πλαγιά. Όλοι οι λεβέντες του χωριού και των πανηγυριών έχουν χαθή από μπροστά της και μόνο η μορφή του Θύμιου βρίσκεται μέσα στις σκέψεις της. Καλός και άξιος είναι ο Θύμιος, νοικοκύρης από τους πρώτους στο χωριό. Ζήλευε όμως λιγάκι που τη ζήλευαν όλοι για το χορό της και τα όμορφα πόδια της.

— Αναστέναζε και ψιθύριζε:

— Τι να γίνει; Όλη η εύτυχία του κόσμου δεν είναι στο χορό! Εκείνη τη στιγμή ένοιωσε ένα τράνταγμα, και τ' μουλάρι πήδησε, τρομαγμένο και κυλίστηκε προς το γκρεμό. Ένα φίδι είχε βγί μπροστά του.

— Η Τασία, πέφτοντας στο γκρεμό έβγαλε μια δυνατή κραυγή. Έπειτα δεν ένοιωσε πια τίποτ' άλλο.

Δυο χωρικοί που την είδαν να πέφτη από μακριά, έτρεξαν στο χωριό και σε λίγο μάζεψαν το λυγρό κορμί της με τα άρτια πόδια, πάνω σ' ένα φορείο και την έστειλαν μ' ένα αὐτοκίνητο στο νοσοκομείο της πιο κοντινής πολιτείας.

— Η μάνα της τραβούσε τα μαλλιά της, ο Μήτσος και ο Θύμιος που σκόπευε να πάη το δειλινό να τη ζητήσει γυναίκα του, καθόντουσαν σκυμμένοι στο διάδρομο του νοσοκομείου και περίμεναν. Μά ο γιατρός άργούσε κι' ο ιδρώτας έσταζε από τα μέτωπά τους. — Ίδρω και δάκρυα έσμιγαν στα μάτια του Θύμιου.

— Φτάνει να μην πεθάνει... μουρμούριζε. Έγώ την αγάπω. Δεν με νοιάζει ούτε ο χορός, ούτε τα πόδια της...

— Ο γιατρός σε λίγο τους πληροφορήσε ότι η Τασία είχε τσακίσει τα πόδια της κι' ότι θ' άργούσε να περπατήσει...

— Έξη μήνες πέρασε στο νοσοκομείο η Τασία κι' άλλον ένα χρόνο σπιτί της, στο γύμο. Κι' όταν σηκώθηκε, πατώντας σε δεκανίκια, έσκυψε να δει τα πόδια της και την έπιασε το κλάμα της απελπισίας.

— Από το μπράτσο τη βοηθούσε ο Θύμιος να κάνει τα πρώτα βήματά της. Κι' όταν πιά διστακτικά, μά σίγουρα πάτησε μόνη της, έκανε το ίδιο βράδυ μεγάλο γλέντι σπιτί του ο Θύμιος κι' αρραβωνιάστηκε την Τασία.

Εύτυχισμένη, έπειτα από δυο τράβηξε, σήκωσε το ποτήρι της να τσουγκρίσει με το ποτήρι του Θύμιου και κυττάζοντάς τον μ' ένα χαμόγελο του είπε:

— Η εύτυχία του κόσμου δεν είναι στο χορό. Είναι στην αγάπη, Θύμιο!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ή Τασία, πέφτοντας στο γκρεμό, έβγαλε μια δυνατή κραυγή...

λα, σ'α δυο ζώα και καθήκονσε ακολουθώντας τα ζώα που ήξεραν μόνο τους το δρόμο.

— Αμέριμνη η Τασία συλλογιζόταν στο δρόμο της τα παλληκάρια, πουχε γνωρίσει στο τελευταίο πανηγύρι και σιγοτραγουδούσε.

— Έκείνος ο ξένος από την Αθήνα πως την κύτταζε! Τί ώραία λόγια που της είπε σε μια στιγμή που πήγε η μάνα της να πιή νερό από τη βρύση!

— Μά ξαφνικά στο νού της έρχότουσαν τα λόγια του πατέρα της, οι παραγγελίες του λίγο πριν πεθάνει:

— Πρόσεχε, γυναίκα, τα παιδιά να μην τα παντρεύεις ποτέ στην Αθήνα. Έμεις είμαστε άνθρωποι του κάμπου, έχουμε γνωριμία με το πουρνάρι, με τ'ό λογγο, με τ'α πρόβατα. Τα παιδιά και τα μάτια σου...

Αυτά είχε πη ο πατέρας της. Μά γιατί μισούσε τόσο πολύ την πολιτεία; Κάτι θάξερε γι' αυτό η μάνα της. Μά τί την ένοιαζε; Μήπως χάθηκαν οι λεβέντες από τα χωριά;

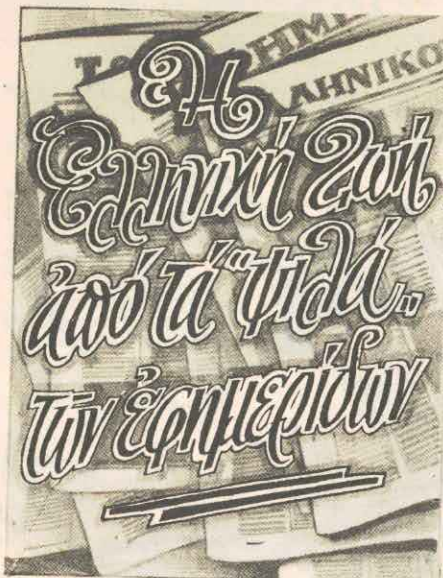
Στο σταυροδρόμι καθώς κατέβαινε, μια παρέα από νέους που

— Μερο!

Μ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΕΧΟΜΕΝ ΚΑΙ ΘΗΛΕΘΩΝΟΝ!

Με την κακοποίηση γνωστού δημοσιογράφου, ασχολούνται τα αθηναϊκά φύλλα της 27ης Σεπτεμβρίου 1882: «Χθές, υπάλληλός τις του σιδηροδρόμου έπετέθη καθ' οδόν κατά του συντάκτου του «Παλαιαθρόπου», κ. Ίω. Βερόβερ και έ-κακοποίησεν αυτόν, διότι έγγραψε προηγου-μένως κατ' αυτόν έν τή εφημερίδι του».

Μία πολύ ένδιαφέρουσα είδησι διάβαζαν οι Αθηναίοι την ίδια μέρα:

«Εξαπλούται ή διά τήν φωνήν συγκοι-νανία έν Αθήναις και ήδη θέτει αυτό είς χρήσιν ή διευθύνσις του σιδηροδρόμου, συλ-λέουσας τους μεταξύ Αθηνών, Φαλήρου και Πειραιώς σταθμούς. Εκπληκτικοί οι συμπο-λίται, παρακολουθούν την καινοτομίαν, ή-τη θέλει διευκολύνει τά μέγιστα την διε-ξαγωγήν της υποπρεσίας».

Και μία μικρή είδησις:

«Η Σχολή των Ναυκλάστρων μετακομί-ζεται εκ της άνωθεν του Τελωνείου θέσεως, είς Άγιον Γεώργιον της Σαλαμίνας, όπου άνεγερθήσεται ιδιαίτερον δι' αυτήν κτί-ριον».

Δυστύχημα από τά συνηθισμένα της έ-ποχής:

«Έν τινι οικία παρά τό Ροδακίό, χθές την έσπέραν, παρ' όλίγων να έκραγή πυρ-καία, καταπεσούσης λυχνίας πετρελαίου και μεταδόσης τού πυρ είς τά φορέματα γυναικός γράσις και δύο νέων, σπενσαντων πρός βοήθειάν της. Η Έγκριτος συνδρομή των έκ τού παραινεμένου καφενείου προσ-δραμούντων πολιτών, προέλαβε τού κίνδυνου. Έν τούτοις, ή μέν γράσις έκδη όπωσούν βερέως κατά τους πόδας, είς δε τών νέων έλαφρώς κατά τόν βραχίονα».

Νεώτερα περί τού Άχιλλέως Παράσχου άναδημοσιεύει από την «Νέα Ημέρα» της Τεργέστης ή «Εφημερίς» τού Κορομηλά, στό φύλλο της 24 Σεπτεμβρίου 1882:

«Μακρά άναπαύοις και Ταϊγιανίου της Ρωσίας πρός την «Νέα Ημέραν» της Τεργέστης, περιγράφει διά ζωικών χρωμάτων τά κατά τό λαμπρόν συμπόσιον, όπερ ή αυτόθι έλληνική παροικία προσήνεγκε πρός τιμήν του αυτόθι άφικόμενου κ. Σ. Βαλαωρίτου, προέδρου της Βουλής. Ήρας της, έσπέρας ύπηρεσεν ό δημοφιλέστατος ποιητής κ. Άχιλλέως Παράσχου, πρόξενος της Έλλάδος. Αί ώραιόταται στροφαί άς άπήγγειλε κατά τό δείπνον, προσφωνών την πατρίδα και χαιρετίζων την έλληνικήν σημαίαν, συνεκίνησαν μέχρι δακρύων τό έκ-λεκτόν άκροατήριον. Η έλληνική κοινότης Ταϊγιανίου σεμνύνεται, διότι φιλοξενεί έν τώ μέσω αυτής ός άντιπροσώπων της Έλλά-δος τόν άριστον τών νεωτέρων ήμών ποιη-τών, τόν ήδύτατον ψάλτην τού Έλληνισμού. Έν τή «Ημέρα» δημοσιεύονται και ιεώτε-ρά τινα στιχουργήματα τού ποιητού, γρα-φέντα έν ώρα νοσταλγίας και πλήρη τρυ-

φεράς μελαγχολίας. Πληρέστατα συμμερι-ζόμεθα την γνώμην της Τεργεστίας συνά-δελφου και ποδομένη έγκαρδίας να πραγμα-τοποιηθή ή εύχή της όπως αί πλούσιαι πα-ρά την Άζοφικήν έλληνικήν κοινότητες έ-σπευδον πρός άνακούφισιν τού ποιητού, έ-ξασφαλίζουσαι αύτῷ διά της γενναϊοδω-ρίας των άνεντον και άνεξάρτητων βίον, ό-πως έγένητο παρ' άλλων έθών πρός δια-κεκριμένους συγγραφείς και ποιητάς των. Η μόλις έγκαινισθείσα στην Έλλάδα μόδα της άπεργίας, παίρνει διαστάσεις. Διαβάζουμε στό φύλλα της 1 Οκτωβρίου 1882:

«Προημύεται ραπτεργατών άπεργία, άν δεν συγκρατηθώσιν οι έμποροράπται να λάβωσιν ύπ' όφιν αίτησιν, ύποστηριζομένην ύπό 200 ύπογραφών, όρίζουσιν αύξησιν της τιμής των ραπτικών των διαφόρων φο-ρεμάτων. Καί είναι δικαία ή αίτησις, καθό-τι από δέκα έτών, καίτοι τούσάτη έγένητο ύπερτιμήσις παντός άναγκαίου, μέ τάς αύ-τάς εργάζονται τιμάς, και δέον αύται να αύξηθώσι σχετικώς».

Με άλλες λέξεις, να αύξηθούν τά ραφτι-κά και να πληρώση τά σταπσίματα τό...νοή-μον κοινόν. Η αιώνια ιστορία...

Φασαρία μεγάλη γύρω από μία είδησι θα-νάτου προσώπου, που έφαινότο να έχη ά-ριστά στην υγεία του:

«Χθές προσήλθεν είς τό γραφείον μας ό κ. Δημ. Δολιανίτης, ένοικιστής τού δημο-τικού φόρου Αθηνάϊων, διατετιμένος, ότι ή είδησις ήν έδημοσίωσαμεν την παρελθού-σαν Τρίτην, ότι άπεβίωσεν έν Τριπόλει, συνεπεία γρόνθου δν κατήνεγκε κατά της κεφαλής του ό γυναικάδελφος του, ήτο ά-νακριδής, ότι αύτός είναι ζών, ότι δεν έ-λαβε ποτέ παρ' ουδενός γρόνθους είς την κεφαλήν και παρεκάλεσε ήμās να διαψευ-σώμεν την είδησιν, διότι οι φίλοι και συγ-γόν, άναυχησάντες, ήνώχλουν

τόν πανταχόθεν, ως και οία τηλεγραφημά-των ζητούντες να μάθωσι τά κατ' αυτόν. Άν και τά έπιχειρήματά του ήσαν λίαν πει-στικά, ούχ' ήττον ήμείς, ως Πυρρωνισταί, άντετεινόμεν επ' όλίγον, έπικαιρομένοι την αθεντιάν των πληροφοριών μας αίτινες σπανίως διαφεύδονται. Μετά μακράν φιλο-νεϊκίαν έλύθη τό ζήτημα και έξήχη τό συμ-πέρασμα, ότι ό έν Τριπόλει άποβιώσας Δημ. Δολιανίτης δεν ήτο ό γυναικάδελφος τού επισκόπου μας, άλλ' άλλος τις συνώ-μυρος».

Από τό αστυνομικόν δελτίον τού 1882: «Τήν νύκτα της προχθές, έν Πειραιεί, ή-μιδωδεκάς λωποδύτων, έπιτεθείσα κατά τι-νος πολίτου, άήρεσε τά ένδύματά του. Συνελήφθησαν ύπό της άστυνομίας οι τέσ-σαρες εκ των έξ κλεπτών».

Και τό σγόλιο της «Σφαίρας» τού Πει-ραιώς επί της είδήσεως:

«Η αφήγησις τού αστυνομικού δελτίου έχει καλώς μέχρις ενός σημείου. Άλλ' είς άλλο σημείον τό δελτίον άναφέρει, ότι οι λωποδυταί έπέζητησαν να άφαιρέσωσι και τά χρήματα τού παθόντος, ούτος δε έυπο-ρόβησε κατ' αυτόν άνευ άποτελέσματος και ούτως έώθη. Άλλά που είχε, λοιπόν, τά χρήματα, που είχε τά πιστόλια του, άφού τού άήρεσαν τά ένδύματα; Περιέ-ργα πράγματα, τώ όντι, άφηγείται τό ά-στυνομικόν μας δελτίον...».

Μέγα ζήτημα δημιουργήθηκε στις στή-λες των εφημερίδων, έξ άφορμής τού γεγο-νότος, ότι ένα άπό τά περισσότερα πολυ-χυστα καφενεία, ηύξηση έαφικα την τιμή τού καφέ κατά 5 λεπτά. Σκάνδαλο! Μία άνακοίνωσις όμως τού καφενείου άποκαθι-στό τά πράγματα στή θέση τους:

«Τό καφενείον «Ο Καλός Κόσμος» καθι-στό γνωστόν είς τούς πελάτας του, ότι δεν έννοεί να δίδη τόν καφέν 15 λεπτά χόον κερδοσκοπίας, άλλ' απλώς ίνα διευκολύνη τούς πελάτας οίτινες άντί να προμηθεύω-νται κουλούριον έξ άλλου μέρους, θα εύρι-σκον έν αύτῷ κουλούρια, κατασκευασμένα έκ ζαχαρώδους και ποός τούτοις φρούτων έκ ζαχαρώδους. Δι' αυτόν τόν λόγον έγένητο ή πεντάλεπτος αύξησης. Όσοι όμως τών πε-λατών δεν θέλουν ή λαμβάνουν κουλού-ριον και φρούτον, θα πληρώνουν τόν καφέ πρός μόνον 10 λεπτά».

Μηδέν παρειδήγησις, λοιπόν...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι γυναίκες θέλουν να σ'αs θαυμάζουν.

Σ' όλες τις χώρες, ή λαϊκή σοφία έχει διατυπώσει με τη μορφή παροιμιών και γυναικών μερώνων κανόνες που άναφέρονται στο αιώσιο παιχνίδι τού έρωτος μεταξύ των δύο φύλων.

Αυτοί οι κανόνες δεν είναι, βέβαια, ά-ναλλοίωτοι. Άλλάζουν με τις εποχές, ανά-λογα με την διαπαιδαγώγησιν των άγοριών και των κοριτσιών και τόν τρόπο με τόν ό-ποιο καθένα από τά δύο φύλα αντιμετώπι-ζει τά προβλήματα τού έρωτος και της ζωής γενικότερα.

Άλλ' οι άλλες αυτές είναι έπιφανεια-κές. Άναφέρονται στην έξωτερική μορφή της έρωτικής σχέσεως, χωρίς να δίνουν ό-μως, τη βαθύτερη ούσία της, που παρα-μένει πάντοτε ή ίδια. Γιατί και ή ψυχή των άνδρών και των γυναικών παραμένει πάντο-τε ή ίδια. Στή φύσι τού άντρα είναι να έπιζητή την κατάκτηση της γυναικας. Άπό τό άλλο μέρος, ή γυναικία δεν έπιθυμεί τί-ποτε καλύτερο από τό να κατακτηθή, αλλά με τόν τρόπο που αυτή έννοει την κατά-κτηση.

Είναι άπαραίτητο, λοιπόν, στον άντρα να ξέρη με ποόν τρόπο ή γυναικία είναι πρόθυ-μη να τού επιτρέψη την κατάκτηση της κι' άκόμη πώς πρέπει να παρουσιαστή μπροστά της για να την συγκινήσει και να την γοη-τεύσει.

Οι γυναίκες, άκόμη και στην περίπτω-ση που έχουν δυνατή προσωπικότητα, αισθάνο-νται πάντοτε την άνάγκη να στηριχθόν στον άντρα. Θέλουν, λοιπόν, ν' άναγνωρίζουν σ' αυτόν τη δύναμη και μία κάποια άνωτερότη-τα. Τους άρέσει να τόν βλέπουν να διακρίνε-ται στο έπάγγελμα τού, στα σπόρ, στις επι-χειρήσεις του, στα πάντα. Κάθε επίδοξί του με τη γενικότερη έννοια, κάθε επιτυχία του, κάθε κατάκτησή του σ' όποιοδήποτε έπίπεδο της γοητεύει και τις έλκύει. Μοιάζουν με τις δέσπαινες τού μεσαίωνα, που δεν έδιναν τό χέρι τους παρά μόνο στους ήλιπότες που εί-χαν κάμει για τό χατήρι τους τά ύπεροχ-τερα άνδραγαθήματα ή είχαν βγή νικητές από τις πιο σκληρές δοκιμασίες.

Οι γυναίκες έλκύονται επίσης από τό πα-ράξενο ή τό έξαιρετικό. Ένας διανοούμενος που ξέρει να διορθώση τό αυτοκίνητό του, ό-ταν πάθη κάποια βλάβη, ένας ποιητής που κάνει τό σωφρό ή πουλάει έφημερίδες για να ζήσει, ένας σοφός καθηγητής που είναι και αξιόλογος χορευτής ή κολυμβητής τις έλκύουν άκαταγώνιστα.

Σεις όλοι που θέλετε να κατακτήσετε τις γυναίκες, μην ξεχνάτε ότι τά τρυφερά αυτά πλάσματα αισθάνονται την άνάγκη να σ'αs θαυμάζουν. Άλλά μην προσπαθήτε να τις ξεγελάσετε όταν δεν είσαστε άξιοι για τό θαυμασμό τους. Μην προσπαθήτε, μ' άπλού-στερα λόγια, να εμφανισθήτε στό μάτια τους διαφορετικοί από ό,τι είσαστε. Θα τό άνακαλύψουν άργά ή γρήγορα και θα σ'αs περιφρονήσουν ή θα σ'αs μισήσουν.

Είσαστε άραιοι; Έκμεταλλευθήτε την ό-μορφιά σας, αλλά μην προσπαθήτε να πα-ραστήσετε ταυτόχρονα και τόν έξυπνο. ΕΙ-σαστε έξυπνοι; Έκμεταλλευθήτε την έξυμπα-δα σας, αλλά μην προσπαθήτε να παραστή-σετε ταυτόχρονα και τόν άραιο. Γιατί θα βγείτε χαμένοι άπ' αυτό τό παιχνίδι.

Είναι άπαραίτητο άκόμη να ξέρετε τις ά-δυναμίες σας και να μην προσπαθήτε να τις κρύψετε από όποιαδήποτε ή ματαιοδοξία.

Για να άρέσετε στις γυναίκες, πρέπει να προσπαθήτε να προσδίδετε στό έπάγγελμα σας, να κερδίζετε βραβεία, να παίρνετε προ-αγωγές, να εξασφαλίζετε τό θαυμασμό και τούς έπαινους των άμωτέρων σας και των γνωστών σας, να καλυτερεύετε συνεχώς τη θέση σας και να μην σταματάτε ποτέ, αλλά να ποικιλίζετε πάντα.

Με τόν τρόπο αυτό, από τό ένα μέρος θα

άναπτύξετε την προσωπικότητά σας και από τό άλλο θα κατακτήσετε την γυναικία που ά-γαπάτε. Τό κέρδος σας θα είναι, δηλαδή, διπλό.

—Τι πηγαίνετε να βρήτε στην Άνατολή; ρώτησαν τόν Σατωμπριάν, όταν ξεκινούσε για τό περίφημο ταξίδι του.

—Πηγαίνω να βρώ τη δόξα για να μ' άγοπούν οι γυναίκες, άπάντησε.

Κι' είχε άπόλυτο δίκιο. Οι γυναίκες δεν θ' άγαπήσουν ποτέ σ'αs τη μετριότητα. Γιατί θέλουν πάντα να σ'αs βλέπουν σαν ξε-χωριστό όν. Άλλοίμονο σας άν τις άπογοη-τεύσετε!

Μην περιορίζεστε, όμως, μόνον σ'ε δνείρα και σ'ε σχέδια. Οι γυναίκες θέλουν πρό παν-τός έργα. Είναι καλό να μην τό ξεχνάτε.

Οι γυναίκες άπαιτούν έπισης από τόν άν-τρα που θ' άγαπήσουν ν' άφιερώνη σ' αυτές όλόκληρη τη ζωή του. Στήν άξιολόγησιν των σκοπών του διεκδικούν την πρώτη θέση. Πά-νω σ' αυτό τό ζήτημα δεν δέχονται συμβι-θασμούς. Κι' όπως είναι έγωίστριες, κολα-κεύονται να πιστεύουν πώς ό,τι κάνουν τό κάνουν για' αυτές, για τη δική τους ίκανο-ποίησι και τη δική τους άπλάυσι. Γι' αυτές προσπαθήτε ν' άνεβήτε σ'ε άνώτερα άξι-ώματα, γι' αυτές έπιζητείτε τη δόξα και τις τιμές, γι' αυτές κερδίζετε χρήματα.

Ο άντρας κατακτά τη γυναικία. Η γυ-ναικία γι' άντάλλαγμα της ύποδουλώσεώς της, άπαιτεί από αυτόν να της άφιερώνη τό μυαλό του, τις ίκανότητές του, τη δραστηρι-ότητά του κι' αυτή άκόμη τη ζωή του.

Δεν πρέπει άκόμη να ξεχνάτε ότι οι γυ-ναικίες μοιάζουν με τις κίστες. Κάθε τι που λάμπει τις έλκύει, άδιάφορο άν είναι ένα σπάνιο διαμάντι ή ένα κομμάτι από κοινό γυαλί.

Να γιατί οι πιο σοβαρές κι' οι πιο συγ-κρατημένες νέες γίνονται πολλές φορές εύ-κολη λεία των κατ' έπάγγελμα ναυτικοκα-τακτητών, ενώ περιφρονούν ή περιούν άδιά-φορες μπροστά από άλλους άντρες που τις άγαπούν πραγματικά και που αξίζουν ν' ά-γαπηθούν άπ' αυτές.

Αυτή ή προτίμησι δεν είναι άδικαιολόγητη και πρέπει να χρησιμεύει σαν μάθημα στους άντρες. Αυτό τό μάθημα είναι απλό: Να προσπαθήτε να λάμπετε πάντοτε με τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο στά μάτια των γυναικών, που θέλετε να συγκινήσετε. Να προσπαθήτε χωρίς να ξεπερνάτε τά όρια της έντιμότη-τος και της εύπρεπειας να παίξετε λιγάκι τό ρόλο άδον Ζουάν. Προσθέστε στό αισθημά σας λίγη ποίηση και πολλή όμορφιά. Η πε-ζότητα, ή μονοτονία και ή ψυχρή και άκαμ-πη λογική δεν ταιριάζουν στον έρωτα και γι' αυτό δεν άρέσουν στις γυναίκες. Γίνε-τε, λοιπόν, μία τουλάχιστον φορά στή ζωή σας ποιητής. Φανήτε έπιπονητικός, τολμηρός, ριψοκίνδυνος. Άφήστε την καρδιά σας να μιλήσει. Κάμετε κάτι έξω από τό συνθι-σμένο και τό κοινό. Πηδήστε έναν τοίχο, σκαρφώστε σ'ε ένα δέντρο, περάστε από έ-να επικίνδυνο μονοπάτι για να πάτε να βοή-τε την άσχημήν σας, άντι ν' ακολουθήτε τόν άσφαλοστρωμένο δρόμο που οδηγεί μπροστά στην πόρτα της. Προσπαθήτε να πρωτοτυπήσετε και πρό παντός μην σκοτώνε-τε τόν αόθυρμητισμό σας. Η γυναικία των όνείρων σας θα ένθουσιασθή και θα σ'αs άγαπήση περισσότερο.

Μην περιφρονήτε, έξ άλλου, την τέχνη της γοητείας. Είναι πλέον να νομίζετε πώς ά-ποτελεί άποκελιστικό πρόνόμιό των γυναι-κών. Και σεις έπίσης έχετε τό δικαίωμα και την ύποχρέωση να προσπαθήτε να είσαστε γοητευτικοί.

Άλλά προσέξτε! Αυτή ή προσπάθειά σας δεν ποτέ να φαίνεται. Γιατί τό αποτέλεσμα θα είναι τότε αντίθετο από εκείνο που επιδιώκετε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό ραντεβού χρειά-ζεται μία έξυπνη σκηνοθεσία.

Α μάλαφρο χιόνι έπεφτε στην Τεχεράνη την ήμερα που ό Σάχη Μωχαμετ Με-ζμ παντρεύεται την όμορφη Σοράγια. «Είναι καλό σημάδι», είπαν οι άνωρωποι. Γιατί το χιόνι, την ήμερα του γάμου, ση-μαίνει στην Περσία ευτυχία.

Όταν ή Σοράγια κατέοηκε από τό χρυ-σό αμασι και άρχισε να άνεδραίν τα σκα-λπατάρια του παλατιού, η άκρη από τό κεν-τημένο με σιαμάντια φορέμα της, πιαστήκε στο καγκέλλο της σκαλας.

«Κυττάστε, φωνάζαν, άκομη ένα καλό ση-μάδι. Η καινούργια αύτοκράτειρα θα φερη ευτυχία στη χώρα της και στο βασιλικό παλάτι».

Από την ήμερα εκείνη, περάσανε τρία-μισυ χρόνια. Ιριμισυ χρόνια, που όχι μο-να δεν επάληθευσαν τους δυο αίσιους οι-ωνους, αλλά υυλυναν την Περσία σε μία περίπτεται, χωρίς δεύτερο προηγούμενο στην ιστορία της. Συνώμοσιες, ταραχές, έ-παναστάσεις, μάχες για τα πετρέλαια, μά-χες για την έξουσία... Άκόμη κι' ό βασι-λικός θρόνος κινδύνευσε να σαρώση γιό παι-ατα από την θυσία που πέρασε. Η ευ-τυχία ήσαν τό μονο, που δεν έφερε σσι-τοπο της ή γλυκυτατη Σοράγια, ή έωραιο-τερη βασίλισσα τού κόσμου!

Άλλα και για την ίδια τη Σοράγια, ό γάμος της με τόν Σάχη, δεν ήταν περισ-σότερο τυχερός. Ίσως τώρα, στά βάθη της καρδιάς της να έχη μετανοήσει, που δέχτηκε να παντρευτή τόν αύτοκράτορα τού Ιράν και δεν προτίμησε να μείνη κοντά στο νεαρό μηχανικό τού Βερολίνου, που ύ-πηρξε ή πρώτη της άγάπη.

Λίγον καιρό μετά τό γάμο της, ή Σορά-για άρρώσθησε από τυφο. Ότόστος, κανείς δεν μπορεί να ξερη άκόμη με σιγουριά άν ήταν τυφος, όπως είπαν οι γιατροί της περσικής Αλλής, ή άρρώστεια, που έφερε ως τό χείλος τού τάφου την αύτοκράτειρα. Άλλοι διαδόσανε τότε πως την δηλητηρία-σε ή άδελφή τού Σάχη, ή Άσράφ, έπειδή δεν άνέχονταν μία άλλη γυναικία να έχη τόν τίτλο της «πρώτης κυρίας» στή χώρα της. Και άλλοι πως τη δηλητηρίασανε φανατι-κοί Πέρσες έννικιστές, έπειδή δεν θέλανε να βασίλειον στο θρόνο της Τεχεράνης μία «έννη» — γιατί ή Σοράγια ήταν Περσιδα από πατέρα, αλλά Γερμανίδα από μητέρα.

Η γερή της κράσι την έσωσε τότε από τό θάνατο, αλλά ποτέ δεν άνανδρήκε τη σφριγηλή υγεία, που είχε άλλοτε. Ο δρα-ματικές περιπέτειες, που πέρασε στο πλευ-ρό τού συζύγου της, την κλονίσανε ψυχικά κι' αυτό συνετέλεσε στο να χειροτερέψη πε-ρισσότερο ή κατάσταση της.

Η αύτοκρατορική Αλλη φρόντισε, ωστό-σο, έπιμελίστατα να κρατήση μυστική από τόν περσικό λαό την κατάσταση της αύτο-κράτειρας του. Όταν, έπτά μήνες μετά από τούς γάμους της με τόν Σάχη, ή Σο-ράγια ταξίδεψε στην Έλβετία, ή έπίσημη έξηγησι που δόθηκε σ' αυτό τό ταξίδι, ή-ταν πως ή αύτοκράτειρα ήθελε να γράψη σ'ενα έλβετικό σχολείο τη μικρή πριγκι-πισσα Σαχνατί. Στήν πραγματικότητα, σκοπός της ήταν να έπισκερθή έναν διά-σημο γυναικολόγο της Γενεύης.

Η διάγνωσι τού Έλβετού γυναικολόγου έπεβεβάωσε, άπόλυτα τούς φόβους τού Ι-διαίτερου γιατρού της αύτοκράτειρας.

«Προσέχετε όσο μπορείτε την υγεία σας, της είπε. Καί, πρό παντός, όχι παιδιά!».

Αν ή Σοράγια ήταν μία κοινή θνητή, δεν ύπαρχε άμφιβολία πως θα τηρούσε με θρησκευτική εύλαδεια τη συμβουλή τού Έλ-βετού γιατρού. Άλλά, για τούς έσπερμέ-τους, ίσχύουν νόμοι διαφορετικοί. Μία βα-σιλισσα δεν έχει τό δικαίωμα να μείνη ά-τεκνη. Γιατί τό πρώτο χρέος της είναι να δώση στό θρόνο ένα διάδοχο.

Η Σοράγια γύρισε στην Τεχεράνη μ' ένα άπαισιόδοξο προσήσθημα. Είχε, όμως, πά-ρει σταθερά την άπόφασι να έκτελέση τό χρέος της σ'α βασίλισσα.

Τόν περασμένο Ιούνιο, έπίσημο άνακοι-νωθέν των άνακτόρων, πληροφορούσε τόν περσικό λαό πως ή αύτοκράτειρα περίμενε ένα «χαρισμόσυνο γεγονός» για τόν έρχόμενο Φεβρουάριο. Η χαρά και οι λαϊκές έκδη-λώσεις ένθουσιασμού, με τις όποιες έγινε δεκτή ή είδησι, ύπήρξαν άπερίγραπτες.

Άλλά, λίγες μέρες άργότερα, ό ένθουσια-σμός αυτός πάγωσε στις καρδιές όλων.

Μία έφημερίδα της Τεχεράνης δημοσίευ-

Τό αύτοκρατορικό ζεύγος της Περσίας στό άνάκτορο της Τεχεράνης.

Τό τραγικό δίλημμα

ΤΗΣ ΣΟΡΑΓΙΑ

Τό παιδί, που θα φέρη στέν κόσμος, μπορεί να της στείλση τη ζωή!...

σε, με χτυπητούς τίτλους, την πληροφορία, που ως τότε είχε κρατηθή μυστική: Άν ή Σοράγια φέρη στέν κόσμο ένα παιδί, θα τό πληρώσει με τό πιο βαρύ αντίτιμο: Με την ίδια της τη ζωή!

Λίγοι ήσαν εκείνοι, που μπορούσαν να ξεκαθαρίσουν, ποιά λύσι προτίμουςαν να δοθι στο τραγικό δίλημμα που ώρθωνόταν. Οι Πέρσες, άκόμη και εκείνοι που δεν τρέ-φουν φιλικά αισθήματα για τόν Σάχη και τόν πρωθυπουργό του, τόν στρατηγό Σα-χεντί, λατρεύουν τη Σοράγια. Άλλα και δεν λησμονούν, ότι είχαν μισήσει την Φαούζια, την πρώτη γυναικία τού Σάχη, έπειδή δεν είχε μπορούσει να τό δώση έναν διάδοχο.

Όσο για τη Σοράγια, είναι ό μόνος άνθρωπος στην Περσία, για τόν όποιο τό δίλημμα αυτό δεν ύπάρχει.

«Σού ύπόσχομαι πως θα σου δώσω ένα γιοιό», είπε στό Σάχη, μ' έναν τόνο ήρεμης άυτοπειποισίας.

Άλλά για τη δική της τύχη, ή Σοράγια δεν έχει την ίδια αισιοδοξία. Η φράση Μέλνι, ή Έλβετική κυρία της τιμής, που ακολουθεί πότε-πότε την αύτοκράτειρα στους μοναχικούς περιπάτους της, έκομ-στηρεύθηκε τελευταία:

«Η Σοράγια πρέπει να είναι πολύ θλιμ-μένη. Γιατί κλαίει συχνά...».

Ός την ήμερα, που θα γεννηθή τό παι-δί — ένα παιδί, που θα κρίνη την τύχη τού πιο άνήσυχου θρόνου και της πιο όμορ-φης βασίλισσας τού κόσμου — μείουν ά-κόμη τρείς μήνες. Τρείς μήνες τραγικής ά-βεβαιότητας για την αύτοκράτειρα.

Μερικοί, για να άπαλλάξουν την Σορά-για από τό μαρτυρικό αυτό δίλημμα, σκέ-φθηκαν να εισηγηθούν μετατροπή τού Συ-νταγματος, που όρίζει, ότι μόνο άρσενικός διάδοχος μπορεί ν' άνέβη στό θρόνο — ώστε να διαδεχτή τόν πατέρα της ή πριγ-κίπισσα Σαχνατί.

Άλλα ή ύποδοχη, που συνάντησε τό σχέ-διο αυτό από την περσική κοινή γνώμη, ά-νεξοικειωτή άκόμη στην ιδέα της ισότητας των δύο φύλων, ύπήρξε τέτοια, ώστε οι εισηγητές του τό έγκατέλειψαν.

Έτσι, από μέρα σε μέρα κι' από ώρα σε ώρα, ή αύτοκράτειρα Σοράγια, με την ψυχή γεμάτη ήρωική καρτερία, αλλά και πένθιμη άπαισιόδοξία, βαδίζει πρός τη μοι-ραία στιγμή, που κανείς δεν ξέρει τί μπο-ρεί να φέρη.

Ένα άνάλαφρο χιόνι την ήμερα των γάμων, ένα σκισμένο υφικό φόρεμα, ση-μαίνουν ευτυχία... Άλλά ευτυχία, ίσως, μό-νον για τούς άλλους.

Η θυβία μιας ζωής

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η Μαριάννα στάθηκε μπρός στη βιτρίνα του μαγαζιού, κυττάζοντας δήθεν τα υφάσματα. Έτσι, μπόρεσε να δει καλύτερα τον άνδρα που την παρακολουθούσε πάντα, εδώ και μερικές μέρες, δίχως να την πλησιάζει ποτέ. Δεν ήταν νέος, ούτε κι' ώρας, άλλ' είχε κάτι το συμπληρωτικό πάνω του. Η Μαριάννα πήρε την απόφαση να του μιλήσει πρώτη αυτή.

— Καλημέρα, του είπε, με το πιάτο γλυκό της χαμόγελο, θέλετε να μου πείτε κάτι. Το πρόσθεξα, γιατί πάει καιρός, σχεδόν ένας μήνας, που με παρακολουθείτε...

— Εκείνος δεν απάντησε, μόνο ψέλλισε στο τέλος:

— Με συγχωρήτε, δεν ήθελα να σας άνησυχώ...

Κι' έκανε να φύγει.

— Μά δεν μ' άνησυχείτε καθόλου. Με λένε Μαριάννα Φερριέ.

— Εσάς;

— Φρανσουά Σανιέ.

— Έτσι άρχισαν. Ξανσυναντήθηκαν κι' άλλες φορές. Ήταν κάτι που τους διαπραχνε τον ένα στον άλλον.

Η Μαριάννα του μίλησε για τον εαυτό της, του είπε πως ζούσε μονάχη, πως ήταν άφαντη από γονείς.

— Εκείνος την άκουγε, πίνοντας τα λόγια της. Κι' όταν κατάλαβε πως την αγαπούσε πια σαν τρελλός, αποφάσισε να φύγει. Αλλά και τότε η μοίρα τον εμπόδιζε. Ήταν κιόλας στο σταθμό, όταν παρουσιάστηκε μπροστά του η Μαριάννα.

— Πού πιάς, Φρανσουά; τον ρώτησε με αγωνία. Φεύγεις δίχως να μου πής τίποτα; Δεν μπορείς να μ' αφήσεις μονάχη, δεν έχω παρά σένα. Μη φεύγεις, Φρανσουά!...

Κι' αυτός νικήθηκε. Η Μαριάννα τον ανάγκασε να την ακολουθήσει, τον πήρε σπίτι της, στο σαλόνι της και του ξανάπε, όταν κάθισαν:

— Δεν πρέπει να μ' αφήσεις μόνη, Φρανσουά.

— Γιατί, Μαριάννα; της αποκρίθηκε στεναζοντας. Είσαι νέα, ωραία, θα βρής κάποιον να σ' αγαπήσει, να σε κάνει ευτυχισμένη...

— Δεν θέλω να βρω κάποιον να μ' αγαπήσει.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί τον βρήκα κιόλας, φώναξε η Μαριάννα, πέφτοντας στην αγκαλιά του Φρανσουά και προσφέροντάς του τα χείλη της.

Κι' αυτός είχε το θάρρος να φιλήσει αυτά τα χείλη και να ξεχάσει τα πάντα, μέσα σ' ένα όνειρο.

Αγκάλιασε τη Μαριάννα. Την αγαπούσε, όπως ποτέ δεν είχε αγαπήσει άλλη γυναίκα. Για πρώτη φορά, βρήκε μέσα του τα ερωτικά λόγια που έπρεπε να πη. Μά η έκφραση του προσώπου του ήταν μελαγχολική.

— Γιατί είσαι λυπημένος, Φρανσουά; τον ρώτησε γλυκά. Τώρα θα είμαστε κι' οι δύο μας ευτυχισμένοι.

— Σιγά-σιγά το δειλινό είχε αρχίσει να φατίζει το σαλόνι με τις ώρες του ανταύγειας. Χωρίστηκαν απ' το αγκάλιασμά τους. Η ώρα ήταν έσπτα.

— Θέλω να παντρευτούμε, του είπε η Μαριάννα.

— Εκείνος δεν απάντησε, μόνο σκέφτηκε: «Τώρα θα τη φιλήσω ακόμα μια φορά, μια τελευταία φορά κι' έπειτα θα φύγω μακριά, πρέπει να φύγω...»

— Πότε θα ξαναϊδωθούμε; τον ρώτησε η Μαριάννα.

— Φυσικά, θα ξαναϊδωθούμε, της είπε, καθώς τη φιλούσε.

Πήρε τη βαλίτσα του, που την είχε μεταφέρει απ' το σταθμό. Καθώς τη σήκωσε, η βαλίτσα άνοιξε — δεν ήταν καλά κλεισμένη — κι' έπεσαν τα πουκάμισα και οι κάλτσες κι' ένα πακέτο από παλιές εφημερίδες.

— Τι είν' αυτά, Φρανσουά; Πωλές εφημερίδες;

Αυτός θέλησε να την εμποδίσει να τις δει, μά εκείνη είχε αρχίσει κιόλας να διαβάζει. Η μοίρα έμπαινε ξανά ανάμεσά τους. Εκεί σε μιαν εφημερίδα από εδώ και είκοσι χρόνια, η Μαριάννα διάβασε στην τελευταία σελίδα, τη φοβερή είδηση: Κάποιος Σάρλ Φερριέ λίγο έλειπε να κόψει με το αυτοκίνητό του έναν άπροσπεκτο διαβάτη. Έξω φρενών κατέβηκε από το αυτοκίνητο και άρχισε να τον χτυπάει. Ο διαβάτης στο τέλος έσπρωξε με δύναμη τον Φερριέ, που έπεσε καταγής και χτυπώντας το κεφάλι του στο λιθόστρωτο έμεινε στον τόπο!...

Η εφημερίδα έγραφε παρακάτω πως ο άκοιτος δολοφόνος

τ'όχε σκάσει. Η Μαριάννα κύτταξε το Φρανσουά. «Έτρεμε κι' ήταν χλωμός σαν πεθαμένος.

— Έσύ είσαι αυτός ο άνθρωπος! φώναξε η Μαριάννα. Είσαι ένα τέρας, σε μίσησα σ' όλη μου τη ζωή και σύ...

— Έπεσε σε μία καρέκλα κλαίγοντας.

— Δεν φταίω, Μαριάννα, στο όρκίζομαι! Πλήρωσα το άτύχημα αυτό χρόνια τώρα με δακρύμας. Με χτύπησε κι' έπρεπε να έμεινά...

— Φύγε! φώναξε εκείνη, φύγε, έχεις ακόμα το θάρρος να κατηγορήσεις τον πατέρα μου!...

Ο Φρανσουά έφυγε με σκυμμένο κεφάλι. Η αλήθεια είχε φανη και η Μαριάννα καθόταν ακόμα μπρός στις στραπατσαρισμένες εφημερίδες. Τι τύχη αλήθεια! Έκατομμύρια άντρες στον κόσμο κι' αυτή είχε ερωτευθι το δολοφόνο του πατέρα της! Κι' έλαιγε ξανά για τον πατέρα της και για τον χαμένο ξωτά της. Ήταν μόνη πιά. Όχι, είχε έναν παιδικό φίλο, το Ζεράρ. Θυμόταν τώρα πόσο την είχε περιποιηθι μετά το θάνατο του πατέρα της. Ήταν πλούσιος και ιδιοκτήτης ενός περιφημου τσίρκου. Έτσι τη βοηθούσε και πάντα της πήγαινε διάφορα δώρα. Ο Ζεράρ ήταν ο μοναδικός της φίλος, που την αγαπούσε ειλικρινά, αδελφικά. Του τηλεφώνησε λοιπόν και της απάντησαν πως δεν ήταν εκεί, στο ξενοδοχείο του, και πως θα τον εύρισκε σίγουρα κατά τις όχτς το βράδυ, λίγο πριν ν' άρχισι η παράσταση.

Το βράδυ, όταν η Μαριάννα συναντήθηκε με τον Ζεράρ του είπε πως ήταν πολύ, μά πολύ δυστυχισμένη. Δεν τοδωσε ώστόσο περισσότερες εξηγήσεις. Κι' αυτός, όπως πάντα, την πήρε στην αγκαλιά του, την παρηγόρησε και τη φίλησε στο μέτωπο σαν αδελφός.

— Σ' ευχαριστώ, Ζεράρ, του είπε συγκινημένη, ως σήμερα είχα ξεχάσει πως ήταν κάποιος που με φρόντιζε σ' όλη μου τη ζωή.

— Άκουσε, Μαριάννα, είσαι πια γυναίκα. Πρέπει να σου το πώ, δέ μ' άρεσει να είμαι ήρωας εις βάρος των άλλων. Σίγουρα εκείνος θα θυμάσθι, γιατί μ' έβαλε να όρκιστώ πως δεν θ' άποκαλύψω το μυστικό του. Μά δεν είμαι ενά ο εύεργέτης σου... Ο εύεργέτης σου είν' άλλος, ένας που δουλεύει και ιδρώνει για τα λεφτά που σου στέλνει και που για να τα κερδίσει, κινδυνεύει κάθε βράδυ.

— Ένας άλλος; ρώτησε με περιέργεια η Μαριάννα.

— Θέλεις να τον γνωρίσεις; είπε ο Ζεράρ. Έλα μαζί μου. Προχώρησαν μαζί προς το τσίρκο. Ο Ζεράρ σήκωσε τη βελούδινη κουρτίνα απ' όπου έμπαιναν οι καλλιτέχνες στο στίβο.

— Άρχίζει το νούμερό του, είπε ο Ζεράρ, θα τον δούμε μετά. Είναι το πιο δύσκολο νούμερο: ξέρεις...

Πάνω, ψηλά, η Μαριάννα είδε κάποιον με κόκκινη στολή, που ήταν σ' ένα μικρό μονόβιλο.

— Και ποιά είναι το νούμερό του; ρώτησε η Μαριάννα.

— Το τριπλό πήδημα του θανάτου. Τώρα θα όχς. Δεν υπάρχουν από κάτω δίχτυα, κομμάτια προφύλαξης.

— Μά αυτό είναι τερατόδες! φώναξε η Μαριάννα.

Κάποια στιγμή ο προδολός έπεσε πάνω στον άνθρωπο με την κόκκινη στολή, κι' η Μαριάννα τον αναγνώρισε.

— Μά είναι ο Φρανσουά!... φώναξε.

— Τον ξέρεις; άπάσπρε ο Ζεράρ. Ξέρεις και την ιστορία του; — Ναι.

— Τότε θα πα καταλαβαίνεις όλα... Στην άρχή, ήθελε να παραδοθι στην αστυνομία. Έπειτα σκέφτηκε πως καλύτερα ήταν να σε βοηθήσει. Ήσουν μόνη και μάλιστα στις άρχες άρρωστη. Ο Φρανσουά ώστόσο δεν είχε λεφτά. Δεν ήθελε να κάνει τίποτ' άλλο παρά νούμερα στο τσίρκο. Τότε του ήρθε η ιδέα του τριπλού πηδήματος του θανάτου. Ήρθε και με βρήκε. Και τότε προσέλαθα...

Από ψηλά, ο Φρανσουά κύτταξε το πλήθος. Είχε το Ζεράρ κι' αναγνώρισε τη Μαριάννα. Τα τραμπούρα άρχισαν να χτυπούν ρυθμικά. Έξωφρα ο Φρανσουά πήδησε...

Άκούστηκε πρώτα η κραυγή της Μαριάννας και ύστερα το ούρλιασμα του κοινού, ένα ούρλιασμα τρόμου.

Κάτω στο στίβο βρισκόταν ένα σώμα με τα χέρια ανοιχτά... Πάνω απ' το πρόσωπο του Φρανσουά ήταν η Μαριάννα κι' ο Ζεράρ. Ο Φρανσουά την κύτταξε και ψιθύρισε:

— Δεν τόκανα επίτηδες. Δεν ήθελα να σκοτώσω τον πατέρα σου. Ήταν γραφτό από τη μοίρα...

— Τό βέρω, του είπε η Μαριάννα κλαίγοντας, τό βέρω πως δεν τόκανες επίτηδες. Μά γιατί δεν μου τό είχες εξομολογήθι, αγάπη μου;...

— Σ' ευχαριστώ, ψιθύρισε εκείνος.

— Σ' αγαπώ, φώναξε η Μαριάννα μέσα στα δάκρυά της, σ' αγαπώ, δέ θέλω να πεθάνεις...

Ήταν γλυκά τα λόγια της και τ' άκουγε σαν παρηγοριά, σαν βάλσαμο, τώρα που έχόταν ο θάνατος. Ένοιωσε τα χείλη της Μαριάννας πάνω στα δικά του. Έπειτα, δεν αισθανόταν τίποτα πιά. Δεν υπέφερε; ήταν σαν να πνιγαν άγγελoi γύρω του άραίες άρρες. Και η ψυχή του ήταν ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη...

ZAN PIBIEP

Ο Φρανσουά είχε το θάρρος να φιλήσει αυτά τα χείλη και να ξεχάσει τα πάντα, μέσα σ' ένα όνειρο...

Άνθρωποι

ΠΟΥ ΘΑΦΤΗΚΑΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΠΟΤΕ άλλοτε ή μεσαιωνική Αθήνα δεν είχε γνωρίσει ωραιότερο και πιό ανδρείο ιππότη από τον Αντώνιο Μαντόνα. Η μητέρα του, η πεντάμορφη Εύθαλία Δούκα, ήταν Έλληνίδα από παλιά Βυζαντινή οικογένεια, που είχε παντρευτεί το Φλωρεντινό τραπεζίτη Βαρθολομαίο Μαντόνα, πολλά χρόνια μεγαλύτερό της. Ωστόσο, παρ' όλη τη διαφορά της ηλικίας τους, το αντρόγυνο ζούσε αρμονικά μέσα στον ωραίο τους πύργο, που ήταν χτισμένος εκεί που βρίσκονται σήμερα οι Αέρηδες.

Η αλήθεια είναι πως όταν γεννήθηκε ο Αντώνιος, ο πατέρας του έλειπε στη Φλωρεντία. Όταν γύρισε στην Αθήνα, άκουσε να λέγονται πολλά εις βάρος της γυναίκας του, προπαντός από τον εξάδελφό του Κάρολο Φράππα, που με διάφορα ύποπτα προσπαθούσε να τονβάλει σε πειρασμό. Έκείνος όμως έκλεινε τ' αυτιά του και δεν πίστευε τίς διαδόσεις. Η πίστι του για την αφοσίωσή της Εύθαλίας δεν είχε κλονισθεί ως τότε από τίποτα. Ο τραπεζίτης Μαντόνα ήταν άνθρωπος εξαιρετικά πολιτισμένος. Και ο περιηγητής Μαρτόνι, που επισκέφθηκε την Αθήνα το 1395 τον γνώρισε και τόσο ένθουσιάστηκε

λέγοντας αυτά, ο Φράππα απομακρύνθηκε με το λόγο του, αφήνοντας εκπληκτους όσους τον άκουσαν. Όλοι τους είχαν καταλάβει καλά τι έννοιασε μ' εκείνα τα λόγια και περίμεναν τώρα να δουν τι θα κάνει ο Μαντόνα. Ένα λεπτό πέρασε έτσι. Και ξαφνικά τον είδαν να σπηρουνιάζει τ' αλογό του, να προλαβαίνει το μιστό του εξάδελφο και με το μαστίγιο που κρατούσε να του δίνει δύο άπανωτά χτυπήματα στο πρόσωπο. Ο Φράππα, που δεν το περίμενε αυτό από τον πάντα υποχωρητικό Μαντόνα, έμεινε με στόμα ανοιχτό. Συνήλθε όμως γρήγορα και τράβηξε το ξίφος του.

Και τότε μία πεισματώδης μονομαχία άρχισε ανάμεσα στους δύο άνδρες. Ο Μαντόνα, παρ' όλη την περασμένη ηλικία του, χειριζόταν θαυμάσια το ξίφος του που άστραφτε κάτω από τον ανοιξιάτικο ήλιο. Κανείς δεν μπόρεσε στη μέση για να τους χωρίσει. Την εποχή εκείνη τα ζητήματα τιμής λυνόντουσαν μόνο με το ξίφος.

Η μονομαχία κράτησε πάνω από μία ώρα. Τ' αλογα άφριζαν. Ο Κάρολος Φράππα είχε τραυματισθεί στον αριστερό του ώμο και το αίμα που έτρεχε, του λέρωνε την όμορφη κυνηγετική στολή. Αυτό όμως τον έκανε ακόμη πιο επιθετικό. Μά παρ' όλες τις προσπάθειές του ο Μαντόνα αντιστάτοταν θαυμάσια. Όσοι για μία στιγμή το αλόγο του τραπεζίτη γονάτισε κι' έπεσε, ρίχνοντας τον αναβάτη του μπρούμυτα στο χώμα. Τότε ακριβώς ο άλλος βρήκε την ευκαιρία και βύθισε το ξίφος του στην πλάτη του αντιπάλου του. Ο Βαρθολομαίος Μαντόνα ήταν νεκρός.

Αλλ' ο τρόπος με τον οποίο νικήθηκε θεωρήθηκε δολοφονία. Ο Φράππα πιάστηκε άμέσως από τους ίδιους τους φίλους του και παραδόθηκε στις αρχές, που τον κατέδικασαν σε μεγάλο χρηματικό πρόστιμο και σε τρία χρόνια εξορία.

Ο θάνατος του Μαντόνα έφερε σε άπελπisia την όμορφη Εύθαλία Δούκα. Σιγά-σιγά όμως άρχισε να παρηγοριέται καθώς έβλεπε να μεγαλώνει ο Αντώνιος. Ήταν πια

Ο Κάρολος Φράππα, πανωμένος από τον τρόπο του, πέταξε μακριά το ξίφος του και το έβαλε στα πόδια...

με τη γνώριμία του, ώστε τον χαρακτηρίζει ως τον ευγενικότερο ευπατρίδη της εποχής του.

Ήρθε όμως μία μέρα που ο Μαντόνα δεν μπόρεσε να κρατήσει περισσότερο τη στωική του αδιαφορία για τις διαδόσεις εις βάρος της γυναίκας του.

Ένα πρωί που γύριζε από κυνήγι, στην Πάρνηθα, τον πλησίασε ο Φράππα και του είπε ειρωνικά:

— Έμαθα, εξάδελφε, ότι η ευγενική σου δέσποινα ετοιμάζει και δεύτερο γιό... Μου το είπαν και δεν το πίστεψα. Είναι αλήθεια, λοιπόν;

— Ναι, είναι αλήθεια! αποκρίθηκε σοβαρός ο Μαντόνα, στον εξάδελφό του. Ποιος όμως είναι ο λόγος που σ' έκαμε να μην το πιστέψης;

— Επειδή τον τελευταίο καιρό δεν έλειψες διόλου από την Αθήνα...

δεκαοχτώ χρονών παλληκάρι και είχε διακριθεί ως τότε πολλές φορές στους ιππικούς αγώνες και στους αγώνες ξιφασκίας που γινόντουσαν, παρουσία όλων των ευγενών της εποχής. Όλες σχεδόν οι νεαρές πυργοδέσποινες του Δουκάτου των Αθηνών ήταν έρωτευμένες μαζί του. Μά ο Αντώνιος λάτρευε μονάχα μία: Την πεντάμορφη κόρη του νοτάριου Νικολάου Μακρή, την Κιάρα.

Η μόνη λύπη της μητέρας του ήταν που έβλεπε διαρ-

κώς μπροστά της τον Κάρολο Φράππα. Είχε γυρίσει από την εξορία του και είχε κατορθώσει ν' αναλάβει την κηδεμονία του Αντωνίου, ώστε να ενηλικιωθεί. Υπήρχε τότε ένας νόμος που υποχρέωνε τον πλησιέστερο συγγενή ν' αναλαμβάνει καθήκοντα κηδεμόνος, όταν ένα παιδί έμενε ορφανό από πατέρα, έστω κι' αν ζούσε η μητέρα του. Κι' ο Φράππα ήταν ο πιο στενός συγγενής του Βαρθολομαίου Μαντόνα. Μά τόσο η όμορφη Έλληνίδα, όσο κι' ο νεαρός ιππότης του έδειχναν μεγάλη περιφρόνηση.

Σε δύο μήνες θα είμαι ακριβώς δεκαοχτώ χρονών! του είπε μία μέρα ο Αντώνιος. Η μητέρα μου κι' εγώ δεν θα έχουμε πια ανάγκη των υπηρεσιών σας...

Ο Φράππα χλώμιασε και δεν απάντησε. Ένα θανάσιμο μίσος τον έκαιγε για τον νεαρό άνεψιό του που τον θεωρούσε εμπόδιο στα σχέδιά του. Να παντρευτεί δηλαδή την Εύθαλία για τη μεγάλη της περιουσία.

Ωστόσο, την παραμονή της ενηλικίωσης του Αντωνίου κι' ενώ στον πύργο ετοιμάζονταν μεγάλες γιορτές, το όμορφο παλληκάρι αδιαθέτησε ξαφνικά. Και σε λίγες ώρες πέθανε μέσα σε φριχτούς πόνους. Ο ανέλπιστος θάνατός του, βύθισε τη δυστυχισμένη μητέρα του σε καινούργια λύπη. Ο Κάρολος Φράππα προσπαθούσε να την παρηγορήσει κι' ήταν η πρώτη φορά που η Εύθαλία δεν τον έδιωξε από κοντά της.

Κάποτε με κατηγορήσεις στο Βαρθολομαίο ότι είχα φίλο, του είπε κι' ότι ο Αντώνιος και η μικρή μου κόρη, δεν ήταν παιδιά του. Κι' έπειτα τον σκότωσες άναυδα. Παρ' όλα αυτά σε συγχωρώ... Μόλις θα τελειώσω το πένθος μου, θα φύγουμε για τη Φλωρεντία...

Τρελλός από τη χαρά του ο Φράππα βγήκε από τον πύργο και τράβηξε ολόταχως για το νεκροταφείο, που βρισκόταν τότε έξω από την πόλη. Έφτασε εκεί, όταν πια τοποθετούσαν τον Αντώνιο μέσα στο μαρμάρινο μαιωλείο του. Το πλήθος έκλαιγε σιωπηλά. Η πένθιμη τελετή τελείωσε μ' ένα συγκινητικό λόγο του Φράππα.

Υστερα γύρισαν όλοι στα σπίτια τους, εκτός από την Κιάρα και τον πατέρα της. Ο Νικόλαος Μακρής είχε υποσχεθεί στην κόρη του να μείνουν λίγο ακόμη εκεί, για να μπορέσει να κλάψι με την ήσυχία το χαμό του αγαπημένου της. Αλλά δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν μέσα από το μαιωλείο ακούστηκαν κάτι παράξενα βογγητά. Πατέρας και κόρη κυττάχτηκαν έντρομοι. Την ίδια στιγμή, νόμισαν ότι άκουσαν κάποιον να καλή βοήθεια.

Ο Έλληνας νοτάριος, άνθρωπος τολμηρός και χωρίς προλήψεις, σαν να διασώθηκε ξαφνικά την τρομερή αλήθεια. Χωρίς να χάσει καιρό, κάλεσε άμέσως το φύλακα του νεκροταφείου και με τη βοήθειά του, άνοιξαν το μαρμάρινο τάφο. Και τότε μπροστά έκπληκτο μάτια τους, είδαν τον Αντώνιο Μαντόνα να στέκεται όρθιος στη μέση του μαιωλείου και να τους κυττάζει αμίλητος και ώχρος. Ήταν μία εξαιρετικά δραματική σκηνή, που μετεβλήθη ξαφνικά σε έκρηξη χαράς. Ο νεαρός ιππότης άπλωσε τα χέρια του στην έντρομη κοπέλλα.

— Μή φοβάσαι, Κιάρα! της είπε. Όπως βλέπεις, δεν είμαι νεκρός. Τώρα μόνο καταλαβαίνω τι έγινε. Ο θεός μου μου πρόσφερε ένα ποτό για να συμφιλιωθούμε. Ασφαλώς ήταν δηλητηριασμένο, γιατί άμέσως αισθάνθηκα φοβερούς πόνους στο στομάχι. Έπειτα έπεσα σε νάρκη που έμοιαζε με θάνατο... Με πέρασαν λοιπόν για πεθαμένο και μ' έθαψαν ζωντανό...

Από το σημείο αυτό ο περιηγητής Μαρτόνι σημειώνει καταπληκτικά πράγματα στο ημερολόγιό του. Λέει ότι ο Αντώνιος, έπειτα από συμβουλή του Μακρή, ντύθηκε καλόγερος και μπήκε κρυφά στον πύργο της μητέρας του. Η Εύθαλία Δούκα ήταν γονατισμένη μπροστά στην Παναγία και προσευχόταν. Όπως την είδε μόνη ο γιός της, έπεσε στα πόδια της. Η δυστυχισμένη μητέρα μόνο που δεν τρελλάθηκε από τη χαρά της. Την ίδια όμως στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο Κάρολος Φράππα. Βλέποντας την Εύθαλία στην άγκαλιά ενός καλόγερου και μη αναγνωρίζοντας τον άνεψιό του, τράβηξε το ξίφος του για να τους σκοτώσει και τους δύο.

— Ωστε αυτός είναι ο φίλος σου! της φώναξε έξαλλος. Τώρα θα τα πληρώσω όλα μαζί...

Κι' έπεσε πάνω τους. Αλλά με μία κίνηση, ο Αντώνιος Μαντόνα τράβηξε τη μαύρη κουκούλα που του σκέπαζε το πρόσωπο. Ο μισήτος θεός του νόμισε ότι έβλεπε ένα φάντασμα! Παγωμένος από τον τρόμο του, πέταξε μακριά το ξίφος του και το έβαλε στα πόδια. Την άλλη μέρα κάτι ψαράδες βρήκαν το πτώμα του κοντά σε μία έρμηκη ακτή του Φαλήρου. Είχε αυτοκτονήσει, πέφτοντας στη θάλασσα. Έτσι η εύτυχια ξαναγύρισε στον πύργο των Μαντόνα...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

1 Η περίφημη Ιταλίδα ηθοποιός Άννα Μανιάνι έφτασε στη Νέα Υόρκη, όπου και φωτογραφήθηκε με τον γνωστό θεατρικό συγγραφέα Τέννεσον Ουίλλιαμς. Η Μανιάνι ηγναινε στο Χόλλυγουντ για να γυρίσει το φιλμ «Στιγματισμένο Ρόδο» εμπνευσμένο από το ομώνυμο έργο του άνωτέρω συγγραφέως. Ηρωίδα του έργου είναι μία Ιταλίδα μετανάστρια, που θα υποδυθεί η Άννα Μανιάνι με παρτενέρ της τον Μάρκο Αντζαστερ.

2 Το πιθάρι του Διογένη ενέπνευσε σ' ένα Γερμανό μηχανικό το εικονιζόμενο «Βαγόνι-κατοικία». Έχει όπως βλέπετε το σχήμα μεγάλου βαρελιού, μήκους 7.50 μ., και πλάτους 2.70. Έχει δε χώρο για να καθήσουν 5 άτομα, μία μικρή κουζίνα και τουαλέτα με εγκατάσταση υγρούς. Το πρακτικό αυτό σπιτάκι, εκτός του ότι κοστίζει ετησία, είναι τόσο ελαφρό, ώστε ρυμουλκείται άνετα από ένα μικρό αυτοκίνητο. Κάτω: Το εσωτερικό του πρωτότυπου σπιτιού, που πωλείται από ένα εργοστάσιο του Λιμβούργου αντί 800 δολларίων.

3 Τρεις αδελφές, η Φύλλις, ηλικίας 23 χρονών, η Μίκυ 16 και η Ντόρις 18 (απ' τα άριστερά προς τα δεξιά) μόνο με την όμορφιά τους και δίχως ένα σεντ στην τσέπη, ξεκίνησαν μία μέρα, από διετίας, απ' το αμερικανικό χωριουδάκι τους για να κατακτήσουν τη Νέα Υόρκη. Οι τρεις αδελφές, κατάφεραν να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους, ακολουθώντας και οι τρεις την ίδια καριέρα. Μέσα σε δυο χρόνια, κατάφεραν να γίνουν τα πιο περιζήτητα ρατσμοντέλα της Νέας Υόρκης. Σήμερα δε οι μεγαλύτερες εταίρειες τηλεοράσεως, ζητούν να κλείσουν συμβόλαια μαζί τους.

4 Το τεράστιο αυτό οικοδόμημα είναι φτιαγμένο ολόκληρο από άσφαλι και μπετόν. Δεν έχει εξωτερικώς κανένα παράθυρο και βρίσκεται στα βόρεια της Ουάσιγκτων, όπου στεγάζει τα εργαστήρια, τις αίθουσες συζητήσεων και τους θαλάμους των ασθενών, του «Ίνστιτούτου Παθολογίας». Οι εσωτερικές πόρτες του είναι ατσάλινες και κλείνουν ερμητικά. Οι εξωτερικοί τοίχοι του έχουν ύψος 10 μέτρων, πλάτος 34.000 τόνων. Για την κατασκευή του κολοσσού αυτού ελήφθησαν όλα τα σχετικά τεχνικά μέτρα, γιατί σε περίπτωση πολέμου πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ως αντιαεροπορικό καταφύγιο.

Η νηδυνωτοδούδα

ΣΤΑ Κύθηρα, κοντά στον Άγιο Νικόλα, ύψωνόταν στα 1818 ένας βενετσιάνικος πύργος. Στον πύργο αυτόν καθόταν ο κόμης Σαντιάνο με τη γυναίκα του και τη κόρη τους Άγγελικά, ηλικίας δεκαεπτά χρόνων.

Γύρω απ' τον πύργο βρισκότουσαν άμπελώνες, βοσκοτόπια, νερόμυλοι κι έλαιώνες.

Η όμορφη και τα πνευματικά χαρίσματα της Άγγελίκας ήταν εξαιρετικά. Λάτρει με μάλιστα τη μουσική κι' αφιέρωνε σ' αυτήν τις περισσότερες ώρες της.

Ένα πρωινό του 1820, ο κόμης Σαντιάνο, δέχτηκε την επίσκεψη του βαρώνου σέρ Ουίλλιαμ Σέντον. Ήταν ο νέος διοικητής του νησιού, διωρισμένος απ' την αγγλική κυβέρνηση. Μετά τη συνομιλία τους λοιπόν, για τα ζητήματα του νησιού, κατέθηκαν στον κήπο.

Εκεί, σ' ένα κιάσκι, συζητούσε κάθε μέρα να πηγαίνει η Άγγελικά και, ξαπλωμένη σε μια κούνια, ν' ακούει τη φλογέρα ενός βοσκού, που το κοπάδι του έβγαζε πιά περά. Ο Σαντιάνο κι' Σέντον, περπατώντας, έφτασαν και στο μέρος που ήταν η Άγγελικά.

—Νά η κόρη μου! είπε στον Άγγελο χαμογώντας ο Σαντιάνο. Δεν μάς πηρε είδησι...

Κι' έπειτα, με δυνατή φωνή, —άκουσε:

—Άγγελικά, κοιμάσαι;

—Όχι, πατέρα, άκουνα τι φλογέρα και δεν σάς κατάλαβα, απάντησε η Άγγελικά.

Και γυρίζοντας έκανε μιάν υπόκλησι στον ξένο. Εκείνος ανταπέδωσε το χαιρετισμό της. Οι δυο άνδρες κάθισαν και μιά μαύρη σκιά τους έφερε καφέ.

Μιά ώρα αργότερα ο Σέντον έφυγε. Κι' ο Σαντιάνο τότε με γλυκό τρόπο μάλωσε την κόρη του, λέγοντάς της ότι δεν έπρεπε να ζή σαν άντριμι και να κάθεται ώρες ολόκληρες ν' ακούει μια παλιοφλογέρα.

Η Άγγελικά διαμαρτυρήθηκε:

—Πατέρα μου, μ' όλο το σεβασμό που σάς έχω, σάς λέω ότι η μουσική αυτή του άγνωστου βοσκού είναι για μένα μιά μεγάλη χαρά!

—Καλά; παιδί μου, της απάντησε ο Σαντιάνο καίθευοντας τα μαλλιά της.

Πέρασε ένας μήνας. Ο Άγγελος διοικητής, με διάφορες

προφάσεις επίσκεπτόταν κάθε τόσο την οικογένεια του Σαντιάνο. Άλλ' η Άγγελικά απόφευγε τον επίσκεπτη...

Ένα απόγευμα κατέβηκε ξανά στον κήπο κι' άκουσε το γλυκό σκοπό της μακρινής φλογέρας. Πόσο θάθελε να γνωρίσει τον άγνωστο, που έπαιζε τόσες όμορφες μελωδίες. Με τη σκέψη αυτή έκοψε δυο τριαντάφυλλα και πήγε κοντά στα κάγκελα του κήπου. Μα ξαφνιάστηκε. Εκείνος που έπαιζε τη φλογέρα προχωρούσε προς το μέρος της.

Στην αρχή, η νέα τρώμαζε. Έπειτα έσφιξε τα τριαντάφυλλα στο στήθος της και περίμενε με αγωνία. Ο σκοπός της φλογέρας έπαψε κι' η Άγγελικά είδε τότε να στέκεται μπροστά της ένας όμορφος νέος με ρούχα βοσκού, κρατώντας στο χέρι μιά φλογέρα.

—Μη φοβάσαι, όμορφη κοπέλλα, της είπε πρώτος εκείνος. Είμαι ένα βοσκόπουλο του λόγγου. Δεν έχω κακό σκοπό. Άν θέλεις, θά ξαναρχίσω το τραγούδι μου.

Κι' ο βοσκός άκούμπησε πάλι στα χείλη τη μαγευτική φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες.

—Οτάνει για σήμερα, του είπε σε λίγο η Άγγελικά. Νά, πάρε αυτά τα λουλούδια... Είναι για σένα...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Ο βοσκός άκούμπησε πάλι τα χείλη του στη φλογέρα κι' ο άέρας γέμισε από γλυκές μελωδίες...

Και, δίνοντάς του τα τριαντάφυλλα, έφυγε τρέχοντας για τον πύργο.

Το ίδιο βράδυ ο Σαντιάνο έλαβε ένα γράμμα από το διοικητή που του ζητούσε την κόρη του. «Είμαι τρελλά έρωτευμένος μαζί της...» του έγραφε.

Οι γονείς της Άγγελίκας έπεσαν σε βαθεία σκέψη. Ήξεραν ότι η κόρη τους αντιπαθούσε το βαρώνο Σέντον. Ήστος ο ή μητέρα της πήρε την απόφαση να της μιλήσει. Η Άγγελικά όμως της απάντησε με θάρρος:

—Μητέρα μου, να με συγχωρήσεις που θά σέ λυπηώ, αλλά δεν μπορώ να γίνω γυναίκα του! Η καρδιά μου ανήκει σε άλλον. Συχώρα με, μητέρα μου, αν έσφαλα. Άγαπώ και ξέρω ότι ο άνθρωπος που αγαπώ δεν είναι της σειράς μου.

—Μα ποιός είν' αυτός; άπόρησε εκείνη.

—Ένας που μου δίνει ώρες ολόκληρες ψυχικής ευνυχίας... Είναι ένας βοσκός. Με μάγεψε η φλογέρα του!

Η θεία τώρα του πατέρα της Άγγελίκας ήταν δύσκολη. Έπρεπε ν' απαντήσει στο βαρώνο. Στο τέλος, του απάντησε αρνητικά.

Σε δυο μέρες ο Σαντιάνο έλαβε ένα απειλητικό γράμμα του Σέντον. Κι' αναγκάστηκε να μαζέψει πενήντα γενναίους Κυθρήσιους έτοιμους να πεθάνουν γι' αυτόν, για να φυλάξουν τον πύργο του. Κι' οι μέρες περνούσαν...

Ένα πρωί η Άγγελικά κατέβηκε πάλι στον κήπο κι' έφτασε στα κάγκελα. Η φλογέρα άκουγόταν από μακριά... Ξαφνικά δυο δυνατά χέρια την άρπαξαν.

—Μη φωνάξετε γιατί είστε χαμένοι! της είπαν τρεις άντρες με στολή. Εκτελούμε διαταγή του διοικητή, που θέλει να σάς κάνει γυναίκα του!...

Κι' αφού τη φέμισαν, την έβαλαν πάνω σ' ένα άλογο κι' έφυγαν. Η Άγγελικά είχε λιποθυμήσει...

Οι ύπηρετες του πύργου πήγαν σε λίγο να τη ζητήσουν στον κήπο. Μα η Άγγελικά δεν φαινόταν πουθενά. Όλοι τότε άναστατώνθηκαν! Τρεις ομάδες, από πέντε άνδρες, βγήκαν γρήγορα για να ψάξουν. Μα ως το μεσημέρι δεν είχε φτάσει καμιά είδησι.

Έπειτα όμως ένας βοσκός παρουσιάστηκε στον πύργο και ζήτησε να μιλήσει στο Σαντιάνο. Μπαίνοντας ο ψηλόκορμος και ξανθός νέος καίρεται τον κόμπα και είπε:

—Ευγενέστατε άρχοντα, όρκίζομαι στην ψυχή του πατέρα μου, ότι η κόρη σου, πριν νυχτώσει θά είναι εδώ! Να μη με λένε θάωρο, αν δεν μου το πληρώσει άκριβία αυτό ο διοικητής που έκλεψε την κοπέλλα!

—Τι σε παρακίνησε, καλό μου παιδί, να θυσιάσεις τη ζωή σου για την κόρη μου; τον ρώτησε η μητέρα της Άγγελίκας.

—Την αγαπώ! απάντησε άμέσως εκείνος. Δεν θ' αφήσω να πάρη ένας ξένος το καλύτερο λουλούδι του νησιού μας! Είμαι βοσκός, το ξέρω, αλλά κανείς δεν θα μ' έμποδίσουν να θυσιάσω για χάρη της. Καλήν άντάμωσι το βράδυ, άρχοντες!...

Πέρασε αρκετή ώρα μα κανείς δεν είχε φανή ακόμα. Ξαφνικά από τις επάλξεις του πύργου άκούστηκαν φωνές:

—Ο θάωρος! Έρχεται ο θάωρος! Ο βοσκός, στάζοντας αίμα, με το κεφάλι πληγωμένο μπήκε μέσα στο πύργο λαχανιασμένος.

—Τους βρήκα! φώναξε. Είναι στα μισά του δρόμου. Χτυπήθηκαν μαζί τους. Πλήγωσα τρεις κι' έναν τον σκότωσα. Μα είναι πολλοί! Δώστε μου πέντε ανθρώπους και πριν φέξη η κόρη σας θά βρίσκεται εδώ ή εγώ στον άλλο κόσμο!

Πέντε δυνατοί νησιώτες άκολούθησαν άμέσως ο θάωρος. Η νύχτα κατόπιν για τους γονείς της Άγγελίκας φάνηκε ολόκληρος αιώνας. Δεν είχε όμως καλά ημερώσει κι' η κόρη βρισκόταν λιπόθυμη στην αγκαλιά της μητέρας της, ενώ ο σωτήρας της κοιμόντανε στη σάλα με τον Σαντιάνο. Τι είχαν; Δεν έγινε ποτέ γνωστό. Ο πύργος ωστόσο άκυρώθηκε γρήγορα. Άλλ' ο Σαντιάνο έπρεπε να εξασφαλίσει την κόρη του. Σε ποιάν έπρεπε να την εμπιστευθεί; Ο τολμηρός βοσκός βρέθηκε πρόθυμος πάλι να τον βοηθήσει. Νοτιοανατολικά του νησιού είχε ένα κτήμα ο Σαντιάνο. Εκεί ο θάωρος κι' η Άγγελικά θάβρισκαν καταφύγιο φρουρούμενο από δώδεκα άρματωμένους. Άσπες από δεκαπέντε μέρες ο πύργος πολιορκήθηκε από τη στεριά και τη θάλασσα. Οι Άγγελοι όρμησαν με λύσσα μα οι νησιώτες τους απέκρουσαν επί δέκα μερώνυχτα... Μα σε μιά τελευταία έφοδο των Άγγλων ο Σαντιάνο σκότωθηκε κι' ο πύργος κυριεύθηκε. Οι Άγγελοι του κάκου έψαξαν για την όμορφη Άγγελικά. Δεν τη βρήκαν πουθενά!...

Στ' Αντικύθηρα ύψωνεται στη μέση τους ένα βουνό όλο γκρεμούς. Έχει ύψος 900 μέτρα. Ο θρύλος λέει ότι το βουνό αυτό ήταν το δούλο του αγαπημένου ζευγαριού, που το κυνηγούσε ο βαρώνος Σέντον. Μιά σπλιάγκρα έκρυβε της όμορφης Άγγελίκας και του λειδεντόκορμου θάωρου. Κι' εκεί έζησαν ευτυχισμένοι.

Π. ΜΑΡΤΕΛ

Η ΠΑΡΕΓΚΕΦΑΛΙΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο σημαντικός ρόλος της στις κινήσεις μας

ΠΗΓΑΙΝΟΝΤΑΣ στο χασάπη σας, θά μπορούσατε να δείτε ότι, στο κατώτερο μέρος του έγκεφάλου ενός άρνιου ή ενός βωδιού, βρίσκεται μιά μικρή μάζα, που, αντί για τις γνωστές έλικες του κεντρικού οργάνου της νοήσεως, φαίνεται σαν να είναι κομμένη σε φέτες. Αυτή η μάζα είναι η παρεγκεφαλίς, που αποτελεί ένα βοηθητικό όργανο του έγκεφάλου και που βρίσκεται σ' όλα τα θηλαστικά, όπως και στον άνθρωπο.

Η παρεγκεφαλίς του ανθρώπου μοιάζει πολύ μ' εκείνη του βωδιού και του προβάτου. Βρίσκεται στο άπίσθιο κατώτατο άκρο του κρανίου, ακριβώς πάνω από τον τράχηλο. Όταν την βλέπουμε απ' έξω, διακρίνουμε τρία μέρη: ένα κεντρικό τμήμα και δύο πλαγίους λοβούς, που καλούνται «παρεγκεφαλικά ήμισφαίρια».

Αν κάμουμε μιά εγκάρσια τομή στην παρεγκεφαλίδα, θά δούμε ότι η συστάσι της είναι όπως και του έγκεφάλου. Αποτελείται από μιά φαία ουσία που βρίσκεται στην επιφάνειά της κι' από μιά λευκή που βρίσκεται στο έσωτερικό. Αυτή η λευκή ουσία διακλαδίζεται όπως ένα δένδρο και γι' αυτό η παρεγκεφαλίς καλείται και «δένδρον της ζωής».

Η λευκή ουσία της παρεγκεφαλίδος, συνδέεται με εκείνην του έγκεφάλου. Από το ένα μέρος έφάπτεται στον προμήκη μυελό, από το άλλο μέρος έφάπτεται με τα στρώματα του έγκεφάλου, που καλούνται όπτικα, γιατί είναι έδρα της όρασσεως.

Απέδιδαν άλλοτε στην παρεγκεφαλίδα ένα σημαντικό ρόλο στη συνειδητή ζωή του ανθρώπου. Άλλ' οι νεώτερες έρευνες απέδειξαν ότι αυτή η αντίληψη ήταν σφαλερή. Η παρεγκεφαλίς εφορεύει μόνον στις αυτόματες κινήσεις μας. Τις συγχρονίζει και εξασφαλίζει την ίσορροπία του σώματός μας.

Γι' αυτό, όταν αποκοιμίζουμε έναν άνθρωπο με χλωροφόρμιο, ο έγκεφάλος του άναίσθηται, όχι όμως και η παρεγκεφαλίς (το χλωροφόρμιο αφήνει ανέπαφες τις λειτουργίες της).

Έτσι, ένα άτομο που έχει ύποβληθί σε άναίσθησία με χλωροφόρμιο μπορεί να μιλάει, να βγάξει κραυγές, να κάνει διάφορες κινήσεις. Άλλ' αυτές οι φωνές και οι κινήσεις δεν είναι εκούσιες. Γιατί το χλωροφόρμιο ναρκώνει τη συνείδηση.

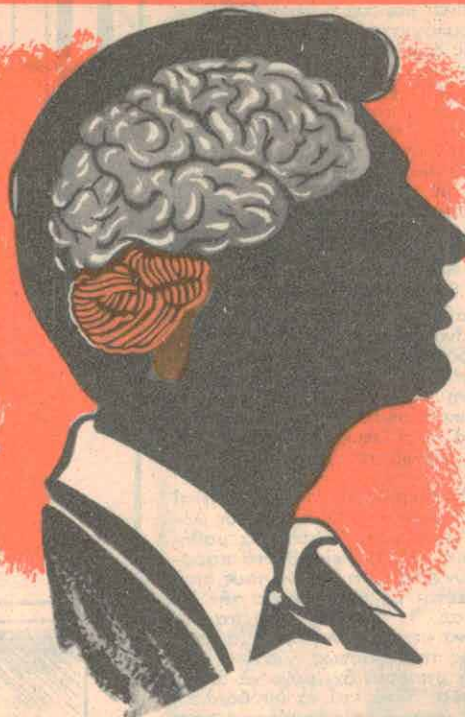
Μπορούμε να ζήσουμε χωρίς παρεγκεφαλίδα;

Αν αφαιρέσουμε τελείως την παρεγκεφαλίδα από έναν πίθηκο, ένα σκύλο ή ένα γάτο, το ζώον δεν πεθαίνει, αλλά για μιά περίοδο 3 — 4 εβδομάδων είναι άνικανο να κάμει και την παραμικρή κίνηση. Έπειτα, σιγά-σιγά, αρχίζει να περπατάει. Άλλά το βάδισμά του είναι άδέξιο. Από τις κινήσεις του λείπει ο συγχρονισμός. Αυτή η άναπηρία παραμένει μόνιμη. Ποτέ πιά το ζώον δεν θά ξαναβρεί το κανονικό βάδισμά του.

Άλλά και οι εκούσιες κινήσεις του ζώου δεν είναι κανονικές. Μόλις θελήσει να κινηθεί, αρχίζει να τρέμει και με μεγάλη δυσκολία καταρθώνει να κάμει την κίνηση που έχει αποφασίσει.

Σοβαρή διαταραχή παρουσιάζει και το αίσθημα της ίσορροπίας. Το ζώον καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες για να την διατηρήσει. Μ' όλες τις προσπάθειές του όμως δεν το καταρθώνει και στην άμνηχανία του καταντάει στο τέλος να την χάσει όλοτετα.

Πραγματικά, χωρίς την παρεγκεφαλίδα το ζώον είναι

Η παρεγκεφαλίς βρίσκεται στο κατώτερο άπίσθιο μέρος του έγκεφάλου, ακριβώς πάνω από τον τράχηλο.

άνικανο να διατηρήσει την ίσορροπία του. Γνωρίζουμε σήμερα ότι το κεντρικό τμήμα της παρεγκεφαλίδος κανονίζει την ίσορροπία μας, ο έμπρόσθιος λοβός τις διάφορες στάσεις του σώματος και ο άπίσθιος συγχρονίζει τις εκούσιες κινήσεις.

Έτσι, βλέποντας τις διαταραχές που παρουσιάζει ο άσθενής, είναι εύκολο να καταλάβουμε ποιά είναι το πάσχον τμήμα της παρεγκεφαλίδος.

Όταν π. χ. ένα άτομο παρουσιάζει διαταραχές της ίσορροπίας, όταν, δηλαδή, πέφτει εύκολα, όταν βαδίζει ταλαντευόμενο πότε προς τα δεξιά και πότε προς τα άριστερά, όταν δεν μπορεί να μείνη σε μιά άρισμένη στάση, είναι πιθανόν ότι η βλάβη βρίσκεται στο κεντρικό τμήμα της παρεγκεφαλίδος.

Όταν αντίθετα τεντώνει το κεφάλι του και το σώμα του πρὸς τα πίσω, είναι πιθανόν τότε ότι η βλάβη βρίσκεται στον έμπρόσθιο λοβό της παρεγκεφαλίδος.

Αν, τέλος, η βλάβη βρίσκεται στο άπίσθιο λοβό της παρεγκεφαλίδος, παρατηρούμε ότι οι εκούσιες κινήσεις του ανθρώπου αυτού είναι άκανόνιστες και

Η τηλεφωνική συσκευή είναι μέσα στον τοίχο και η νοικοκυρά δεν έχει ανάγκη να αφήσει κάτω τα πακέτα της για να κάνει το τηλεφώνημα.

ΝΕΕΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΕΣ

ηλεφωνικές συσκευές

Το «τηλέφωνο χωρίς χέρια» και η «αυτόματη γραμματέας»

Οι Άμερικανοί μηχανικοί έχουν βάλει να γεμίσουν τον κόσμο με κάθε λογής μηχανήματα, που θα κάνουν την τηλεφωνική επικοινωνία πιο εύκολη και πιο ξεκούραστη. Έτσι, κάθε τόσο, λανσάρουν και από μια νέα τηλεφωνική συσκευή ή αναγγέλλουν μια νέα τελειοποίησή των παλιών συσκευών.

Ήδη, στις Ηνωμένες Πολιτείες έκανε την εμφάνισή της μια καινούργια τηλεφωνική συσκευή που δεν έχει το συνηθισμένο ακουστικό με το μικρόφωνο και που ο κάτοχός της μπορεί να την χειρίζεται χωρίς τη βοήθεια των χεριών του.

Η συσκευή αυτή μοιάζει με τα συνηθισμένα τηλέφωνα, όσο μοιάζουν και τα αεριωθούμενα με το πρώτο αεροπλάνο που έφτιαξαν οι αδελφοί Ράιτ. Αποτελείται από το κουτί της συσκευής πάνω στο οποίο είναι τοποθετημένο το μικρόφωνο και το μεγάφωνο. Όλη η συσκευή είναι τοποθετημένη στον τοίχο.

Οι Άμερικανοί έδειξαν ένθουσιασμό γι' αυτή τη συσκευή, που πρόκειται σύντομα να αντικαταστήσει τις παλιές.

Πολλές εταιρείες και επιχειρήσεις έχουν εφοδιασθεί μέχρι σήμερα με παρόμοιες συσκευές, που για την ώρα, βέβαια, είναι πολύ ακριβές, αλλά πολύ γρήγορα θα είναι προστιτές σε όλους.

Εκτός από το «τηλέφωνο χωρίς χέρια» όπως το ονόμασαν, η αμερικανική εταιρεία τηλεφώνων δοκιμάζει συνεχώς νέες συσκευές και καινούργια εξαρτήματα. Από τις πιο ενδιαφέρουσες τελειοποιήσεις στον τομέα αυτό, είναι ένα μηχανήμα που έχει την ικανότητα να «καταλαβαίνει» όλους τους αριθμούς, από το μηδέν ως το εννέα! Με μια κατάλληλη τοποθέτησή του στην τηλεφωνική συσκευή, πρόκειται να αντικαταστήσει τον δίσκο με τους αριθμούς που έχουν σήμερα όλα τα τηλέφωνα. Έτσι, όταν θα θέλετε να ζητήσετε έναν αριθμό, δεν θα έχετε πέρασ τον πηχτή στο ειδικό μικρόφωνο της συσκευής. Αυτό θα κάνει μόνο του όλες τις μηχανικές κινήσεις που χρειάζονται για να γίνει η σύνδεση.

Μια άλλη τελειοποίηση είναι και το τηλέφωνο που μπορεί να το μεταχειρισθεί κανείς στα σκοτεινά. Μ' έναν απλό μηχανισμό, ανάβει ένα μι-

κρό φως μπροστά στο δίσκο με τους αριθμούς, από τη στιγμή που θα σηκωθεί το ακουστικό, ως την ώρα που θα ακουμπήσει και πάλι στην συσκευή.

Δεν είναι μακριά η μέρα άλλωστε, όπως τουλάχιστον βεβαιώνουν οι ειδικοί της αμερικανικής εταιρείας τηλεφώνων, που θα εφαρμοσθεί και το σύστημα του «τελεδίζοντος», μια συσκευή δηλαδή που εκτός από τις άλλες ευκολίες, θα έχει και μια όθνη, πάνω στην οποία ο κάτοχός της θα μπορεί να βλέπει το πρόσωπο του ανθρώπου, με τον οποίον θα συνομιλή. Εκτός από τα άλλα προσόντα της, η συσκευή αυτή θα δώσει τέλος στις τόσο συνηθισμένες και ενοχλητικές τηλεφωνικές φάρσες, μια και οι φάρσες δεν θα μπορούν να κρύβονται!...

Ενδιαφέρον και επαναστατικό επίσης, είναι το σύστημα της τηλεφωνικής διδασκαλίας, που σκοπεύουν να εφαρμόσουν οι Άμερικανοί, μετά την εφαρμογή της τηλεόρασης για εκπαιδευτικούς σκοπούς, που γίνεται από καιρό στην Αμερική και για την οποία γράψαμε σε προηγούμενο τεύχος μας.

Με το σύστημα αυτό, οι μαθητές που δεν μπορούν για διάφορους λόγους να παρακολουθήσουν τα μαθήματά τους στο σχολείο, θα τα παρακολουθούν από το τηλέφωνό τους, που θα συνδέεται με την αίθουσα της διδασκαλίας. Η μέθοδος αυτή παρουσιάζει ένα μεγάλο πλεονέκτημα απέναντι της τηλεόρασης, γιατί οι μαθητές θα μπορούν όχι μόνο να ακούν το μάθημα, αλλά και να υποβάλουν την ίδια στιγμή τις ερωτήσεις τους στους καθηγητές τους.

Από καιρό άλλωστε υπάρχει μια συσκευή που μπορεί να παίρνει τις παραγγελίες εκείνων που καλούν, όταν ο κάτοχός της λείπει από το σπίτι ή το γραφείο του. Μπορεί επίσης να δίνει παραγγελίες σε κείνους που καλούν.

Τώρα τελευταία, μάλιστα, χάρις στην ακούραστη επινοητικότητα τους, οι Άμερικανοί τεχνικοί ανήγγειλαν ότι πολύ γρήγορα θα θέσουν σε κυκλοφορία την «αυτόματη γραμματέα». Συγκεκριμένα πρόκειται για μια συσκευή, που μπορεί να καταγράψει όλες τηλεφωνικές παραγγελίες πάρη στο διάστημα που ο κάτοχός της θα λείπει και να του τις μεταδώσει ύστερα ακριβώς. Μπορεί επίσης να μεταδίδει οδηγίες του επροϊσταμένου της σε κείνους που τηλεφωνούν, στο διάστημα που εκείνος λείπει.

Ο κύριος Κ... Σ'εν είναι εδώ αυτή τη στιγμή, θα απαντά η «αυτόματη γραμματέας». Αν θέλετε να του αφήσετε καμιά παραγγελία, είμαι έτοιμη να την γράψω και να του την δώσω...

Το γράψιμο θα γίνεται σ' ένα μηχανήμα ηχολήψιας και ο κάτοχός του θα μπορεί να βάζει μπρος το μηχανήμα και να ακούει τις παραγγελίες, όταν επιστρέφει.

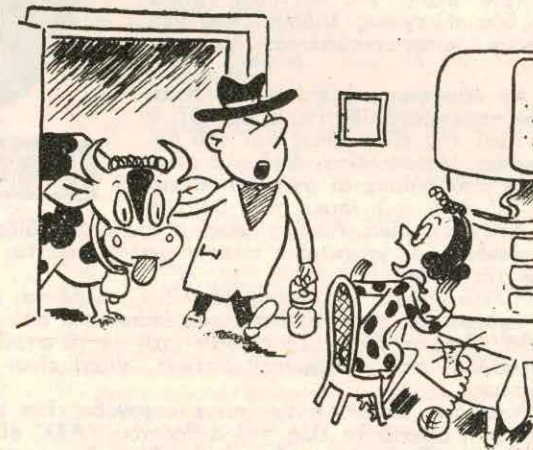
Μόλις τώρα τελευταία έγινε γνωστό ότι υπάρχει μια συσκευή που μεταφράζει μόνο της οποιοδήποτε δυσκολό επιστημονικό κείμενο της δώσουν από μια γλώσσα σε άλλη.

Προς το παρόν, η συσκευή αυτή είναι πανάκριβη και δεν είναι εύκολο να αγοράσεται. Αλλά η αμερικανική εταιρεία τηλεφώνων πρόκειται να θέσει σε κυκλοφορία πολύ γρήγορα μια άλλη συσκευή που θα μεταφράζει αμέσως οποιοδήποτε κείμενο από μια γλώσσα σε μίαν άλλη, και που θα είναι προστιθή σε όλους.

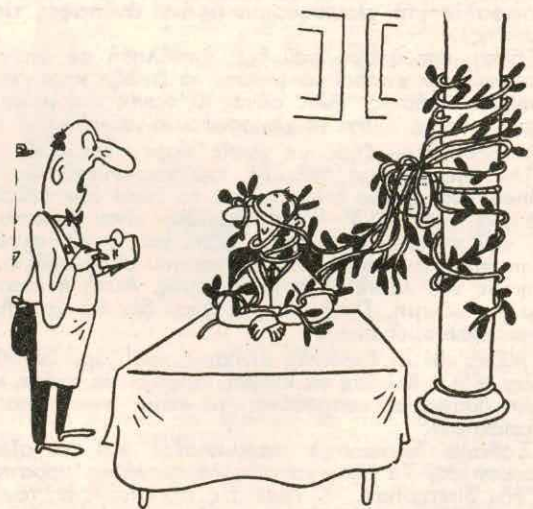
Ακόμη πιο περίεργη και καταπληκτική θα είναι μια υπολογιστική μηχανή, που θα μπορεί να βρίσκει και να φτιάχνει σχέδια για διάφορα μηχανήματα, όταν της λένε τι είδους δουλειά πρέπει να κάνει το μηχανήμα αυτό!...

Ο αισιόδοξος...

— Έπειδή έχασα, γυναίκα, πόσο γάλα μου είπες να πάρω, σου έφερα την αγελάδα για να πάρης όσο θέλεις!...

— Περιμένετε πολλή ώρα, κύριε;...

Μιά μακάβρια κι' ανατριχιστική σκηνοθεσία

ΤΑ δικαστικά χρονικά δεν αναφέρονται ποτέ αποτρόπαιο έγκλημα από εκείνο που είναι γνωστό ως «μυστήριο του κόκκινου αυτοκινήτου».

Αυτό το «μυστήριο», που λίγο έλειψε να γελοιοποιηθεί την αστυνομία, άρχισε τη νύχτα της 31 Μαΐου 1921.

Τη νύχτα αυτή, λίγο έπειτα από τις έντεκα, δυο φοιτητές που περπατούσαν στο δρόμο του Ρόζεμπουργκ, της πολιτείας Όρεγκόν (Ηνωμένες Πολιτείες), γυρίζοντας στα σπίτια τους, άκουσαν έναν τρομακτικό κρότο και ταυτόχρονα είδαν δυνατές λάμψεις που έβγαιναν από το βάθος μιας μικρής χαράδρας, που βρισκόταν πλάι στο δρόμο. Κατάλαβαν αμέσως ότι κάποιο αυτοκίνητο καιγόταν μέσα σ' αυτή τη χαράδρα.

Ένα καμiónι περνούσε εκείνη την ώρα από το δρόμο. Οι δυο φοιτητές ανέβηκαν σ' αυτό κι' έτρεξαν να ειδοποιήσουν τις αρχές. Αλλά ήταν αδύνατο πια να γίνει τίποτα για τον επιβάτη ή τους επιβάτες του αυτοκινήτου. Το αυτοκίνητο καίγονταν πάντα κι' οι αστυνομικοί δεν μπορούσαν να το πλησιάσουν.

Η φωτιά, αφού κατέφαγε τα πάντα, έσβυσε, στο τέλος, μόνη της.

Οι αστυνομικοί είδαν τότε ότι επρόκειτο για το κόκκινο αυτοκίνητο του γιατρού Ρίτσαρντ Μπρόνφλιντ, που δλοί το ήξεραν στο Ρόζεμπουργκ. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα άπανθρακαμένο αέρεο πτώμα. Ήταν προφανές ότι η έκρηξη είχε αποκεφάλισε τον οδηγό του αυτοκινήτου, που δεν μπορούσε να ήταν άλλος από τον ιδιοκτήτη του.

Αλλά η εξέταση του πτώματος και των υπολειμμάτων του αυτοκινήτου έκαμε τους αστυνομικούς να καταλάβουν ότι δεν επρόκειτο για ένα από τα συνηθισμένα αυτοκινητικά δυστυχήματα.

Πρώτα-πρώτα, το πτώμα είχε δύο όπες από σφαίρες περιστράφου στη ράχη. Οι πραγματογνώμονες, έξ' άλλου, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η έκρηξη δεν είχε γίνει ούτε στον κινητήρα, ούτε στο ρεζερβουάρ της βενζίνης. Άλλη έπρεπε να ήταν η αιτία της.

Ψάχνοντας ανάμεσα στα υπολείμματα του αυτοκινήτου, οι αστυνομικοί ανέκάλυψαν δυο κάλυκες από καψύλια δυναμίτιδος. Αλλά η ανακάλυψη τους επέτρεψε ν' αναπαυστήσουν το έγκλημα. Και να ποιο ήταν το συμπέρασμά τους:

Ο δολοφόνος είχε σκοτώσει πρώτα το γιατρό Μπρόνφλιντ, φευτώντάς του δυο σφαίρες στη ράχη. Σκηνοθέτησε κατόπιν μια δόνηση πτώσι του αυτοκινήτου μέσα στη χαράδρα που περνούσε πλάι στο δρόμο. Δεν ήταν αρκετό, όμως, να πέσει το αυτοκίνητο μέσα στη χαράδρα. Έπρεπε επίσης να πάρει φωτιά. Και δεν ήταν βέβαιο ότι η πτώσις θα προκαλούσε έκρηξη του κινητήρα ή του ρεζερβουάρ της βενζίνης. Έκαμε, λοιπόν, το έξης: Έχωσε μέσα στο στομάχι του θύματος του δυο κομμάτια δυναμίτιδος και συνέδεσε τα καψύλια τους με μια θραυλίδα στην οποία έβαλε φωτιά. Έπειτα έθεσε σε κίνηση το αυτοκίνητο, κατευθύνοντάς το προς τη χαράδρα. Όταν το αυτοκίνητο έφτασε κάτω ή και πρωτίτερα, εξερράγησαν τα καψύλια και, αποκεφάλισαν το πτώμα, σε τρόπο που ήταν αδύνατον πια ν' αναγνωρισθεί. Έπειτα η φωτιά μεταδόθηκε και στο αυτοκίνητο.

Αλλά ποιος ήταν ο δολοφόνος;

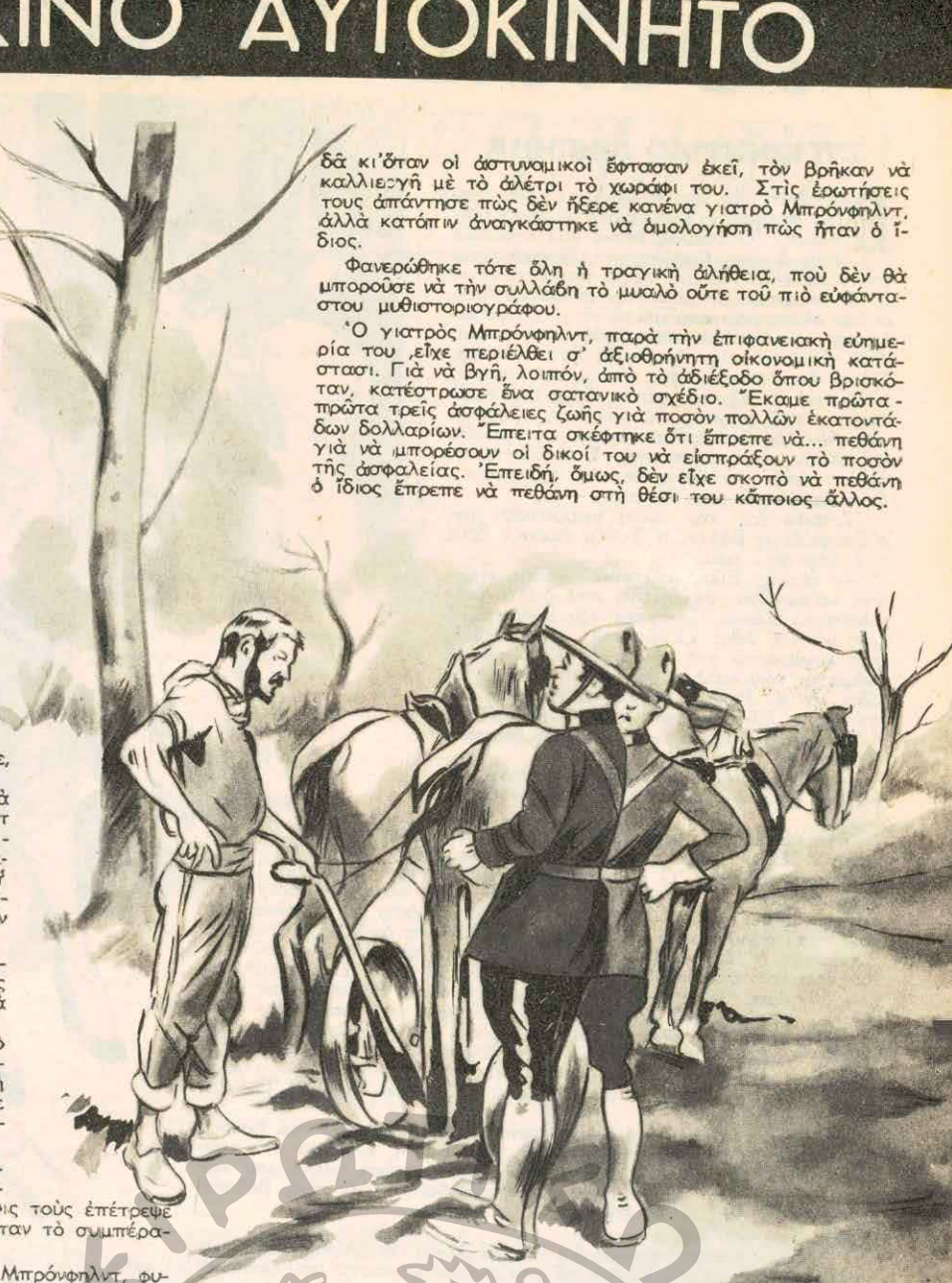
Οι αστυνομικοί, έπειτα από πολλές έρευνες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ήταν κάποιος Ντένις Ράσελ, που έβιμε κοντά στον τόπο όπου έγινε το δυστύχημα και που είχε εξαφανισθεί από το βράδυ του εγκλήματος.

Αυτός ο Ράσελ ήταν ένας άνθρωπος φιλόνομος, που τα έβαζε μ' όλους και που δεν συμπαθούσε το γιατρό Μπρόνφλιντ. Τίποτα δεν απέκλειε, λοιπόν, να τον είχε σκοτώσει για να ικανοποιήσει κάποια ταπεινή εκδίκηση.

Η κυρία Μπρόνφλιντ αναγνώρισε χωρίς δυσκολία το πτώμα του συζύγου της στα άπανθρακαμένα υπολείμματα που της παρουσίασαν. Αλλά από τ' άλλο μέρος —και αυτό ήταν το αξιοσημείωτο— η αδελφή κι' ο αδελφός του Ράσελ αναγνώρισαν σ' αυτά τα υπολείμματα τον... αδελφό τους, δηλαδή τον υποτιθέμενο δολοφόνο του γιατρού Μπρόνφλιντ.

Οι αστυνομικοί δεν επηρεάστηκαν, ωστόσο, από τις καταθέσεις τους κι' εξακολούθησαν ν' αναζητούν τον Ντένις Ράσελ.

Αλλά αντί γι' αυτόν, ανακάλυψαν έπειτα από μερικούς μήνες, χωρίς σε μια τυχαία συμπύλη, τον... γιατρό Μπρόνφλιντ. Είχε αγοράσει ένα μικρό ράντσο κοντά στα σύνορα του Κανα-

δά κι' όταν οι αστυνομικοί έφτασαν εκεί, τον βρήκαν να καλλιεργεί με το αλέτρι το χωράφι του. Στις ερωτήσεις τους απάντησε πως δεν ήξερε κανένα γιατρό Μπρόνφλιντ, αλλά κατόπιν αναγκάστηκε να ομολογήσει πως ήταν ο ίδιος.

Φανερώθηκε τότε όλη η τραγική αλήθεια, που δεν θα μπορούσε να την συλλάβει το μυαλό ούτε του πιο εύφάνταστου μυθιστοριογράφου.

Ο γιατρός Μπρόνφλιντ, παρό την επιφανειακή ευημερία του, είχε περιέλθει σ' αξιοθρόνητη οικονομική κατάσταση. Για να βγεί, λοιπόν, από το αδιέξοδο όπου βρισκόταν, κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο. Έκαμε πρώτα-πρώτα τρεις ασφάλειες ζωής για ποσόν πολλών εκατοντάδων δολλαρίων. Έπειτα σκέφτηκε ότι έπρεπε να... πεθάνει για να μπορέσουν οι δικοί του να εισπράξουν το ποσόν της ασφάλειας. Έπειδή, όμως, δεν είχε σκοπό να πεθάνει ο ίδιος έπρεπε να πεθάνει στη θέση του κάποιος άλλος.

Στις ερωτήσεις των αστυνομικών απάντησε πως δεν ήξερε κανένα γιατρό Μπρόνφλιντ...

Και κάτι άλλο ακόμη: Έπρεπε αυτός ο άλλος να πεθάνει με τέτοιο τρόπο, ώστε να πιστευθεί από όλους ότι ο νεκρός ήταν ο γιατρός Μπρόνφλιντ!

Αφού κατέστρωσε το σχέδιό του, ο Μπρόνφλιντ διάλεξε κατόπιν το θύμα του.

Κι' η εκλογή του έπεσε στον Ντένις Ράσελ.

Αυτόν τον Ράσελ τον σκότωσε με δυο σφαίρες στη ράχη. Έπειτα τον έβαλε στο αυτοκίνητό του, του έχωσε δυο δυναμίτες στο στομάχι και τον εξαπέστειλε στη χαράδρα...

Έκαμε, δηλαδή, στον Ράσελ ακριβώς ό,τι οι αστυνομικοί είχαν υποθέσει αρχικά ότι ο Ράσελ έκαμε στο γιατρό Μπρόνφλιντ. Έπειτα έφυγε κι' εγκαταστάθηκε με ψεύτικο όνομα κοντά στα σύνορα του Καναδά, με το σκοπό προφανώς να πάρει εκεί αργότερα, όταν η υπόθεση θα είχε τελειώσει ξεχασθεί με τον καιρό, και την οικογένειά του.

Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο κι' η εκτέλεσή του είχε ορισθεί για τις 13 Ιανουαρίου 1922.

Αλλά την προηγούμενη, ο γιατρός Μπρόνφλιντ κρεμάστηκε μέσα στο κελί του.

Όλα έδειχναν ότι η σύζυγός του ήταν συνένοχος σ' αυτή τη μακάβρια σκηνοθεσία. Αλλά δεν υπήρχαν «απτες» αποδείξεις εναντίον της.

Έτσι η κυρία Μπρόνφλιντ κατάφερε να γλυτώσει από τα χέρια της δικαιοσύνης.

«ΤΟΥΡΝΕ» ΣΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΚΕΙΝΗ την εποχή, ήμουν σ' ένα θίασο όπερέττας ως πρώτη ελαφρά υψίφωνος. Ο θίασος έκανε μια «τουρνέ» στη δυτική Γαλλία και βρισκόμαστε στο Καστελνύ για μια σειρά παραστάσεων. Ο «επαρτεναίρ» μου στην όπερέττα ήταν ο Ζαν Μπασιτιάν που με τό να μ' αγκαλιάζει και να με φιλάει κάθε βράδυ στη σκηνή, στο τέλος μ' είχε έρωτευει στα σουδαρά. Ήταν ένας ώριμος νέος, ψηλός και κομψός, με ζωηρά κι έξυπνα μάτια. Είχε μια φωνή τεύρου που μάγευε τις γυναίκες. Έγώ όμως δεν τον αγαπούσα ακόμα κι' ένοιωθα γι' αυτόν μονάχα στοργή. Στο Καστελνύ, έπειτα από μια θριαμβευτική παράσταση, ή τρυφερότητά μου άλλαξε...

Έπειτα απ' την τρίτη παράσταση του «Ονειρώδους Βάλς», η Σούζυ Λουαζέ ήρθε από καμαρίνι μου:

— Ξέρεις, Εύα, μου είπε, άποψε είμαστε καλεσμένοι σε δείπνο στο σπίτι ενός πλούσιου κυρίου. Άκουσα τον μπρεσάριό μας να του λέει: «Σύμφωνοι, κύριε Ρεβέλ, σας ευχαριστώ για την πρόσκληση και εξ' όνόματος των καλλιτεχνών μου». Ξέρεις, τον είδα τον κ. Ρεβέλ. Θάναί πάνω-κάτω σα-ραντάρης. Είναι κομψός και συμπαθητικός. Κάθε βράδυ βρίσκεται στο πρώτο θεωρείο. Θάρρης και σύ, Εύα;

— Φυσικά, και θα γίνω όσο μπορώ πιο δμορφη για την περίπτωση, άπάντησα γε-λώντας.

Στο τέλος της παραστάσεως, μερικά αυτόκίνητα ήρθαν και μ'ας πήραν. Έπειτα από ένα τέταρτο, σταμάτησαν μπρός σ' ένα έ-παρχιακό μέγαρο. Ο οικοδεσπότης μ'ας δέχτηκε ευγενικά. Ήταν νέος ακόμα και το πρόσωπό του είχε ένα παράξενο θέλητρο. Είχαμε μάθει πως εδω κι' έια χρόνο, είχε χάσει τη γυναίκα του, που ήταν πολύ ωραία και τη λάτρευε. Έπειτα απ' τις συστάσεις, περάσαμε σ' ένα εύχλωρο σαλόνι κι' από κεί στην τραπέζια. Κάθισαν κοντά στον οικοδεσπότη, ενώ ο Ζαν και η Σούζυ κάθισαν άπεναντί μας. Ο Ρεβέλ μ'ας συνεχάρη για τις παραστάσεις μας. Καθώς μιλούσε, δεν ξεκολλούσε το βλέμμα του από πάνω μου.

Μετά το δείπνο, δλοι πήγαν στο σαλόνι για να πάρουν τον καφέ και το λικέρ. Ο κ. Ρεβέλ με παρακάλεσε να τον συνοδεύω στην παράσταση, απ' όπου ή θα έταν μαγευτική. Η νύχτα ήταν χλιερή και το φεγγάρι έλαιπε στον ούρανό. Ένοιωσα ξανά το βλέμμα του πάνω μου.

— Μοιάζετε πολύ, μου είπε ξαφνικά, με τη γυναίκα που έχασα. Όταν σας είδα, για πρώτη φορά, στη σκηνή, ένοιωσα μια τρο-μερή συγκίνηση. Και ή ωραία φωνή σας ζύτησε μέσα μου πα-λινές άνοιμήσεις. Η γυναίκα μου τραγουδούσε. Δεν είχε, βέβαια, το παλέντο σας, αλλά είχε την ίδια έκφραση...

Σώπασε για μια στιγμή.

— Είναι καταπληκτικό, ξανάπε σε λίγο, να βλέπεις ένα πλά-σμα που χάθηκε για πάντα, να ξαναρχεται μπροστά σου ζωντανό. Της μοιάζετε πολύ!...

Με είχε πλησιάσει και ίσως νάθελε να μ' αγκαλιάσει, μα άκού-στηκαν βήματα. Ήταν ο Ζαν.

— Νομίζω πως σας ζητούν στο σαλόνι, κύριε Ρεβέλ, είπε ο Ζαν με ψυχρή ευγένεια.

Ο Ρεβέλ υποκλίθηκε κι' έφυγε.

— Εύα, μου είπε ο Ζαν, σφίγγοντάς με πάνω του, Εύα, σ' ά-γαπώ, σε λατρεύω!...

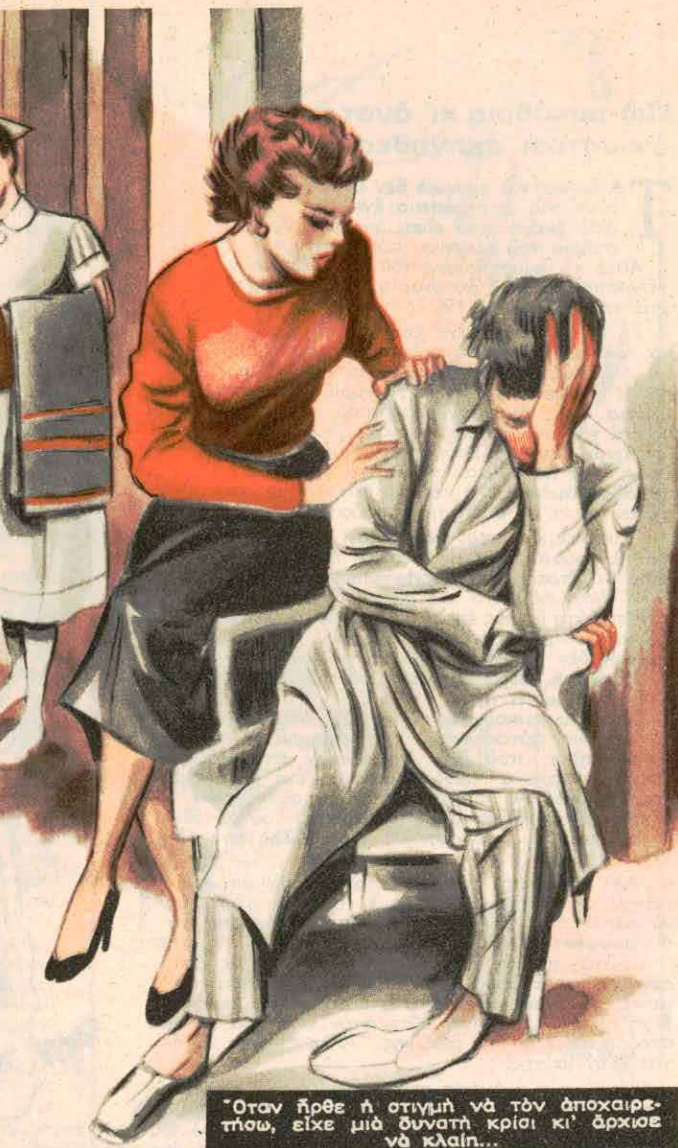
Ένοιωσα μεγάλη συγκίνηση. Δεν ξέρω πως έγινε, μα βρέθηκα στην αγκαλιά του Ζαν κι' ανταλλάξαμε το πρώτο μας έρωτικό φιλί. Ίσως ή νύχτα, ίσως το φεγγάρι...

Τρεις μέρες αργότερα, ο θίασός μας έφυγε απ' το Καστελνύ, για να συνεχίσει την «τουρνέ» του. Και όταν τέλειωσαν όλες οι παραστάσεις, ο Ζαν κι' εγώ παντρευτήκαμε. Από τότε όμως ή ζωή άρχισε να γίνεται δύσκολη για μ'ας. Έπρεπε να μ'ας προσα-λαμβάνουν και τους δύο, πράγμα που δεν ήταν πάντα εύκολο. Έ-τσι, βρήκα δουλειά σ' άλλο θίασο όπερέττας, όχι όμως κι' ο Ζαν, που άρχισε να με ζηλεύει. Έπειτα από αρκετά τρεξίματα, κατάρ-φευε να τον προσλάβουν κι' αυτόν άλλου. Χωρίσαμε για πέντε μήνες. Όταν ξανασυναντηθήκαμε, είδα μεγάλη αλλαγή στον άν-τρα μου: έβηχε και είχε άδυνατισει πολύ. Ήταν κουρασμένος, άρ-ρωστος.

— Χάω σιγά-σιγά τη φωνή μου, μου είπε μια μέρα με καύμό. Τέλειωσε, Εύα, είμαι χαμένος σαν άνθρωπος και σαν καλλιτέχνης.

Προσπάθησα να τον παρηγορήσω όσο μπορούσα, να του δώσω κουράγιο, άν, και στο βάθος, ήξερα πως όλα είχαν τελειώσει. Την άνοιξη, άναγκάστηκα να πάω το Ζαν σ' ένα σανατόριο. Ό-ταν ήρθε ή στιγμή να τον άποχαιρέσω, έπειδή έπρεπε να ξανα-γυρίσω στο Παρίσι, είχε μια δυνατή κρίση, κι' άρχισε να κλαίει...

Το συμβόλαιό μου είχε λήξει κι' έπρεπε άπωσθήποτε να βρώ δουλειά, για ν' αντιμετωπίζω και τα έξοδα του σανατορίου. Κα-τάφερα να προσληφθώ σ' ένα θίασο έπιθεωρήσεως, όπου θάπαιζα την παρωδία της «Σαλώμης» κι' έπρεπε να παρουσιάζομαι στη σκηνή σχεδόν γυμνή. Άν το μάθαινε αυτό ο Ζαν, σίγουρα θα

Όταν ήρθε ή στιγμή να τον άποχαιρέ- τώω, είχε μια δυνατή κρίση κι' άρχισε να κλαίει...

πέθαινε απ' τη ζήλεια του. Ήταν όμως άνάγκη να ζήσουμε...

Ο θίασος έφυγε για την έπαρχία και ή τύχη τόφερε να ξαναπάω στο Καστελνύ για μια βδομάδα παραστάσεων της «Σαλώμης». Έπειτα απ' την πρώτη παράσταση, βρήκα στο καμαρίνι μου ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα κι' ένα μπλιέτο: «Πρέπει να σας ξαναδώ. Άυρία βράδυ, μετά την παράσταση, το αυτόκίνητό μου θάρρη να σας πάρη. Θα έχω καλέσει μερικούς συναδέλφους σας. Φιλικά: Ρεβέλ».

Σίγουρα, ο Ρεβέλ είχε προσέξει πως στα προγράμματα δεν ή-ταν τ' όνομα του Ζαν Μπασιτιάν.

Όταν με συγκίνησι ξαναβρέθηκα στη βίλλα του, ο Ρεβέλ μου είπε, καθώς περπατούσαμε στον κήπο του:

— Είστε πάντα γοητευτική, Εύα. Πάω δυο χρόνια που δεν σας είδα κι' όμως ή άνάμνησί σας δεν έσβυσε από μέσα μου. Πα-ρατήστε το θέατρο κι' άν θέλετε... γίνετε γυναίκα μου!

— Μα ξεχνάτε, λοιπόν, πως είμαι παντρεμένη με τον Ζαν Μπα-σιτιάν; Είναι άρρωστος και δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω...

— Μα δεν είστε εύτυχισμένη μαζί του, το ξέρω καλά αυτό. Ά-φήστε τον, έλάτε εδω μαζί μου... Σας αγαπώ!

Ήμουν τρομερά συγκινημένη. Σίγουρα, τώρα το καταλάβαινα, ήταν σφάλμα μου που είχα παντρευτή το Ζαν. Μα ήταν άργά πιά.

— Σκεφθήτε, Εύα, ξανάπε ο Ρεβέλ.

Δεν του άπάντησα, μόνο τούσφιξα το χέρι, με τα δάκρυα στα μάτια.

— Καταλαβαίνω, ψιθύρισε... Μου έπιτρέπετε να σας φιλήσω; Θάναί ή μόνη μου άνάμνησι.

Με φίλησε απαλά, τρυφερά, στο μάγουλο...

Ξαναγύρισα στην παλιά μου ζωή. Έπαίξα στο θέατρο για να ζω και να σώσω το Ζαν. Άλλ', ο Ζαν πέθανε στο χρόνο μέσα.

Από τότε, δεν θανατείδα το Ρεβέλ.

Κάποτε, τις άρες που ξεκουράζομαι απ' την θεατρική ζωή μου, σκέφτομαι τον Ρεβέλ και τότε ή καρδιά μου σκιρτάει από ένα αίσθημα, που πήγε ν' άνθισι και δεν άνθισε... Έμεινα έτσι, μο-νάχη, πικραμένη, πιστή στη μνήμη του άτυχου Ζαν.

PENE POMAIN

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μασού

ΠΛΗΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

λά γαλλικά, αλλά με προφορά ξενική.

— Είσαστε ο κύριος Ώντεκέρ; τον ρώ- τησε.

— Ναί. Και σεις είσαστε, όπως βλέπω, ναύτης στο «Μπριτάνια».

— Ακριβώς. Στείλατε πρό δυο ήμερών στον καπετάνιο μου ένα συστατικό γράμμα από κάποιο παλιό φίλο του... και μακρυνό ξάδερφό του, νομίζω.

— Ναί, τον κύριο ντε Κερουνιόν.

— Στο γράμμα του αυτό, ο κ. ντε Κε- ρουνιόν δεν έκρυβε απ' τον καπετάνιο μου ποίος είσαστε. Και ξέροντας πως το πλοίο μας θα βρισκότανε στο Σίδνεϋ, τον παρα- κάλυψε να σας πάρη σ' αυτό, να σας δώση κάποια δουλειά να κάνετε, και να σας μεταφέρει στην Άγγλια.

Ο καπετάνιος μου, που αγαπάει πολύ τον κ. ντε Κερουνιόν με στέλνει τώρα να σας ρωτήσω αν πραγματικά είν' αυτό που θέλετε...

— Ναί, αυτό μονάχα! άπάντησε με συγκίνηση ο Ώντεκέρ.

Ο ναύτης όμως διατηρούσε όλη τη φλε- γματικότητα της φυλής του.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, είπε, έλάτε σε τρεις ήμέρες στο καράβι. Θ' αναλάβετε την υπηρεσία που θα σας άναθίσουν... δεν ξέρω ποιά. Είσαστε γερός, δυνατός;

— Πιστεύω πως το απέδειξα με το πα- ραπάνω.

— Ίσως λοιπόν να σας βάλουνε στα καζάνια, θερμαστή... Ξέρετε, είναι σκληρή δουλειά...

— Τί πειράζει; Συνήθισα, στα κάτεργα, σ' άκόμη χειρότερες... Θα δεχθώ εύχαρι- στως ότιδήποτε.

— Σύμφωνοι λοιπόν. Σε τρεις μέρες κατά τις 4 τ' άπόγεμα...

Ο ναύτης έήτησε δεύτερο ποτήρι τζίν, κι' ύστερα ένα κοκταίλ. Όταν τό ήπια κι' αυτό, σηκώθηκε, χαιρέτησε τυπικά κι' έ- φυγε.

Ο Ώντεκέρ έμεινε για πολύ άκίνητος, σαν άποροφημένος απ' τις σκέψεις του.

Βλέποντας όμως πως του κρατούσε το

τραπέζι δίχως να πίνη τίποτε, ο καταστη- ματάρχης πήγε κοντά του τον χτύπησε στον ώμο και του είπε μερικές λέξεις, με τραχύ τόνο.

Ο Ώντεκέρ δεν κατάλαβε. Όστόσο ση- κώθηκε, πλήρωσε και βγήκε απ' το μπαρ. Περνώντας δίπλα απ' τον Κολλιδέ —που είχε παρακολουθήσει όλη τη συνομιλία— του άγγιξε το πόδι, αλλά δεν τον πρόσεξε καθόλου.

Περιπλανήθηκε κάμποσο στο λιμάνι ά- σκοπα. Η εύτυχία τον μεθούσε.

Ο Κολλιδέ τον παρακολουθούσε από κάποια άπόσταση. Μα δεν υπήρχε λόγος να συνεχίσει αυτή την παρακολούθηση, τώρα που ήξερε τα σχέδια του δραπέτη.

Τί θάκανε; Ο έβδομούσε τη γαλλική άστυνομία για τη δραπέτευσι του καταδί- κου και την άφιξη του στην Αυστραλία. Θά την προειδοποιούσε επίσης πως ο δραπέ- της θα γύριζε στην Εύρώπη με το πλοίο «Μπριτάνια» και πως θάβτανε στην Άγ- γλία σε έξη βδομάδες περίπου.

Πήγε πραγματικά στο τηλεγραφείο. Τα τηλεγραφήματα για τη Γαλλία κόστιζαν ά- κριβά, μα ο Ζεράρ του είχε δώσει άρκετά χρήματα, ώστε να μη λογαριάζη τα έξοδα.

Έτοιμάσε το τηλεγράφημα και τόστειλε άμέσως στον προορισμό του.

«Θάχουν όλο τον καιρό να προετοιμα- σθούν —είπε με το νού του. Κι' όταν ο Ώντεκέρ πατήση το πόδι του στη Γαλλία θα τον τσακώσουν!»

Δεν περιορίστηκε όμως σ' αυτό: Το ίδιο βράδυ, φρόντισε να κρατήσει μια θέσι στο «Μπριτάνια», και την άλλη μέρα έστειλε τις άποσκευές του.

«Καλύτερα να βρίσκωμαι διαρκώς κοντά του!» είχε σκεφθή.

Πέρασαν τρεις ήμέρες. Ύστερα ο Ών- τεκέρ παρουσιάστηκε στο πλοίο, όπως του είχαν πη. Κι' ο πλοίαρχος τον προσέλαβε πραγματικά για θερμαστή.

Την άλλη μέρα, το «Μπριτάνια» άφισε το Σίδνεϋ.

Όταν ο Ώντεκέρ τούνοιωσε να κουνιέται

— Διαβάστε εδω τον κατάλογο των έπιβατών που ήήραμε από το Σίδνεϋ... είπε ο πλοίαρχος στον Ώντεκέρ.

κάτω απ' τὰ πόδια του, νὰ ταιλάντευεται, νὰ ξεκινά, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσει τὰ δακρύα του πού κύλησαν στὰ μουντζουρωμένα μάγουλά του, μέσα στὴν πνιγρὴ ἀτμόσφαιρα τῶν κατανιών...

ΣΤ'.

Ὁ Κολλιδὲ ἤξερε πῶς ὁ Ὑντεκὲρ ταξίδευε μὲ τὸ ἴδιο πλοῖο. Εἶχε παραμονέψει καὶ τὸν εἶχε δὴ νὰ ἐπιβιβάζεται σ' αὐτό. Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ συναντηθῇ μαζί του, γιατί ὁ καθένας τοὺς βρισκότανε σ' ἐντελῶς διαφορετικὸ περιβάλλον. Ὁ Ὑντεκὲρ, βέβαιον φρονιμώτερος νὰ μὴν πολυλογαίη ἀπ' τὴν καμπὶνα τοῦ ἁπ' τὸ σάλονι. Ἐκανε ἕνα σύντομο περίπατο στὴ γέφυρα, μόνον ὅταν δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ κανεὶς ἀπ' τοὺς ἀνδρες τοῦ πληρώματος.

Σ' ὅλο τὸ ταξίδι, δὲν εἶδε οὔτε μιὰ φορὰ τὸν Ὑντεκὲρ.

Τὸ «Μπριτάνια» πήγαινε στὸ Σαούθαμπτον.

Δυὸ ὥρες ἀφοῦ ἀποβιβάσθηκε σ' αὐτὴ τὴν ἀγγλικὴ πόλιν ὁ Κολλιδὲ ἐστειλε στὴν παριζιανὴ ἀστυνομία ἕνα τηλεγράφημα, εἰδοποιώντας τὴν γιὰ τὴν ἀφίξι τοῦ πλοίου.

Τὸ «Μπριτάνια» ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ν' ἀνεβούν τὰ νερά τῆς παλιρροίας, γιὰ νὰ μῇ στὸ λιμάνι. Στὸ μεταξύ ὅμως, οἱ ἐπιβάτες εἶχαν ἀποβιβάσθῃ μὲ βάρκες, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ταλαιπωρίαν τῆς ἀναμονῆς.

Ἐπὶ ὁ Κολλιδὲ εἶχε κερδίσει καιρὸ. Μποροῦσε νάναι βέβαιος πῶς ὁ κατάδικος δὲν θάβγαινε ἀπ' τὸ πλοῖο, παρὰ μόνον ὅταν θ' ἀκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι. Ὡς τότε, θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε ἡ δουλειά του στὸ θερμοστάσιο.

Ἐπὶ κι' ἔγινε πραγματικά.

Ἐκτὸς ἀπ' τὸ δεύτερο ἐκεῖνο τηλεγράφημα, ὁ Κολλιδὲ ἐστειλε κι' ἕνα γράμμα, μὲ περισσότερες λεπτομέρειες. Πραγματικά, εἶχε πολὺ ἀλλάξει ὁ Ὑντεκὲρ. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει. Εἶχε ἀφίσει γενειάδα ἀσπρὴ κι' αὐτὴ. Ἦταν λοιπὸν ἐνδεχόμενο νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν οἱ ἀστυνομικοί.

Μὰ ὁ Κολλιδὲ, πού τὰ σκεπτόταν ὅλα, ἐστειλε τὴν περιγραφή του, ἔχοντας τὴ βεβαιότητα πῶς δὲν θὰ δοκιμάζε καθόλου νὰ ξυρίσῃ τὰ γένειά του καὶ νὰ ξαναπάρῃ ἐπὶ τὴν παλὰ φυσιογνωμία του.

Τὸ «Μπριτάνια» εἶχε φτάσει στὸ Σαούθαμπτον τὸ Σάββατο. Ὁ Κολλιδὲ ρώτησε πότε θὰ μπορούσε νὰ φύγῃ κανεὶς γιὰ τὴ Γαλλία.

Τὸν πληροφορήσαν πῶς ἐφευγε δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα πλοῖο γιὰ τὴ Χάβρη, Τρίτη καὶ Σάββατο. Τὸ πλοῖο τοῦ Σαββάτου εἶχε φύγῃ κι' ὅλας. Συνεπῶς οἱ ἐπιβάτες γιὰ τὴ Γαλλία θάπρεπε νὰ περιμένουν τὸ ἐπόμενο, τὴ Τρίτη — ἐκτὸς ἀνὰ πηγαιναι σιδηροδρομικὰς στὴ Δούβρη, ὅπου ὑπῆρχε πιθανότητα νὰ φτάσουν πρὶν ἀπ' τὴν ἀναχώρησι τοῦ πλοίου γιὰ τὸ Καλαί.

Μὰ ὁ Κολλιδὲ δὲν ἦταν βιαστικός. Σκόπευε νὰ πάσῃ τὸ ἴδιο πλοῖο μὲ τὸν Ὑντεκὲρ. Περιμένει λοιπὸν τί θάκανε ἐκεῖνος.

Ἡ παλιρροία ἀνέθηκε κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ. Τὸ «Μπριτάνια» μῆλκε τότε κι' ἀκυροβόλησε στὸ λιμάνι.

Στὶς ὥρες τῆς ἀναμονῆς ὁ Ὑντεκὲρ δὲν εἶχε πολλὴ δουλειά, κι' ἐπὶ εἶχε μπόρσει ν' ἀνεβῇ στὸ κατὰστρωμα, ν' ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸ καὶ δροσερὸ ἀέρα καὶ νὰ χαρῇ τὴ γλυκεῖα φθινοπωρινὴ λιχάδα.

Ἐφνικὰ, κάποιος τὸν χτύπησε στὸν ὦμο καὶ πρόφερε τ' ὄνομά του :

— Ὑντεκὲρ.

Στράφηκε ἀπτόμα, ταραγμένος. Ἀλλὰ καθυπόχασε ἀμέσως, ἀναγνωρίζοντας τὸν ἐμπιστὸ ναῦτῃ πού τοῦ εἶχε στείλῃ ὁ πλοίαρχος, στὸ Σίδνεϋ.

— Ὁ Καπετάνιος θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος σιγανά.

Ὁ πλοίαρχος περίμενε στὴν καμπίνα του. Δὲν εἶχε ποτὲ ὥς τότε βρεθῇ μονάχος μὲ τὸν Ὑντεκὲρ.

Ἦταν ἕνας ἀντρας ψηλὸς, ἀδύνατος, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ μαλλιά ἀσπρα σὰν τὸ χιόνι. Εἶχε ἡλικοκαμένο πρόσωπο καὶ ἀγαθὴ ἔκφρασι.

Ἐδείξε στὸν Ὑντεκὲρ ἕνα κάθισμα καὶ τοῦ εἶπε ὕστερα :

— Ἀγαπᾶς πολὺ τὸν κ. ντὲ Κερουινόν. Εἴμαστε ἄλλωστε καὶ λιγάκι συγγενεῖς. Ἐξέρω πῶς εἶναι βέβαιος γιὰ τὴν ἀθωότητά καὶ τὴν τιμιότητά σου. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ μὴν ἐνδιαφερθῶ γιὰ σὰς.

— Ὁπῶς εἶδατε, δὲν ἐδίστασα νὰ σὰς πᾶσω στὸ πλοῖο μου. Κι' ἂν σὰς ἐστειλᾷ κάτω στὰ καζάνια, δὲν τόκανα γιὰ νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἐργασίαν σου, ἀλλὰ κυρίως γιὰ νὰ σὰς προφυλάξω ὅσο τὸ δυνατόν ἀπὸ τ' ἀδίκριτα μάτια.

— Ὡ, κύριε, θὰ σὰς χρωστᾶν τὴ μεγάλη εὐτυχία τῆς ζωῆς μου, ἀφοῦ χάρις σὲ σὰς θὰ ξαναδῶ σὲ λίγο τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιὰ μου.

— Κρατήστε τὴν εὐγνωμοσύνη σου γιὰ τὸν κ. ντὲ Κερουινόν. Αὐτὸς τὴν ἀξίζει. Ἐγὼ δὲν ἔκανα σπουδαία πράγματα...

Ὁ πλοίαρχος σκώθηκε, ἔκαμε δυο-τορία βήματα μέσα στὴ μικρὴ καμπίνα κι' ὕστερα στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου βρισκόταν ἕνα βιβλίο. Ἄνοιξε τὸ βιβλίο αὐτὸ κι' ἔπειτα στράφηκε στὸν Ὑντεκὲρ καὶ τοῦ εἶπε :

— Στὸ γράμμα πού σὰς ἔδωσα γιὰ μένα ὁ κ. ντὲ Κερουινόν, μοῦ ἔγραφε γιὰ τὴ δραπέτευσί σου ἀπ' τὸ Μπουράιγ, τὴν παγίδα πού σὰς εἶχαν στήσει καὶ τοὺς κινδύνους πού ἀποφύγατε... Ἀνάφερε δὲ δυὸ ὀνόματα: Ζακεμὲν καὶ Κολλιδὲ.

Ὁ Ὑντεκὲρ σκυθρώπασε. Μιὰ ἀστραπὴ μίσους πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του.

— Τὸν πρώτο τὸν συγχωρῶ, κύριε, ἀπάντησε. Εἶναι κακὸς ἄνθρωπος, βέβαια, στὸ κάτω-κάτω ὅμως ἔκανε τὸ καλὸν του... Μὰ, ὅσο γιὰ τὸ δεύτερο... ἂν πῆσῃ ποτὲ στὰ χέρια μου, ἀλλοίμονό του!...

Ὁ πλοίαρχος φυλλομετροῦσε στὸ μετὰ-ξυ τὸ βιβλίο.

— Διαβάστε ἐδῶ, εἶπε, τὸν κατάλογο τῶν ἐπιβατῶν πού πήρατε ἀπ' τὸ Σίδνεϋ. Ἀς δοῦμε ἂν θὰ τραβῆσῃ τὴν προσοχή σου κανεὶς ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα...

Ὁ Ὑντεκὲρ, ἐκπληκτός, πλησίασε καὶ διάβασε. Γιὰ μερικές στιγμές, ἔμεινε σιω-

πηλός. Ὑστερὰ ἀνασκήρτησε καὶ κυττάζε τὸν πλοίαρχο, ἀναχλωμένος.

— Ὡ, κύριε!... ψιθύρισε.

— Διαβάσατε, λοιπόν;...

— Ναι, τ' ὄνομα τοῦ Κολλιδὲ!... Ὡ, Θεέ μου! Εἴν' αὐτός, ὁ ἐχθρὸς μου!

— Ὁπωδήποτε, σὰς προειδοποίησα. Αὐτὸ μόνον μποροῦσα νὰ κάνω...

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ!... Μιὰ λέξι ακόμη: Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται ἀκόμα πάνω στὸ πλοῖο;

— Ὁχι, ἀποβιβάσθηκε, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ἐπιβάτες.

— Ἄν μὲ εἶδε, εἶμαι χαμένος... Δὲν ξέρω γιατί μὲ μισεῖ τόσο. Μὰ, ἀφοῦ θέλησε νὰ μοῦ στήσει παγίδα στὸ Μπουράιγ, σίγουρα θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προσπάθειά του στὴν Εὐρώπη... Ποιὸς ξέρει μάλιστα ἂν δὲν ἔχη ἤδη εἰδοποιήσει τὴν ἀστυνομία γιὰ τὴν δραπέτευσί μου καὶ τὴν ἐπιστροφή μου...

— Μοῦ φαίνεται δύσκολο νὰ ζήσῃ πῶς βρισκόσαστε στὸ πλοῖο μου... ἔκτος ἂν σὰς εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ Σίδνεϋ καὶ σὰς παρακολουθῆσε. Μὰ αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε γρήγορα...

— Ὅσο θὰ βρῖσκεσθε στὴν Ἀγγλία, δὲν μπορεῖ νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ ἡ γαλλικὴ ἀστυνομία. Οἱ κίνδυνοί γιὰ σὰς θ' ἀρχίσουν μόνον ὅταν φτάσετε στὴ Γαλλία. Ἄν ὅμως ὁ Κολλιδὲ ἐνδιαφέρεται ἀληθινὰ νὰ σὰς καταστρέψῃ, δὲν θὰ σὰς χάσῃ καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του. Θὰ σὰς παρακολουθῇ σὲ λίγες ὥρες, ὅταν βγῇ στὴ στεριά... Δὲν θὰ σὰς εἶναι δύσκολο τότε νὰ τοῦ ξεγλυποστρήσετε, νὰ τὸν κάμετε νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη σας.

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή, εἰσαπτε ἐλεύθερος, Ὑντεκὲρ. Μπορεῖτε νὰ φύγετε ὅταν θέλετε. Ἀντίο καὶ καλὴ τύχη!

— Εὐχαριστῶ, κύριε! Σὰς εὐχαριστῶ! Ὁ Ὑντεκὲρ ξανακατέβηκε, ντύθηκε, ἐτοιμάσθηκε. Μάζεψε τὰ λίγα ρούχα τοῦ κι' ἀνέβηκε στὸ ἀδειανὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου, περιμένοντας νὰ ἐπιτρέψῃ ἡ παλιρροία στὸ «Μπριτάνια» νὰ μῇ στὸ λιμάνι.

Μίσος καὶ τρόμος γέμιζαν τὴν καρδιά του.

Μίσος γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, πού τὸν ἐχθρευότανε καὶ τὸν κυνηγοῦσε ἐπὶ ἀνεξήγητα. Τρόμος μὴπως ξαναπέσῃ στὰ χεῖρά τῆς ἀστυνομίας καὶ τὸν στείλουνε πάλι στὰ κάτεργα.

Κύτταξε ἀπὸ μακριὰ τὴν πόλιν τοῦ Σαούθαμπτον, τὴν προκυμαία ὅπου θὰ περιμένει σίγουρα ὁ Κολλιδὲ, κρυμμένος ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες καὶ τοὺς περιέργους.

Τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τοῦ ἐφεύγῃ; Νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ μαζί του; Νὰ τοῦ θυμίσῃ ὅσα εἶχαν πῇ μὲ τὸ Ζακεμὲν πάνω στὸ ξερονήσι τοῦ Μπουράιγ, ὅταν τὸν περίμεναν ἀνὰ φανὴ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν;

Μὰ τί θὰ κερδίσει μ' αὐτό, πετώντας ἀνώφελα τὴ μάσκα; Δὲν ἦταν προτιμώτερο νὰ φανῇ πῶς δὲν ὑποπτευόταν καθόλου ὅτι εἶχε ἀνακαλυφθῇ, κι' ἐπὶ νὰ ματαιώσῃ καὶ νουήριες καὶ τρομερές μηχανορραφίες ἐναντίον του;

Ἐμεινε ἐπὶ, βυθισμένος σὲ σκέψεις, ὡς τὸ βράδυ.

Ἦταν τόσο ἀπορροφημένος, τόσο θλιμμένος, ὥστε δὲν ἀντελήφθη κανὸς ὅτι τὸ «Μπριτάνια» εἶχε ξεκινήσει καὶ προχωροῦσε σιγά-σιγά πρὸς τὸ λιμάνι.

Εἶχε πιά νυχτώσει. Τὰ χρωματιστὰ φῶτα τῶν φάρων ἐσκίαζαν τὸ σκοτάδι.

Ὁταν κατάλαβε πῶς προχωροῦσαν, πῶς πλησίαζαν, ὁ Ὑντεκὲρ ρίγησε. Εἶχε ξεκουρασθῇ ψυχικά, τὶς βδομάδες ἐκεῖνες πού εἶχε περάσει πάνω στὸ «Μπριτάνια», μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Μὰ τώρα εἶχε τελειώσει πιά αὐτὴ ἡ ἀνταρσία καὶ θὰ ξαναρχίζε τὸ κυνηγῆτό του ἀπ' τὰ λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας!

Τὸ πλοῖο πέρασε κοντὰ ἀπ' τὴν προκυμαία. Ἡ νύχτα ἦταν γλυκεῖα, καὶ ὑπῆρχε πολὺς κόσμος στὸ λιμάνι. Τὰ διαπεραστικά μάτια τοῦ Ὑντεκὲρ δὲν μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὸν ἐχθρὸ του, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

Τὸ «Μπριτάνια» σταμάτησε σὲ λίγο.

Ἀρχισαν νὰ μπαينوβγαίνουν σ' αὐτὸ βιαστικά ναῦτες, ἐργάτες, τελωνοφύλακες, ἄνθρωποι τῆς ἐταιρείας...

Ὁ Ὑντεκὲρ κύτταξε μὲ προσοχή, μὲ καρδιοχτύπι. Μὰ δὲν ἐβλέπε πούθενά τὸν Κολλιδὲ.

Ὑπῆρχαν ὥστόσο τόσες ἀκόρετες γω-

νὲς στὸ μεγάλο οἰκεδῆμα, τὸ ἀνοιχτὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς θάλασσας, κοντὰ στὸ ὅπου εἶχε πλευρίσει τὸ «Μπριτάνια». Δὲν μποροῦσε νάταν κρυμμένος ὁ Κολλιδὲ σὲ κάποια ἀπ' αὐτές;...

Ὁ Ὑντεκὲρ βγήκε ἀπ' τὸ πλοῖο καὶ, μόλις πάτησε στὴν προκυμαία, ἔστριψε ἀπτόμα ἀριστερὰ, ἀπομακρυνθῆκε βιαστικά καὶ χύθηκε στὰ δρομάκια τῆς συνοικίας τοῦ λιμανίου.

Ἀφοῦ ἔτρεξε ἀρκετὴν ὥρα, σταμάτησε, κρυφτικὴ σὲ μιὰ πόρτα καὶ κύτταξε πίσω.

Ἦταν ἀλήθεια, ἡ τὸν γελοῦσε ἡ φαντασία του; Τοῦ εἶχε φανῇ ἐπανεληθμμένος πῶς ἀκούσε νὰ τὸν παρακολουθῇ κάποιος, πού κανόνιζε τὸ βῆμα του ὅμοια μὲ τὸ δικό του.

Ὡστόσο, δὲν εἶδε τώρα τίποτε ἀπ' τὴν κρυπτικὴ πόρτα. Κανεὶς δὲν πέρασε. Ἦταν τότε καὶ σκέφθηκε πῶς ὁ Κολλιδὲ δὲν θὰ τὸν εἶχε δὴ ν' ἀποβιβάζεται ἀπ' τὸ «Μπριτάνια». Ἢ, ἂν τὸν εἶχε δὴ, θάχε χάσει τὰ ἴχνη του. Ἢ ἴσως δὲν εἶχε ὑποψιασθῇ καθόλου τὴν παρουσία του στὸ πλοῖο.

Οἱ ἐλπίδες τοῦ ξαναγεννηθήκαν. Σκούπισε τὸ ἱδρωμένο μέτωπό του καὶ ψιθύρισε:

— Ἀχ, ἄς μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω λίγο καιρὸ!...

Ἀφοῦ περιπλανήθηκε πολλὴν ὥρα στὴν πόλιν, παίρνοντας ὅλες ἐκεῖνες τίς προφυλάξεις πού χρησιμοποιοῦν οἱ ἀγριοὶ γιὰ νὰ μὴ γίνωνται ἀντιληπτοί, πῆγε νὰ κοιμηθῇ σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ λιμανίου, ὅπου συχναῖον οἱ ναυτικοί.

Πιὸ ἡσυχὸς τώρα, ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε μονορούφι ὡς τὸ ἐπόμενο μεσημέρι.

Ὁταν ζύπνησε, ὅταν ἀνοιξε τὸ παράθυρό του κι' εἶδε τὸν ἥλιο πού πλημμύρισε τὴν κἀμαρά του, τὴ ζωηρὴ κίνησι τοῦ λιμανίου, τὰ πλοία πού ἐμπαιναν κι' ἐβγαίναν, ἐνοίωσε τὴν καρδιά του νὰ φουσκώνῃ ἀπὸ χαρὰ.

— Ἐλεύθερος! Εἴμ' ἐλεύθερος! ψιθύρισε.

Ἐφνικὰ, ὅμως, ἡ ματιά του σταμάτησε σ' ἕναν ἄνθρωπο, καθισμένο ἥσυχα πάνω σ' ἕνα σωρὸ βουλίας πού εἶχε μόλις φτάσει ἀπ' τὴ Νορβηγία.

Φαινόταν πῶς διασκέδαζε ὁ ἄνθρωπος αὐτός μὲ τὴν κίνησι τοῦ λιμανίου, ὅπως κι' ὁ Ὑντεκὲρ. Δὲν ἐσήκωσε καθόλου τὸ κεφάλι του. Δὲν ἐκύτταξε τὸν κατάδικον, δὲν ἀσχολήθηκε διόλου μ' αὐτόν.

Μὰ ὁ Ὑντεκὲρ τὸν ἀναγνώρισε: Ἦταν ὁ Κολλιδὲ! Καί, δίχως ἀμφιβολία, βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τὸν παρακολουθῇ!

Ὁ δραπέτης τραβήχτηκε πίσω, ξανάκλεισε τὸ παράθυρό του καὶ σωριάστηκε σ' ἕνα κάθισμα, τραυλίζοντας:

— Αὐτός! Πάντα αὐτός! Αὐτὸς παύει!

Τρελλὸς ἀπὸ μανία, ὤρμησε πρὸς τὴ σκάλα. Ἦταν ἀποφασισμένος ν' ἀρπάξῃ τὸν ἄθλιο ἀπ' τὸ λαῖμό καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ: «Τί σοῦκανα; Γιὰτί μὲ κυνηγᾷς μὲ τόσο λύσσα;»

Ναί, θὰ τὸν ἀνάγκασε νὰ μιλήσῃ...

Μὰ, ὅταν βρέθηκε ἐξω, στὴν προκυμαία, ὁ Κολλιδὲ δὲν καθότανε πιά πάνω στὸ σωρὸ τῆς βουλίας. Εἶχε ἐξαφανισθῇ.

Ὁ δραπέτης δὲν ἐγύρισε στὴν κἀμαρά του. Ὁ κίνδυνος ὑπῆρχε πάντα γύρω του, ἐφ' ὅσον ὁ Κολλιδὲ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ καταφύγιό του. Ἐπρεπε νὰ φυλαχθῇ...

Δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ κάνουν τίποτε, ὅσο θὰ βρισκόταν στὸ ἀγγλικὸ ἔδαφος. Τὸ κυριώτερον, λοιπόν, ἦταν νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν, ὅταν θὰ γυρίε στὴ Γαλλία.

Εἶχε νὰ περιμένῃ ἄλλες δυὸ μέρες, πρὶν φύγῃ γιὰ τὴ Χάβρη. Τὶς πέρασε μὲ περιπάτους ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Δὲν ἐδεῖχε κανένα φόβο. Ἀφῆνε νὰ τὸν παρακολουθῇ ὁ Κολλιδὲ, πού εἶχε γίγει κυριολεκτικὰ ἡ σκιά του Φαινόταν πῶς δὲν εἶχε πιά καμμιὰ ἔγνοια.

Ἐφτασε ἐπιτέλους ἡ Τρίτη. Τὸ πλοῖο γιὰ τὴ Χάβρη θάφευγε κατὰ τὶς 6 π' ὀπγεμα. Ὁ Ὑντεκὲρ βρισκόταν ἀπὸ νωρὴ στὴν προκυμαία. Περιμένε νὰ φανῇ ὁ Κολλιδὲ. Μὰ δὲν τὸν εἶδε.

Σκέφθηκε πῶς θάχε ἴσως μεταμφιεσθῇ Ἐφῆσε λοιπὸν ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιώτῃ πού περιμέναν ὅπως κι' αὐτός, περπατώντας, κουβεντιάζοντας ἢ κατινίζοντας. Τοῖ κύτταξε ἐνα-ἕνα μὲ προσοχή.

Ὅσο ἐπιδέξια κι' ἂν εἶναι μιὰ μεταμφιεσι, ἡ ματιά μὲνει πάντα ἡ ἴδια. Κι' ὁ Ὑ-

ντεκὲρ δὲν θὰ ξεχνόυσε ποτὲ τὴ δόλια, τὴν ὑποκριτικὴ ματιά τοῦ Κολλιδὲ.

Πρόσεξε σὲ λίγο ἕνα γέρο σκυφτό, καμπουριασμένο, πού φοροῦσε ἕνα γκριζὸ παλὶ τὸ μακρὺ ὡς τὰ πόδια του, ἕνα καπέλλο χωμένο ὡς τὰ μάτια του καὶ μπλὲ ματογυῖα.

Γιὰτί τὸν πρόσεξε ὁ Ὑντεκὲρ περισσότερο ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε τίποτα πού νὰ θυμίζῃ τὸν Κολλιδὲ; Σίγουρα, μίλησε τὸ ἐνοτικὸ τοῦ κινδύνου...

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου κρυβότανε κάτω ἀπὸ μιὰ ἀσπρὴ γενειάδα, μακριὰ ὡς τὸ στήθος του. Φαινόταν ἀξιοσέβαστος. Ὡστόσο ὁ Ὑντεκὲρ δὲν τὸν ἔχαιε ἀπ' τὰ μάτια του.

Ὑπολόγιζε πῶς, ἂν ἀνασκήκωνε τὸ καμπουριασμένο κορμί του, θάχε τὸ ἀνάστημα τοῦ ἐχθροῦ του. Ἦταν ἐπίσης ἀδύνατος σὰν κι' ἐκεῖνος κι' εἶχε κατὰ τὸν περπάτημά του καὶ τὶς κινήσεις του.

Ἄν τὰ ματογυῖα δὲν ἐκρυβαν τὰ μάτια του, ὁ Ὑντεκὲρ δὲν θὰ δίσταζε οὔτε στιγμή...

Προσποίηθηκε πῶς ἄφνε τὴν προκυμαία κι' ἀπομακρυνότανε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τῆς πόλεως.

Ὁ γέρος δὲν τὸν παρακολούθησε. Συνέχισε τὸν ἀργὸ περίπατό του.

Ὁ Ὑντεκὲρ ξαναγύρισε. Μῆλκε στὸ γραφεῖο, πῆρε τὸ εἰσιτήριο του γιὰ τὴ Χάβρη... καὶ στράφηκε ξαφνικά. Ὁ γέρος στεκότανε πίσω του, περιμένοντας τὴ σειρά του, μὲ τὰ χεῖρά του στὸ χέρι καὶ μ' ὄψος ἀδιάρθο.

Ἐνῶ πλήρωνε ὁ Ὑντεκὲρ, ἡ διαπεραστικὴ ματιά του προσπαθοῦσε ν' ἀναγνωρίσῃ τὰ μάτια τοῦ Κολλιδὲ, κάτω ἀπ' τὰ σκούρα γυαλιά του...

Σ' ἕνα τέταρτο, θάφευγε τὸ πλοῖο. Ὁ Ὑντεκὲρ ἐπιβιβάσθηκε.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, ἔκαμε τὸ ἴδιο κι' ὁ γέρος.

Τὸ πλοῖο εἶχε σχεδὸν γεμίσει ἀπὸ ἐπιβάτες. Ὁ καιρὸς ἦταν ὑπεροχός. Ὁ ἥλιος βασιλεῦε μέσα σὲ μιὰ θάλασσα ἀπὸ λωμένο χρυσάφι, κάτω ἀπ' τὰ χρυσὰ συννεφάκια πού εἶχαν τὶς ἀναισθησμένες μὴς τεράστιας πυρκαγιὰς κάποιου ἀγνώστου κόσμου...

Δυὸ ναῦτες ἐτοιμάστηκαν νὰ τραβήξουν τὴ «σκάλα» πού ἔβανε τὸ πλοῖο μὲ τὴν προκυμαία. Ἐφτανε ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ Ὑντεκὲρ βρισκόταν, τὴ στιγμή ἐκείνη, πίσω ἀπ' τὸ γέρο μὲ τὸ μακρὺ παλὶ καὶ τὴ γενειάδα. Ἐσκυψε, λοιπόν, καὶ πρόφερε μὲ φωνὴ καθαρῶτα:

— Κύριε Κολλιδὲ!

Ὁ γέρος ἀνασκήρτησε καὶ στράφηκε ἀπτόμα.

Ἦταν λοιπὸν αὐτός! Εἶχε προδοθῇ...

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή, ὁ Ὑντεκὲρ ὤρμησε, παραμέρισε τοὺς δυὸ ναῦτες καὶ βγήκε πάλι στὴ στεριά. Ἡ «σκάλα» τοῦ πλοίου τραβήχτηκε πάνω.

Ἐπὶ, ὁ Κολλιδὲ εἶχε μείνει στὸ πλοῖο, πούφευγε γιὰ τὴ Γαλλία!

Ὁ Ὑντεκὲρ τὸβλεπε τώρα μ' ἀνακαύφισι νὰ γλυστᾷ στ

τόχανε, θά δοκίμαζε καινούργιους κιού-
νους, καινούργιες άγωνίες...

Μά φαινόταν πώς τόν λυπήθηκε ο Θεός:
Τό πλοίο βρισκόταν ακόμη στο λιμάνι, ό-
ταν έφτασε εκεί.

Πρός τό μεσημέρι, φάνηκαν μακριά οι
γαλλικές άκτές.

Σέ κάθε άλλη περίπτωση, ό 'Ντεκέρ θά
δοκίμαζε βαθειά συγκίνηση ξαναβλέποντας
την εύλογημένη γή της πατρίδας του. Μά
τό πρωί αυτό, τόν άπασχολούσε όλοκλη-
ρωτικά ή φροντίδα του πώς νά ξεφύγει απ'
τή γαλλική άστυνομία. 'Εδίωνε κάθε άλ-
λη σκέψη του, έσθυνε τή συγκίνησή του.

"Αν είχε γελαστή στους ύπολογισμούς
του; "Αν ό Κολλιτέ είχε ύποψιασθή τό τέ-
χνασμό του κι' είχε ειδοποιήσει τηλεγρα-
φικά απ' τή Χάδρη τήν άστυνομία του
Καλαί;

Θά είχε τόν άπαιτούμενο καιρό; Ναι, ί-
σως...

"Η σωτηρία του 'Ντεκέρ κρεμόταν μο-
νάχα από μερικά λεπτά τής ώρας.

Με πόση ταραχή κύτταζε τήν προκυμαία,
όταν πλευρίζε εκεί τό πλοίο!

Μήπως πήρανε κανένα ύποπτο πρόσωπο;
'Αποδιδάσθηκε, κρατώντας τό μικρό
μπόγο με τά ρούχα του.

Κανείς δέν τόν πλησίασε. Κανείς δέν
φάνηκε νά ενδιαφέρεται γι' αυτόν.

Ζ'.

"Ήταν πραγματικά ό Κολλιτέ, ό γέρος
με τό μακρύ παλτό και τή γενειάδα.

Τέσσερες ή πέντε μέρες μετά τήν άνα-
χώρησή του απ' τό Σαούθαπτον, έφτασε
στη Χάδρη.

Δέν δυσκολεύθηκε τότε ν' άναγνωρίσει
ανάμεσα στο πλήθος τής προκυμαίας δυό
άστυνομικούς, πού κύτταζαν τούς ταξιδιώ-
τες με φαινόμενη άδιαφορία, πραγματι-
κά όμως μέ μεγάλη προσοχή.

Σκέφθηκε νά πάη κοντά τούς και νά τούς
ξηγήσει ό,τι είχε συμβή.

Εύτυχος όμως γι' αυτόν, σταμάτησε έγ-
καίρως. Τού είχε έρθει μία άλλη σκέψη.

Πραγματικά, οι άστυνομικοί δέν θά πα-
ρέλειπαν νά τόν ρωτήσουν γιατί ένδιαφερό-
τανε τόσο πολύ γιά τή σύλληψή του 'Ντε-
κέρ. Θάπρεπε τότε νά τούς δώσει ξηγή-
σεις. 'Ετσι όμως θά προκαλούσε τήν προ-
σοχή, θά δημιουργούσε σχόλια.

Προτιμώτερο λοιπόν γι' αυτόν ήταν νά
μην άνακατεψή άμέσως

'Οστόσο, δέν σκόπευε νά έγκαταλείψη τό
κυνήγι του. 'Εγραψε βιαστικά σ' ένα φύλ-
λο χαρτί απ' τό καρνέ του:

"Ο άνθρωπος πού περ' ένετε, ύποπτεύε-
ται τήν παρουσία σας. Τή στιγμή πού έπι-
διβαζόμαστε στο πλοίο, τόσκασε. 'Ισως
νάρη με τό έπόμενο βαπόρι. Δέν άποκλείε-
ται όμως νά έπιχειρήσει νά γυρίσει στη Γαλ-

λία από τή Δούβρη και τό Καλαί. Σας
προειδοποιώ, γιά νάχετε τό νου σας. 'Επι-
βλέπετε συνεχώς τή Χάδρη και τό Καλαί,
όσο είναι καιρός άκόμη".

"Υστερα φώναξε ένα παιδί, τούδωσε ένα
νόμισμα και τό σημείωμα και τούξισε τούς
δυό άστυνομικούς, σταματημένους μπροστά
στο πλοίο όπου δέν είχε άπομείνει τώρα
κανείς, με φανερά άμηχανία.

— Δός τους αυτό τό γράμμα, δίχως
καμιά εξήγηση, είπε στο μικρό.

Κι' ένώ έκείνος έτρεχε προς τούς άστυ-
νομικούς, ό Κολλιτέ άπομακρύνθηκε βιαστι-
κά και χάθηκε στα στενά δρομάκια του λι-
μανιού.

Οι δυό άστυνομικοί λέγονταν Λουαζώ και
Σωμόν. "Ήσαν τής άσφαλείας. Καί, μολο-
νόντι νέοι άκόμη, είχαν γίνει ήδη γνωστοί γιά
τό θάρρος τους, τήν έτοιμότητα και τήν ψυ-
χραιμία τους.

'Αφού διάβασε τό γράμμα, ό Λουαζώ είπε
στο παιδί:

— Παιός σου τούδωσε αυτό;

— Ο μικρός στράφηκε προς τή γωνία του
δρόμου, όπου είχε άφίσει πρό όλίγου τό γέ-
ρο με τό μακρύ παλτό.

— "Ενας γέρος μ' άσπρα γένεια, πού
στεκόταν εκεί, άπάντησε.

— Δέν σού είπε τίποτ' άλλο;

— "Οχι, τίποτ'. Μονάχα νά σας δώσω τό
γράμμα.

— Φροντίστε, Λουαζώ, νά ξαναβρής αυτόν
τόν άνθρωπο, είπε ό Σωμόν στο σύντροφό
του. Θά ξαναβρούμε έδώ σε μισή ώρα.

"Υστερα χωρίστηκαν, γιά ν' άναζητήσουν
κι' οι δυό τόν Κολλιτέ.

Μά δέν μπόρεσαν νά τόν βρουν, γιατί
είχε μπη κι' όλας σ' ένα μικρό ξενοδοχείο,
της όδου Σαιν - Κεντέν.

Μισή ώρα αργότερα, οι δυό άστυνομικοί
ξανασυναντήθηκαν στο ίδιο μέρος.

— Τζίφος! είπε ό Λουαζώ.

— Κι' έγώ τά ίδια! Φοβάμαι πώς μάς
σκαρώσανε φάρσα.

— Γιατί έχεις αυτή τήν ιδέα; Νομίζω
πώς κάνεις λάθος... Γιά σέψου λιγάκι!

"Η διεύθυνση τής άστυνομίας ειδοποιήθηκε
έπανελημμένως γιά τή δραπέτευση του 'Ντε-
κέρ, τήν έξαφάνισή του απ' τή Νέα Καλη-
δονία, τό φτάσιμό του στο Σιδνεύ, τήν άνα-
χώρησή του απ' τήν Αυστραλία, τό φτάσιμό
του στο Σαούθαπτον...

»Ποιός μάς ειδοποίησε; "Οχι βέβαια ό
'Ντεκέρ! 'Επομένως, θάταν κάποιος έχθρός
του... Οι πληροφορίες του είναι λοιπόν
σωστές...

— Μά γιατί ό άνθρωπος αυτός κρύβει
τ' όνομά του και φροντίζει τόσο νά μη τόν
γνωρίζουμε;

— Αυτό είναι δική του δουλειά.

— 'Εμένα, μου φαίνεται ύποπτο.

— Τό ίδιο σκεπτόμουν κι' έγώ στήν άρ-

χή... Μά θά τά ξαναπούμε αργότερα.
Τώρα τό πιο έπείγον καθήκον μάς είναι νά
βρούμε τόν 'Ντεκέρ, ή τουλάχιστον νά βε-
βαιωθούμε πώς δέν ήταν ψεύτικες οι πληρο-
φορίες πού έστειλε ό άγνωστος και πώς ό
'Ντεκέρ έφτασε πραγματικά στη Γαλλία.
— 'Εστω. Μά έγώ έπιμένω στήν ιδέα
μου: "Η ιστορία αυτή είναι ύποπτη... "Αν
ξεχάσης εσύ, θά σου ξανακάνω έγώ λόγο
γι' αυτό.

— "Ας τρέξουμε πρώτα στο τηλεγραφείο.

"Εστειλαν άμέσως στήν άστυνομία του
Καλαί ένα τηλεγράφημα, ειδοποιώντας τήν
πώς ό 'Ντεκέρ μπόρουσε νά φτάσει εκεί με
τό πρώτο πλοίο απ' τή Δούβρη. 'Ακολου-
θούσε ή λεπτομερής περιγραφή του δρα-
πέτη.

"Υστερα ρώτησαν γιά τίς ώρες πού έ-
φταναν τά πλοία απ' τήν 'Αγγλία. Κατσου-
φάσανε τότε, κι' ό Σωμόν έλεπε:

— Είναι φανερό πώς θά πάρουν τό τη-
λεγράφημά μας τήν ώρα ακριβώς πού θά
μπαινί τό πλοίο στο λιμάνι του Καλαί. 'Ως
ότου έτοιμαστούνε και στείλουνε άστυν-
μικούς στήν προκυμαία, ό 'Ντεκέρ έχει μεγα-
λες πιθανότητες νά προλάβη νά τό σκάσει.

— 'Ετσι μου φαίνεται κι' έμένα.

— Τό καλύτερο θάταν ίσως νά φύγει ό
ένας απ' τούς δυό μας γιά τό Καλαί, με τό
πρώτο τρένο.

— Γιατί ό ένας απ' τούς δυό μας; Δέν έ-
χομε καμιά δουλειά στη Χάδρη ως τό Σάδ-
βατο. Δέν πρόκειται, βέβαια, νάρη έδώ
κολυμπώντας ό 'Ντεκέρ!... "Ας φύγουμε
λοιπόν κι' οι δυό. Στο Καλαί, θά καταστρώ-
σουμε τό σχέδιό μας.

— 'Ετσι έκαναν πραγματικά.

"Απ' τή Χάδρη στο Καλαί, ή διαδρομή
είναι αρκετά μεγάλη.

Δέν είχαν, βέβαια, καμιά έλπίδα νά φτά-
σουν εκεί πριν απ' τόν άνθρωπο πού κυνη-
γούσανε. Λογάριασαν όμως νά συγκεντρώ-
σουν τουλάχιστον μερικές πληροφορίες, ν'
ανακαλύψουν κάποιο ίχνος. Και δέν γελιόν-
τουσαν.

"Όταν παρουσιάστηκαν τήν άλλη μέρα
στή διεύθυνση τής άστυνομίας του Καλαί κι'
άνεφεραν τήν ιδιότητα τους, ό διεθυντής
τούς δέχτηκε άμέσως στο γραφείο του.

— 'Εσείς μου τηλεγραφήσατε, χθές τό
βράδυ; τούς ρώτησε.

— Μάλιστα.

— 'Ελαβό τό τηλεγράφημά σας σήμερα
τό πρωί μονάχα... πολύ αργά, γιατί είχαν
πιά άποδιδασθή οι έπιβάτες. "Ο άνθρωπος
σας μου έξφυγε μέσ' απ' τά χέρια!

— Είσαστε βέβαιος πώς βρισκόταν στο
πλοίο ό 'Ντεκέρ;

— Τουλάχιστον, βρισκόταν ένας άνθρο-
πος πού άναποκρινότανε στήν περιγραφή
πού μου στείλατε.

— Αυτός είναι, δίχως άλλο! φώναξε ό
Σωμόν.

— Ασφαλώς, είπε κι' ό Λουαζώ. Καί δέν
προσπαθήσατε νά τόν ξετρυπώσετε;

— Καί βέβαια! Δυό άνδρες μου ψάχνουν
γι' αυτό. Νά ή άναφορά πού μου στείλανε!
Διαβάστε...

"Ο Σωμόν πήρε ένα χαρτί, όπου ήταν
γραμμένα βιαστικά με μολύβι μερικές λέ-
ξεις:

«Είμαστε βέβαιοι πώς δέν διέφυγε απ' τό
Καλαί. Λίγο έλειψε νά τόν πετύχουμε στο
ρεστωράν όπου έφαγε μία σούπα και κρέας
βραστό, όταν βγήκε απ' τό βαπόρι. Μάς
είπαν πώς φαίνεται ήσυχος, σάν νά μην
ύποπτεύεται καθόλου ό,τι παρακολουθείται.
'Εχει άκριβώς τά χαρακτηριστικά πού μάς
ύποδείξατε».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

'Εκδόσεις

"Εκυκλοφόρησε τό 21ον τεύχος τής δεκα-
πενθήμερης παιδικής έκδόσεως του Οίκου 'Α-
λικιώτη «'Η 'Εφημερίδα» τής θείας Λένας
όπό τήν διεύθυνση τής κ. 'Αντιγόνης Μεταξά.

Είς τάς 16 πολυχρόμους σελίδας τής περιέχει
έκλεκτήν ψυχαγωγικήν και παιδαγωγικήν ύλην
διά τά παιδιά του Δημοτικού Σχολείου καθώς
και φωτογραφίας συνδρομητών.

Υπό τής Χημικής - Ηλεκτρικής και Μηχα-
νικής Βιομηχανίας εξέδωθη ένα άπαιτητόν
βοήθημα διά τούς μέλλοντας οδηγούς αυτοκι-
νητών υπό τόν τίτλον: «Μνημόνιον Μαθητού
Αυτοκινήτου». 'Αποστέλλεται έναντι δέκα (10)
δραχμών. Λέκκα. 1.

Ο «ΝΕΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ» ΤΩΝ ΕΣΚΙΜΩΩΝ

Σκηνές άγριου φανατισμού στους πά-
γους του 'Αρκτικού

ΔΙΑΒΑΖΟΝΤΑΣ κανείς τήν αλλόκοτη και τραγική
αυτή ιστορία, πού ξετυλίχθηκε ανάμεσα στους
πάγους του 'Αρκτικού, δέν μπορεί νά μη δοκι-
μάσει τήν έντύπωσιν ό,τι ξαναζωντανεύει στον 20όν αιώ-
να, ανάμεσα στους 'Εσκιμώους, ό άγριος και τυφλός
θρησκευτικός φανατισμός του Μεσαίωνα...

"Η ιστορία αυτή άρχισε, στα υπερβόρεια νησιά
Μπέλτσερ, απ' τήν ήμέρα πού ό 'Εσκιμώος Τσάρλυ
Ούγιερακ παρουσιάστηκε στους συμπατριώτες του
σάν καινούργιος Χριστός, Σωτήρ τής ανθρωπότητας!

'Επί ένα μήνα σχεδόν, γύριζε τά γυναιά και παγω-
μένα αυτά νησιά του 'Αρκτικού, προσκαλώντας όλους
έκείνους πού ήθελαν νά τόν ακούσουν, νά έγκαταλεί-
ψουν τούς φίλους τους και τά υπάρχοντά τους και νά
τόν ακολουθήσουν. "Η θρησκευτική «διδασκαλία» του
βασισόταν κυρίως σ' όσα είχε ακούσει από διάφορους
λευκούς κυνηγούς.

'Οστόσο, δέν δυσκολεύθηκε νά βρή όπαδούς ανάμεσα
στους 'Εσκιμώους με τήν άπλή ψυχή. Σε λίγο καιρό, οι
35 άπό τούς 200 κατοίκους τής περιοχής είχαν άσπασθή,
τή διδασκαλία του.

"Όλα πήγαιναν καλά, ως ότου μία κοπέλλα 13 χρονών,
όνόματι Σάρα, αδελφή ενός μαθητού του Τσάρλυ, έλεπε
πώς ήξερε καλά ό,τι ό «νέος Χριστός» δέν ήταν παρά ένας
'Εσκιμώος, σάν όλους τούς άλλους. Γιά τήν «άσεβεία» τής
αυτής, ό αδελφός τής τήν έδειρε άγρια μ' ένα κουπί. 'Οσό-
σο, ένώ τά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό τής, έξακολου-
θισε ν' άρνιέται νά θεωρήσει τόν Τσάρλυ ως «Μεσσία».

Τήν ίδια νύχτα λοιπόν, δυό απ' τίς γυναίκες όπαδούς του
Τσάρλυ τράβηξαν τή Σάρα έξω απ' τό «γκλου» (παγοκα-
λύβα) τής και τή χτύπησαν ώσπου τήν άφισαν νεκρή!

"Υστερα άπαρνήθηκε τόν Τσάρλυ κάποιος 'Αλεκ Κεϋ-
τοδίακ. Δυό μαθητά του «νέου
Χριστού» ξυλοκόπησαν τότε ά-
λύπητα τόν άποστάτη. Καί δέν
άρκέστηκαν μόνο σ' αυτό. Μπή-
καν ύστερα στήν καλύβα του, ό-
που τόν βρήκαν νά προσεύχεται,
και τόν σκότωσαν μ' ένα καμάκι
και μέ μία σφαίρα στο κεφάλι.
'Εγκατέλειψαν έπειτα τό πτώμα
του εκεί μέσα. Καί κανείς δέν
θέλησε νά τό θάψη.

'Από τότε, οι όπαδοί του
Τσάρλυ άρχισαν πιά νά χρησιμο-
ποιούν γενικά τή βία, γιά νά
προσηλυτίσουν κι' άλλους πι-
στούς. Σε κάποιο άλλο νησί, ή
γυναίκα ενός 'Εσκιμώου θέλησε
νά τούς διώξει, άλλαξε όμως στά-
σι όταν τήν άπειλήσαν νά τήν
ξυλοκοπήσουν, κι' άσπάσθηκε τό-
τε τή νέα «θρησκεία». 'Οστόσο,
ό άντρας τής έξακολουθούσε ν'
άρνήται νά πιστέψει στον Τσάρλυ, κι' ό
πεθερός του, τυφλωμένος απ' τό φανατι-

Τους ύποχρέωσε νά μείνουν ολόγυμνοι στον
άνεμο πού τούς έδερνε...

καί τών γυναικών πού είχαν πεθάνει απ' τήν παγωνιά.

Ποτέ ώστόσο δέν θά πληροφορείτο ό έξω κόσμος τό πα-
ράδοξο αυτό δράμα του 'Αρκτικού, αν δέν ύπήρχε ό Πέτερ
Σάλα — ό 'Εσκιμώος πού είχε σκοτώσει στήν άρχή ένα
«άπιστο» με τό καμάκι του.

"Αφ' ότου είχε χάσει ένα απ' τά παιδιά του, τή νύχτα
με τή χιονοθύελλα, είχε άρπάξει ν' άμφιβάλλη κι' αυτός
γιά τή «θεία φύση» του Τσάρλυ.

"Όταν τόν πήραν λοιπόν γιά οδηγό κάτι ξένοι, περαστι-
κοί απ' αυτά τά μέρη, τούς διηγήθηκε ό,τι είχε συμβή και
τούς παρακάλεσε νά έπέμβουν όπως νόμιζαν καλύτερο.

'Εκείνοι έσπευσαν νά ειδοποιήσουν με τόν πομπό άσυρ-
μάτου τους τήν καναδική 'Επιπήν 'Αστυνομία. 'Αμέσως
έφτασε ένα αεροπλάνο έφοδιασμένο με σκι, και δυό άστυ-
νομικοί συνέλαβαν τόν Τσάρλυ και τόν πήραν μαζί τους,
γιά νά λογοδοτήσει στή Δικαιοσύνη του Καναδά γιά τήν
έγκληματική δράση του.

'Ετσι τελείωσε τό δράμα αυτό, πού μοιάζει σάν παρά-
ξeno παραμύθι.

Σκότωσαν τόν άποστάτη μ' ένα καμάκι

σμό, τόν πυροβόλησε και τόν σκότωσε.

"Ετσι, μεγάλωνε σιγά-σιγά ό αριθμός τών όπαδών του
Τσάρλυ.

"Όσοι δέν θέλανε νά πιστέψουν σ' αυτόν, κινδύνευαν νά
κακοποιηθούν απ' τούς φανατικούς μαθητάς του, πού ή-
ταν έτοιμοι άκόμα και νά έγκλημάτησουν, νά σκοτώσουν
γιά τό «Σωτήρα» τους!...

Στό νησί Κάμσελ, μία απ' τίς πιο άφοσιωμένες όπαδούς
του, κάποια Μίνα, άνηγγειλε μία μέρα στους άλλους ό,τι ό
«νέος Χριστός» είχε ειδοποιήσει πώς έπρόκειτο νά έπισκε-
φθή τό νησί τους.

Μ' άπειλές και χτυπήματα λοιπόν, ανάγκασε όλους τούς
«πιστούς» νά συγκεντρωθούν σε μία παγωμένη έκταση, ένώ
γύρω τους λυσούσε μία απ' τίς χειρότερες χιονοθύελλες
τής χρονιάς. 'Εκεί, τούς ύποχρέωσε νά βγάλουν όλοι τους
τά ρούχα και νά μείνουν ολόγυμνοι, στον άνεμο πού τούς
έδερνε.

Γονάτισε ύστερα γιά νά προσευ-
χηθή και σύστησε και στους άλ-
λους νά κάνουν τό ίδιο. "Ετσι μο-
νάχα — τούς είπε — θά πρόβαλλε
μέσ' απ' τή θύελλα ό «Χριστός»
τους γιά νά τούς ανταμείψει γιά
τήν πίστι τους!

"Όρες ολόκληρες περίμεναν εκεί,
παγωμένοι, πεινασμένοι και κουρα-
σμένοι...

Τέλος ή Μίνα κι' ό άντρας τής
γύρισαν πίσω στο χωριό, κι' οι
άλλοι τούς άκολουθήσαν. Μά όχι ό-
λοι: Δυό γυναίκες και τέσσερα παι-
διά είχαν πεθάνει απ' τό κρύο! Τά
πτώματά τους έγκαταλείφθηκαν πά-
νω στα χιόνια.

Αυτή ή τραγωδία σήμανε τήν άρ-
γή του ξεπεσμού γιά τόν Τσάρλυ
Ούγιερακ.

"Όσο περνούσαν οι μέρες, έχανε
όλοένα περισσότερο τό γούτρο του.

Γιατί οι περισσότεροι 'Εσκιμώοι εί-
χαν μάθει τήν περιπέτεια τής Μίνας

και τών γυναικών πού είχαν πεθάνει απ' τήν παγωνιά.

Ποτέ ώστόσο δέν θά πληροφορείτο ό έξω κόσμος τό πα-
ράδοξο αυτό δράμα του 'Αρκτικού, αν δέν ύπήρχε ό Πέτερ
Σάλα — ό 'Εσκιμώος πού είχε σκοτώσει στήν άρχή ένα
«άπιστο» με τό καμάκι του.

"Αφ' ότου είχε χάσει ένα απ' τά παιδιά του, τή νύχτα
με τή χιονοθύελλα, είχε άρπάξει ν' άμφιβάλλη κι' αυτός
γιά τή «θεία φύση» του Τσάρλυ.

"Όταν τόν πήραν λοιπόν γιά οδηγό κάτι ξένοι, περαστι-
κοί απ' αυτά τά μέρη, τούς διηγήθηκε ό,τι είχε συμβή και
τούς παρακάλεσε νά έπέμβουν όπως νόμιζαν καλύτερο.

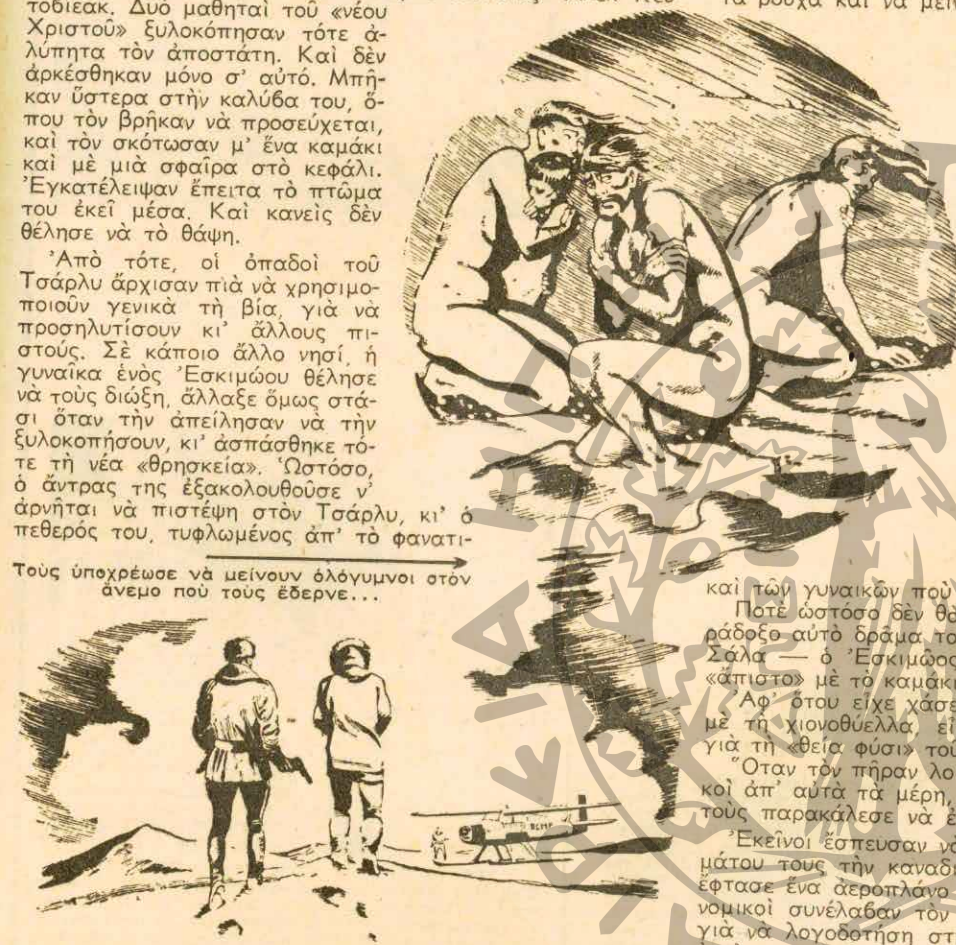
'Εκείνοι έσπευσαν νά ειδοποιήσουν με τόν πομπό άσυρ-
μάτου τους τήν καναδική 'Επιπήν 'Αστυνομία. 'Αμέσως
έφτασε ένα αεροπλάνο έφοδιασμένο με σκι, και δυό άστυ-
νομικοί συνέλαβαν τόν Τσάρλυ και τόν πήραν μαζί τους,
γιά νά λογοδοτήσει στή Δικαιοσύνη του Καναδά γιά τήν
έγκληματική δράση του.

'Ετσι τελείωσε τό δράμα αυτό, πού μοιάζει σάν παρά-
ξeno παραμύθι.

ΕΧΑΣΑΝ ΒΕΒΑΙΑ ΝΙΚΗ

"Η σπάνια αυτή φωτογραφία έλήφθη πρό ήμερών στον ίπποδρομο του Τσέιμπερλιν της 'Αγγλίας.
όταν τό άλογό Κρόλκαραντ, μέγα φαβορί σκόνησε σ' ένα έμπόδιο κι' έπρεσε μαζί με τόν
τζοκέρ, χάνοντας έτσι μία βεβαία νίκη. Παρά τό άσχημο πέσιμο τόσο του άνατόμου, όσο
και του άλόγου, σηκώθηκαν σε λίγο και οι δυο χωρίς τό παραμικρό τραύμα.

Οι άστυνομικοί πήραν μαζί τους τόν Τσάρλυ γιά νά λογοδοτήσει
στή Δικαιοσύνη του Καναδά...

Ο πρώην αξιωματικός της Λουφ-θάφε Χέλμντ Ράινχαρτ, που ώδη-γησε τους τέσσερις συντρόφους του στην εκπαιδευτική τους περι-πέτεια.

ΟΙ ΠΕΙΡΑΤΕΣ του «Ωριώνος»

Η παράξενη περιπέτεια πέντε Γερμανών, που ξεκίνησαν να περάσουν μ' ένα γιγάντιο τον Ωκεανό

Πέντε Γερμανοί —τρεις άντρες και δύο γυναίκες— βρίσκονται τώρα προφυλακισμένοι στις γαλλικές φυλακές του Λοριάν, περιμένοντας να δικαστούν για ένα «αδίκημα», που έχει γίνει εξαιρετικά σπάνιο στους καιρούς μας: Το αδίκημα της πειρατείας!

Αλλά, ως πάρομο από την αρχή την παράξενη περιπέτεια τους.

Την περασμένη άνοιξη στο Ντύσσελντορφ της Δυτικής Γερμανίας, πέντε άνθρωποι, ο Χέλμντ Ράινχαρτ, πρώην αξιωματικός της Λουφθάφε, ανάπηρος τώρα με κομμένο το αριστερό πόδι, ο Ρόναλντ Χοφ, περιδούλων πιασέ, και η γυναίκα του «Ερνα», ο Χάιντς Ζίντλε-μάγιερ, μηχανικός, και η πρώην σύζυγός του Βάλτρουτ Τσουκούρσκι πήραν την απόφαση να εγκαταλείψουν το γηραιό ημισφαίριο και ν' αναζητήσουν μια καλύτερη τύχη στη Νότιο Αμερική.

Για να μπορέσουν, όμως, να πραγματοποιήσουν την απόφασή τους, άπαισιν-ζε μια βασική προϋπόθεση: Τους έλει-παν τελείως τα χρήματα για το τα-ξείδι.

Όλοι οι συνδυασμοί, που σκεφθήκα-νε, καταλήγουν σε αδιέξοδο και το αγέ-διο θα ναυαγούσε άριστικά, αν ο Χέλ-μντ Ράινχαρτ, ο ανάπηρος πρώην α-ξιωματικός της αεροπορίας, που τον ε-ίχαν αναγνωρίσει ως αρχηγό της συ-ντροφιάς, δεν συνέλαβε μια καράδι και μη ιδέα: Να κλέψουν ένα καράδι, άκο-λουθώντας το παράδειγμα του περιφη-μού Γάλλου θαλασσοπόρου Μπουμπάρ.

Η απέλπεια για την παρατεταμέ-νη οικονομική ανέχεια τους, η ζοφερή προοπτική για ένα μέλλον, που δεν προ-μηνύονταν πιο ευτυχισμένο από το πα-ρόν, είχαν δημιουργήσει, στους πέντε αυτούς ανθρώπους, μια ψύχαι φυγής ακατανίκητη. Έτσι, υποδεχτήκανε με ζων-ήρη άνακούφιση, αν όχι με ένθουσια-σμό, την ιδέα που έριξε ο Ράινχαρτ.

Το «Τσέεμντ», ένα ασπινοκάραβο, ά-ραγμένο στα βρώμικα νερά ενός καναλι-ού, ήταν το μόνο που τους προσφερό-ταν σαν εδωκλή λειά. Χωρίς να διατά-σουν, το πήραν και, αφού το φορτώ-σαν μ' ένα περισσότερα εφόδια μπο-ρούσαν, εγκαταλείψανε, με καπετάνιο τους τον Χέλμντ Ράινχαρτ, τις γερμα-νικές ακτές.

Αλλά το «Τσέεμντ» δεν ήταν, βέ-βαια, το ιδανικό καράδι για ένα τέτοιο παράτολμο επιχείρημα. Πριν ακόμη πε-ράσει τη Βόρειο Θάλασσα και φτάσει στη Μαγχία, το... υπερκοκάνει τους ε-ίχε σχεδόν διαλυθεί! Δεν πρόφταναν να διορθώσουν τις αβερίες και, όποιοι ν' άντικρύσουν τα γαλλικά ακρογιάλια, κινδύνευαν χίλιες φορές να θαλασσο-πνιγούν. Μουσικμένοι ως το κόκαλο, τσακισμένοι από την κούραση, άπογοη-τημένοι, ώδηγησαν το καράδι τους στο λιμάνι του Χερβούργου, κι' εκεί, στο

κατάστρωμα του «Τσέεμντ» συγκροτή-σανε μια σύσκεψη.

Να εξακολουθήσουν το ταξίδι τους στον Ωκεανό με το μισοδιαλυμένο καρυ-δότσουφλο, δεν γινόταν ούτε λόγος. Οι γυναίκες, άλλωστε, όπλισμένες πάντα με λιγώτερη τόλμη και λιγώτερη φαντασία από τους άντρες, δήλωσαν καθαρά πως δεν έννοούσαν να συνεχίσουν.

Ο Χέλμντ Ράινχαρτ ήταν πάλι έ-κείνος, που τους άπληλαξε από το με-λαγχολικό αυτό δίλημμα. Πλαί ακριβώς στο «Τσέεμντ», ήταν άγκυροβολημένο, στο λιμάνι του Χερβούργου, το γιγάν-τιο «Ωριών», φρεσκοβαμμένο, όλοκαίνουρ-γο, άστράφτοντας όλόκληρο από περι-ποίησι, τάξι και καθαριότητα. Θα έκα-ναν, λοιπόν —πρότεινε ο Ράινχαρτ— μια μικρή ανταλλαγή: Θα έπαιρναν τον «Ωριών» και θα άφηναν στη θέση του το «Τσέεμντ». Άργότερα, όταν θα έ-φταναν στον προορισμό τους, θα έπέ-στρεφαν τον «Ωριών» στον Άγγλο έ-διοκτήτη του, τον κ. Χάρολντ Χόρμαν.

Για μια φορά ακόμη, οι σύντροφοι του Ράινχαρτ δέχτηκαν να ακολουθήσουν τη συμβουλή του. Και σε λίγο, ο «Ωριών» εγκατέλειπε το Χερβούργο, πλέοντας ό-λοταχώς προς τα δυτικά. Οι μόνες μετα-βολές, που έκαναν στο γιγάντιο οι νέοι κά-τοχοί του, ήταν να κατεβάσουν την άγ-γλική σημαία από το κατάρτι και να ύ-ψωσουν την γερμανική, καθώς και να υ-πονομήσουν τον «Ωριών» σε «Ρίο», σβύνοντας από τα πλευρά του το πρώ-το και το τελευταίο ψηφίο.

Η δεύτερη αυτή μεταβολή είχε διπλό προορισμό: Από τη μία μεριά, να ξε-γελήσει τους δίκτες, που, άσφαλώς, δεν θα άργούσαν να έμφανισθούν. Και από την άλλη, να τους φέρει γούρι, για να φτάσουν σίγουρα με το «Ρίο» στο Ρίο!

Στο Χερβούργο, πέρασαν 5 ώρες ώ-σπου ο κ. Χάρολντ Χόρμαν να αντίλη-φθη την εξαφάνισή του «Ωριών» και να έδοιοποίηση την άκτοφυλακή.

Οι ύπηρεσίες του γαλλικού ναυτικού άναστατώθηκαν. Ο ασύρματος, το ραν-τάρ και οι ταχύτατοι άκταιωροί έπι-στρατεύθηκαν για την ανάκαλιψη του πειρατικού σκάφους! Αλλά αυτό είχε γίνει άφαντο. Μα γρήγορα η τύχη έγκα-τέλειψε τους πειρατές. Όταν πλησίαζαν πιά να άπομακρυνθούν από τα γαλλικά χωρικά ύδατα, μια κορβέττα, ο «Γρε-ναδιέρος», που είχε άποσπεύσει από τη ναυτική βάση του Λοριάν, διασταύρω-σε τον «Ωριών» στα ανοιχτά των δυτικών ακτών της Γαλλίας. Η γερμανική ση-μαία στο κατάρτι και το καινούργιο ό-νομα στα πλευρά του γιγάντιο, δεν ήταν άσ-κετά για να ξεγελάσουν τον κυβερνήτη του «Γρεναδιέρος», τον πλοίαρχο Σα-γιάρ. Το γερμανικό γιγάντιο «Ρίο», που ε-ίχε άπεναντί του, συνέβαινε να έχη το ίδιο ακριβώς σουλούμι με τον εξαφανι-σθέντα και καταζητούμενο «Ωριών».

Χωρίς να χάση καιρό, έστειλε σημά στον κυβερνήτη του γιγάντιο να έπισκε-φθη στο καράδι του. Ο Χέλμντ Ράιν-χαρτ έφτασε θαρραλέος — και σίγουρος πως το «Ρίο» είχε έφυγει πιά όριστικά από την δικαιοδοσία των Γάλλων.

Ξέρετε πού βρισκόσαστε; τον ρώ-τησε άμέσως ο κυβερνήτης Σαγιάρ.

Ναι, άποκρίθηκε ο Γερμανός, σε έ-ξη ώρων άπόσταση από τις Ισπανικές ακτές.

Φαίνεται πως δεν είσαστε ναυτι-κός, χαμογέλασε ειρωνικά ο κυβερνήτης του «Γρεναδιέρος». Από τις Ισπανικές ακτές άπέχετε ακόμη ένα όλοκληρο με-ρίονυχο. Έξακολουθείτε πάντα να βρί-σκεστε στα γαλλικά χωρικά ύδατα!

Ο Ράινχαρτ κατάλαβε πως είχε χά-σει το παιχνίδι.

Πολύ καλά, είπε ψυχρά, είμαι πρό-θυμος να σας ακολουθήσω.

Οφείλω να προσθέσω ακόμη, έξα-κολούθησε ο πλοίαρχος Σαγιάρ, ότι ο κ. Χάρολντ Χόρμαν έχει υποβάλει μή-νυσι έναντίον σας.

Όταν ο «Γρεναδιέρος» έφτασε στην προκυμιά του Λοριάν, ένα πλήθος δημο-σιογράφων και φωτορεπόρτες είχε συ-γκεντρωθεί για να υποδεχτή τους πειρα-τές.

Το μόνο που έχω να πω, έδήλωσε ο Χέλμντ Ράινχαρτ, που έδωσε σε όλους την έντονη άνδρα άμυγλο τέντλεμαν, είναι, ότι δεν δέχομαι πιά ό,τι έκάνανε άποτελεί πράξι πειρατείας. Ζητώ συγ-νώμη από τον κ. Χόρμαν, αλλά και τόν διαβεδαίωνω πως θα του έπιστρέφα-με το πλοίο που μόλις θα φτάνανε στο Ρίο. Όσο για εμάς, αυτό που συνέβη, δεν πρόκειται να μας κάνει να εγκατα-λείψουμε τα σχέδιά μας. Κανείς δεν θα μπορέσει να μας έμποδισή να φύγουμε από την Εύρωπη. Και θα φύγουμε, μό-λις άνακτήσουμε την έλευθερία μας

Από την έταιρεία «Δριμαρόπουλος Φίλμ» άρχισε το γύρισμα της νέας ρεαλιστικής έλληνικής ταινίας «Κα-τρακύλισμα», της οποίας το σενάριο είναι διασκευή από το τόσο γνωστό μυθιστόρημα του έκκεκτου συγρ-άτου μας κ. Χρ. Κ. Χαροπούλου «Κορίτσι του λιμα-νιού», που έδημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο «Εθ-ναυρό». Στο «Κατρακύλισμα» που γυρίζεται με μπ-χανήματα συγχρόνου λήψης, που μόλις έφτασαν στην Ελλάδα, πρώτωνιστούν οι Γκέλυ Μαυροπούλου, ο Μ. Νικολόπουλος, ο Α. Παμπούλης, η νέα ηθοποιός Ντέμις Νασκαρή, μαθήτρια της σχολής Κωστή Μιχαή-λιδη, οι κ. κ. Βαρόσης, Κουκούλης, κλπ. Οπότερής της νέας ταινίας είναι ο κ. Δήμος Σακελλαρίου, άρι-στόχους της Κινηματογραφικής Ακαδημίας της Ρώμης.

ΕΧΑΣΑΝ ΚΑΘΕ ΕΛΠΙΔΑ
Δυο τυφλά άδελφια, ο Ραφαέλε και ο Τζιόβάννι Καρο-ύτζι από την Νεάπολη της Ιταλίας, έφυγαν πρό ήμερών για την Αμερική, όπου ο δόκτωρ Βόλφσον από το Νητρούιτ θα τους έκανε μια χειρουργική επέμβαση στο όπτικο νεύρο για να τους δώση το φώς. Μόλις όμως το πλοίο έφτασε στον Νεο Κόσμο, οι δυο μικροί τυφλοί και ο πατέρας τους που τους συνόδευε πληροφορήθηκαν πως είχε άφανθεί από τον καθηγητή αυτόν η άδεια έξασκήσεως του επαγγέλματος, ύστερα από την άπου-χία μιας τολημής επέμβασής του.

ΤΑ 70 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ Κας ΡΟΥΖΒΕΛΤ
Στη Νέα Υόρκη, η κυρία Έλεονώρα Ρουζβέλτ γιόρ-τασε πρό ήμερών την 70η επέτειο των γενεθλίων της. Το κόψιμο της συμβολικής τούρτας έγινε σε μια αίθουσα του μεγάρου του Ο.Η.Ε., του όποιου, η σύζυγος του άλλου «Αμερικανού πρόεδρου είναι μια από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες.

Συναγωνισμοί ΓΕΝΝΗΣΕΩΝ!

Περίεργα ρεκόρ για μεγάλα έπαθλα

Τά πολλά παιδιά είναι, βέ-βαια, εύτυχία σε μια οικογέ-νεια. Δεν παύουν όμως να είναι και ένας μεγάλος μελάς για τους γονείς, με τις φροντίδες που χρειάζονται και με τα έξο-δα, που αυξάνουν όσο τα παι-διά μεγαλώνουν και πληθαίνουν.

Υπάρχουν όμως και περι-πτώσεις που τα πολλά παιδιά έγιναν η αίτια να κερδίσουν οι γονείς τους μεγάλα ποσά, χά-ρις στην ιδιοτροπία μερικών έκ-κεντρικών. Σε πολλές περιπτώ-σεις π. χ. διάφορες οικογένειες συναγωνίσθηκαν μεταξύ τους ποιά θα φέρη στον κόσμο τα περισσότερα ή τα πιο γερά παι-διά, μέσα σε ώρισμένα χρονι-κά διαστήματα.

Έτσι, μόλις πριν από λίγους μήνες, τελείωσε στην Άγγλία ο πεισματικός άγώνας δύο γυναι-κών, που είχαν βαλθή να γεν-νήσουν όσο περισσότερα παιδιά μπορούσαν, για να κερδίσουν μια κληρονομία από 80 χιλιά-δες λίρες!...

Τά χρηματά αυτά τα είχε ά-φισει με τη διαθήκη του ένας πλούσιος και έκεντρικός Καναδός έπιχειρηματίας, με τον όρο να δοθούν στη μητέρα, που θα γεννούσε τα περισσότερα παιδιά, μέσα σε έπτά χρόνια από την ημέρα του θανάτου του.

Μόλις έγινε γνωστός ο όρος αυτός της διαθήκης, έκατοντά-δες γυναίκες βάλθηκαν να φέ-ρουν στον κόσμο παιδιά, για να κερδίσουν το πλούσιο έπαθλο. Τον ίδιο καιρό, παρατηρήθηκε μια αύξηση στον αριθμό των γάμων και ακόμη μεγαλύτερη αύξηση στον αριθμό των γεννή-σεων.

Όταν πιά είχαν περάσει τα έξη χρόνια και ένας μήνας από το θάνατο του έκεντρικού έπι-χειρηματία, έγινε φανερό, ότι ο άγώνας θα κρινόταν άνάμεσα σε δυο μητέρες που, ως εκείνη την ημέρα, είχαν φέρει στον κό-σμο από όχτω παιδιά. Και οι δυο είχαν στο ένεργητικό τους από δυο ζευγάρια διδύμων, τρι-δύμων και ένα παιδί.

Ένα μήνα πριν από τη λή-ξη της προθεσμίας των έπτά έ-των, η μία μητέρα αύξησε τον αριθμό της σε δέκα παιδιά, με ένα ζευγάρι διδύμων που γεν-νήσε. Όλα έτσι έδειχναν ότι θα κέρδιζε το έπαθλο.

Αλλά το ενδιαφέρον του κό-σμου, που παρακολούθωσε τον περίεργο συναγωνισμό των δυο γυναικών από τις έφημερίδες, έφτασε στο κατακόρυφο του ό-ταν η δεύτερη μητέρα μπήκε σε κλινική, 36 μόλις ώρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας.

Ενώ ο σύζυγος γυνούσε νευ-ρικά στο διάδρομο, η γυναίκα του έφερε στον κόσμο τρία παι-δάκια, που της έδωσαν το βρα-

Ένα μήνα πριν από τη λή-ξη της προθεσμίας των έπτά έ-των, η μία μητέρα αύξησε τον αριθμό της σε δέκα παιδιά, με ένα ζευγάρι διδύμων που γεν-νήσε. Όλα έτσι έδειχναν ότι θα κέρδιζε το έπαθλο.

Αλλά το ενδιαφέρον του κό-σμου, που παρακολούθωσε τον περίεργο συναγωνισμό των δυο γυναικών από τις έφημερίδες, έφτασε στο κατακόρυφο του ό-ταν η δεύτερη μητέρα μπήκε σε κλινική, 36 μόλις ώρες πριν από τη λήξη της προθεσμίας.

Ενώ ο σύζυγος γυνούσε νευ-ρικά στο διάδρομο, η γυναίκα του έφερε στον κόσμο τρία παι-δάκια, που της έδωσαν το βρα-

Μ. ΛΟΥΙΖΙΔΟΥ-ΑΜΠΑΖΟΥ

Ειδικώς εκπαιδευθείσα εις Πα-ρισίους διά την περιποίησην προώπου-δερμάτος. Μασάζ, ρυτίδες, φακίδες, παχυσαρ-κία. Δέχεται εις το ΕΠΙΣΤΗ-ΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ.

Άγ. Κων/τινου 14

δείο των 80 χιλιάδων λιρών! Μέσα στα έφτά χρόνια της προ-θεσμίας, η γυναίκα αυτή είχε σημειώσει ρεκόρ, φέρνοντας στον κόσμο έντεκα παιδιά.

Ένας παρόμοιος συναγωνι-σμός, μεγαλύτερας διαρκείας, έγινε έξ αιτίας της διαθήκης κάποιου έργην από την Καλι-φόρνια, που άφησε 15.000 λί-ρες «στο ζευγάρι που θα έφε-ρνε στον κόσμο τα περισσότε-ρα κορίτσια» μέσα σε δέκα χρό-νια. Το ποσόν αυτό κερδήθηκε από έναν άγρότη και τη γυναι-κά του, που άπέκτησαν στο διάστημα αυτό όχτω κορίτσια και ένα μόνο αγόρι.

Ακόμη πιο πρωτότυπος ήταν ο συναγωνισμός που προκάλεσε η διαθήκη κάποιου Αμερικανού από το Τζέροσεϊ. Άπαράιτητος όρος συμμετοχής ήταν, ότι τα ζευγάρια έπρεπε να έχουν του-λάχιστον τρία παιδιά, όταν θ' άρχιζε ο συναγωνισμός. Έπρε-πε δέ, στον ίδιο διάστημα που είχαν γεννήσει τα μεχρι τότε παιδιά τους, να άποκτήσουν και άλλα δέκα.

Το έπαθλο ήταν δέκα χιλιά-δες λίρες.

Από τον πρώτο κιάλας και-ρό, η κ. Μπέρνυλ Τρότσον έδει-ξε, ότι θα ήταν η τυχερή. Στα προηγούμενα δέκα χρόνια, εί-χε φέρει στον κόσμο τέσσερα παιδιά. Όταν, λοιπόν, έμαθε τους όρους της διαθήκης, στρά-θηκε για καλά στη δουλειά.

Τον πρώτο κιάλας χρόνο, ά-πέκτησε τριδύμα, τον δεύτερο διδύμα, τον τρίτο τριδύμα, που τα συμπλήρωσε με ένα ζευγάρι διδύμων τον έπόμενο χρόνο. Ως εκείνη τη στιγμή, είχε τις πε-ρισσότερες πιθανότητες έπιτυ-χίας. Για να είναι όμως πιο σί-γουρη, φρόντισε να αύξηση την παραγωγή της. Έπί τρία χρό-νια, έφερε στον κόσμο από ένα παιδάκι. Κι' όταν η προθεσμία έφθανε στο τέλος της, γεννήσε και πάλι διδύμα. Είχε δηλαδή άποκτήσει δεκαέξι παιδιά. Δι-καιολογημένα, λοιπόν, εκείνη και ο σύζυγός της κέρδισαν τις δέκα χιλιάδες λίρες, που τις εί-χαν άλλωστε άπόλυτη ανάγκη, αφού τα στόματα που είχαν να θρέψουν, είχαν πολλαπλασια-σθή!...

Η παραξενιά των ανθρώ-πων όμως δεν έχει όρια. Έτσι, κάποιος γεωργός από τη Δυτι-κή Αφρική, άρισε με τη διαθή-κη του, ότι το μεγάλο κτήμα του και πέντε χιλιάδες λίρες θα πήγαιναν στο ζευγάρι που θα έφερε στον κόσμο τα πιο γε-ρά παιδιά, μέσα σε πέντε χρό-νια. Η τυχερή σ' αυτή την πε-ρίπτωση, ήταν κάποια κ. Ροζά-λιν Βάν Τόντερ, που έφερε στον κόσμο, στο διάστημα των πέν-τε έτων, τρία ζευγάρια διδύμων αγορίων.

Άρκετά έκεντρικός, τέλος, ήταν κάποιος Αμερικανός πα-πάς από τη Μινεζότα, που ά-ρισε, ότι η περιουσία του — 7.500 λίρες — θα πήγαινε σ' εκείνον τον παπά που θα βά-φτιζε τα περισσότερα παιδιά μέσα σε τρία χρόνια από την ημέρα του θανάτου του.

Το έπαθλο ήταν σοδορά και πολλοί Αμερικανοί παπάδες ρί-χθηκαν με ζήλο στη δουλειά. Στο τέλος, ένας από αυτούς, κέρδισε τις 7.500 λίρες, γιατί, μέσα στα τρία αυτά χρόνια, εί-χε βαφτίσει 6.000 παιδιά. Για να το κατορθώσει αυτό, είχε διανύσει μεγάλες άποστάσεις και είχε βαφτίσει παιδιά σε ά-πόστασι 350 χιλιομέτρων από την ένορία του.

Άρκετά έκεντρικός, τέλος, ήταν κάποιος Αμερικανός πα-πάς από τη Μινεζότα, που ά-ρισε, ότι η περιουσία του — 7.500 λίρες — θα πήγαινε σ' εκείνον τον παπά που θα βά-φτιζε τα περισσότερα παιδιά μέσα σε τρία χρόνια από την ημέρα του θανάτου του.

Το έπαθλο ήταν σοδορά και πολλοί Αμερικανοί παπάδες ρί-χθηκαν με ζήλο στη δουλειά. Στο τέλος, ένας από αυτούς, κέρδισε τις 7.500 λίρες, γιατί, μέσα στα τρία αυτά χρόνια, εί-χε βαφτίσει 6.000 παιδιά. Για να το κατορθώσει αυτό, είχε διανύσει μεγάλες άποστάσεις και είχε βαφτίσει παιδιά σε ά-πόστασι 350 χιλιομέτρων από την ένορία του.

Άρκετά έκεντρικός, τέλος, ήταν κάποιος Αμερικανός πα-πάς από τη Μινεζότα, που ά-ρισε, ότι η περιουσία του — 7.500 λίρες — θα πήγαινε σ' εκείνον τον παπά που θα βά-φτιζε τα περισσότερα παιδιά μέσα σε τρία χρόνια από την ημέρα του θανάτου του.

Διαγνώσεις

Η σκληρή κι' η άδικη η τύ-χη μου τάφερε έτσι, ώστε να μπλέξω άσχημα με γιατρούς.

Η αρχή του κακού έγινε πριν από τρεις μήνες περίπου όταν μ' έπιασε ένας φοβερός πόνος στο στομάχι. Διπλώθη-κα στα δυο και βόγγαγα σαν μωσάκι, που διαισθάνεται ότι θα το άσφάζουν. Κι' αφού έ-ξαντλησα όλα τα νιατροσόφια που ήξερα ή που μου υποδεί-ξαν οι συγγενείς και οι φί-λοι, υποτάχθηκα στο μοιραίο.

Φωνάζε ένα γιατρό! μου-μούρισα με φωνή που μόλις και μετά βίας άκούγονταν σε άπόστασι δώδεκα πιντών.

Έτρεξε σαν άστραπη ο τρο-μοκρατημένος άδελφός μου και σε λίγο μου κουβάλησε τον κ. Γρουμπούλη, κορυφή της παθολογίας όπως ισχυρίζον-ται όσοι τυχεροί γλυτώσανε από τα νύχια του.

Τον κάκο του τον καιρό! κρούνασε.

Ποιανό, γιατρέ;

Τού συνοδελφού μου κυρί-ου Γρουμπούλη! Από τί σου

είπε ότι πάσχεις;

Από έλαφρά γαστρίτιδα.

Σαν τον κάκο του τον και-ρό! Έχεις άεροφαγία!

Δεν άποκλείεται καθόλου γιατί είμαι... υπάλληλος και ζώ με τον άέρα!

Να λείπουν τ' άστειά! με

άποπηρε. Και να πάρης τα

φαρμάκα που θα σου γράψω!

Και σε πέντε μέρες να με ει-δοποιήσης νάρθη να σε ξα-ναδού!

Μάλιστα, κύριε διούμπα.

Σε πέντε μέρες!

Τον είδοποίησα σε τρεις για να προλάβω να καρή το ξεψυ-χισμό μου. Εύτυχώς ότι μία

βελία μου με έταξε στον Άγιο Παντελεήμονα κι' έτσι τη σκα-πουλάρισα.

Σεθαρμένους ο κ. Φιούμ-πας διάταξε.

Να διπλασιάσης τις δόσεις των φαρμάκων!

Πάρε αυτά το φάρμακο και

είναι μισή μερίδα...

Δεν μπορώ να καταλάβω τί βρίσκει σ' αυτόν που

είναι μισή μερίδα...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Να τί βρίσκει!...

Εύθυμη Ιστοριογυα

Θά με θυμηθής!

Το πήρα και τον θυμήθηκα. Συγκεκριμένα τον θυμήθηκα την ώρα που οι δικόι μου έτοι-μαζόντουσαν να φωνάξουν πα-πά για να με μεταλάβη. Κα-τάλαβα τα μουνταλά, συγ-κεντρώσα όση πνοή μου άπο-μενε και φώναξα

Προτίμηση να διηγησώ τις κατάρτες μου και να ξανακαλέσω τον κ. Γρουμπόλη.

—Ήρθε κατάπληκτος που ζούσα ακόμη. Του έξηγησα λεπτομερώς τα καθήκοντά κι' αγρίεψε.

—Που την είδε την αεροφωγία ο ακιττής; φώναξε. Έδώ τα πράγματα είναι ολοκάθαρα. Είχες μία ελαφρά γαστρίτιδα που δόξα τω θεώ έγινε βαρεία.

—Και τί πρέπει να κάνω; —Να συνεχίσω τα φάρμακα που σου έδωσα.

Πριν ακολουθήσω τη συμβουλή του, σκέφθηκα να καταφύγω και σ' ένα ειδικό. Σ' ένα ατομαχολόγο δηλαδή. Και για την ακρίβεια στον κ. Τζούτσο.

Μ' εξέτασε μ' επισημότητα, πέρασε νευρικές δεκατέσσερες τους συναδέλφους του κ. κ. Γρουμπόλη και φλούμπα και απεφάνθη:

—Νευρώσις! —Νευρώσις; —Ναι.

—Να κάνω μία ακτινογραφία καλο-κακού μπάς κι' είναι έλκος.

—Να μην κάνεις τίποτα! Είπα: νευρώσις! —Και πώς θα μου περάση αυτή η νευρώσις, κυριε Τζούτσο; —Με τα φάρμακα που θα σε δώσω!

Αλλά έπεσε έξω ο κ. Τζούτσο. Ή νευρώσις ή ό,τι άλλο διάολο ήτανε δεν μου πέρασε με τα φάρμακα. Μου πέρασε μόλις ή θεία μου με έταξε και στην Τήνο.

Σε δυο μέρες ήμουνα περδίκι. Και για να βγάλω λίγο το άκτι μου, αποφάσισα να εκδικηθώ με πρωτότυπο τρόπο τους παρ' όλγων δημίους μου. Κάπαρ λοιπόν, πρώτα τον κ. Γρουμπόλη και του είπα:

—Ο συναδέλφός σας ο κ. φλούμπας λέει πως είσατε τσαρλατάνος αφού δεν διαγνώσατε ότι κι' είχα άμεση λονεφριτίτιδα! —Πώς! πώς! πώς!; Ξαφνιάστηκε ο χριστιανός.

—Αυτό που σας λέω! Τον άφησα και τράβηξα για το ιατρείο του κ. φλούμπα.

—Μπα! μπα! Σιδερένιος! μου εύχθηκε.

—Ναι! Σιδερένιος χάρις στο συναδέλφό σου τον κ. Τζούτσο, ο οποίος σας συνιστά να σκίσετε το δίπλωμά σας, αφού δεν ξέρετε ότι ένας που πάσχει — καλή ώρα σαν και μένα — από πνευμονικόν οίδημα πρέπει να υποβληθώ σε καισαρική τομή!

—Τρελλάθηκε ο Τζούτσο; —Δεν ξέρω! Έτσι μου είπε! Τον άφησα ουέλο κι' έβαλα πλώρη για τον Τζούτσο.

—Ντροπή σου, γιατρέ — άρχισα τον εξάφωλο! Εύτυχώς που βρέθηκε ο συναδέλφος σου ο κ.Γρουμπόλης που μου δώσε να καταλάβω τί είδους αλμπάνης είσαι!

—Ενώ αλμπάνης; —Βεβαίως! Έπρεπε να καταλάβω, όπως μου είπε ο κ. Γρουμπόλης, ότι είχα παραμορφωτική αρθρίτιδα κι' ότι ήταν απόλυτη ανάγκη να μου γίνει παρακέντηση!

—Θα τόν καταγγείλω στον Ίατρικό Σύλλογο!

—Κόρε το λαϊμό σας! μουρμούρισα καθώς έφευγα.

Έγώ τους άναβα τη φωτιά κι' άς βρούνε τρόπο να τη σβύσουν. Κι' αν πάθω και τίποτα ή πολυτίμη ύνεία τους άπο τί σύγχυσι, έδώ είναι και τα φάρμακά τους που μου πέρισσεύανε, έδώ είναι κι' ο Άγιος Παντελεήμων, έδώ είναι κι' ή Μεγαλόχαρη της Τήνου! Γ. ΓΙΑΝ.

ΚΑΤΙΣΣΕ ΝΑΥΛΟΝ άρχ.27
» » 54-15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
» 52Κολοκοτρώνη52

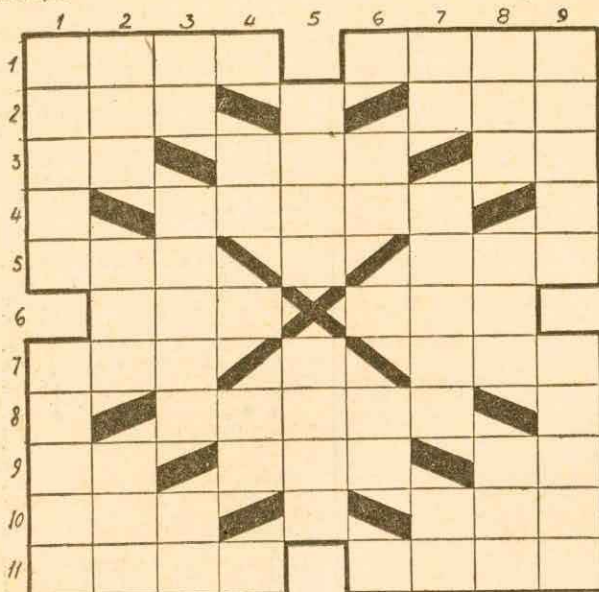
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

Μέσα στο κάθε μικρό ορθογώνιο του σχεδίου μας, αντί να τοποθετήσετε ένα μοναχά γράμμα, θα βάλετε μία ολόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Μαλακόστρακο. — Διαδέχεται σοδαρό τραυματισμό.

2) Επίρρημα: σύντομα. — Το μικρό όνομα διασίου Έλληνίδος στήρ.

3) Άνθη. — Δοχείον ύδατος. — Το συνηθίζουν οι έξνοι στο τηλέφωνο.

4) Χοντρό ύφασμα.

5) Νηστικά. — Άγιον.

6) Έπίθετο που ταιριάζει στον ουρανό μας. — Ύπερήφανα ζωά.

7) Χάλκινο καζάνι. — Λένε πως βγάζει μάτι.

8) Έλλειψς άέρος.

9) Πηγή νερού. — Ρίξα φυτού που τρώγεται.— Άρχη λαϊκού τραγουδιού.

10) Αφουρνών την μύτη. — Κάτι για το οποίο υπερηφανευόμαστε.

11) Παιδιά του δρόμου. — Άνδρικό όνομα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γλυκίσματα. — Συγκροτούν (μεταφορ.).

2) Ο θούρος που κάνουν τα κύματα όταν σπάζουν πάνω στα βράχια. — Τα κάνουνε σάχη. — Ή πρωτεύουσα των Φιλιππινών.

3) Επίσημοις. — Τμήμα της Β.Α. Ίσπανίας.— Πόδι.

4) Κεφαλή λειψάνου. — Δέματα.

5) Την ζητούν πολλοί από τις στρατιωτικές άρχες. — Αποκάλυψς.

6) Πάμα. — Ήημα του στήμονος (αίτ.).

7) Παγίδα. — Έπιστημη που μελετά την νόση του ανθρώπου.— Επικίνδυνο μαχαίρι.

8) Φαγητά. — Δεν κάνουν θόρυβο. — Περιφημος κατασκευαστής βιολιών.

9) Χρήσιμο σ' ένα μουσικό. — Βοηθός έπίσκοπος.

Έλλιποςύμφωνον

... Ε... Ι... Ο... Χρησιμοποιώντας διάφορα σύμφωνα προσπαθήστε, χωρίς ν' αλλάξετε την σειρά των φωνηέντων αυτών, να σχηματίσετε λέξεις που ν' ανταποκρίνονται στις ακόλουθες σημασίες:

1) Οι βιαστικοί καταφέρουν συχνά σ' αυτό.

2) Ένα τέτοιο πρόσωπο δεν προσδίδει όγεια.

3) Στην όμιλία αυτή ή μύτη παίζει μεγάλο ρόλο.

4) Μαλλί.

5) Αφορά μία των έποχών.

6) Βουνό της Μακεδονίας.

7) Μέρος συνόλου.

8) Τέτοιος ήταν ο άλβανικός πόλεμος.

9) Αχροκίτρινος.

10) Πρόβατο που δίνει δώνυμο έκλεκτό μαλλί.

11) Πολύ σκληρός (μεταφ.).

12) Περιφημος, ονομαστος.

Ο αριθμός των συμφώνων που θα μεταχειρισθήτε δεν θα είναι ο ίδιος σ' όλες τις λέξεις.

Μικρά προβλήματα

Α) Ποιοι είναι οι τρεις συνεχόμενοι αριθμοί, οι οποίοι πολλαπλασιαζόμενοι ή προστιθέμενοι μεταξύ τους, δίνουν το ίδιο αποτέλεσμα;

Β) Μία χωρική κατεβαίνει στην πόλη μ' ένα καλάθι γεμάτο αυγά, που προσρίζει για τέσσερις πελάτες της. Στον πρώτο δίνει το 1)3 των αυγών, στον δεύτερο το 1)4, στον τρίτο το 1)5 και στον τέταρτο τα 13 που της απομένουν. Πόσα αυγά είχε μέσα στο καλάθι της;

Γ) Ένας εργάτης μπορεί ν' αφτιάξη ένα τοίχο μέσα σε 10 μέρες. Ένας άλλος, λιγώτερο επιδέξιος, χρειάζεται 15 μέρες για ν' αφτιάξη τον ίδιο τοίχο. Πόσες μέρες θα χρειαστούν οι δυο αυτοί εργάτες για ν' αφτιάσουν μαζί τον τοίχο;

Δ) Ένας θεός έχει σήμερα τα τετραπλάσια χρόνια από τον άνήπιό του. Σε έξη χρόνια θα έχη όμως μόνο τα τριπλάσια χρόνια του. Ποιά είναι ή σημερινή ηλικία του θεού και του άνήπιού;

Ε) Δυο δοχεία χωρούν μαζί 17 όκάδες νερό. Με το περιεχόμενο του μεγάλου μπορεί κανείς ν' αψημίσει τρεις φορές το μικρό και θ' ά περυσέψη και μία όκά. Πόσες όκάδες μπορούν ν' χωρέσουν στο κάθε δοχείο;

Στοιχειογρίφες

Σε πόλι άπ' τις οικελικές, τις έσκουμένες, τις παλιές, κεφαλί προσκολλάς κι' ουρά, τον τόνο λίγο της κινείς και τώρα στέκεται καί θωρείς ζωά που άρμεγεις μία χαρά.

Μεταγραμματισμός

Άδικα χάνω τον κόπο μου Πι νά βγάλω, Α νά βάλω, δέντρο ήταν το πρώτο μου δέντρο είναι και τ' άλλο.

Συλλαβόγριφος

Σ' άρθρο στον πληθυντικό σύμφωνον άν του κολλήσης μεσο μεταφορικό παρεμβύς θ' ά εμφανίσης.

Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 : Διαφανής ύλη.
2 1 3 4 5 : Μουσικό όργανον.
3 2 3 4 5 : Λέει πολλά.
4 1 3 4 5 : Βρίσκεται στο στόμα.
5 1 3 3 2 5 : Ρωμαιοί δικτάτωρ.
Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Λαβύρινθος — μαγική εικών

Ποιά δρόμο πρέπει ν' ακολουθήση το Ιστιοφόρο που βρίσκεται στο βάθος της εικόνας για ν' αφτάση στον άρμον, κάτω δεξιά; Προσέξτε, δεν πρέπει ν' άποχρεωθώ νά περάσω για δεύτερη φορά από το ίδιο σημείο. Καί τώρα που το πλοίο άγκυροβόλησε στον άσφαλή άρμίσκο, προσπαθήστε ν' ανακαλύψετε τον καπετανίο του που κρύβεται μέσα στην ίδια αυτή εικόνα.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΙΑ ΛΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

ΟΤΑΝ πήκε ο Κάμπερ στο χόλλ του κεντρικού έκείνου ξενοδοχείου του Λονδίνου, είχε ήδη καταστρώσει το σχέδιό του στην έντέλεια. Με τα γυαλιά του, τη φαλάκρα του, το στρουγυλω και καλοξυρισμένο πρόσωπό του και την πολύχρωμη γραβάτα του, φαινόταν σαν εύπορος Άμερικανός.

Κύτταξε γύρω του κι' είδε δυο ιδιωτικούς ντέκετιβ του ξενοδοχείου. Μά δεν άνησυχόσε καθόλου, γιατί ήταν πολύ φυσικό ν' άβρίσκωνται εκεί, για κάθε ένδεχόμενο.

Άδιαφορώντας λοιπόν γι' αυτούς κατέβηκε τη σκάλα που άδηγούσε στο μπάρ του ξενοδοχείου. Έδώσε το καπέλλο του στην ξανθούλα της γκαρνταρόμπας. Έκείνη του χαμογέλασε, πέρασε μία μάρκα πάνω άπ' την κορδέλλα του καπέλλου του κι' άσχολήθηκε ύστερα με τον έπόμενο πελάτη.

Ο Κάμπερ προχώρησε και στάθηκε λίγο στην πόρτα του μπάρ, δίπλα στο μαίτρ. Ύστερα, περνώντας ανάμεσα στα τραπέζια, έφτασε στην πίσω πόρτα και βγήκε από κεί. Σε λίγο, είχε ξαναβεί στο χόλλ. Δίχως το καπέλλο του τώρα, φαινόταν σαν ένοικος του ξενοδοχείου.

Κανείς δεν τούδωσε προσοχή — και λιγώτερο άπ' όλους οι δυο ντέκετιβ. Μπήκε στο άσανσέρ, με άδιάφορο ύφος, κι' είπε στον ύπάλληλο:

—Στο τρίτο!

Όταν βρέθηκε χονάχος στο διάδρομο του τρίτου πατώματος, προχώρησε ως την πόρτα που είχε έπισημάνει. Στόθηκε μία στιγμή άπ' άφουγκράστηκε. Δεν άκουσε τίποτα, ούτε άπ' το διάδρομο ούτε άπ' το σωτηρικό της κόμματος. Έβγαλε τότε το άντικλειδί που είχε μαζί του, κι' άνοιξε ν' αυτό την πόρτα, όσο μπορούσε πιο άθόρυβα. Άφου έφριξε ύστερα μία τελευταία ματιά στον άδειανό διάδρομο, γλύστρησε μέσα στο δωμάτιο κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Ένας γέρος με άσπρα μαλλιά και ματογυάλια έγραφε σ' ένα γραφείο, κοντά στο παράθυρο. Τινάχτηκε στο κάθισμά του, όταν ο Κάμπερ πρόφερε ήσυχα τ' όνομά του.

—Φονιμί! του σύστησε ξερά ο Κάμπερ. Μακριά τα χέρια άπ' το συρτάρι σας!

Καί, σημαδεύοντάς τον πάντα με το πιστόλι του, πήγε πιο κοντά, άνοιξε το συρτάρι του, πήρε ένα περιστρόφο που βρισκόταν εκεί, και το πέταξε μακριά.

Ο γέρος έτρεμε σύγκορμος. —Δεν ξέρω ποιός είσατε... ψιθύρισε. Μά είναι σωστή ταέλλα ν' άπιχειρήσετε μία ληστεία μέσα σ' αυτό το ξενοδοχείο, τέτοια ώρα και με τόσο κόσμο...

—Μην άνησυχείτε για μένα, Ρότζερσον, άπάντησε ειρωνικά ο άλλος. Ξέρω ν' κανονίζω καλά τις δουλειές μου... Ξέρω ακόμα πως έχετε 3 χιλιάδες λίρες μέσα σ' ένα συρτάρι του γραφείου σας... ναι, ναι, σ' αυτό που κυττάζατε τώρα!

Ο γέρος είχε συνέλθει κάπως άπ' τον πρώτο τρόμο του. Το πρόσωπό του είχε ξαναβρή το φυσικό του χρώμα.

—Είσατε τρελλός! είπε. Τρείς χιλιάδες λίρες!... Ποτέ δεν κρατώ πάνω μου μεγάλα χρηματικά ποσά.

—Αποσύρατε αυτά τα λεφτά άπ' την Τράπεζα, πριν από μισή ώρα. Ήμουν εκεί και σας είδα... Ξέρω μάλιστα για πού τα προορίζετε: Κάποιος σας πρότεινε ν' άγοράσετε σε συμφέρουσα τιμή ένα δαχτυλίδι μ' ένα τεράστιο διαμάντι. Πρόκειται ν' σας το φέρη έδώ σήμερα τ' άπόγευμα, και θέλει όλα τα λεφτά άμέσως, μετρητά... Άπορείτε πως τα ξέρω όλ' αυτά; Μά ο άνθρωπος αυτός ήταν σταλμένος άπό μένα. Τον είχα καλοπληρώσει για ν' με βοηθήση στο κόλπο μου.

Καί τώρα θ' ά υποχρεώσετε, άν μου δώσετε αυτά τα λεφτά! —Μά, μόλις φύγετε από δω, μπορώ ν' τηλεφωνήσω στο χόλλ, ν' άπεριγράψω τα χαρακτηριστικά σας... Ποτέ δεν θ' καταφέρετε ν' άβγητε άπ' αυτό το ξενοδοχείο...

—Σας το ξαναλέω, μη σκοτιζέστε για μένα. Δεν πρόκειται ν' με πιάσουν... Έμπρός, δώστε μου τα λεφτά!

Ο γέρος δίστασε λίγο ακόμα. Μά, όταν ο Κάμπερ πήγε πιο κοντά του, άπειληκτικός, με το πιστόλι στο χέρι, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα πακέτο χαρτονομίσματα. Τ' άφισε πάνω στο γραφείο.

—Πετάχτε μου τα! διάταξε ο Κάμπερ. Καί τ' άρπαξε στον άέρα, με τ' άριστερό χέρι.

—Θά φάτε έφτά χρόνια φυλακή γι' αυτή τη ληστεία, του είπε ο γέρος.

Έκείνος είχε χωρίσει τα λεφτά σε δυο πακέτα και τάχε κρύψει στις τσέπες του σακακιού του.

—Έτσι λέτε; άπάντησε. Μά, θ' ά λάβω τα μέτρα μου για ν' μην κάνετε καμμία άνοησία...

Ή γροθιά του χτύπησε ξαφνικά το γέρο στο πρόσωπο και τον

ξάπλωσε χάμω, ανίσθητο. Έκοψε ύστερα το σύρμα του τηλεφώνου και βγήκε βιαστικά στο διάδρομο.

Κύτταξε το ρολόι του. Είχε μείνει τέσσερα λεπτά μονάχα στο δωμάτιο. Δεν είχε κάνει καθόλου θόρυβο... Το μόνο που του άπόμνε τώρα, ήταν ν' άπάρη το καπέλλο του άπό τη γκαρνταρόμπα και ν' φύγη ήσυχα — ήσυχα.

Σε λίγες ώρες, θ' είχε φτάσει με τ' άεροπλάνο στο Μοντρεάλ του Καναδά.

Κατέβηκε με το άσανσέρ και πήγε πάλι στη γκαρνταρόμπα. Ή ξανθούλα ήταν άπασχολημένη: Βοηθούσε δυο γέρους ν' φορέσουν τα παλτά τους. Για ν' μη χασομερήση, ο Κάμπερ πήρε μόνος του το καπέλλο του άπ' την κορδέλλα.

Το φόρεσε, άνέβηκε τη σκάλα και δίστασε το μεγάλο χόλλ. Παρ' όλη τη φαινομενική ήρεμία του, είχε άρchiσει ν' ιδρώνη. Του φαινόταν πως έκατό ζευγάρια μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του. Κι' ήξερε καλά πως άτρωγε έφτά χρόνια φυλακή, άν ύποψιαζόταν κάποιος άπ' όλους πως είχε ληστέψει ένα γέρο στο τρίτο

Είδε το γκρούμ ν' άν τον κυττάει έπιμόνα και ν' άπλώνη το χέρι του προς το μέρος του...

πάτωμα!...

Είδε ένα γκρούμ του ξενοδοχείου ν' άκουβενιάζει ζωηρά με τον ένα από τους ντέκετιβ. Τί ν' άούλεγε άραγε;

Ο Κάμπερ ύφρανε με τη γλώσσα του τα στεγνωμένα χείλια του.

Ο θυρώρος του άνοιξε την κρυσταλλινή πόρτα. Κι' ο Κάμπερ βρέθηκε έξω, στο πεζοδόριο, κάτω άπ' τη μεγάλη μαρκίζα.

Την ίδια στιγμή, έγινε κάτι που πάγωσε το αίμα στις φλέβες του: Είδε το γκρούμ ν' άπλώνη το χέρι του προς το μέρος του. Ο ντέκετιβ τούκανε νόημα ν' άποματήση και προχώρησε κι' αυτός προς την πόρτα...

Μά όχι, δεν θ' άπερίμενε ν' άν τον πιάσουν, ο Κάμπερ! Άν ήταν άκόμη μέσα στο ξενοδοχείο, δεν θ' άπορούσε ν' άβρηνη. Στο κύκλοφορούσε!

Άρχισε ν' άτρέχη, όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Δεν ήξερε τί άκρίβος είχε συμβή. Πάντως όμως θέλανε ν' άν τον σταματήσουν! Δεν έφτανε, αυτό!...

Έτρεχε, έτρεχε, πανικόβλητος, πέφτοντάς πάνω στους διαβάτες. Άκούγε πίσω του βήματα γρήγορα. Τον κυνηγούσανε!...

Με τη φόρα που είχε, έπεσε πάνω σ' ένα πελώριο πόλισμαν, έκείνος τον άρπαξε, τον συγκράτησε. Ο Κάμπερ πάλεψε τότε σαν θηρίο, τον χτύπησε, άλλα δεν κατάφερε ν' άβρηνη...

Λίγο άργότερα, τον είχαν κουβαλήσει στο τμήμα, με την κατηγορία της άντιστάσεως κατά της άρχης. Έκεί, έβγαλε το καπέλλο του. Καί τότε μονάχα κατάλαβε τί ήβελαν ν' άν τον πούνε ο γκρούμ κι' ο ντέκετιβ του ξενοδοχείου: ότι, φορώντας βιαστικά το καπέλλο του, είχε παραλείψει ν' άβάλη άπ' την κορδέλλα του τη μάρκα της γκαρνταρόμπας!

ΜΠ. ΤΖΑΚΟΤ.

Οι παίκτες μιάς ομάδας μπασκετμπόλ ξεκουράζονται τα χέρια τους στο λουτρό των αποδυτηρίων. Ο προπονητής του όρισε τους παρακολουθεί και αργότερα θα τους κάνει μασάζ στα πονεμένα χέρια για να τους ξεκουράσει.

Ο ΑΦΑΝΗΣ ΗΡΩΣ κάθε αθλητικής ομάδας

Χαρές και λύπες του προπονητού

Οι άφαντοι ήρωες μιάς ομάδας αποδοξάζονται αθλήματος είναι οι προπονητές. Οι χιλιάδες φίλαθλοι, που παρακολουθούν τους διάφορους αγώνες και χειροκροτούν με ένθουσιασμό τους πρωταγωνιστές, πολλές φορές δεν ξέρουν το όνομα του προπονητού και αδιαφορούν αν υπάρχει κι' όλος. Για τους φιλάθλους θεατές είδωλα είναι αυτοί που αγωνίζονται, όχι εκείνοι που κοπιούν για ν' αποδώσει μια ομάδα όσο το δυνατόν περισσότερα.

Κάθε ομάδα έχει ανάγκη από τις υπηρεσίες πολλών προσώπων. Κύριο όμως πρόσωπο είναι ο προπονητής. Αυτός θα φροντίσει για το παραμικρό κι' αυτός θα πονήσει περισσότερο αν σε κάποιο μέλος της ομάδας συνέβη ένα ατύχημα.

Στην Αμερική, όπου τα αθλήματα παίρνουν τη μεγαλύτερη τους απήχηση, πιά σπουδαία σημασία δίδουν στον προπονητή, παρά στους παίκτες όσο καλοί κι' αν είναι. Πιστεύουν σ' αυτό που έλεγε ένας διάσημος πρωταθλητής, αισθανόμενος ευγνωμοσύνη για τον άνθρωπο, που τον ανέδειξε:

— Είναι εύκολο να βρήτε καλούς αθλητές. Είναι όμως πολύ δύσκολο να βρήτε καλούς προπονητές!

Αν πάρουμε ως παράδειγμα μια ομάδα μπασκετμπόλ και αν παρακολουθήσουμε από κοντά όλες τις εκδηλώσεις της, θα διαπιστώσουμε γρήγορα ότι τα πάντα κινούνται γύρω απ' τον άνθρωπο που έχει αναλάβει το βαρύ ρόλο του προπονητού.

Αυτός γνωρίζει όλες τις αδυναμίες των παικτών του και προσπαθεί να ξεκουράσει κάθε εμπόδιο. Όταν η ομάδα του αγωνίζεται, υποφέρει, αγωνιά για το αποτέλεσμα του αγώνος.

Αλλά και όταν κάθε παίκτης βρίσκει στο σπίτι του ή ασχολείται με άλλη δουλειά, το μυαλό του προπονητού στριφογυρίζει κοντά στον καθένα σαν τη στοργική μητέρα που φροντίζει τα παιδιά της.

Ο καλός προπονητής πρέπει να

έχει γνώσεις όχι μόνο ιατρικής, αλλά και μαλάκτου (μασάζ). Αν καμιά φορά (και αυτό συμβαίνει τακτικά) ένας παίκτης τραυματιστεί το συνθετότερο δέ πιάθη «θαλασσί νών», ο προπονητής είναι εκείνος που θα τρέξει πρώτος για να του δώσει τις πρώτες βοήθειες. Κι' αυτός πάλι θα του ορίσει την θεραπεία και θα τον προσέχει κατά την περίοδο αυτή να είναι φρόνιμος.

Ένα άλλο ζήτημα, που γι' αυτό έχει μεγάλη ευθύνη ο προπονητής, είναι η «φόρμα» των αθλητών. Όταν πρόκειται να γίνουν σπουδαίοι αγώνες, προπονητής και παίκτες θα φροντίσουν ώστε η ομάδα να φτάσει στον υψηλότερο βαθμό απόδοσης. Υπάρχει όμως η περίπτωση να μην είναι μέλη της ομάδας να είναι «ντεφορμέ». Ο προπονητής τότε θα αντιμετωπίσει τους παίκτες αυτούς με άλλους, που θα προσφέρουν περισσότερα στην ομάδα. Έτσι δεν πρέπει να έχει προτιμήσεις και αδυναμίες. Οι ενέργειές του πρέπει να καθοδηγούνται από το συμφέρον της ομάδας. Κι' όμως η διαρκής έπαση δημιουργεί στενές φιλικές μεταξύ του προπονητού και των μελών της ομάδας, που επεκτείνονται πέρα από τα αθλητικά γήπεδα.

Σήμερα υπάρχουν μερικοί ηλικιωμένοι πρωταθλητές που νοιάζονται μεγάλη αγάπη και απεριόριστη εκτίμηση για τον άνθρωπο που τους βοήθησε να γίνουν διάσημοι. Πολλοί μάλιστα αθλητές φτάνουν μέχρι το σημείο να θαυμάζουν τόσο τον προπονητή τους, ώστε να τον θεωρούν σαν ήμιο και ικανό για κάθε τι. Γι' αυτό είναι συνθηκότατο το φαινόμενο να του ζητούν συμβουλές για κάθε μικρολεπτομέρεια της ζωής τους, ασεχτη με το σπάρ, ακόμη κι' όταν έχουν παρατήσει από πολλά χρόνια τ' αθλητικά γήπεδα.

Στην Ελλάδα ο ρόλος του προπονητού είναι περιορισμένος. Σ' άλλες χώρες, όπου τα γυμναστήρια διαθέτουν μπανιέρες, ειδικές λάμπες ηλεκτρικής θερμότητας, μηχανήματα διαθερμίων, διάφορα είδη μαλακτικής των μυών και ένα σωρό άλλα απαραίτητα συνεργα, το έργο του προπονητού είναι βαρύ.

Μετά από κάθε προπόνηση ή αγώνα, θα καθορίσει στον κάθε παίκτη τη διάρκεια του θερμού λουτρού του και τις φροντίδες από τις οποίες έχει ανάγκη πριν ή μετά από το λουτρό.

Για πολλές ώρες θα απασχοληθεί με τα μικροβιολογικά και τα στραμπαλιόματα ποδιών και χεριών των παικτών του, που είναι τόσο συνθηκότατα, και κατόπιν σύμφωνα με τις αδυναμίες του καθενός, θα αρχίσει ή μάλαξή των μυών, για να δυναμώσουν ή να γίνουν ελαστικοί. Σ' αυτή την περίπτωση όλοι οι παίκτες βρίσκουν ότι η καλύτερη «θεραπεία» τους είναι τα χέρια του προπονητού τους και αποφεύγουν τα ειδικά ηλεκτρικά μηχανήματα.

Ειδική προσοχή χρειάζεται όταν ένας μύς είναι τραυματισμένος. Ο προπονητής βάζει τον παίκτη να ξεπλύνει στο τραπέζι του μασάζ και αρχίζει να εργάζεται με μεγάλη επιδεξιότητα και τέχνη.

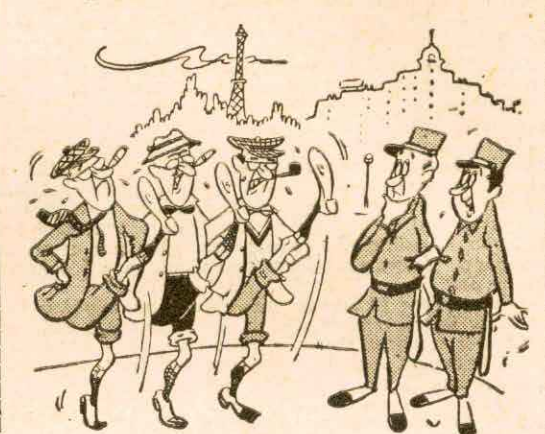
Πολλές φορές δε μένει ώρες ολόκληρες σκυμμένος πάνω σ' έναν μόνον αθλητή, προσπαθώντας να διορθώσει την εσωτερική βλάβη που του έχει γίνει, ώστε την επόμενη φορά να μπορεί να αποδώσει καλύτερα, χωρίς να αισθάνεται την παραμικρή ενόχληση.

Ο προπονητής μιάς ομάδας είναι μια άφαντη προσωπικότητα που εργάζεται νύχτα και μέρα, για να κρατήσει τους παίκτες σε διαρκή φόρμα και να επιτρέψει στην ομάδα να συνεχίσει το νικηφόρο δρόμο της.

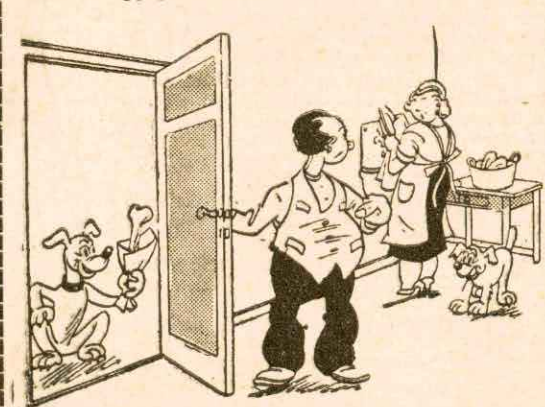
X. Λ.

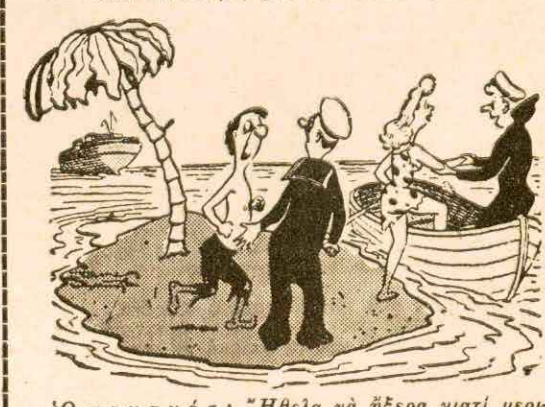
Ο ΕΦΟΡΙΑΚΟΣ ΕΛΕΓΚΤΗΣ
— Καλημέρα! Θυμάστε πού κάποτε μ' απολύσατε χωρίς αποζημίωση;...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ
— Κατάλαβε τι λένε; Θέλουν να πάνε στο «Φολι Μπερζέρ»!

— Μια επίσκεψις για τη «Φλόξ» μας!...

Ο ναυαγός: «Ήθελα να ήξερα γιατί μερικοί άνθρωποι δεν κυτάνε τη δουλειά τους κι' ανακατεύονται εκεί που δεν τους σπερνούν»;

ΕΡΩΤΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Γάμος και οικογένεια

Η Λευκή περισσότερο, μου γράφει πως τ' όνειρό της πάντα ήταν να παντρευτεί ένα καλό νέο, ν' αποκτήσει ένα ωραίο σπίτι και να δημιουργήσει οικογένεια με χαριτωμένα παιδιά. Δυστυχώς, όταν βρήκε το νέο που την άνηψε και παντρεύτηκε με τη θέληση των γονέων της, δεν πρόφτασε να χαρή το όνειρό της, γιατί πέθανε από μικρή. Ο άντρας της πέθανε πριν ακόμα την κάνει γυναίκα του, γιατί έφυγε στη μέση κάποιο περυσιατικό, που τους χώρισε από την πρώτη νύχτα του γάμου τους. «Επειτα πέθανε. Δύο χρόνια, λοιπόν, πέρασαν από τότε που έμεινε χήρα, κι' αναρωτιέται αν δεν θα έπρεπε να ξανακάνει οικογένεια.

Της απαντώ, πως αυτή τη φορά δεν πρέπει να κάνει και πολλά όνειρα. «Ας αφήσει τη μοίρα να την τοποθετήσει εκεί που προορίζεται, και να μη στενοχωριέται για όσα δεν συνέβησαν ή δεν γίνονται. Αρκεί να έχει αφοσίωση και αγάπη στον άντρα της. Τ' άλλα θαρθούν μόνο τους, χωρίς σχέδια και όνειρα-πολλές. Γιατί είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από το πεπρωμένο.

Μαύρο καστελλίωτικό γ' αρούφαλλο: Μας είχε αδύνατο να ξερούμε τις διευθύνσεις, άλλων εκείνων που αναφέρονται στις σελίδες του «Θησαυρού». Αλλά και πολύ που δεν μπορώ να σας εξηγήσω. Πάντως παρέδωσα το γράμμα σας και σ' άλλον συντάκτη και να είστε βέβαιη πως αν ξέρει τη διεύθυνση, θα σας απαντήσει στη στήλη της αλληλογραφίας.

Καλαματιανό βράχο: Είδατε σε τι καταστροφές μπορεί να οδηγήσει η επιπολαιότητα ενός κοριτσιού; Δεν είσατε διάλογο μικρό για να μου δικαιολογήσετε, ότι φταίει η ηλικία σας. Μια κοπέλα 17 χρονών, πρώτον σέβεται τους γονείς της και φίλους του πατέρα της, δεύτερον δεν φέρνει σε διχόνοια τους γονείς της, προς χάριν τρίτων, και τέλος δεν ερωτοτροπεί ούτε στέλνει ερωτικά γράμματα σ' έναν παντρεμένο. Δεν φταίνει αυτό, αλλά συνεχίζετε να δίνετε δική σ' αυτόν τον άνθρωπο και να μη λογαριάζετε τους γονείς σας και τ' αδελφία σας, να μη λογαριάζετε τ' όνομα του σπιτιού σας, αλλά ούτε και τη δική σας αξιοπρέπεια. Κι' αφού τό κάνατε θαλάσσια, ερχόσαστε τώρα σε μένα να σας γλυτώσω απ' αυτή την υπόθεση, λέε και κρατώ το μαγκιό ραβδί στα χέρια μου. Μόνο μια συμβουλή μπορώ να σας δώσω. Να είστε πιο ειλικρινής με τους γονείς σας, να μην έμπιστεύετε κανέναν άλλο εκτός απ' αυτούς και να απομακρυνήτε αμέσως από το δρόμο του, γιατί εκείνος λόγω της θέσεως που έχει μπορεί να κάνει μεγάλο κακό στον πατέρα σας.

«Όσο για τα γράμματα και τις φωτογραφίες, που έχει, θαφάστε, θα τα κρατήσετε για δικαιοδοσία απέναντι της γυναίκας του και των προιστάμενων του σχολών. Δεν μπορείτε, λοιπόν, να κάνετε τίποτ' άλλο.

Αυτό σημαίνει, ότι, σεις, δεν την αγαπάτε ειλικρινά. Προσέξτε καλά αυτό το σημείο γιατί κι' εκείνη τότε θα χάσει κάθε ιδέα για τον άνθρωπο, που πιθανόν, να είχε βασίσει σ' αυτόν την παρηγοριά της. Αυτό που έπειλε να κάνετε είναι να της ζητήσετε συγγνώμη για την παραφορά σας, και να της πείτε ότι ελπίζετε πως με το χρόνο θα προσεγγίσουν πιο πολύ οι ψυχές σας σε μια τέλεια κατανόηση.

Α. Τ. Ελαφάκι: Πρώτ' απ' όλα σας συμβουλεύω να μην εκτιθέστε με γράμματα και με ραντεβού. Δεν έχετε να κάνετε με κανένα σοβαρό άνθρωπο, αλλά με ένα γυνίδια τουούτου είδους δεν επιτρέπεται σε σας που έχετε ηλικία 19 χρονών. Αφήστε τον, λοιπόν, και κυτάνε και σεις τις σπουδές σας και αν με το χρόνο, ο νέος αυτός φανή σταθερός στο αισθητικό του, τότε το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνετε είναι να καταστήσετε ε-νημέρωτους τους δικούς σας. Μακριά, λοιπόν, από ενθουσιασμούς, μηπως στο τέλος δοκιμάσετε καμιά οικτρή απογοήτευση.

Σ. Ο. Λ. Σ. Ο. Τ. Κέρκυρα: Αφού μου γράφετε ότι ο σκοπός σας είναι σοβαρός και ότι δεν θα συγχωρούσατε ποτέ στον εαυτό σας τους ελαφρούς τρόπους που χρησιμοποιεί συνήθως η σημερινή νεολαία, τότε δεν επιτρέπεται καθόλου σε σας να της εκθέσετε «σημειώματα» και να την εκθέσετε σε φίλους σας. Είσαθε νέος 23 ετών

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ιατρός

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4, σ' όροφος. Πάροδος Κανάση Τηλ 612-450

λο, παρά να τραπεζήσετε και να καθήσετε φρόνιμα.

Χαμένη μου χαρά: Βλέπετε τι αντίκτυπο μπορεί να έχει για το μέλλον ενός κοριτσιού το καλό ή το κακό παρελθόν της; Δεν σας λέω πως φερθήκατε άσχημα, ούτε η διαγωγή σας ήταν κακή, αλλά σε κάθε ερωτική εξομολόγηση ή καρδιά σας λαχταρούσε και κάνατε όνειρα και σχέδια. Δεν πρέπει να δίνετε σημασία στα ερωτολογα και στις υποσχέσεις των συμβαθτών σας, γιατί ποτέ δεν θα μπορέσετε να πείσετε τον πραγματικό μέλλοντα σύζυγό σας, περί των αθών σχέσεών σας. Φερθήκατε επιπόλαια με τον πρώτο, με το δεύτερο, ακόμα και μ' αυτόν που λέτε τώρα ότι πραγματικά αγαπάτε. Μα ούτε κι' αυτός είναι σοβαρός, όταν ακούει ένα παιδάκι και δεν δίνει έμπιστοσύνη στα λόγια σας. Νομίζετε ότι σας αγαπούν; Απλούστατα, θέλησε να κάνει τον προστάτη της αξιοπρεπείας σας και τώρα γίνεται αυτός χειρότερος από τον πρώτο.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να τους προειδοποιήσετε όλους και ν' ασχοληθείτε με σοβαρότερα ζητήματα.

Υδόννη — Όρεστιάδα: Τό να είναι κανείς παχύς δεν είναι και τόσο απελπιστικό για να παύει τέτοιες αποφάσεις. Πάντως για να σας εξηγήσω παρέδωσα το γράμμα σας στον ειδικό γιατρό, που θα σας απαντήσει στην ειδική σελίδα.

Καρνέζη: Μου είναι αδύνατον να απαντώ ιδιαίτερα στα γράμματα, που μάς στέλνουν. Σας απαντώ από τη στήλη μου και σας παρακαλώ να μη θυμώσετε. Η νέα με την οποία γνωρίζετε τώρα τον καιρό βρήκε σε σας τον άνθρωπο που θα ανακούφιζε κάποιο πόνο της. Γι' αυτό και δεν σας σκέφτηκε παρά μόνο ως πολύτιμο φίλον. Και η φίλια συνεχίζεται α-γνή μέχρι της στιγμής που αρχίσατε να τη βλέπετε με το πρίσμα του έρωτος και της τ' γραφάτε.

Εκείνη σαν τιμωρία χαρακτήρας, σας έγραψε τα αισθητικά της. Δεν έπρεπε να θυμώσετε, επειδή φάνηκε ειλικρινής.

Αυτό σημαίνει, ότι, σεις, δεν την αγαπάτε ειλικρινά. Προσέξτε καλά αυτό το σημείο γιατί κι' εκείνη τότε θα χάσει κάθε ιδέα για τον άνθρωπο, που πιθανόν, να είχε βασίσει σ' αυτόν την παρηγοριά της. Αυτό που έπειλε να κάνετε είναι να της ζητήσετε συγγνώμη για την παραφορά σας, και να της πείτε ότι ελπίζετε πως με το χρόνο θα προσεγγίσουν πιο πολύ οι ψυχές σας σε μια τέλεια κατανόηση.

Α. Τ. Ελαφάκι: Πρώτ' απ' όλα σας συμβουλεύω να μην εκτιθέστε με γράμματα και με ραντεβού. Δεν έχετε να κάνετε με κανένα σοβαρό άνθρωπο, αλλά με ένα γυνίδια τουούτου είδους δεν επιτρέπεται σε σας που έχετε ηλικία 19 χρονών. Αφήστε τον, λοιπόν, και κυτάνε και σεις τις σπουδές σας και αν με το χρόνο, ο νέος αυτός φανή σταθερός στο αισθητικό του, τότε το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνετε είναι να καταστήσετε ε-νημέρωτους τους δικούς σας. Μακριά, λοιπόν, από ενθουσιασμούς, μηπως στο τέλος δοκιμάσετε καμιά οικτρή απογοήτευση.

Σ. Ο. Λ. Σ. Ο. Τ. Κέρκυρα: Αφού μου γράφετε ότι ο σκοπός σας είναι σοβαρός και ότι δεν θα συγχωρούσατε ποτέ στον εαυτό σας τους ελαφρούς τρόπους που χρησιμοποιεί συνήθως η σημερινή νεολαία, τότε δεν επιτρέπεται καθόλου σε σας να της εκθέσετε «σημειώματα» και να την εκθέσετε σε φίλους σας. Είσαθε νέος 23 ετών

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΖΟΥ-ΔΟΥΚΑ

Ιατρός

Δερματολόγος - Αισθητική

Δέχεται 11—1 και 5—7

Σέκερη 4, σ' όροφος. Πάροδος Κανάση Τηλ 612-450

και έντιμος κι' αυτή μια φτωχή κοπελίτσα. Τότε τι σας έμποδίζει, το σημείωμα που θέλετε να στείλετε σ' αυτήν με τρίτο, να γίνε γράμμα σοβαρό προς την μητέρα της; Νά της ζητάτε να σας δεχθεί για να της εκθέσετε τους ευγενικούς σκοπούς σας. Είναι το μόνο μέσον για ένα τιμό νέο που δεν θέλει να εκθέσει ούτε τον εαυτό του, ούτε τη νέα που αγαπά.

Το γ' κορίτσι: Η αλήθεια είναι πως ο καθένας δικαιολογεί τη θέση του όπως τον συμφέρει και όπως του άρεσει, με τη δική του προοπτική. Δικαιολογείστε και σεις πολύ καλά, γιατί εκείνος σας υποσχέθηκε λαγούς με πετραχήλια, και αδιαφορήσατε έντελως για τους γονείς. Αφού, λοιπόν, βρίσκεστε σε διάκολλη θέση, γιατί δεν λέτε σ' αυτόν που αγαπάτε εξίσου με τους γονείς σας, να φανή πιο θετικός και πιο ειλικρινής; Ε-ξηγούμαι: Μπορεί να μη σας κάνει πολλές φιλοφρονήσεις, αλλά σας λέγει πολλά λόγια. Αυτά, λοιπόν, τα λόγια, αν δεν τάλεγε σε σας, θα είχαν κάποιον λόγο. Τώρα δεν έχουν καμιά αξία γιατί δεν στηρίζονται πούθεν, ούτε στη συγκατάθεση των γονέων και των δυο σας. Θα μου πείτε: Βιάστηκα και έδωσα ά-φορη στους δικούς μου να πούνε τα λόγια τους. Ακριβώς, γι' αυτό υπάρχει και η μετάνοια, η συγγνώμη, και εκ μέρους του ή καλή θέληση για ν' αποσπείρουν τα δυσάρεστα αποτελέσματα.

Ζωή σε ένα: Εγώ νομίζω πως γενικά η θέση σας είναι πολύ τραγική, γιατί δεν ποθείται για τον σημερινό ξένο μόνο, που παρουσιάζετε στα μάτια του άρρα, θωρακιστού σας, αλλά για το μέλλον. Θάχετε πλήθος κόσμου να συναντήσετε και να γνωρίσετε και κανένα δικαίωμα να απαντήσετε απ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί δεν θα είναι πιά ο άπλος αραβωνιστικός, αλλά ο σύζυγος. Μου φαίνεται πως δεν έχετε να κάνετε τίποτ' άλλο, παρά να χωρίσετε, γιατί η ζωή σας θα νινή α-φορη. Εκτός αν ερωδοισθήτε μ' όλο το θάρρος που χρειάζεται σε μια τέτοια περίπτωση και τον καλέσετε μπροστά στους δικούς σας και τους δικούς του και του πείτε ξαφάστα, ότι πρέπει να καθορίσει τη στάση του από τώρα. Αλλά η έχει έμπιστοσύνη στη μέλλουσα σ-

Φοιτήτρια Ν. Κ. Θ. Π.: Με ρωτάτε αν ένας νέος και μια νέα, που έχουν διαφορά ηλικίας ενός έτους, μπορεί να ζήσουν ευτυχισμένοι. Και σας απαντώ: Δεν είναι συνήθως η διαφορά, η οποία στην περίπτωση σας είναι ανεπαίσθητη, που παίζει ρόλο στην εύτο-χισ διό ανθρώπων. Είναι κυρίως τα αισθητικά, που πρέπει να εμ-πνεύουν και να ενώνουν τις καρ-διές τους. Και πρώτα η αγάπη, η ειλικρινής και αμοιβαία. «Υστερα

ΟΝΕΙΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΝ

Η Λευκή Έρστω, που εκπροσώπησε τη Φινλανδία στον τελευταίο διαγωνισμό για την εκλογή της «Στάρ Υφήλιος», έλαβε όπως ό-λες οι υποψήφιες, προτάσεις να εργαστεί στα στέγνιο της «Ούνο-βέρσαλ». Αρνήθηκε όμως και ζήτησε αντί αυτού να γίνει δεκτή σε μια σχολή επαγγελματιών του λό-Αντζέλες. Η αήστια της έγινε δεκτή και τώρα η ωραία Φινλανδέζα προσπαθεί να γίνει μια καλή γραμματέας και όχι μια στάρ μετριάς αξίας.

Αντί να γίνω διεθνής
Δεν λείπει
απ' το πρωινό του
το **BITAM**
ΕΛΑΙΣ

Έχει πού βγαίνουν οι
τελειότερες μοδιές...

ΖΩΠΤΙΚΗ * ΡΑΠΤΙΚΗ
ΖΩΓΡΑΦΕΙΔΟΥ

Ευρωπαϊκά διπλώματα
PIQUOT NAPOLITANO

Η μόνη φέρμα εν Έλλάδι
που παρακολουθεί και εφαρμό-
ζει πάνω τας νεωτέρας τεχνι-
κές βάσεις των ευρωπαϊκών Α-
καδημιών.

Σ η μ.: Έγγραφοι διά τας
απόρους-πολυτέχνους μέχρι τέ-
λους Οκτωβρίου, με τα ήμηση
σχεδόν διδάκτρα.

Δεκταί έσωτερικά
ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3, (Σύν-
ταγμα). Τηλ. 32-316.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων-
σταντίνου 73, Τηλ. 47-522.

MENTIOUM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυχικών Έρευ-
νών, Βραβείον τηλεπαθείας πα-
ράς αποστάσεως. Μετάδοση
19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ.
και 5—7 π.μ Τηλ 663-673

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ή κατανόησι και ή υποχωρητικό-
της και των δύο, σε ένα σωρό μι-
κροζητήματα και περιστατικά της
καθημερινής ζωής τους, που συ-
χνά αποτελούν άφορμή για παρε-
ξηγήσεις και γκρίνιες. Η ευτυ-
χία λοιπόν, του γάμου είναι ζη-
τήμα πρό πάντων ήθικό και με-
λημα άγρυπνο και όχι άπλως δια-
φορά ηλικίας.

Α λ ό χ α: Συνδέστε με κά-
ποιο νέο, καλό, άξιο και σοβαρό,
ό οποίος με εντιμότητα ήρθε και
σας ζήτησε από τους γονείς σας
σε γάμο, αλλά αυτοί άρνήθηκαν
γιατί είχαν άλλον να σας προτε-
νέσουν και δεν έλασαν καθόλου
όπ' όψι τους το αίτημα, που σας
έναντι άμοιβαία με τον άγαπημέ-
νο σας. Συμβαίνει δυστυχώς αύ-
το συχνά: Οι γονείς να είνε προ-
διατεθειμένοι στο ζήτημα της ά-
ποκαταστάσεως της κόρης τους,
χωρίς να λογαριάζουν την ίδια
την ενδιαφερομένη. Γι' αυτό, συ-
χνά, οι τέτοιου είδους γάμοι, με
την ύποκριση των γονέων, απο-
τυγχάνουν... Είμαι περίεργη να
μάθω γιατί οι γονείς σας άρνούν-
ται να σας δώσουν στο νέο που ά-
γαπάτε αφού είναι και τόσο κα-
λός, όπως μου γράφετε. Όσο για
το τί θα κάνετε τώρα, εκείνο κυ-
ρίως που πρέπει, είναι να μη βιά-
σετε τα πράγματα, αλλά να κάμε-
τε ύπομονη. Γιατί, ίσως άργότε-
ρα, όταν δούν και έκτιμήσουν το
αίσθημά σας και αντίληψήν και οι
ίδιοι ότι ο άγαπημένος σας
είναι πραγματικά άξιος, να μην
έχουν πιά αντίρρησης. Προς την
πλευρά αυτή μάστιχα θα είχα να
σας συστήσω να προσεγγίζετε και
να προδιαθέσετε τη μητέρα σας ή
κάποιον στενό σας συγγενή, στη
γνώμη του οποίου να ύπολογίζη ο
πατέρας σας, όποτε με τη συν-
δρομή αυτή θα σας είναι εύκολο
τελικά να μεταπεισθή και να σας
δώση την άδεια.

Τ ρ ε λ λ ά έ ρ ω π τ ε υ μ έ ν ο,
Μεθώνη: Σ' ένα μικρό τόπο, ό-
πως ο δικός σας, είναι φυσικό να
μην μωρήτε να συναντρήσεστε
και να συναντάστε εύκολα και
τακτικά με την άγαπημένη σας.
Και μάλιστα είναι καθήκον σας
ν' αποφεύγετε, όσο μπορείτε, τις
συναντήσεις, για να προστατεύ-
σετε την κοπέλλισα από τα πε-
ρίεργα μάτια και τις κακογλω-
σσίες του στενού κοινωνικού σας
κύκλου. Καταλαβαίνω φυσικά,
πως αυτός ο περιορισμός δεν ίκα-
νοποιεί καθόλου το αίσθημά σας
σας ενδιαφέρον και τη λαχτάρα
σας να βρίσκεστε όλοένα, αν εί-
ναι δυνατόν, κοντά στην άγαπη-
μένη σας. Αλλά πώς να γίνει; Η
λαχτάρα σας αυτή θα μπορούσε
ν' έναν μονάχα ριζικό τρόπο να
ικανοποιηθή: Άν το έχετε απο-
φασίσει σοβαρά και άν συν-
τρέχουν οι οικονομικές και κοινο-
νικές συνθήκες, να πάτε στον
πατέρα της κοπέλλας και να την
ζητήσετε σε γάμο. Αυτό άλλωστε
είναι το όρθο, κι' ή βοήθετη σκέ-
ψι σας, έλπιζω. Γιατί, βέβαια, δεν
μπορώ να φανταστώ πως αποβέ-
λεπε στον αίσθημά σας αυτόν σύν-
δεσμο μόνο και μόνο για να δια-
σκεδάσετε.

Δ ι σ τ α κ τ ι κ ό ν έ ο: Τά κα-
ταλαβαίνω τά κρυφά αυτά και σι-
ωπηλά ειδήλλια της νεότητος, που
ζήτε σήμερα. Αλλά, όσο ώραιο
και άν είναι αυτό το ευγενικό σας
αίσθημα, δεν πρέπει να σας κάνει
να κλείσετε τα μάτια, ν' άπορρο-
φηθήτε στο όνειρο της αγάπης και
να χάσετε την έπαφή της πραγμα-
τικότητας. Η πραγματικότητα εί-
ναι συχνά σκληρή. Για σκεφθή-
τε π.χ. τί θα έχετε να κερδίσετε,
άν έκμυστηρευθήτε το αίσθημά σας
στην κοπέλλα και αυτή σας άπο-
κρούση; Η έστω και άν άνταπο-
κριθή και δείξη και ή ίδια ότι
σας αγαπούσε όλον αυτόν τον και-
ρό, σε τί θα αποβέλετε, εξακο-
λουθώντας τις αίσθηματικές σας
σχέσεις; Είναι εύκολο να καταλή-
ξετε σε γάμο: Έχετε τά άπαρη-
τήτα εφόδια για ν' αναλάβετε τις
εθύνες και τά δικαιώματα. Και
άν ναι, θα δεχθούν σίγουρα οι γο-
νείς σας και οι γονείς της κοπέ-
λλας αυτόν τον γάμο; Πόσα έρωτη-
ματικά! Πόσα προβλήματα! Κι'
έπειτα είναι και ένα άλλο ζήτημα
που πρόκειται να παίξη σημαντικό
ρόλο στη ζωή σας, να κρινή το
μέλλον σας, και, που σεις δεν το

λογαριάζετε σήμερα. Έννοώ το
ταξίδι σας στο έξωτερικό, την εύ-
καιρία που σας δίνει ο ζευνημέ-
νος θέσις σας να σας πάρη κοντά
του γιά να δημιουργήσετε με τη
βοηθεία του. Μπορείτε, άραγε, να
περιφρονήσετε αυτή την εύκαιρία,
πράγμα που ίσως σας στοιχίσει
πολλά; Γι' αυτό, έχω να σας συμ-
βουλεύω το έξης: Να εγκαταλεί-
ψετε το ενδιαφέρον σας για την
κοπέλλα, να μην της εξομολογη-
θήτε το κρυφό σας αίσθημα και να
φροντίσετε να φύγετε το γρηγο-
ρότερο για έξω! Μην ξεχνάτε πως
πρόκειται για το μέλλον σας, κι'
αυτό δεν πρέπει να το θυσιάζετε σ'
ένα άμφίβολο αίσθημα...

Κ α θ λ η ν, Άγρον: Καταλα-
βαίνω καλά την κατάσταση και
βρίσκω πως έχετε μεγάλο δική-
νο να παραπονιόστε, γιατί ο σύζυγός
σας σας παραμελεί και δεν ενδια-
φέρεται για σας, κυριευμένος από
το φοβερό πάθος της χαρτοπαί-
ξιας. Είναι πραγματικά ένας άν-
δρας για σας να βλέπετε τον άν-
δρα σας να παρασύρεται στο ό-
λέθριο αυτό παιχνιδι, που όχι μόν-
ο οικονομική ζημία του φέρνει,
αλλά και τον χαρακτήρα του αν-
θρώπου αλλάζει. Αλλά, αφού
παρ' όλες τις συμβουλές και τις
παρακλήσεις σας, τόσα χρόνια δεν
πετυχαίτε τίποτα, δεν καταφέρατε
να τον άποτραβήξετε από το πά-
θος του αυτό, νομίζω ότι ιατασί-
ονείτε τώρα ποσοπαθώντας να τον
μεταπεισετε. Η έπιμονή σας που
την έκτιμή απόλυτα, ενώ δυστυ-
χώς δεν φέρνει ευχάριστο αποτέ-
λεσμα, αντίθετως έπιδιώκει την ά-
γανάκτηση του εναντίον σας, με
συνέπεια αυτές τις θλιβερές σκη-
νές και τις αβάσιστες του συ-
ζύγου σας απέναντί σας. Πάλι κα-
λά που τουλάχιστον έχει το φιλό-
τιμο και φροντίζει να εξασφαλί-
ση τα έξοδα του σπιτιού σας,
γι' αυτό σας συνιστώ να παρατή-
σετε στο έξης την προσπάθεια να
τον νοιθήξετε και να τον φέρε-
τε στον ίδιο δρόμο, αφού δεν πε-
τυχαίνετε τίποτα. Θα μπορούσατε,
βέβαια, να έπιχειρήσετε ένα είδος
ήθικου «έκδισαμο», απειλώντας
τον με χωρισμό, άν δεν παρατή-
ρησά τα χαρτιά. Αλλά αφού έχετε
παιδιά, αυτό είναι έντελως άδύ-
νατο να κάμετε. Τουλάχιστον
μπορείτε να παρηγορηθήτε, άφιε-
ρώνοντας το ενδιαφέρον σας στα
δύο σας παιδιά. Έτσι θα ξε-
γινέστε για την άχαρηστη δια-
γωγία του συζύγου σας. Πάμτε
να πού κάνατε... κατήχησι, γιατί
κάτι τέτοια περισσότερο τον ξε-
ρεθίζουν και τον άναγκάζουν να
σας συμπεριφέρεται άσχημα.

Γ ω ά ν ν α της Γ ε ν ο θ έ-
φ α κ.: Δεν έχετε δικήν, να πα-
ραπονέστε επειδή οι γονείς σας εί-
ναι αίσθητοί απέναντί σας και δεν
σας αφήνουν να πηγαίνετε με συν-
τροφίες και να τραβάτε στα πάρτυ
και στους χορούς. Κάνουν πολύ
καλά και πρέπει να χαιρέστε γι'
αυτό, γιατί φανερώνει πως οι
γονείς σας σας αγαπούν πολύ και
σας φροντίζουν. Και το βρίσκω
πολύ φυσικό να φέρωνται έτσι,
γιατί έχουν ιδιαίτερη εθύνη για
σας, όσούτο να ενδιαφερόνται ν' ά-
ποκτήσετε κάποια πείρα ζωής και
να είστε σε θέση να ξεχωρίσετε μό-
νο σας τους πειρασμούς και τους
κινδύνους που συναντά σε κάθε του
βήμα ένα νέο κορίτσι. Μην τους
παρεξηγήτε, λοιπόν, τους καυμέ-
νους! Έξ άλλου έσείς ή ίδια, κα-
νείς αντίλαμβάνομαι, τους δίνετε,
φαίνεται, άφορμή, να σας, σφιγ-
γούν τά λουριά. Γιατί βλέπω πως
πολύ άπερίσκεπτα κι' έπιπόλαια, έ-
νώ δεν είστε καλά-καλά ούτε δε-
καπτά χρόνων άκόμη, άρχισατε
να σκοτίζετε για αίσθημα και
κάνετε τά γλυκά μάτια στο νεαρό
συνικό σας. Μά έτσι άπειρη και
άβυσσος που είστε, ξέρετε που μπο-
ρά να σας οδηγήσει μια τέτοια
σχέσι που επιδιώκετε! Μπορεί να
σας παρασύρει σε μία άσχημη πε-
ριπέτεια, σε ήθικό κατήφορο, από
τον οποίον ίσως τίποτα δεν θα σας
γλυτώσει. Γι' αυτό βγάτε προς
το παρόν τις ιδέες αυτές από το
μυαλό σας, άποσχολήστε με τις
σπουδές σας και το νοικοκυριό σας
και δοξάστε το Θεό, που οι καλοί
σας γονείς με τόσο άγρυπνη λα-
χάρα παρακολουθούν τη ζωή σας
κι' ενδιαφέρονται για το μέλλον
σας!

Η πείρα συμβουλεύει

Η διατροφή του βρέφους πα-
ραμένει πάντοτε το δύσκολο πρό-
βλημα για όλες τις μητέρες.
Πόσες άνησυχίες και πόσα καρ-
διοχτυπία συνήθως, για το ξένο
γάλα που πρόκειται να πάρη το
μωρό.

Αλλά και πόση ικανοποίησης
και άνακούφισης, όταν βρεθή επί-
λους ή μάρκα της έμπιστοσύνης, ό-
πως είναι το ΝΟΥΝΟΥ. Η πείρα
συμβουλεύει να μην κάνουμε δοκι-
μές, με διάφορες μάρκες, που μπο-
ρούν να στοιχίσουν ακριβά στον εύ-
αίσθητο όργανισμό του βρέφους.
Οι δισχιόμεντοι έπιστολήμονες του
κόσμου πάλι κάνουν μία σύστασι
σση και λένε: «Όταν πρέπει να
δώσετε ξένη τροφή στο μωρό, δια-
λέξετε τη μάρκα που προέρχεται
από ειδικές γαλακτοτροφικές περι-
φέρειες, που έχουν ζώα ύγιη, Α-
κριβώς όπως ή Φισλανδία».

Η Φισλανδία, σίτην οποία πα-
ράγεται το περίφημο γάλα ΝΟΥ-
ΝΟΥ, βρίσκεται στη βορειοανατο-
λική πλευρά της γαλακτοτροφικής
έπισης Όλλανδίας και ονομάζε-
ται «χώρα του γάλακτος».

Απέκτησε δέ την φήμη της κι'
έγινε ονομαστή σε όλον τον κό-
σμο, τόσο για τις ύγιεις άγέλα-
δες της, όσο και για την βιομη-
χανική όργάνωσι και την έπιστημο-
νική παρακολούθησιν που άσκει, με
θασμαστά αποτελέσματα. Γιατί ή
Φισλανδία είναι ή μόνη χώρα που
επέτρεψε να διατηρηθή, στο κονσε-
ρβωμένο γάλα, όλες τις βιταμι-
νες και τις θρεπτικές ιδιότητες
που έχει το φρέσκο γάλα.

Αυτά είναι τά πλεονεκτήματα
του ΝΟΥΝΟΥ, που το έκαναν να έ-
πιβληθή διεθνώς και να θεωρηθή
ως ή ιδεώδης τροφή για βρέφη και
εύαισθητους γενικά όργανισμούς.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΑΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαινήτηρ. Δέχεται
9-12 & 5-7 ώς και με συνελεύσει.
Χαρ. Τριφυλία 113 - Τηλ. 613-610

Νεαρό δυστυχισμένο: Γιά να είμαι ειλικρινής, θα σας
πώ ότι αποτέλεσμα του πρώτου,
που μου άναφέρετε είναι κατά ένα
μεγάλο ποσοστό ή παρούσα κατά-
στασις σας. Έπομένως, πρώτ' άπ'
όλα, πρέπει να καταβλήθω προσπά-
θεια να εκλειψή το κύριο αίτιο κι'
έπειτα θα κάνετε 10 ένέσεις Teston
ή Aegonin των 25 μλγρ. δύο την
έβδομάδα. Έν συνεχεία θα παίρνε-
τε επί 15 μέρες δύο χαπάκια ήμε-
ρησίως από το αυτό φάρμακο των
ένέσεων. Μετά διήμνη, επανάληψις.

Σ κ α ρ α θ α ί ο ν 15: Από αυ-
τά που μου περιγράφετε έσείς δεν
είναι δυνατόν να κάμω διάγνωση.
Από τη θεραπεία όμως που σας
συνέστησαν και οι δύο γιατροί,
συμπεραίνω ότι πρόκειται περί έρ-
ηπτος ύποτροπιάσματος. Όσον ά-
φορά το άλλο νόσημα, που άναφέ-
ρετε, ούτε καν να το σκέπτεστε.
Είναι τελείως άδύνατον, γιατί οι
έκδηλώσεις του είναι άλλες από
αυτά που μου περιγράφετε.

Ε ν α έ ν δ ι α φ έ ρ ο μ ε ν ο: Είναι άποδεδειγμένο ότι πολλές
φορές ψυχικές διαταραχές συντε-
λούν κατ' έξοχην σε λειτουργικές
άνωμαλίες του είδους που μ' έρω-
τάτε. Αλλά στην προκειμένη περι-
πτωση νομίζω ότι είναι άπολύτως
δυνατό. Σας συνιστώ λοιπόν έφ'
όσον βρίσκεστε στην Αθήνα να έ-
πισκεφθήτε έναν ειδικό ένδοκρινολό-
γο, που θα σας συμβουλευθή ά-
νάλογα με το αποτέλεσμα της έ-
ξετάσεως.

Λ ί ν τ α 113: Δεν είναι δυνα-
τόν, χωρίς να σας δώ, να σας πώ
πού όφειλεται το φαινόμενο. Φάρ-
μακα βοηθητικά υπάρχουν πολλά.
Δεν μου έιπατε ποιά φάρμακα πή-
ρατε. Θα σας συστήσω να πάρετε
ένα από τά φάρμακα αυτά: So-
lepar - Heparite, Heparoferrine.

Ν. Π. Ρ.: Ιωνία: Θα κά-
μετε ένα κουτί ένέσεις Tonosan,
μίας την ημέραν ένδομικούς. Έν
συνεχεία θα κάμετε ένδομικές
ένα κουτί ένέσεις Calcibromine μίας
την ημέρα. Μετά το πέρας των έ-
σεων αυτών θα παίρνετε πρωί-μ-
σημέρι - βράδυ από μία κουταλιά
του γλυκού Calmoneurine. Θα κά-
νετε ψυχρά μπάνια και γυμνα-
στική.

Β α ρ α ν ι σ μ έ ν ο: Η σπον-
δυλαρθρίτις που μου λέτε είναι νό-
σημα του οποίου ή διάγνωση γίνε-
ται έργαστηριακά και όχι άπλως
με την κλινική εξέτασι. Όποτε
διόλου με περί πιθανότητας, και όχι
περί άποδεδειγμένης παθήσεως ή
οποια μόνον με τον άκτινολογικό έ-
λεγχο βεβαιούται. Τότε και μόνον
θα προβήτε στην ένδεγμένην θε-
ραπευτική άγωγή, ή οποία είναι
πολλάκις με φάρμακα και άκτι-
νοθεσίες ως επί το πλείστον. Σ υ-
μβουλεύω τον γιατρό σας.

Θ λ ι μ έ ν ο μ α θ η τ η: Πρέ-
πει να σας πώ ότι πολλές δερμα-
τικές έκδηλώσεις παρουσιάζουν τά
αυτά σχεδόν χαρακτηριστικά, σ' έ-
ναν μη ειδικό, σε τρόπον ώστε να
είναι πολύ δύσκολο να κάνει δια-
γνώσιν κανείς άλλος εκτός από τον
ειδικό δερματολόγο. Από την θε-
ραπευτική άγωγή, που σας εφάρ-
μοσαν, και από τις συστάσεις που
σας έκαναν, βλέπω ότι πολύ άπέ-
χει ή πραγματική διάγνωση. Γι'
αυτό και ή θεραπεία έμεινε χωρίς
αποτέλεσμα.

Χ. Η. Α.: Τ α ρ ζ ά ν: Το συ-
μφερότερο για σας είναι να σας
δ ή ένας ειδικός σεξολόγος για-
τρός. Θα σας συνιστώσας λοιπόν,
όταν άποφασίζετε, νάοτε στην
Αθήνα και να έπισκεφθήτε ένα σε-
ξολόγο ειδικό για την περιπτώσι
σας. Μόχρις ότου γίνει αυτό, θα
μπορούσατε να κάμετε την άκόλου-
θη βοηθητική θεραπεία, επαναλαμ-
βανόμενη κάθε τρίμηνο: Δύο έ-
νέσεις την έβδομάδα Teston ή Aeg-
onin των 25 μλγρ. το όλον 12 και
έν συνεχεία τρία χαπάκια την ή-
μέρα από το ίδιο φάρμακο των έ-
νέσεων. Το όλον 45.

30...: Η πάθησιν σας έχει ά-
νάγκην θεραπείας με όρμόνες, με
παρακολούθησιν γιατρού. Αυτές
που σας έκαναν, είναι πάρα πολύ κα-
λές, γι' αυτό και τις συνέ-
στησαν οι γιατροί που σας κου-
ράζουν. Νομίζω ότι πρέπει να τις
έξακολουθήσετε. Σας συνιστώ επί
πλέον να έχετε έμπιστοσύνη στο
γιατρό σας, μόνον δομώδι, και μην
άκούτε συμβουλές άνευθύνων.

Απαντήσεις επιστολών

Α. Κ., χωριό Αποπούλα: Πήγατε να σας εξετάσει γιατρός
για το περιστατικό που μου περι-
γράφετε; Άλλοτε έχετε άσθενήσει
από ρευματισμούς ή αρθριτικά;
Ένώ το περιστατικό άσφαλώς είνε
χωρίς μεγάλη σημασία, δεν είναι
σκόπιμο σ' ένα γιατρό να σας πη
τη γνώμη του και να σας δώση
φάρμακα, χωρίς να σας εξετάση
προηγουμένως.

Π ε ρ ι γ ρ ο - ά ν θ ρ ο υ χ ο: Πώς
είναι δυνατόν να σας πώ από μα-
κριά πού όφειλεται το περι-
στατικό σας; Είναι θέμα που έχει ά-
νάγκη έπισταμένης εξέτασεως και
παρακολούθησής. Πολλά αίτια πι-
θανόν να το προκαλούν, άλλα χω-
ρίς σημασία και άλλα μάλιστα
και τά οποία θα έχουν άνάγκη ά-
μέσου έρεύνης κλινικής και έργα-
στηριακής. Γι' αυτό σας συνιστώ
να πάτε άμέσως να σας εξετάση
ένας γιατρός.

Α. Α.
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Α θ η ν α ί ο Σ. Ν.: Παρακαλώ
να άπευθυνθήτε στον παθολόγο συ-
νάδελφο.

Σ υ λ β ί α Μ.: Στην περίπτω-
σι σας ή μάρκα άποχή έπιδρά δυ-
σμενώς. Γιά την βελτίωσι της κα-
ταστάσεως θα κάμετε άμέσως με-
τά την περίοδον πέντε ένέσεις και
μία ημέρα παρ' ημέρα και επί δύο

μήνες εκ του φαρμάκου Feminorm
5 μλγρ.

Λ έ ν α Ν. Μ.: Τά έπιπεφρίδια
είναι ζωτικά όργανα. Η αίτια του
κακού βρίσκεται άλλοι, πιθανώτα-
τα σε κακή λειτουργία των ώθη-
κών. Γιά το άλλο ζήτημα, που μου
γράφετε θα άπευθυνθήτε σε όφθαλ-
μίατρο.

Α ρ ι σ σ α ί α: Η μακρά συ-
νήθεια έπέδρασε άσφαλώς. Γιά την
βελτίωσι της καταστάσεως θα
παίρνετε τρία δισκία την ημέρα εκ
του φαρμάκου Tabl. Juvenine και
τρία κουταλάκια του γλυκού εκ
του φαρμάκου Heparoferrine.

Β α λ ί ν τ α, Κάρων: Η κου-
ρα που σας συνέστησε ο γιατρός
σας είναι ή ένδεγμένη και να την
έξακολουθήσετε επί τρίμηνο.
Μου γράφετε πάλι.

Α. Ε., Αθήνας: Η μακρά συ-
νήθεια έπέφερε χαλάρωσι. Άκο-
λουθήστε με έπιμονή τον κανονί-
κό δρόμο και ά επιτύχετε εύχά-
ριστα αποτελέσματα. Βοηθητικώς
να παίρνετε τρία δισκία την ημέρα
εκ του φαρμάκου Tabl. Juvenine έ-
πί ένα μήνα, και μου γράφετε τά
αποτελέσματα.

Κ. Θ. Κ., Θεογικήν: Αίτια της
υπερπλιτώσεως είναι ή δευτεροπα-
θής ύπολειψυρία των ώθηκών
και ή έλλειψη κινήσεως και γυμνα-
στικής. Άποφύγετε έπίσης τις λι-
παρές τροφές και τά ζυμαρικά.
Γιά την βελτίωσι της καταστάσε-

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

Όπως το είχαμε προβλέπει έτσι κι' έγινε. Τά γράμμα-
τα των άναγνωστριών μας άρχισαν να φθάνουν κατά δε-
κάδας και να μας «βομβάρδιζαν» κυριολεκτικά, με άπει-
ρα έρωτήματα, σχετικά με την διατήρησι και περιποίησι
της όμορφιάς.

Η ZINNIA στις περισσότερες άναγνώστριες και σε ό-
σες έχουν διευθυνη, θα γράφει άπ' άφής.

Σ τις άλλες όμως και όσων ή περιπτώσις έχει γενικό-
τερο ένδομωρον, θα άπαντά δι' αυτή της στήλης.
Ιδιαίτερη έντοπισι μας έκανε το γράμμα της διδος
Μαρίας Κουκ., ή οποία γράφει μεταξύ άλλων: «Έμελε
τά φτωχά, έργαζόμηναι κορίτσι, δεν έχωμ κανένα που
να μάς συμβουλευή σ'ω σ'α τί πρέπει να κάνουμε και
ποιά καλλυντικά να μεταχειρισθώμεν. Γι' αυτό μάς εν-
θουσίασε ή καθήκτως αυτής της στήλης. Από δώ κι' έ-
μπρός θα περιμένουμε με άγωνία κάθε έβδομάδα τις συ-
μβουλές σου, άγαπητή Zinnia και θα τις ακολουθώμε πιστά».

Εγώ προσωπικά ήθελα να σε παρακαλέσω να μου γρά-
ψης, τί πρέπει να κάνω, που έχω το έλάττωμα να ιδρώνω
στο πρόσωπο και δεν μου «κατέκατα» φυσικά, καμία
πούδρα.

Οι γυναίκες που ιδρώνουν στο πρόσωπο, βρίσκουν με-
γάλη άνακούφιση και διαφορά, αν βάλουν σ' ένα βαπορι-
ζατέρ λίγο καλό ροδόσταγμα και κάνουν ψεκάσμούς, σε
όλο το πρόσωπο, πριν να βάλουν πούδρα.

Γιά τις σοβαρότερες καταστάσεις ιδρώματος ή γγνωστή
αίσθητικός Μαρσέλ Ιακλάιρ, συνιστά ψεκάσμούς με το
έξης μίγμα: Νερό άποστειρωμένο 1 λίτρο, Στάφι 50
γρμμ., και Βενζών 25 γρμμ.

Κάθε βράδυ μετά τον καθαρισμό του δέρματος με γάλα
ZINNIA κάνετε ένα ψεκάσμο σε όλο το πρόσωπο κι' άφή-
στε το να στεγνώσει.

Όσο για το πούδρασμα μή χρησιμοποιήτε άλλη πού-
δρα, εκτός από ZINNIA.

Η πούδρα ZINNIA, χωρίς στην καθαρή ζωική μέταλα
που περιέχει, άφομοιώνεται με το δέρμα και δεν σχημα-
τίζει ποτέ τις άπαισθητικές «πλάκες» στο πρόσωπο, ά-
κόμη και όταν ιδρώνει.

Η άερώσιμη λεπτότης της πούδρας ZINNIA άπορροφά
την ύγρασία του δέρματος και ή προμείξις της φυσικής
μετάξης, εξασφαλίζει στην έπιδέρμιν άγία, βελούδινη όψη.
Οι γυναίκες που μεταχειρίζονται την έξαιρετική πούδρα
ZINNIA, δεν διατρέχουν ποτέ τον κίνδυνο να γυαλίξη το
πρόσωπό τους.

Άλλωστε δεν έχετε παρά να δοκιμάσετε, για να βε-
βαιωθείτε άπόλυτα.

ZINNIA

ως, θα κάμετε πέντε ένέσεις τόν
μήνα και άμέσως μετά τη μηνιαία
άδιαθεσία και ημέρα παρ' ημέρα
μία εκ του φαρμάκου Feminorm
των 5 μλγρ. Όχτώ δέ μέρες πρό
της άναμενομένης άδιαθεσίας, θα
κάμετε τρεις ένέσεις, μία καθ' έ-
κάστην, εκ του φαρμάκου Ampril.
Lutorm των 10 μλγρ. Έστωτερικώς
θα λαμβάνετε καθ' όλον τον μήνα
τρία δισκία ήμερησίως εκ του φαρ-
μάκου E-Vit Forte. Θα επαναλά-
ετε επί τρίμηνον και πάλιν μου
γράφετε.

Μ ά ί ρ α Α. 38: Τά συμπτώμα-
τα μαρτυρούν ώθητική άνεπαρ-
κεια. Γιά τη βελτίωσι της καταστά-
σεως, θα κάμετε άμέσως μετά την
μηνιαία άδιαθεσία πέντε ένέσεις,
μία κάθε δύο μέρες εκ του φαρμά-
κου Ampril. Lutorm 5 μλγρ. Έστω-
τερικώς καθ' όλον τον μήνα θα
παίρνετε τρία κοχλιάρια του γλυ-
κού ήμερησίως εκ του φαρμάκου
Heparoferrine. Άκολουθήστε τη θε-
ραπεία επί τρίμηνο.

Π. Κ. Ρ.: Η πάθησιν σας άφορά
όφθαλμολογική, τον οποίον και πρέ-
πει το ταχύτερο να έπισκεφθήτε.
Όλα τά άλλα που μου γράφετε
δεν παίζουν άποφασιστικό ρόλο
στην πάθησιν σας. Πάντως ή έγ-
κράτεια σ' όλα είναι άπαραίτητη.
Δ η μ. Σ τ υ λ., Βαθύ Σάμου: Ν'
άπευθυνθήτε στο νευρολόγο του
περιοδικού.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ένας μεσόκοπος 45:
Νά κάμετε ένέσεις Testonin Depo
100 μλγρ. μία φορά το μήνα.
Όλα τά ένόχληματα όφειλονται
στο νευρικό σύστημα. Δεν εθύνον-
ται οι ένέσεις που κάμετε. Άν έ-
ξακολουθήσουν τά συμπτώματα
και μετά το τρίμηνο, τότε έχετε άνάγ-
κην νευρολογικής εξέτασεως.

Α ρ ι σ τ ο γ ε ί τ ω ν 11, Θεσ):
γίκη: Εύχρηστο γιά τά καλά
λόγια σας. Η φυσιολογική, ο τρο-
πος άνατροφής, ή μελαγχολική δι-
άθεσι έχουν επιδράσει δυσμενώς
στη σεξουαλική λειτουργία. Καθη-
μερινώς να πάρετε τρεις Tabl. E-
Vit επί είκοσι ημέρες. Δύο ένέσεις
την έβδομάδα ένδομικούς Testo-
nion 25 μλγρ. επί ένα μήνα. Έφ'
όσον εξακολουθούν τά συμπτώμα-
τα, έχετε άνάγκην νευρολογικής έ-
ξετάσεως.

Σ υ ν ν ε φ ι σ μ έ ν ο, Ένταυ-
θα: Οι ταχυπαλμίες, ο τρόμος των
ακρών, ο άόριστος φόθος περί έ-
πιτεκμένους κακού και ή μελαγχολι-
κή κατάσταση, που είναι άποτέ-
λεσμα των δυσμενών καιρινών συν-
θηκών (νέφη, άστρατές, βροχές,
βροχές κλπ.), είναι ύποσυνείδητη
αντίδρασι. Η αντίδρασι αυτή ό-
φειλεται σε ψυχικό τραύμα. Χρει-
άζεται ψυχολογική ή ψαρκανάλυσι,
για να έλθη στην έπιφάνεια και να
πάμν να δρά παθολογικά. Νά πα-
ραδώσετε τον εαυτόν σας στον ψυ-
χίατρο της έμπιστοσύνης σας.

Π ρ ό ρ α γ ε ρ ά μ α τ α, Λευ-
κήν 40: Νά κάμετε κάθε είκοσι
μέρες μια ένσι Testonion Depo
100, μλγρ. Έστωτερικώς τρεις
Tabl. E-Vit σύγκλον 50. Άν ό-
μως συνυπάσχουν και νευρικά,
ή ψυχικά φαινόμενα, τότε πρέπει να
εξετασθήτε από τον ψυχίατρο της
έμπιστοσύνης σας.

Χ. Δ., Ένταυθα: Η νευρική
κόπωση, ή ψυχική άνευρεσις, οι
φόθοι και λοιπές άνωμαλίες που
ακολουθούν την πρσβν δειγνουν
πως δεν είναι κατ' το ξεχωριστό
και ανεξάρτητο, ούτε ή κυρία νό-
σος το ζήτημα αυτό. Άπλως εί-
ναι ένα συμπλέγμα μεσα στα τόσα
νευροψυχικά ένόχληματα. Δεν είνε
ή αίτια, αλλά το αποτέλεσμα. Έ-
χετε άνάγκην ν

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι σμηνίτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες: Κωνσταντίνος, Αναστασίου, Μ.Ε., 112 Π.Μ., Τ.Γ.Α. 1010, Θάνατος Παπαδοπούλου, 126 Σ.Ε.Δ.Ε., Μοίρα Έκθεσης, Τ.Γ.Α. 1010, Γεώργιος Κυριάκος, Χρήστος Μπέμπος και Αθανάσιος Φιλίππας, 140 Σ.Ε.Π. Β.Σ.Τ. 904, Λάκης Τριανταφύλλου, 415 Σ.Ε.Ν., Β.Σ.Τ. 902, Δημήτριος Πακωντιάνης, 126 Σ.Α.Β., Σ.Τ.Γ. 911Α, Αριστείδης, Αλμπάνης, Αθανάσιος Σκιακός και Δημήτριος Σπυρίδης, 111 Π.Μ., 409 Μ.Π.Α., Σ.Τ.Γ. 95, Βόλος, Πέτρος Καθάρδας, Σχολή Αεροπορίας, 121 Π.Ε.Α., Μοίρα Έφ'οισμ, Τ.Γ.Α. 1020, Μιχ. Γεωργίου, Κ.Υ. Κοζάνης, Β.Σ.Τ. 901, Παναγιώτης Μωλανάκης, 110 Π.Μ., Μοίρα Έ'οισμ, Β.Σ.Τ. 904, Κωνσταντίνος Γαμπάνης, Αλέκος Φλώρος, Εμμανουήλ Καραγιάννης, Δημήτριος Μήτσας, Δημήτριος Βογιακίλης, Σπύρος Ρουμανισάνης και Γεώργιος Τάνκας, 111 Π.Μ., Μοίρα Σ'οισμ, Σ.Τ.Γ. 905, Τριανταφύλλος Νανανίδης, Ζαχαρίας Χαράλας και Γεώργιος Ξιφάρης, 20ν Σμηνός, 3η Μοίρα Κ.Τ.Ε.Σ., 125 Π.Τ.Ε., Σ.Τ.Α. Τ.Γ.Α. 1010, Κ. Μαυροπούλου, Μ.Ε.Π., 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Ν. Ασιώτης, ΓΑΜ—ΓΕΦ, 110 Π.Μ., Β.Σ.Τ. 904, Άλκης Παντέλας και Σούλης Λαζάρου, 111 Π.Μ., Νέα Αγχάλια, Βόλος, Σ.Τ.Γ. 905, Ματθαίος Παπαδόπουλος, 126 Σ.Α.Β., Α.Β.Η., Σ.Τ.Γ. 911Α, Ευστάθιος Τρύφωνας, Γεωργίου Ρουμανισάνης και Σταύρος Αριτογύλου, 126 Σ.Α.Β., Μ.Π.Α., Α.Β.Η., Σ.Τ.Γ. 911Α.

Η Νίτσα Μπουζάρα (17 χρόνων), Ζακύνθου 22, Κομνηνή, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες της Αμερικής και της Δανίας. Η Ρένα Σταθού, Η.Ρακλέους 6, Καλλιθέα, Αθήναι, Γρεσε, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού ηλικίας 30-33 χρόνων με σκοπό το γάμο. Η Πέννη Γεωργίου, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες του εξωτερικού. Η Μαίρη Χαριτίδου (17 χρόνων), Καμπάνη 11, Αγία Παρασκευή, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέους της Κωνσταντινούπολης και της Κάρμεν Πετρίδου, Μαραθώνος 27, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητούν αλληλογραφία με νέους απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η Μαρία Χριστινική, 6ος Σούδας, Κουπέ, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνα νεαρό Έλληναμερικανό ηλικίας 15-16 χρόνων. Η Μαρίκα Ρωμανιά, 6ος Σούδας, Κουπέ, Χανιά, Κρήτη, Γρεσε, επιθυμεί αλληλογραφία με νεαρούς Έλληναμερικανούς. Η Έλενα Πολίτου και η Σούλα Παπαδοπούλου, Νεωσοίκων 23Α, Παλαιά Πειραιεύς, Γρεσε, θέλουν αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού ηλικίας 25-30 χρόνων.

Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού: Έλλη Βενέτζια, Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Γρεσε. Εόσυνελία Βιάζη (17 χρόνων), Πάρος, Κυκλάδες, Γρεσε. Κλεάνθη Τριβιζό

(18 χρόνων), Πάρος, Κυκλάδες, Γρεσε. Κική Παπαδοπούλου (20 χρόνων), Σάμης 28, Πατήσια, Αθήναι, Γρεσε. Κούλα Δημητριάδου (20 χρόνων), Τένυ 70, Πατήσια, Αθήναι, Γρεσε. Ρίκα Βασιλειάδου (25 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικών, Αθήναι, Γρεσε.

Ο Ευστράτιος Σοφιάνοπουλος, Κεντρικού Παρθενώνα 28, Καισαριανή, Αθήναι, Γρεσε, επιθυμεί αλληλογραφία με νέους του εξωτερικού με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ, στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα. Ο Νικόλαος Μήτου, Φτελεώνα, Πτολεμαΐς, Κοζάνης, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Αμερικής και της Αυστραλίας με σκοπό το γάμο. Ο Χρήστος Παπαδοπούλος (38 χρόνων), Ολύμπου 26, Περιστέρι, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο Ιωάννης Παπαδοπούλος (22 χρόνων), Αγίου Αλεξάνδρου 56, Παλ. Φάληρον, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Νικόλαος Χαννιτάκης, Αγίας Βαρβάρας 35, Άνω Δάφνη, Αθήναι, Γρεσε, θέλει αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού ηλικίας 18-25 χρόνων. Ο Νικόλαος Νικόλαϊδης, 6ος Σούδας, 21, Γούθα, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αμερικής, της Αγγλίας και της Κύπρου ηλικίας 17-25 χρόνων. Ο Τζιμης Πανταζόπουλος (22 χρόνων), Ξενοφώντος 35, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο με σκοπό το γάμο, στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα. Ο Βασίλειος Κουτσάνης, Πλάτωνος 16, Πειραιεύς, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του Λονδίνου, του Βερολίνου, των Παρισίων και της Ν. Υόρκης, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Παναγιώτης Λαμπρόπουλος (22 χρόνων), Βούλγαρη 5, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες των Ηνωμ. Πολιτειών και του Καναδά στην ελληνική γλώσσα. Ο Τάσος Πινά

της (23 χρόνων), Ίφιγενείας 44, Καλλιθέα, Αθήναι, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού στην ελληνική, αγγλική, γαλλική ή ρουμανική γλώσσα. Ο Γεώργιος Ευστρατιάδης, Παπαρηγοπούλου 31, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αμερικής. Ο Γιώνης Νεόφυτος, ο Π. Παντοπούλου και ο Λάκης Καλλισπάθης, Σ.Γ. 19, Χαριλάου, Θεσσαλονίκη, Γρεσε, ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο στην ελληνική ή γαλλική γλώσσα.

Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού: Αέλης Παντοζέρης (18 χρόνων), Περιστέρι 40, Νταμαράκια, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε. Γεράσιμος Άντ. Δελλαπόρτος (20 χρόνων), Σάμη, Κεφαλληνίας, Γρεσε. Κωνσταντίνος Μηνιακός, Γαλλικής Έταιρείας, Κουκουδάου, Αθήναι, Γρεσε. Νικόλαος Παπαφλωράτος (19 χρόνων), Σεβαστιανού 20, Κέρκυρα, Γρεσε. Έλευθέριος Καραγιαννίδης, Κάσου 62, Νέα Καλλιόπη, Πειραιεύς, Γρεσε. Γεώργιος Άνδριανόπουλος, Poste Restante, Ταχυδρομείου, Πειραιεύς, Γρεσε. Χρυσάνθος Φαρίδης, (21 χρόνων), Poste Restante, Έλεούσις, Γρεσε. Περικλής Αδαμόπουλος, Λεωσθένους 33, Πειραιεύς, Γρεσε. Νικήτας Κορωνιός, Δημητοπούλου 14, Αγία Βαρβάρα, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας που βρίσκονται στην Κορέα ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες: Ιωάννης Γεωργίου, (20ν Τάγμα, Α. Δ. Σέως), Ηλίας Μαντζιός, και Βύρων Μάσιος (10ν Τάγμα, Α. Δ. Σέως), Νικόλαος Σέως, Μιχαήλ Χρύσης, Ιωάννης Πανουσιάνης, Ιωάννης Έλευθεριάδης, Γεώργιος Τσορβάς, Βασίλειος Σιαπέρης, Γεώργιος Κουτσονικόλης και Αθανάσιος Χονδρογιάννης (10ν Τάγμα, Α. Δ. Σέως), Χρήστος Ορφανός, Χρήστος Χρηστογιάννης, Παναγιώτης Καρατζαδής, Ηλίας Αλεξίου, Εύαγγελος Κολέτσος, Κύρος Κυρόπουλος, Ευστράτιος Λαζαρίδης, Παναγιώτης Δεϊτάκης, Ιωάννης Παπαϊωάννου, Σέβας Ασλάνογλου, Γεώργιος Πιτσιδόπουλος και Δημήτριος Ιορδανόπουλος. Η διεύθυνση όλων είναι: Greek Exped Forces, CAPO 5800, Μερίμνη, Β.Σ.Τ. 902.

Ο John Eleftheriou (19 χρόνων), Barclays Bank, Dom. Port Sudan, θέλει αλληλογραφία με μια νέα 17 χρόνων με σκοπό τον γάμο. Ο Costas Pantelides, 10 BOD, 4 CLU MELF 15, Geneifa, Egypt, θέλει αλληλογραφία με νέες μορφωμένες στην ελληνική, αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Τις παρακαλεί να του στείλουν απ' όλη την γη την αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, σε οποιαδήποτε γλώσσα. Παρακαλεί δε ο δότης γράφουν να του στείλουν και μια φωτογραφία τους. Ο Costas Dimitriou, P. K. S. S. W. Unanderra Hotel No 2, N. S. W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αγγλίας, της Κύπρου ή της Αιγύπτου, ηλικίας 18-22 χρόνων. Ο Gregoire Bouffos, C. I. Unanderra Hotel No 2, N. S. W. Australia, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αγγλίας, της Κύπρου ή της Αιγύπτου, ηλικίας 18-22 χρόνων. Ο Θεοφάνης Χρηστάτος (18 χρόνων), Περασφόνης 15, Λάρνακα, Κύπρος και ο Μιχαήλ Νικόλαος (19 χρόνων), Παμπούλας 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού ηλικίας 18-20 χρόνων. Ο Άνδρέας Παπαχρίστου, Κίμωνος 37, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Ν. Γρηγοριάδης, Σαβίμος Καλιανών, Καλιανών, Λευκωσία, Κύπρος και ο Χρήστος Σεργίου, Κίμωνος 37, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Ν. Γρηγοριάδης, Σαβίμος Καλιανών, Καλιανών, Λευκωσία, Κύπρος και ο Χρήστος Σεργίου, Κίμωνος 37, Βαρώνια, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Μίμης Βαρνάδας και ο Ιωάννης Καζιού, Αμερικανική Ακαδημία, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα. Ο Άνδρέας Χρηστάτος, Τ.Κ. 430, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού. Ο Ιωάννης Φλωρίδης, Άγ. Αντωνίου 19, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες ηλικίας 17-20 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ο Σάββας Χρηστάτος, Πεντάγια, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας. Ο Νικόλαος Ταϊρίδης, Άνδρεος Θεμιστοκλέους 2, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Κωνσταντίνος Φάντης, Αμιαντός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας. Ο Χρήστος Χαραλάμπος, Λόρδου Βύρωνος 51, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Χρήστος Χρηστάτος, Τ.Κ. 168, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας και της Αγγλίας στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Κύρος Δημόσθενης, ο Γιώργος Καρούσης και ο Άνδρέας Βισλάρης, Διδασκ. Κολέγιον, Μόρφου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 16-20 χρόνων. Ο Μίχης Κυριακός, Ακροπόλεως 39, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού. Ο Χρήστος Κοντόπουλος, Τιμάρχου 10, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Χρήστος Γεωργίου, Σαριπόλου 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων. Ο Ιωάννης Κωνσταντίνου Κυρίλλου Τ8' 9, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Π. Κ. Αθανασιάδης, Αποστόλου Μάρκου 5, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 15-17 χρόνων. Ο Κώστας Αλεξάνδρας, Κρένας 12, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού ηλικίας 20-23 χρόνων. Ο Άνδρέας Κυρήνης, Λόρδου Βύρωνος 54, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων. Ο Μιχαήλ Αγκαστινιώτης, Εμπορικών Λυκείων, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία

17 χρόνων), ζητούν αλληλογραφία με νέες απ' όλη την Ελλάδα. Η δ' οίς τους είναι: 118 Abdel Moneim Str. Alexandria, Egypt. Ο Georges Georgiadis (21 χρόνων) και ο Spyros Spyridakis (28 χρόνων) S/S Messers Carras Ltd. Old Broad St. London E.C. 2, England, ζητούν αλληλογραφία με νέες της ηλικίας τους. Ο Κώστας Συμεών και ο Γεώργιος Αποστολίδης, Τ.Κ. 113, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Δημήτριος Πιπερίδης, Τ.Κ. 238, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Άνδρέας Κωνσταντίνου (22 χρόνων), Τ.Κ. 502, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες της Αμερικής και της Αγγλίας στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Θεοφάνης Χρηστάτος (18 χρόνων), Περασφόνης 15, Λάρνακα, Κύπρος και ο Μιχαήλ Νικόλαος (19 χρόνων), Παμπούλας 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλουν αλληλογραφία με νέες του εξωτερικού ηλικίας 18-20 χρόνων. Ο Άνδρέας Παπαχρίστου, Κίμωνος 37, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο. Ο Ν. Γρηγοριάδης, Σαβίμος Καλιανών, Καλιανών, Λευκωσία, Κύπρος και ο Χρήστος Σεργίου, Κίμωνος 37, Βαρώνια, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού με σκοπό το γάμο. Ο Μίμης Βαρνάδας και ο Ιωάννης Καζιού, Αμερικανική Ακαδημία, Λάρνακα, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες και Έλληνίδες απ' όλη την Ελλάδα. Ο Άνδρέας Χρηστάτος, Τ.Κ. 430, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού. Ο Ιωάννης Φλωρίδης, Άγ. Αντωνίου 19, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες ηλικίας 17-20 χρόνων με σκοπό το γάμο. Ο Σάββας Χρηστάτος, Πεντάγια, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας. Ο Νικόλαος Ταϊρίδης, Άνδρεος Θεμιστοκλέους 2, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Κωνσταντίνος Φάντης, Αμιαντός, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας. Ο Χρήστος Χαραλάμπος, Λόρδου Βύρωνος 51, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Χρήστος Χρηστάτος, Τ.Κ. 168, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Ελλάδας και της Αγγλίας στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Κύρος Δημόσθενης, ο Γιώργος Καρούσης και ο Άνδρέας Βισλάρης, Διδασκ. Κολέγιον, Μόρφου, Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο ηλικίας 16-20 χρόνων. Ο Μίχης Κυριακός, Ακροπόλεως 39, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού. Ο Χρήστος Κοντόπουλος, Τιμάρχου 10, Βαρώνια, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Χρήστος Γεωργίου, Σαριπόλου 6, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων. Ο Ιωάννης Κωνσταντίνου Κυρίλλου Τ8' 9, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 16-18 χρόνων. Ο Π. Κ. Αθανασιάδης, Αποστόλου Μάρκου 5, Αμμόχωστος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες 15-17 χρόνων. Ο Κώστας Αλεξάνδρας, Κρένας 12, Λευκωσία, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία με Έλληνίδες του εξωτερικού ηλικίας 20-23 χρόνων. Ο Άνδρέας Κυρήνης, Λόρδου Βύρωνος 54, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 16-18 χρόνων. Ο Μιχαήλ Αγκαστινιώτης, Εμπορικών Λυκείων, Λάρνακα, Κύπρος, επιθυμεί αλληλογραφία

Η ώμορφιά μου; Αυτό το θαυματουργό κομμάτι! Με την ασύγκριτη πούδρα Scherk. Αφομοιώνεται με την επιδερμίδα. Είναι λεπτή σαν άχνος και άρωματισμένη αιθέρια. Συνδυασμός πείρας και επιστήμης είναι η... Πούδρα SCHERK

με νέες απ' όλη την Ελλάδα ηλικίας 16-18 χρόνων. Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού: Καίτη Μιχαλάκη, 28ης Οκτωβρίου, Αμαρούσιον, Αθήναι, Γρεσε. Θεανώ Θεοδωρίδου, Νταίζη Θεοδωρίδου και Έλεονώρα Παπαδοπούλου, Φωκίας 2, Αιγάλεω, Αθήναι, Γρεσε. Μυρ-

τώ Γραμμενίδου και Τονία Μάνου, Ταγματάρχου Βελισσαρίου 18, Λάρνακα, Γρεσε. Πωλετή Νάτταρη και Τζένη Νάτταρη, Φιλότα 3, Αθήναι, Γρεσε. Σούλα Φωκά, Αγίου Διονυσίου 31, Δραπετσώνα, Πειραιεύς, Γρεσε. Καίτη Γκριτζάλη (20 χρόνων), Τετράγωνον 33 αριθ. 8, Ταμπουρία, Πειραιεύς, Γρεσε.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Απαντήσεις επιστολών. Η λία Καραγιάννη, Ναύπλιον: Ήταν μία φοβερή παρεξήγηση που παρ' όλογο να στοιχίσει τη ζωή πολλών παλληκαριών. Εύτυχως στο τέλος απέδειξε την τιμή επρόκειτο κι έτσι σωθήκαμε. Καίρον: Η αλήθεια είναι πάντα πικρή. Στην περίπτωση όμως αυτή, είναι αναγκαία. Σας συμβούλευα να γράψετε ένα γράμμα στην οικογένειά του και να της λέτε την αλήθεια. Με τον τρόπο αυτό, ασφαλώς θα σώσετε έναν άνθρωπο. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΝ, Γ. Παππά, Θ. Δαυίδ, Ι. Μοσταν, Θ. Γιαννιόπουλον και Μαρία Αλεξίδου: Ευχαριστώ. Θα συνεχιστούν. Ν. Βάρλα, Αλεξάνδρεια: Όχι, δεν γίνεται απόλυτως τίποτε. Χ. Μ. Εύαγγελινόν, Τομποικού: Χαίρομαι για το όραμα σας γράμμα. Βιθία σας στέλνω. Α. Μίχαν, Τρίπολιν: Ήταν περίπου τριάντα πενήντα έτη, ημερών και γαλανομάτης. Τον γνωρίζα πολύ καλά. Ο άνθρωπος πάντως της φωτογραφίας δεν είναι αυτός. Γ. Σπανώπουλον, Κόρινθον: Κάποτε τον είχαν στείλει προς τα εκεί, αλλά δεν κατάφεραν να περάσουν τον Ίσθμο και ξαναγύρισαν στην Αθήνα. Για το τελευταίο αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία. Ν. Αλεξάνδριδην, Κύπρον: Ο εξάδελφός σας και ο φίλος σας, δεν φέρονται ως εκτελεσθέντες στον κατάλογο της 16/4/43. Εκτός αν κάποτε λάθος στην ημερομηνία. Α. Μαρία Μπίμπησκου, Ένταυθα: Δυστυχώς δεν τον γνωρίζω. Λυπούμαι. Β. Αρβανίτην, Ν. Κοκκινιά: Τα γεγονότα έγιναν ακριβώς όπως τα έγραψα. Ι. Φωκά, Ανδρίτσαινα: Αυτό που πρόδωσαν ήταν λίγοι. Βασίλειος Ρογκάκου, Βελγικό Κογκρέ: Τους γνωρίζω όλους. Ευχαριστώ θα τους τα δώσω. Τίτιον Λοϊζόν, Ζακύνθον: Όλοι συμμεριζόμαστε τις πικρίες σας και τα βάσανά σας. Ίσως τα λόγια να μην ωφελούν σε παρόμοιες περιπτώσεις. Αίτη υπομονή, Μαρία Τσαχίλη, Ένταυθα: Αφού θα μενιετε τουλάχιστον τρεις μήνες στην Αθήνα, περάστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας. Η υποθεσί σας θα τακτοποιηθεί άμεσα. Η Χάλη Παπαδοπούλου, Λαμία: Τα καράβια ήταν τρία, του εμπορικού μας ναυτικού. Δυστυχώς δεν γνωρίζω σήμερα τι έχουν απογίνει! Εκτός αν βούλιαξαν τότε. Μιράντα, Ένταυθα: Δυστυχώς ο «Θησαυρός» έχει αρχή να μη δημοσιεύει συνεργασία αναγνώστων. Ι. Α. Βεζύρη, Κυπαρισσία: Είναι στιγμές που θα αισθάνεστε τον ίδιο επαγγελματικό τρόπο, όπως τότε που τον ζούσατε πραγματικά. Το ίδιο συμβαίνει ακριβώς με όλους εκείνους που έζησαν στις φυλακές και στα στρατόπεδα. Φ. Αλεξάνδρα, Κεφαλληνία: Είναι τόσο μεγάλη η ιστορία του, που δεν είναι δυνατόν να την τελειώση καμιά μέρα σε δυο σελίδες. Θα το διαβάσω ευχαρίστως τους χαριεπισμούς σας. Λουκάν Παράσκου, Ένταυθα: Όταν έπρεπε να γίνη αυτό, είχατε άλλες ασχολίες. Λυπούμαι. Αλέξανδρος και Κωνσταντίνος Παντεράκη, Κωνσταντίνου: Ευχαριστώ πολύ. Έδωσαν στον Γκρέκ, Παρίσι: Δεν έτυχε να το διαβάσω ποτέ. Μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ και θα το δεχτώ ευχαρίστως. Σπύρον Γιαννουκάκη, Αμφισσα: Ίσως. Ο Β' τόμος θα κυκλοφορήσει τις μέρες αυτές. Ι. Μ. Ιωαννίδην, Π. Πελεκάνον, Π. Ράλην και οικογένεια Ν. Σαμακοβίτη, Καναδά: Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Α. Εύαγγελινόν, Γρεβενά: Απο δω περάσαν οι Οδώνιοι. Τιποτε άλλο δεν πρέπει να γράψετε. Ι. Αθανασίου, Ι. Κυρίλλου, Ι. Β. Σολομού, Χ. Ν. Γιαννιόπουλον και Μαρία Παπαρηγοράκη: Ευχαριστώ θερμά. Θα συνεχιστούν. Ι. Β. Ι.

ΚΡΑΓΙΟΝ-ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΓΟΠΟΥ
Με το ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ έχετε παντού ό πάντοτε τα ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ Ω ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΤΕΡΑ κέλη γιατί είναι ηπισημεναι ότι δεν βραιναι άνομη αν το βουπιόετε
Με την ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ θα άποκτητε την ΟΡΑΙΟΤΕΡΑ ώριόον άπλην επιδερμίδα με νεανική φρεσκάδα γιατί την καθάριζει από τα ΜΗΤΙΜΠΙΚΙΑ τις ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ που προκαλούνται άπο διαφόρους έρεθισμούς
ΚΡΑΓΙΟΝ Ο'ΚΡΕΜΑ ΝΕΛΣΟΝ είναι τα ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ Ο' άσυνάγωνισα καλλυντικά της γυναικείας όμορφιάς

ΑΝΤΙΠ.ΒΟΡ.ΕΛΛΑΔ. Ι.ΚΕΦΑΑΣ ΒΑΛΑΟΡΙΤ831 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

Οι Δωλάδες της ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Η φόρμα

Το Σαββατόβραδο ο Νικολάκης πήρε απ' την φάμπρικα που δούλευε την φόρμα του και το βδομαδιατικό και το γουρνού σπιτι.

Αμέσως η Έφταλία ήθελε τα λεφτά στο φορτερί της, για το έξοδο της βδομάδας, και την φόρμα στην σκάφη.

— Γυναίκα, πώς να μπαρμπεριστώ, τ' είπε ο Νικολάκης.

Και τράβηξε για το κουρείο. Έκείνη πάλι τράβηξε για το πλυσταριό να πλύνει τη φόρμα, για να νάνε πάλι τη Δευτέρα το πρωί ο Νικολάκης στη στο καντίνι!

Ξαφνικά μέσα στη σάπη της φόρμας κάτι τούρου φούχισε! Ήταν ένα ρός παφουμαρισμένο ραβασάκι. Αμέσως ξεφώνισε:

— Ήθόι, θά λωλαθώ! Και σωριάστηκε ξερά κατά γής, και πλημμύρισε το πλυσταριό από σάρκες.

— Τί είναι, καλέ; ρώτησε κι' ήτρεξε γκούστούρι ή καρινή τη.

Κι' ούλη η συντρέχτρα γυναικογειτονιά ήτρεξε και θές από περιέργεια, και θές από ραβασάκι στα χέρια και διαβάσανε:

* Αγαπητέ μου,

Ός και ο γάτος ήβγαλε την γάτα στην ταράτσα και μοναχά έμεινε οι δύο χαθ'καμ' απ' την πιάνσα. Θέλω, λοιπόν, να πάμε στα μπουζούκια, να σου χορέψω να λυγίσω το κορμί μου, να μου πής «Σπάστα γκρέμισα μια δόσι, κι' ο λεβέντης θά πλερώσει...».

Αφρούς όργης πέταξαν ούλες σουρουσουίλεν κι' άρχισαν τον πανηγυρικό του Νικολάκη:

— Κακοχρονιάχη ό άσυχώρετος! Τί τούλειπε; Πλυμένος, δροσιμένος απ' ούλα τα πάντα! Τόν είχε μη στοδεή και μη βρέξη. Άλλά οι σμίξες τόν βγάλανε απ' τα καύκαλα του, δέν φταίει αυτός.

— Καλέ που νά φύτση το αίμα, φώναξε μια κακαβρακάτη, έγω πάντα τόλεγα: Έφταλία, πρόσχε! Ο Νικολάκης σου δέν μ' άρέσει. Άνοιξαν πολύ τα σκόρδα του! Και μια περαστικά πούδε γκιός γκιονι νέν το ραβασάκι, κυριάρχησε στην ταραχή της άναστάνης και πρόσθεσε:

— Σοί πάει το βασίλειο!... Κατά μάνα, κατά κύρη... Αυτουνού πάει, γιατί κι' ο συχωμένος ό μπαμπάς του, τάλε-κούλε είχε μπουλούκι τοί μαντινούτες!

— Άχ μανούλα μου!... πούσαι να δής τα κορίτσι σου!... φώναζε ξαφνικά η Έφταλία, που με τα μπουσκιορντισματα και τα φουμέντα στον άφαλό την συνεφέρανε.

— Σώπα, καλέ Φταλία, μάς ρόγιασε! Σώπα κι' έρχεται!...

— Πράγματι, ζουρισμένος, και παφουμαρισμένος άρριδάρισε ό Νικολάκης.

— Μωρέ μουντάρη! ξεφώνισε η Έφταλία. Ώστε έτσι; «Σπάστα, γκρέμισα μια δόσι, κι' ο λεβέντης θά πλερώσει»;

— Τί είπ' αύτα, βρέ Φταλία; Τί ήπαθες; ρώτησε έκείνος.

Και τότε, γλυκομαλώνοντας τον ή καρσινιή τούπε:

— Καλέ Νικολάκη, δέν φοβάσαι Θεό; Νάχης μια τέτοια μπουζ - γκιμπι γυναικά, και να-ξενοδλέτης! Τα πράματα ξεσκεπα-στικάνε πιά, βρήκαμε το ρός ραβασάκι!...

Εύτυχώς έκείνη την στιγμή μπήκε ό Μάνθος, ένας τραμπουκογαλάντης συνάδελφος του Νικολάκη στην φάμπρικα, με μια φόρμα στο χέρι.

— Κερά Φταλία, φώναζε ταραγμένος, το μεσημέρι πούφευγε φουριόος ό Νικολάκης απ' το εργοστάσιο, πήρε κατά λάθος την φόρμα μου κι' έγω την βιάζομαι!

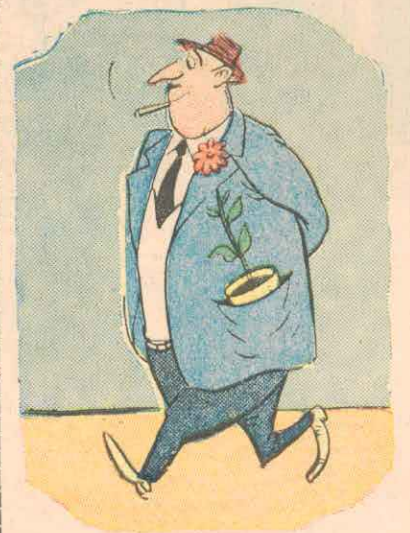
Κι' έτσι ξεξηγήθηκε ή παρεξήγησι!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟ ΣΤΑΘΜΟ

— Και παίρνοντας την σσην άγκαλιά του της έδωσε κάτι φι- λιά σαν βεντούζες!...

Χωρίς λόγια

— Δέν μ' ενδιαφέρει άν ξηλεύη, Μαιρη. Άλλη φορά δέν πρόκειται να επαναληφθί αυτό!...

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ που έγιναν στην τύχη

Άπο την «τερυλένη» ως το άθραυστο γυαλί

Πολλές άπό τις μεγάλες εφευρέσεις και άνακαλύψεις έχουν γίνει έξ αϊτίας μιας τυχαι-ας συμπτώσεως ή κάποιου άσημαντου γεγο-νότος. Με τον ίδιο τρόπο έγιναν και άλλες μικρότερες εφευρέσεις και τελεσιποιήσεις, που μπορεί να μην άλλαξαν ριζικά τη ζωή μας, αλλά ώστόσο τη βελτίωσαν άρκετά.

Η «τερυλένη», λόγω χάριν, ή νέα κλω-στή που άποδείχθηκε τελεσιότερη άπό την κλω-στή νάυλον άνακαλύφθηκε άπό τον κλωστή-α γλυο χημικό εντελώς τυχαία. Ο χημικός αυ-τός έπαιξε μια μέρα στο εργοστάσιό του με έναν γυάλινο χάρακα, που τόν βούτηξε σε μια μάζα πηχτού ύφους.

Όταν τράβηξε τον χάρακα είδε ότι στην άκρη του είχε κολλήσει ένα έξαιρετικά λε-πτό νήμα, που δέν ξεκόλλουσε εύκολα. Αυτό τόν έβαλε σε σκέψεις και άρχισε άμέσως μια σειρά άπό πειράματα, που κατέληξαν στην ε-φευρεσι μιας νέας κλωστής που έχει κατα-πληκτική άντοχή, δέν χαλαρώνει εύκολα, πλε-νεται εύκολα, στεγνώνει γρήγορα και δέν χρε-ιάζεται σιδερώμα, όταν γίνει άφασμα. Έχει δη-λαδή ό,τι μπορεί να ζητήσει άπό μια κλωστή.

Η βιομηχανία της τεχνητής μετάξης επί-σης, δημιουργήθηκε άπό την τυχαιά άνακά-λυψι του κωμήτος Ύλκιρ ντε Σαντονέ. Ο κόμης ντε Σαντονέ άσχολείτο έρασιτεχνικά με τη φωτογραφική τέχνη και είχε στο σπι-τι του ένα τέλειο φωτογραφικό εργοστάσιο. Κά-ποια μέρα, ένα μπουκάλι με ένα ύγρο — το κολλόδιο — άναποδογύρισε και το ύγρο χύ-θηκε στο χέρι του. Ο κόμης προσάτησε να το βγάλει, αλλά είδε ότι είχε σχηματίσει ένα δίκτυ άπό λεπτά νήματα.

Το γεγονός αυτό του έκανε έντύπωση και άρχισε πειράματα για την κατασκευή μιας τεχνητής κλωστής, με βάση το ύγρο αυτό. Λίγα χρόνια άργότερα κατόρθωσε να φτιάξη την τεχνητή μετάξα και σχημάτισε μια τε-ραστία περιούσια άπό την εφευρεσί του.

Ένα παρόμοιο περιστατικό άδηγήσε στην άνακάλυψι του άθραυστου γυαλιού που εφε-υρέτης του είναι ό Έντουαρντ Μπενέντικτους. Άπό μια άπροσεξία του έρριξε στο πάτωμα ένα άπό τα μπουκάλια μπουκάλια που βρι-σκονταν στα ράφια του εργοστασίου του. Το μπουκάλι όμως δέν έσπασε, όπως περίμενε ό Μπενέντικτους.

Έκπληκτος άπό το γεγονός αυτό πήρε το μπουκάλι στα χέρια του και το ξαναπέταξε με δύναμη στο πάτωμα. Κι' αυτή τη φορά ό-μως, το μπουκάλι δέν έσπασε. Έπανελάβε μερικές άκόμη φορές το πείραμά του, αλλά το άποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Όταν κατόπιν άνοιξε το μπουκάλι, είδε ότι περιείχε μια πο-σότητα παρόμοιας. Το γεγονός αυτό έκανε έντύπωση αλλά δέν έδωσε και μεγάλη σημα-σία, γιατί έκείνο τόν καίρο ήταν άπασχολη-μένος με άλλα πειράματα.

Λίγες μέρες άργότερα όμως, έγινε αυτό πτης μάρτυς ενός άτυκινιστικού δυστυχή-ματος, όπου δύο γυναικές τραυματίστηκαν σοβαρά στο πρόσωπο, άπό τα σπασμένα τζάμια των αυτοκινήτων που συγκρούστηκαν. Μόλις τότε ό Μπενέντικτους θυμήθηκε το περιστα-τικό της μπουκάλας και σκέφθηκε ότι θά μπο-ρούσε να φτιάξη γυαλί που να μην σπάει.

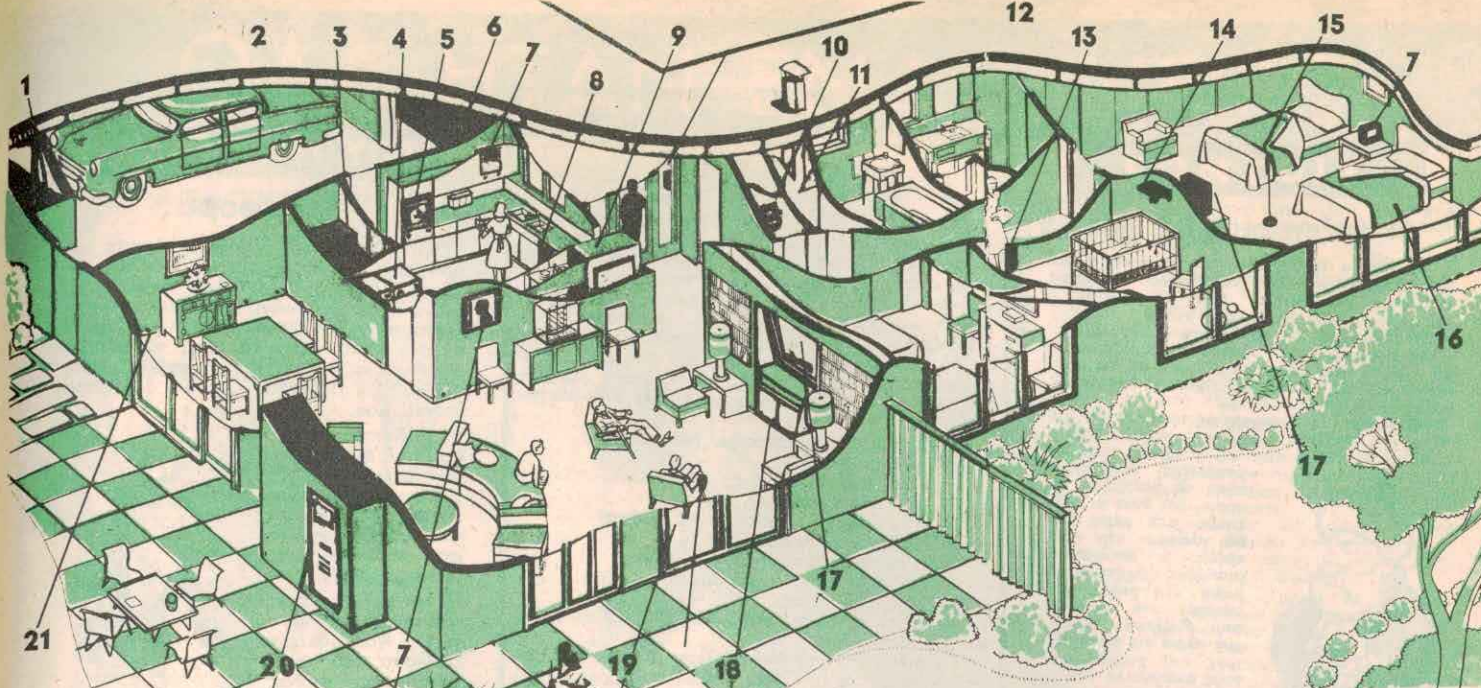
Πραγματικά, τα πειράματά του κατόπιν στέφθηκαν άπό έπιτυχία και λίγο καιρό άρ-γότερα έκανε την εμφάνισι του το άθραυστο γυαλί, που έκανε πλούσιο τόν εφευρέτη του.

Ένας άλλος εφευρέτης, που έκανε έντελώς τυχαιά μια σημαντική άνακάλυψι, ήταν και ό Έντουαρντ Άτσεσον. Βοήθος του περιφημού εφευρέτη Τόμας Έντισον. Το όνειρο του Άτσεσον ήταν να φτιάξει τεχνητά διαμάντια. Γι' αυτό, όταν κατόρθωσε να μαζέψει δύο χιλιά-δες δολάρια, άνοιξε ένα δικό του εργοστάσι-ο και άφοσιώθηκε σε πειράματα. Ο και-ρος όμως περνούσε, τα κεφάλαιά του λιγό-στευαν και το όνειρο του Άτσεσον δέν φα-νόταν να πραγματοποιείται.

Απελπιμένος άπό τις άλλεπάλληλες άπο-τυχίες του, έβαλε μια μέρα σε ένα δοχείο, έντελώς στην τύχη, ένα μίγμα άνθρακος, πυ-ριτικού άλατος, άργιλλου και ευλάνθρακος, το τοποθέτησε μέσα στον κλίβανό του, σε θερμοκρασία που ξεπερνούσε τους χίλιους βα-θμούς, και περίμενε να κρυώσει.

Άλλ' όταν άνοιξε τόν κλίβανο, αντί για τα διαμάντια είδε μερικά κομμάτια άπό κά-ποιο γκριζόμαυρο κρύσταλλο. Προσάτησε τό-τε να χαράξει το έλικό αυτό με το διαμάντι του δακτυλιδιού του. Το μόνο που κατόρθωσε όμως ήταν να χαλάσει το ίδιο το διαμάντι.

Ένθουσιασμένος λοιπόν συνέχισε τα πειρά-ματά του και σε λίγο καιρό κατόρθωσε να φτιάξει μια νέα τεχνητή πέτρα, που δέν έμω-ιάζε με διαμάντι, αλλά ήταν πολύ πιο σκληρή απ' αυτό. Η εφευρεσί του αυτή, που έγινε έντελώς στην τύχη, τόν έκανε πλούσιο.

Τά βτερεατριονικά Θ' ΑΛΛΑΞΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Τό ιδεώδες «ήλεκτρικό σπίτι»

Η ΝΕΑ έπιστήμη των «στερεατριονι-κών», που έμφανίσθηκε στα τελε-υταία λίγα χρόνια, προβλέπεται ότι θά φέρη συντομα ριζικές αλλαγές στη ζωή μας.

Η γενική αυτή όνομασία δόθηκε έσχά-τως στο σύνολο των έρευνών που γίνονται άπό ήλεκτρολόγους, φυσικούς, χημικούς, μεταλλουργούς και μαθηματικούς και που άφορούν τις ήλεκτρικές και μηχανικές ιδιότη-τες της ύλης — ιδιότητες που μόλις τώρα άρχισαν να τις καταλαβαίνουν και να τις μελετούν οι ειδικοί. Μικρά κομμάτια στερεάς ύλης, με διάφορα σχήματα, έρχονται τώρα ν' αντικαταστήσουν τα πολύπλοκα σύρματα και τις λυχνίες των ήλεκτρονικών συσκευών, ή να προσφέρουν στην άνθρωπότητα υπηρε-σίες έντελως καινούργιες κι' άληθινά έπα-ναστατικές. Σ' αυτά τα κομμάτια της ύλης έχει δοθεί ή γενική όνομασία «στερεατριονι-κά», που ένοιωε «στερεά» με ήλεκτρονικές ιδιότητες. Έχουν δέ ήδη άρχίσει να φέ-ρουν άληθινή επανάστασι στην ήλεκτρονική βιομηχανία, με τις καινούργιες εφαρμογές τους που άνακαλύπτονται όλοένα.

Στα 40 χρόνια της ύπαρξέως της, ή ή-λεκτρονική βιομηχανία παρήγαγε ένα πλθ-θος άπό πολύπλοκες συσκευές, με σύρμα-τα, λυχνίες, πηνία, μετασχηματιστάς, κλπ., χωρίς στις όποιες πρόδεδεσαν τόσο το ρα-διόφωνο κι' ή τηλεόρασις. Τώρα λοιπόν οι ειδικοί έπιστήμονες βρήκαν ότι όλ' αυτά μπορούν ν' αντικατασταθούν περίφημα άπό τα κατάλληλα «στερεατριονικά».

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι ραδιομηχανι-κοί χρησιμοποίησαν το πρώτο «στερεατρι-ονικά» πολύ πριν έπινοηθούν οι γνωστές λά-μπες του ραδιοφώνου, αλλά δέν άπελη-φθοναν τότε τη σημασία του. Έννοούμε τους κρυστάλλους γαληνίου, που είχαν τα πρώ-τα ραδιόφωνα. Ο τρόπος της λειτουργίας τους ήταν άγνωστος, πάντως όμως χωρίς σ' αυτούς τα ήλεκτρικά κύματα γίνονταν ήχοι.

Είχαν ώστόσο διάφορα μειονεκτήματα, και γι' αυτό αντικαταστάθηκαν κατόπιν άπό τις πολύπλοκες και αξιολογώμαστες ραδιοφω-νικές λυχνίες. Τώρα λοιπόν οι λυχνίες έκτο-πίζονται κι' αυτές με τη σειρά τους άπό ένα νέο «στερεατριονικό», για το όποιο γρά-ψαμε πρό όλίγου καιρού λεπτομερώς: το «τοάνσ-στορ» (μεταβάτη), που χρησιμοπο-ιείται όλοένα περισσότερο στα ραδιόφωνα τελευταίου τύπου.

Χάρης σ' αυτόν και σ' άλλες άκόμη τελε-

οποιήσεις, είναι σήμερα δυνατή ή κατασκευή ραδιοφώνων κυριολεκτικώς «της τσέπης», χωρίς λυχνίες, σύρματα, μετασχηματιστάς, κλπ.

Τό αύριανό φορητό ραδιόφωνο — προ-βλέπει ένας ειδικός της άμερικανικής εται-ρείας R.C.A. — θ' άποτελείται μόνο άπό ένα μικρό μεγάλωνο και μια πλάκα άπό πλα-στική ούσια με μερικές γραμμές και έξο-κώματα. Οι γραμμές θά είναι λεπτές μεταλ-λικές ταινίες που θ' αντικαθίστουν τα σύρ-ματα, τα δέ έξοκώματα θά είναι τα μικρά στερεά σώματα που θά κάνουν τη δουλειά των λυχνιών. Μια μικρή μπαταρία θά άρκη για την λειτουργία της μικροσκοπικής αυ-τής συσκευής έπί ένα όλόκληρο έτος.

Θά άρξήσων ώστόσο κάπως να γίνουν προσιτά σ' όλον τόν κόσμο αυτά τα μικρά άμερικανικά ραδιόφωνα. Πρώτον γιατί είναι άκόμη άκριβιά, και δεύτερον γιατί πρέπει να καλυφθούν πρώτα οι άνάγκες των άμερι-κανικών ένόπλων δυνάμεων.

Γενικός άλλωστε χρησιμοποιοούνται άπό τις ένοπλες δυνάμεις όλες οι «στερεατριονι-κές» συσκευές που παράγονται σήμερα. Μ' αυτές αντικαθίστανται σιγά-σιγά οι ραδιοφωνικοί πομπό και δέκτες, οι συσκευές ραντάρ, τα αυτόματα όργανα έλέγχου των άντιαεροπορικών πυροβόλων και των κατευ-θυνομένων βλημάτων, τα άκουστικά μηχανήματα των ύποβρυχίων, κλπ. Όταν όμως καλυφθούν πιά οι άνάγκες των ένόπλων δυνάμεων, θά μπορεί καθένας να προμηθευθί αυτές τις έκπληκτικές συσκευές.

Ας ίδουμε τώρα μερικές άκόμη άπό τις πιο ένδιαφέρουσες εφαρμογές των «στερεα-τριονικών».

Γνωστότερη απ' όλες είναι οι κοινές λυ-χνίες φθορισμού (νέον), στις όποιες το φως παρέρχεται άπό τα μόρια ώρισμένων στε-ρεών ουσιών που σκεπάζουν έσωτερικά τα τοιχώματά τους.

Κατά τόν ίδιο λοιπόν τρόπο, αν οι τοί-χοι και τα ταβάνια ενός σπιτιού έχουν έπα-λειφθί με τέτοιες ούσιες, θά γίνονται φω-τεινά με τη διοχέτευσι ήλεκτρικού ρεύματος.

Σχηματική παράστασι ενός ιδεώδους ήλ-εκτρικού σπιτιού. 1) Μπαταρίες φορτι-ζόμενες άπό την ήλιακή ένέργεια. 2) Στέγη που συγκεντρώνει την ήλιακή ένέρ-γεια. 4) Κελλάρι άποστειρωμένο με άκτι-νες. 4) Ύπερηχητικό πλυντήριο. 5) Στε-ρεατριονική κουζίνα. 6) Αυτόματη πόρτα. 7) Όθόνη τηλεόρασεως (για το έσωτε-ρικό του σπιτιού). 8) Συσκευή ύπερηχη-τική που πλένει τα πιάτα και έξαφανίζει τα σκουπίδια. 9) Ύπερηχητικό ψυγείο. 10) Τηλέφωνο με τηλεόρασι. 11) Έγκα-τάστασις θερμάνσεως και κλιματισμού. 12) Σύστημα αυτόματου ποτίσματος. 13) Αυ-τόματες πόρτες. 14) Πομπός τηλεοράσε-ως για την επίδελψι του μωρού. 15) Ά-ποστειρωτής της άτμοσφαιρας με υπεριώ-δεις άκτινες. 16) Στερεατριονικές κου-θέρτες. 17) Συσκευή κοινής τηλεοράσε-ως. 18) Συσκευή μαγνητικής άποτυπώσε-ως εικόνων. 19) Τζάμια διαφανή την ή-μέρα και φωτεινά τη νύχτα. 20) Στερεα-τριονική «φωσταριά». 21) Σημεία ρευμα-τοληψίας χωρίς πρίζες.

Μέσα στους τοίχους του θά έχη σύρματα, που θά δέχονται απ' έξω ήλεκτρική ένέργεια έξ άποστάσεως, με τη μορφή ήλεκτρικών κυ-μάτων, και θά την μεταδίδουν κατά τόν ίδιο τρόπο στις ήλεκτρικές συσκευές του σπι-τιού, χωρίς πρίζες, κλπ. Το σύστημα αυτό θά συνδυάζη άσφάλεια άπό τους κινδύνους ήλεκτροπληξίας και μικρότερη κατανάλωσι ρεύματος. (Άλλωστε και το ήλεκτρικό ρεύ-μα θά κοστίζει τότε φθηνότερα, χωρίς στα «στερεατριονικά» που θά χρησιμοποιοούνται στα εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής).

Έξαιρετικά ένδιαφέρουσες είναι οι εφαρ-μογές των «στερεατριονικών» στην τηλεό-ρασι. Κατασκευάζονται ήδη οι καινούργιες λυχνίες τηλεοράσεως «βιντικά», που περιέ-χουν ένα μίγμα θείου και άνθιμονίου ευαί-σθητο στο φως. Κοστίζουν σήμερα 100 δολ-λάρια ή μία, κι' όλόκληρη ή συσκευή που τις χρησιμοποiei στοιχίζει περί τα 900 δολ-λάρια. Είναι δηλαδή άκόμη πολύ άκριβή για οικιακή χρρσι. Προβλέπεται όμως ότι σύντο-μα ή τιμή της θά πέσει στα 150 — 200 δολ-λάρια.

Με τέτοιες συσκευές, μικρής ισχύος, θά μπορεί κανείς να βλέπει τί γίνεται σ' άλλα δωμάτια του σπιτιού ή ή ποιός χτυπά την έξορτα του. Η μητέρα θά επίδελπθ το μωρό της, κάνοντας συγχρόνως τη δου-λειά της στην κουζίνα...

Τό έκπληκτικότερο όμως είναι ότι οι συσκευές αυτές μπορούν να διαρρυθμισθούν ώστε ν' άποτυπώνουν διάφορες σκηνές πά-νω σε μαγνητικές ταινίες, όπως άποτυπώνον-ται οι ήχοι στο μαγνητόφωνο. Ύστερα, ό-ταν οι ταινίες αυτές ξαναπεράσουν άπό τη συσκευή, άναπαράγονται πιστά οι ει-κόνες.

Προβλέπεται δέ ότι θά μπορεί κανείς και ν' αγοράσει τέτοιες ταινίες, με θέματα της προτιμήσεώς του (και μάλιστα έγχρωμες) όπως αγοράζει τώρα δίσκους του γρμμωφώνου. Έχουν γίνει ήδη δοκιμές πρσς την κατεύθυνσι αυτή, με αξιόλογη έ-πιτυχία.

'Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Οι προξενήτρες κι η χήρα

Κάποτε ο Ναστραβίν Χάτζας ήταν ο πιο περιζήτητος γαμπρός του τόπου. Όμορφο και γερό παλληκάρι, ήταν ακόμη κι ο πιο έμπιστος απ' όλους στο χωριό.

Γι' αυτό κι οι προξενήτρες δεν έκαναν άλλη δουλειά παρά να τον τριγυρίζουν μέρα-νύχτα και να τον χαλίζουν με τα προσόντα και τις χάρες που είχαν οι υποψήφιες νύφες του χωριού...

Ο Χάτζας απόδιδε τις προξενήτρες μη θέλοντας να βάλει μπλόκο στο κεφάλι του. Μά στο τέλος είδε κι' απέδιδε πως δεν μπορούσε να σταματήσει το κακό, κι' άκουσε, ότι έτσι κι' αλλιώς μια μέρα δεν θα γλύτωνε την παντρεία, κι' αποφάσισε μια ώρα αργότερα να βάλει το μπλόκο του γάμου στο κεφάλι του. Κάλεσε λοιπόν, μια μέρα τις προξενήτρες του χωριού και τους ανέγγειλε την απόφασή του:

— Καλές μου χανούμ, αφού σκέφτηκα με το φτωχό μου μυαλό, έβγαλα επί τέλους το συμπέρασμα ότι ένας άντρας δεν έχει ποσοπότη, όταν περνάει τη ζωή του χωρίς ταίρι. Γι' αυτό, αν δεν σας κάνει κόπο, φροντίστε να μου βρείτε μια κοπέλλα, αξία και τίμια.

— Απ' την επομένη κιόλας ήρθε η πρώτη προξενήτσα στο σπίτι του Ναστραβίν. — Αυάν, νουόκα μου, του είπε και τα μύστη της έλασαν από ένθουσιασμό, σου βρήκα την πιο διαλεχτή νύφη της 'Ανατολής. Είναι η Γκιουλ και θα την έχω πάρει το μάτι σου γι'όλο άλλο. Από καλό σπίτι, άλλον άντρα δεν έχει κυττάξει και το σπουδαιότερο είν' άφορη, σωστό όφρι του Παραδείσου.

— Δίκιο έχεις, κόνα μου, της αποκρίθηκε ο Ναστραβίν συλλογισμένος. 'Η Γκιουλ είνε η πιο άφορη κοπέλλα, που έχω δει, αλλά γι' αυτόν άκοιώς το λόγο δεν μπορώ κάνει. Μια τέτοια άφορη νυνήτσα π'ε κατατέ διαρκώς σ' άνηπιγία, σ'έ κάνει ζήλωση, χωρίς να είσαι, και καθήμενάς π'αναπιστάται η νκούνια, νύονται ανέπης, κλέμματα κα στο τέλος τη σπύτη διαλύεται...

Σ'έ λίγο πιά άλλη προξενήτσα άρχίζει να μιλάει για την 'Εμινέ. — Ναστραβίν άφέντη, η κοπέλλα, όπως ξέρεις, είναι η πιο πλούσια του χωριού μας, άνονηκόση του Τεμάλ-όνα και το σπουδαιότερο, έστολλάμενη μαζί σου!...

Μά ο Χάτζας δεν την άφησε να προχωρήσει. — Όύτε κινέμενα, καλή μου χανοίμ για την 'Εμινέ. Τα λεφτά ναλούν την ψυχή μιας γυναίκας, κι' άν σήμερα λήν πως η' άνηπία, ήμιο άβην μετανούκνι, που δεν βρήκε ν' άνοσησιν κάποιον άλλον άντρα σ'έ... καλύτερη ποιότητα!...

— Άντε, άφέντη, η κοπέλλα, όπως ξέρεις, είναι η πιο πλούσια του χωριού μας, άνονηκόση του Τεμάλ-όνα και το σπουδαιότερο, έστολλάμενη μαζί σου!...

— Άντε, άφέντη, η κοπέλλα, όπως ξέρεις, είναι η πιο πλούσια του χωριού μας, άνονηκόση του Τεμάλ-όνα και το σπουδαιότερο, έστολλάμενη μαζί σου!...

— Άντε, άφέντη, η κοπέλλα, όπως ξέρεις, είναι η πιο πλούσια του χωριού μας, άνονηκόση του Τεμάλ-όνα και το σπουδαιότερο, έστολλάμενη μαζί σου!...

Κι' ο Ναστραβίν, εύχαριστημένος από την έκλογή του, έδωσε ένα γερό μπάζι στη γρήνη προξενήτσα.

Τα βάσανα του Καραμπέτ ΓΛΩΣΣΑ

Με το φίλος μου το Μανωλάκης μέσα σ' ένα λεωφορείο μπαίνουμε, στα Σπάτα να πηγαίνουμε. Τώρα, λέει, κρασάκι καλό άνοιγμένο έκάνουμε, γιοματάρι να πιούμε 'εκαλό χειμώνα' να λέμε. Τέτοια έβίματα, κουζούμ, κρασάκια, μεζεδάκια, πουλάκια, κατοσταράκια, μπιριζολάκια, φελιάν φιστίκ, πολύ με ήρεσουν. Τζ λεωφορείο πηγαίν άμμα από πίσω μου πούρ, πούρ, πούρ — περίεργη κουδέντα άκούω. Χίτς, κουζούμ, μια λέξι ντέν καταλαβαίνω.

— Μανωλάκη γιαδρούμ, λέω, άκούς; — Άκούω, λέει. — Χίτς καταλαβαίνεις; — Δέν καταλαβαίνω. — Τί γλώσσα ένεται, μπέ γιάχο; — Άρβανίτικα είναι. — 'Εγώ άμέσως άπορημένος ένομαι. — Άρβανόι είναι γιαδρούμ; — Όχι, 'Ελληνες. — 'Ελληνες είναι; Βαί, βαί, βαί! Και γιατί μιλάνε άρβανίτικα; — Το φίλος μου το Μανωλάκης με λέει ότι αὐτό το γλώσσα έδώ ύρω — ύρω στα χωριά και σε μερικά μικρά νησιά μιλημένο ένεται.

— Κουζούμ, λέω, έγώ παρατήρησις θα τους κάνουν. — Και δέμ τους κάνεις; — Υρίζω, τους δυό άντιράπους κυτταγμένους έκάνω, ύστερα λέω: — Γιαδρούμ άρβανίτικα μιλάτε; — Μάλιστα, κύριε. — 'Ελληνες είστε; — Μάλιστα, κύριε. — Και αφού είστε 'Ελληνες, γιαδρούμ, χίτς ντροπή ντέν είναι να μιλάτε ξένο γλώσσα; — Ό ένας κόκκινος είσαι άμα χίτς ντέν μιλά. — Ό άλλος, όμως, στόμα του άνοιγμένο εκάνει! — Δέν μου λές, πατριώτη, έσύ τί γλώσσα μιλάς; — 'Εγώ, γιάχο; 'Εγώ έλληνικά μιλημένος εκάνω.

— 'Ελληνικά είναι αυτά που μιλάς; Βρέ γιά κάνα χάζι! Για κύττα κάτι έλληνικά που μιλά ο κ. Άγκόπ. — 'Εμένα αίμα στο κεφάλι μου άνεβασμένος ένεται! — Άγκόπ ντέν με λένε, μπέ! — Βρέ δέν άφίνεις την κουδέντα; 'Εσύ δέν είσαι ο Άγκόπ που μιλάς στο ράδιο και σπά με κέφι; 'Αφού σάν κι' αυτόν μιλάς! — 'Υστερα — βαί κι'όπολγλου κι'όπολγ — σηκώνεται άπάντα και με δείχνει στους άλλους μέσα στο λεωφορείο και λέει: — Ρέ γιά κυττάξε έναν μυτήριο, που θέλει να μάς μάθ έλληνικά! Δέν του άρέσουν, λέει, τ' άρβανίτικα και θυμωσε που τα μιλάμε και λένε να μιλάμε σάν κι' αυτόν έλληνικά! — 'Υστερα σέ μένα ύρισμένος ένεται! — Κουμπάρε, γιά μιλά να σ' άκούσουν! Τότε έγώ λέω: — Βαί άλλαζα πελισιμί βερσίν! Κουζούμ έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω! Βαί, βαί, τί είναι τότε. Όλοι άρχίζουν και έλάνε — άντρες, ύναίκες, παιδιά — και με λένε: «Μουσιού, γιατί δέν σε βάζουν στο Πανεπιστήμιον να μαθαίνεις τα παιδιά έλληνικά;»

— Άμάν, κουζούμ, τί κόσμος είναι τούτος γιάχο! Τί ήθελα ν' άνοιξω το στόμας μου; Τώρα καυγά να ικάνω χίτς ντέν με συμφέρει, γιατί αυτό είναι πολλοί — τιριάντα γιάχο! — και έγώ ένας μόνο ένομαι. Το Μανωλάκης χίτς ντέν λογαριάζω, γιατί άμα καυγάς ένεται και ίξυλο ήτφει, στα πόδια το βάζει και χάνεται. Το λοιπόν τί να κάνει; Δίνω τόπο στην όργη και λέω: — Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

— Κουζούμ, γιαγνίς όλντο! Χίτς έγώ ντέν ήθελα να σέ πειράξω, ένα άστείο έκανα. Τώρα στο χωριό να πηγαίνω, άφάιο κρασάκι να πίνωμω, χίτς παρεγγήγις να μη ένεται! — 'Ετσι όλοι έγέλασαν και ντέν έφαγα ίξυλο! Κι'όπολγλου κι'όπολγ! Το φίλος μου το Μανωλάκης, πολύ το έπερίμενε να φάω!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Προσφορά

Κάνε πέρα να καθήσω. 'Αειντε και γρήγορα. Τί είπες; 'Η θέσις είναι άγκαζέ; Πώς και διατί είναι άγκαζέ; Τί έκανε λέει; Την έχεις προσφέρει στον κύριο που είναι όρθιος πίσω κι' έρχεται να την καταλάβει; Το είδα, το άντελήφθη και σου λέω: Κάνε πέρα να καθήσω και μη στέκεσαι έμπόδιο στις προσέσεις μου.

Μάλιστα, κύριε πώς σε λένε. Σε είδα και άντελήφθη, ότι σηκώθηκες όχι γιά να προσφέρης εύγενες τη θέσι σου στο φίλο ή γνωστό σου που βρίσκεται όρθιος, αλλά γιατί σ' αυτή τη στάσι πρόκειται να κατέβης. Και άκουσα μάλιστα που τον είδοποίησες κιόλας «'Εγώ θα κατέβα έδώ, έλα να καθήσης!». Και ό άλλος ξεκίνησε κιόλας γιά να σε διαδεχθή. Ξεκίνησε από το άπασθεν μέρος, ενώ έγώ ίσταμαι όρθός, άκριδώς δίπλα σου.

— 'Ετσι δέν είναι; 'Ετσι είναι. Κι' αφού λοιπόν είναι έτσι, έρωτώ: 'Ιδιοκτησία σου είναι το καθίσμα γιά να το παραχωρήσες σε όποιον θέλεις; Τόχεις νοικιάσει με το μήνα, τόχεις άγοράσει, ή στοχουν δώσει τα Κ.Τ.Ε.Λ. με παραχωρήτριο συμβόλαιο, γιά να το διαθέτεις κατά βούλησιν; 'Η μήπως τόχεις με καμιά άδεια έπιτάξεως; Τί είπες; Δικαίωμα σου είναι να το δώσης σε όποιον σου κάνει κέφι, και δέν έχεις να δώσης λόγο σε κανένα; Μωρέ, τί μου λές;

Λάθος σε πληροφόρησαν, κύριε πώς σε λένε. 'Εάν σηκωνόσουν κατά τη διάρκεια της διαδρομής γιά να καθήσας ό άλλος κύριος τάδε, προς τον όποιον έπιθυμείς να κάνης φιλοφρόνημα, ύδεις θα μου έπεφτε λόγος. Να στεκόσουν, δηλαδή, σου είναι να το δώσης σε καθήσας του λόγου του. Να σου βγάλω και το καπέλλο. 'Εφ' όσον, όμως, ύδεις ή άλλως, πρόκειται να κατέβης στην ένδιόμηση στάσι, ύδεν δικαίωμα έχεις επί του καθίσματος. Το καθίσμα είναι έλεύθερον και δικαιούται να καθήσας ό πρώτος που θα βρεθή κοντά, άδιάφορον άν αυτός θα είμαι έγώ ή όισοδήποτε άλλος.

Το καθίσμα άποδεσμεύεται. 'Εννοούμεθα, ή όχι; — Άλλά έσύ, κύριε τάδε, έχεις μόν σηκωθεί, αλλά έχεις άπλώσει το παληό σου και άποκλείεις τη διόδο, γιά να παραχωρήσης το δήτην κτήμα σου σ' αυτό το βλάκα που έπέρχεται μειδιών ήλιθίως, εύχαριστημένος γιάτί βόλευτή γιά το ύπόλοιπον του ταξιδίου, περνώντας γιά κορόϊδα όλους τους πρό αυτού όρθίους έπιβάτες.

— Άμ' δέν θα το χαρήτε το ζήτημα. Σ' αυτό το καθίσμα, το έλ'έφερον και άδ'εσμευτον καθίσμα, θα καθήσω έγώ. Και άπόσυρε γρήγορα το βωμοχέρό σου και κάνε μου τόπο να καθήσω και τσάκισο να κατέβης στη στάσι, πριν εισπράξης καμιά κλωστή στα νάτα και κατέβης με τα μούτρα. Κάθαρμα. 'Αειντε μπράβο.

Τί είπες; Είμαι ζόρικος; Ναί, βρέ άτιμ. Είμαι ζόρικος όταν υπερασπίζωμαι τα δικαιώματά μου και το καλό που σου θέλω, μην πής δεύτερη κουδέντα, γιάτί, αν έπιμείνης, δέν σε βλέπω ν' άποβιδάζεις κανονικά από το λεωφορείο. Ταμάρ!

— Άμ' δέν θα το χαρήτε το ζήτημα. Σ' αυτό το καθίσμα, το έλ'έφερον και άδ'εσμευτον καθίσμα, θα καθήσω έγώ. Και άπόσυρε γρήγορα το βωμοχέρό σου και κάνε μου τόπο να καθήσω και τσάκισο να κατέβης στη στάσι, πριν εισπράξης καμιά κλωστή στα νάτα και κατέβης με τα μούτρα. Κάθαρμα. 'Αειντε μπράβο.

— Άμ' δέν θα το χαρήτε το ζήτημα. Σ' αυτό το καθίσμα, το έλ'έφερον και άδ'εσμευτον καθίσμα, θα καθήσω έγώ. Και άπόσυρε γρήγορα το βωμοχέρό σου και κάνε μου τόπο να καθήσω και τσάκισο να κατέβης στη στάσι, πριν εισπράξης καμιά κλωστή στα νάτα και κατέβης με τα μούτρα. Κάθαρμα. 'Αειντε μπράβο.

— Άμ' δέν θα το χαρήτε το ζήτημα. Σ' αυτό το καθίσμα, το έλ'έφερον και άδ'εσμευτον καθίσμα, θα καθήσω έγώ. Και άπόσυρε γρήγορα το βωμοχέρό σου και κάνε μου τόπο να καθήσω και τσάκισο να κατέβης στη στάσι, πριν εισπράξης καμιά κλωστή στα νάτα και κατέβης με τα μούτρα. Κάθαρμα. 'Αειντε μπράβο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΟΛΑ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οι μάρτυρες κατέθεταν διχως διακοπή, άλλ' ό Λουί Γκράν δέν έδλεπε μπροστά του παρά το κενό. — 'Η άνεψιά μου, έξηγούσε ή θεία της Βαλερίας, αφού με χαιρέτισε, τόσκασε με την πρόφασι πως θάπαιρνε το τραίνο γιά να πάσέ μια φίλη της. 'Όστόσο, είχα την έντύπωση πως μούλεγε ψέμματα και την παρακολούθησα απ' το παράθυρο. Την είδα να μπαίνει στο καφενείο και να βγαίνει μαζί με τόν κατηγορούμενο, που την κρατούσε απ' το μπράτσο.

Σέ λίγο, ήρθε ή σειρά του ιδιοκτήτη του ρεστοράν. — Άναγνωρίζω τόν κατηγορούμενο. Αυτός συνόδευε την κοπέλλα. Φαίνονταν και οι δυό τους σε νένυμφοι που κάνουν το γαμήλιο ταξίδι.

— 'Επειτα, κατέθεσε ό ξενόδοχος. 'Ο Λουί ώστόσο σκεφτόταν την παράξενη περιπέτεια. — 'Ο κατηγορούμενος και ή κοπέλλα άνέβηκαν στην κάμαρα, κρατημένοι απ' το χέρι, φαίνονταν εύτυχισμένοι. 'Αποκλείω κάθε βιαιοπραγία. 'Εμοιάζαν και οι δυό πολύ έρωτευμένοι.

Τέλος, κατέθεσε ό γιατρός που πρώτος εξέτασε το πτώμα της Βαλερίας. — Το πτώμα, είπε, δέν παρουσίαζε κανένα ίχνος κακώσεως. 'Επιβεβαιώνω τη διάγνυσή μου: ή κοπέλλα πέθανε από καρδιακή άνεπαρκεία. 'Η καρδιά της δέν μπορούσε ν' άνθέξη σε καμιά σούγκνηση.

— 'Η εξέτασι των μαρτύρων είχε τελειώσει και οι έννοχοι άπουρήθηκαν να συκοφεθούν. Σαναγύρισαν έπειτα από μια ώρα. 'Ο Λουί άθωώθηκε παμπφει. 'Ο συνήγορός του τότε του είπε: — Πηγαίνε να βρης τη μητέρα της Βαλερίας. Θα την παρηγορήσης. Όλοι σε περιμένουν εκεί κάτω, στη χώρα. — Μην άμφιβάλλετε, άπάντσο ο Λουί, θα πάω.

Δέν μπορούσε να ζεχάσει τόσο εύκολα τη Βαλερία. 'Ισως να την είχε έρωτευθή κιόλας στο λίγο διάστημα που την είχε γνωρίσει. Στη χώρα συνάντησε το φίλο του, τόν Πώλ, και τόν παρακάλεσε να τόν πάει στο σπίτι της Βαλερίας. 'Η μητέρα της κοπέλλας τόν δέχτηκε με καλωσύνη.

— Με συγχωρείτε, του είπε, γιά την άκαταστασία. Σα στο σπίτι σας. — 'Ο Λουί, κύτταζε γύρω του και το βλέμμα του έπεσε στη φωτογραφία της Βαλερίας. — Άν θέλετε, είπε ή μητέρα, μπορώ να σας δώσω μια φωτογραφία της κόρης μου. Καθίστε, είστε κουρασμένος, θα σας έτοιμάσω έναν καφέ με γάλα. 'Αποφάσισα, πρόσθεσε κλαίγοντας, να τ' άφήσω όλα στο σπίτι έτσι όπως τ' άφησε εκείνη. — Κάνετε ό,τι έπρεπε με τήν άρρώστια της; ρώτησε ο Λουί. — Άμφιβάλλετε γι' αυτό; Μιλώτε μου γιά σας τούς δυό. Πώς τή γνωρίσατε; — Είναι μια παράξενη ιστορία, αλλά ή κόρη σας ήταν τόσο ώρια, τόσο ώρια, και μετά, και το πρώτο. — 'Ο έρωτας τήν είχε κάνει έτσι. Δέν είχε ακόμα γνωρίσει κάτι παρόμοιο.

— Το κατάλαβα άμέσως, είπε ό Λουί χαμογελώντας με λύπη. — 'Εκείνο το πρωί, ή Βαλερία είχε φύγει άσυχρη απ' το χωριό της, που όργιαζε απ' τη βλάστησι. Θα ζαναγύριζε την άλλη μέρα. Όταν έφτασε στην πολιτεία, άποφεύγοντας τις φίλες της, πήγε κατ' εύθείαν στο σπίτι του γιατρού. Άνέθηκε τις σκάλες άφοβα, άλλ' όταν τής ζανακατέθηκε, το πρόσωπό της έδειχνε την άπελπίδια.

— Άν τώρα — άναρωτιόταν με άγνυμία — τί πρέπει να κάνω; θάπρεπε να γυρίσω άμέσως σπίτι μου, αλλά δέν έχω τή δύναμη να δώ τη μητέρα μου! — Άρχισε να περπατά στους δρόμους της μεγάλης πολιτείας.

— 'Επειτ' από λίγο, πρόσθεσε πως ένας νέος τήν παρακολούθουσε.

— Άν θέλετε, τής είπε πλησιάζοντας τήν σε λίγο, μπορώ να σας κάνω τόν όδνό.

— Γιατί όχι; του άπάντησε ή Βαλερία.

— Επιτρέψτε μου τότε να συστηθώ: Λουί Γκράν. 'Ηρθα στο Παρίσι γιά εξέτασεις.

— Προχώρησαν, κουδεντιάζοντας, ενώ το δειλινό άπλωνε στον ούρανό μώδ χρώμα. Γύρισαν στην πόλι όταν είχε πιά νυχτώσει. Τώρα κρατιόντανε σφιχτά απ' τα χέρια. — 'Εφτασαν σε λίγο μπρός στην είσοδο ενός σπιτιού. — 'Εδώ μένει ή θεία μου, έξηγούσε ή Βαλερία.

— Τότε πρέπει ν' άποχαιρετιστούμε; ρώτησε ό Λουί με κάποια θλίψη. — Όπως νομίζετε... — Άπλάση;... — Δέν μπορώ να μείνω στο Παρίσι κι' αύριο, είπε ή κοπέλλα, γι' αυτό θα περνούσα εύχαρίστως τη βραδυά με τή συντροφιά σας.

— Όρα, τής άπάντησε ό Λουί. Θα σάς περιμένω στο άπάναντι καφενείο. Μην άργήσετε. — 'Η κοπέλλα άνέθηκε γρήγορα τις σκάλες. — 'Ηρθε επί τέλους; τής είπε ή θεία της. Σε περιμένα όλη τήν ημέρα. Τί σου είπε ό γιατρός; — Πώς άν κάνω κούρα, μπορεί να ζήσω ακόμα μερικούς μήνες, άπάντησε ή Βαλερία ήρεμα.

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

— Άστειεύεσαι; Είναι δυνατό αυτό; Μερικούς μήνες; Μπορεί να έκανε λάθος... — Όχι όμως και το καρδιογράφημα!... — Τέλος πάντων, μην άπελπίζεσαι, τής είπε ή θεία της. Θα μείνης να φάμε μαζί; — Όχι, πρέπει να φύγω. Θα πάω το τραίνο σέ μισή ώρα. 'Η μητέρα μου με περιμένει. Έφυγε τρεχάτη γιά να συναντήση τόν Λουί που τήν περιμένα. Πήγαν σ' ένα ρεστοράν κι' έφαγαν με πολλή όρεξη. 'Ο Λουί κύτταζε τη Βαλερία με τρυφερότητα, αλλά κι' αυτή δέν έπαυε να κάνει το ίδιο. «Άραγε τόν έρωτεύθηκα; σκεφτόταν ή κοπέλλα. Και πως έζησα ως τώρα δίχως ν' άπολαύω τή ζωή; Άς ζήσω τουλάχιστον μια βραδυά πριν να είναι πιά πολύ άργά».

ΠΙΕΡ ΚΑΡΡΙΕ

Ο μικρός Τζόκευ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπόμπυ τώρα ζούσε σαν άρχοντάκι. Σαφνικά όμως παρουσιάστηκε ο Καλιόστρο, που φανέρωσε στον κόμπτα Μουσύ ότι μέσα σ'ένα συρτάρι βρισκόταν ξεκαρμένο ένα γραμμά του δούκα του Λωζέν. Ο Μπόμπυ τότε διηγήθηκε στο γέρο άριστοκράτη την ιστορία και τις περιπέτειες αυτού του γραμμάτος. Είχαν όμως περάσει δυο χρόνια από τότε και το μόνο που μπορούσε τώρα να γίνει, ήταν να επιστραφεί το γραμμά αυτό στο δούκα του Λωζέν, που βρισκόταν στο Λονδίνο. Αποφασίστηκε, λοιπόν, να φύγει την άλλη ημέρα για την Αγγλία ο μικρός Τζόκευ. Κι' έτσι έγινε. Ο Μπόμπυ ταξιδεύοντας άνετα και έχοντας πολλά χρήματα μαζί του, έφτασε στο Λονδίνο.

40^{ον} Ο Μπόμπυ έπεσε στον άμαξά να τον πάει στο καλύτερο ξενοδοχείο κι' εκείνος πήρε την όδο Χάρλεϋ, όπου ήταν το ξενοδοχείο του εκάδεντος. Ο σπαθάρς όμως διευθύνη του, μάλισ καταδέχτηκε να κυτάξει το ταξιδιωτικό άμαξί του Μπόμπυ και διάταξε έναν υπρέτη του: —Τόμ, βρήθηκε να κατεβάσουν τα πράγματα τα του κυρίου!

Κατόπιν άποτραβήχτηκε στο βάθος του γραφείου του. Τού Μπόμπυ δεν του άρεσε η ύποδοξη αυτή, που του άκουσε ο ξενοδόχος. Στενοχωρημένος κάπως πέρασε τις μεγάλες και πολυτελείς αίθουσες του άριστοκρατικού ξενοδοχείου και άφου θαύμασε την πολυτέλεια του, άποφάσισε να μη μείνει πολύ στο Λονδίνο, αλλά να φύγει γρήγορα για το Ουίμπλετον.

Έπρεπε όμως να ξεφορτωθεί πρώτα τα γραμμά και να το παραδώσει στο δούκα Λωζέν.

Άφου έκανε την τουαλέττα του στο δωμάτιό του, κατέβηκε στην τραπεζαρία για να φάη.

Κάθισε λοιπόν, μόνος του σ' ένα τραπέζι. Οι άλλοι ένοικοι του ξενοδοχείου τον κύτταζαν με περίεργεια.

Ο Μπόμπυ βιαζόταν τώρα να τελειώσει το φαγητό του, όταν μιά συντροφιά από τρεις-τέσσερις νέους που φαινότουσαν πλούσιοι μπήκε και κάθισε σ' ένα τραπέζι κοντά στο δικό του.

Ο Μπόμπυ, κατάπληκτος, τούς άκουσε να μιλάνε γαλλικά και τέντωσε τ' αυτί του. «Μπορεί, συλλογιόμην, ν' άκούσω τίποτα που μ' ενδιαφέρει!».

«Αλλά παρ' όλη την άδιακρισία του, δεν άκουσε τίποτ' άλλο παρ' όση μιλούσαν για τις ήπποδρομίες.

Η κουβέντα αυτή έκανε τον Μπόμπυ να προσέξει περισσότερο τούς νέους.

«Άκουγε τώρα έναν απ' αυτούς, που μιλούσε για μιά κούρσα και για το δούκα του Λωζέν.

—Μάλιστα, φώναζε ο νέος, σ'ας βεβαιώνω ότι ο δούκας του Λωζέν αυτή τη στιγμή είναι φυλακισμένος στο Κινέ-Μπήντ!

«Αδύνατον, Έρσκιν, τού άπάντησε ένας. Ο Λωζέν στις φυλακές για χρέη!... Άπίστευτο!

—Και όμως το έβρω καλά, έλεγε ο Έρσκιν γιατί εγώ είμαι ο δικηγόρος του!

—Γιά πές μας, λοιπόν, τις λεπτομέρειες, ελπίζω οι άλλοι περιέργοι.

Ο δικηγόρος, ευχαριστημένος, που ήξερε πολλά πράγματα για το Λωζέν τούς είπε: —Κύριοι, ο δούκας ήρθε στην Αγγλία για υπηρεσία της Γαλλικής Κυβερνήσεως. Αλλά έβώ κι' ένα μήνα τον έπιασαν για χρέη, ύστερ' από μιά καταγγελία ενός έμπορου αλόγων, που τον λένε Φουσιγιάρ, και άδηγήθηκε άμέσως στη φυλακή.

—Και δεν κατάφερε άκόμα να βγί από κεί; ρώτησε ένας άλλος.

—Ο άγγλικός νόμος είναι ρητός, άπάντησε ο δικηγόρος. Δεν μπορεί να βγί από τη φυλακή, αν δεν πληρώσει ένα ποσό για έγγυση. Άκόμη κι' ένας άστος μπορεί να ζητήσει και τού βασιλιά τη φυλάκιση, αν τού χρωστάει χρήματα.

—Ωλ ράτ! φώναξαν όλοι.

Ο μικρός Τζόκευ συγκινημένος για όσα η τύχη τόν βοήθησε ν' άκούση, πλησίασε εκείνον που φαινόταν ότι ήξερε το δούκα του Λωζέν, και άφου τόν χαιρέτησε με θάρρος, τόν ρώτησε άγγλικά:

—Μίστερ, μπορώ να σ'ας ζητήσω μιά πληροφορία;

Οι Άγγλοι είναι λιγόλογοι. Δύσκολα μάλιστα μιλούν σ'ε άνθρωπο που δεν τόν ξέρουν. Ο δικηγόρος όμως, έρριξε μιά ματιά από το κεφάλι ως τα πόδια στον Μπόμπυ, και τόν ρώτησε:

—Πώς ονομάζεστε, μικρέ μου κύριε;

—Μπόμπυ.

—Και τί είστε;

—Τζόκευ του δούκα του Λωζέν! Έγώ κέρδισα στη Γαλλία την πρώτη κούρσα με το άγγλικό άλογο «Πέστενερ»!...

Η άπάντησή αυτή έκανε έκτύπωση, γιατί οι ήπποδρομίες τού Σαμπλόν είχαν κάνει κρότο στην Αγγλία. Όλοι λοιπόν που ήταν εκεί, μάλισ έμαθαν ότι είχαν μπροστά τους τόν περίφημο μικρό Τζόκευ, άρχισαν να τόν προσέχουν καλλίτερα. Ο δικηγόρος μάλιστα άπλωσε το χέρι του κι' έσφιξε το χέρι τού Μπόμπυ, λέγοντάς του:

—Χαίρω πολύ!...

Ο μικρός Τζόκευ έσφιξε κι' αυτός δυνατά το χέρι τού δικηγόρου Έρσκιν, που τόν έσπασε στους άλλους θαυμάσιους.

Ο Μπόμπυ, παίρνοντας τότε θάρρος διάταξε, να φέρουν σαμπάνιες και ό,τι άλλο έπιθιμύσαν οι νέοι φίλοι του.

Σ'ε λίγο δ'ε ο μικρός Τζόκευ μάθαινε πολλά για τόν δούκα του Λωζέν.

Τού είπαν ότι η φυλακή τού Κινέ-Μπήντς ήταν πολύ μεγάλη, ότι ο δούκας περνούσε εκεί μέσα καλά κι' ότι είχε όλες του τις άνεσεις. Ήταν όμως μελαγχολικός κι' είχε άδυνατίσει.

—Δεν έχει κι' άδικο ο καβόμενος! είπε ο δικηγόρος.

Και διηγήθηκε ύστερα τη συνωμοσία, που θύμα της ήταν ο πελάτης του.

Οι άξιωματικοί δεν είχαν συχωρέσει το δούκα που συνθηκολόγησε με τούς επαναστάτες και δέχθηκε να τούς υπηρετήσει ως στρατηγός. Έκτός όμως αυτού, μερικοί εύγενείς, που είχαν μείνει πιστοί στη βασιλεία, σκεδιάζαν να φυγαδεύσουν το Λουδοβίκο ΙΣΤ' από το Παρίσι και να τόν κάνουν άρχηγό στη στρατιά του Βορρά. Αλλά η στρατιά αυτή στη Βαλκανισμένη τη διοικούσε ο δούκας του Λωζέν. Αυτό λοιπόν τούς στενοχωρούσε. Έτσι, για ν' άσπασαγούν απ' αυτόν οι Γάλλοι άριστοκράτες που βρίσκονταν στο Λονδίνο, τις ημέρες που ο δούκας έφτασε εκεί για υπηρεσία, κατέφεραν να συλληφθή για χρέη και να μείνει έτσι στην Αγγλία για πολύν καιρό.

Ο μικρός Τζόκευ δεν πολυκατάλαβε τις λεπτομέρειες της ιστορίας αυτής συνωμοσίας. Κατάλαβε όμως άμέσως ότι ο κύριός του ήταν δυστυχισμένος, και ότι το πρώτο του καθήκον ήταν να τόν βοηθήσει με κάθε τρόπο.

—Μπορώ, ρώτησε, να πάω σ' αυτή τη φυλακή;

—Και βέβαια, τού άπάντησε ο δικηγόρος. Στη φυλακή αυτή, που κρατούνται οι κατηγορούμενοι για χρέη, δεν είναι μεγάλη αίσθηση.

—Μπόμπυ! Μπόμπυ μου! Να πιστέψω ποτέ ότι είσαι κοντά μου; Είναι αλήθεια αυτό που βλέπω; Μήπως είναι όνειρο;... Έσύ είσαι!... Πόσο μεγάλωσες!... Πόσο ψηλώσες, παιδί μου! Μεγάλη χαρά μού δώσες σήμερα!... Τί καλά, τί όμορφα που είσαι ντυμένος!... Μιλώ μ'ενα! Τί όφος άραίο που έχεις! Πές μου, πώς ήρθες εδώ;

Στην άρχή, ο μικρός Τζόκευ έσφιξε το χέρι τού κυρίου του δυνατά και δαγκώνοντας τα χείλη του για να μη φανερώσει τη συγκίνησή του, τού είπε με λίγα λόγια την αίτία, που τόν ανάγκασε να έρθη στο Λονδίνο.

Όταν ο δούκας Λωζέν άκουσε ότι ο μικρός Τζόκευ έρχόταν ύστερ' από δυο χρόνια να τού φέρη το γραμμά, που τού είχε έμπιστευθή, δεν μπόρεσε να κρατήσει το θυμό του.

—Μπράβο Μπόμπυ! τού είπε. Γιατί μού θυμίζεις αυτή την ώρα στιγμή της συναντήσεώς μας, τού γραμμά αυτό; Έγώ στο έδωσα να το παραδώσεις στον δούκα της Όρλεάνης. Κι' έσύ μού δώσες το λόγο σου πώς θα το παραδώσεις. Πόσο γρήγορα έκτέλεσες την παραγγελία μου!...

—Έκλαμψάτε, άπάντησε ο μικρός Τζόκευ. Ετοιμός να κλάω, δεν μπορούσα νάρθω νωρίτερα. Συχωρέστε με! Δεν μπορούσα, σ'ας δοκίμομαι!... Με είχαν φυλακισμένο στη Βαστίλλη.

Στη Βαστίλλη; φώναξε ο δούκας τού Λωζέν. Έσύ, στη Βαστίλλη;... Όστε θα σου πήραν και το γραμμά!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος

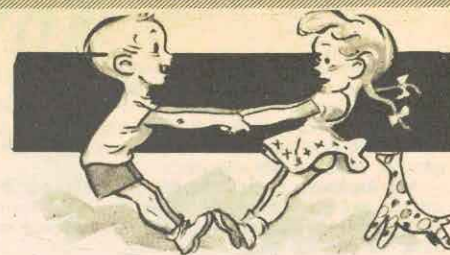
—Θαίνεται πώς ο μπέμπης κοιμήθηκε!

—Θαίνεται πώς ο μπέμπης κοιμήθηκε!

—Θαίνεται πώς ο μπέμπης κοιμήθηκε!

—Θαίνεται πώς ο μπέμπης κοιμήθηκε!

—Θαίνεται πώς ο μπέμπης κοιμήθηκε!

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο άρχοντας και το μοναχοπαίδι του

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε σ'ε μιά μεγάλη πολιτεία ένας πλούσιος άρχοντας. Αυτός είχε χάσει τη γυναίκα του κι' όλη του η άγάπη περιορίστηκε στον μονάκριβο υιό του.

Άπο μικρό άμως το παιδί αυτό ήταν πολύ κακομαθημένο. "Ο,τι κι' αν ζητούσε έπρεπε να γίνεται. Έτσι η παραμύθη του κι' οι δασκάλοι του δεν τολμούσαν να τού άρνηθούν τίποτα.

Όταν άμως έγινε είκοσι χρόνων το άρχοντοπούλο, είχε γνωρίσει με πολλά παιδιά της ηλικίας του και με τις σχέσεις του αυτές έδωσε άπερίσκεπτα τα λεπτά τού πατέρα του. Και σαν να μην έφτανε αυτό, οι φίλοι του το ξελόγιασαν και τού βάλανε στο μυαλό τήν ιδέα να παντρευθή.

Χωρίς να χάσει λοιπόν καιρό, μιά και δυο πάει στον άρχοντα και τού λέει:

—Πατέρα, εγώ μεγάλωσα πιά και θέλω να παντρευτώ!

Ο άρχοντας με τ' άπτρα μαλλιά και την πολλή γνώση τόν άκουσε χαμογελώντας και τού άποκρίθηκε:

—Σύρε να μού φέρης εκατό λίρες και θα σου δώσω τήν άδεια και τήν ευχή μου...

Τό άρχοντοπούλο, που δεν είχε δικούς του παράδες, γιατί ό,τι κι' αν είχε τού είχε έδωσει, βρέθηκε σ'ε δύσκολη θέση. Σκέφθηκε λίγο και πήγε στην παραμύθη του. Τήν πα:ακάλεσε λοιπόν να τού δώση τις εκατό λίρες. Κι' αυτή, συνθησιμένη να μη τού χαλάη το κατήρι, τού τις έδωσε.

Τό άρχοντοπούλο, τις πήρε κι' έτρεξε με χαρά στον άρχοντα.

—Πατέρα, τού λέει, σου έφερα τις εκατό λίρες.

—Πού τις βρήκες; τόν ρώτησε εκείνος.

—Μου τις έδωσε η παραμύθη μου!

Ο άρχοντας πήρε τότε τις λίρες και τις πέταξε στο ποτάμι, που περνούσε έξω από τόν άρχοντικό του, λέγοντάς του:

—Σύρε τώρα να μού φέρης άλλες εκατό λίρες!

Τό άρχοντοπούλο έφυγε άρκετά στενοχωρημένο από τόν παράξενο φέρσιμο τού πατέρα του. Σκέφθηκε πιά κι' έτρεξε στο δάσκαλό του.

Εκείνος, που δεν τολμούσε να τού άρνηση τίποτα, τού έδωσε τις εκατό λίρες.

Τήν άλλη μέρα, άμως που τόν άρχοντοπούλο τις πήγε στον πατέρα του, ο άρχοντας τόν ρώτησε:

—Πού βρήκες τις εκατό αυτές λίρες;

—Μου τις έδωσε ο δάσκαλός μου! άποκρίθηκε εκείνο.

Μόλις τ' άκουσε ο άρχοντας, έγινε έξω φρενών. Τού είχε κάνει έντύπωσι πώς ο γιός του κατάφερε να παίρνη τόσα λεπτά από άνθρωπος, που δεν είχαν τα δικά του πλούτη.

Κι' άμέσως, χωρίς να χάση καιρό, άρπαξε τις εκατό λίρες και τις πέταξε κι' αυτές στο ποτάμι.

—Θέλω, τού λέει κατόπιν, να μού φέρης άλλες εκατό λίρες για να σου δώσω τήν άδειά μου!...

Τό άρχοντοπούλο έτρεξε, τότε στους φίλους του. Μά εκείνοι όχι μόνον δεν είχαν, αλλά κι' αν είχαν δεν τού διναν, γιατί ήξεραν ότι θα τις έδωθε άμέσως. Πήγε σ'ε συγγενείς, σ'ε γνωστούς, μά παντού βρήκε πολλές δυσκολίες.

Άπ' τήν άπελπισία του πήγε πιά στον άρχοντα και τού είπε:

—Πατέρα, δεν βρίσκω στον τόπο μας άλλο άνθρωπο για να μού δανείση τις λίρες, που μού ζητάς...

Τότε, παιδί μου, τού είπε εκείνος, ύπάρχουν στη γειτονική μας χώρα άνθρωποι πλούσιοι, που μπορούν να σ' εύκολύνουν. Έγώ θα σου δώσω μιά λίρα για τ' έξοδά σου. Σύρε εκεί και γύρισε γρήγορα να σου δώσω τήν άδεια και τήν ευχή μου να παντρευθή.

Τό άρχοντοπούλο πήρε τη μιά λίρα κι' έφυγε συλλογιμένο. Δεν είχε μάθει όμως καμιά τέχνη και δεν ήξερε πολλά γράμματα. Τί έπρεπε λοιπόν να κάνει;

Μαθημένο όπως ήταν να σκορπάη τα χρήματα τού πατέρα του, έδωσε με τήν πρώτη μέρα τη λίρα. Γύρισε τότε από δώ, γύρισε από 'κεί, μά κανείς δεν τόν ήξερε και κανείς δεν τόν βοηθούσε.

Άπο τ'α πολλά, γιατί η πείνα άρχισε να τόν βασανίζει πήγε σ' ένα χωριό κι' έγινε σκαφτιάς. Άφου έκανε εκεί τρία δόκλτρα χρόνια, και γνώρισε κάθε λογής δυστυχία, κατέφερε μαζεύοντας λίγα-λίγα, να βάλη σ' ένα σακουλάκι τις εκατό λίρες. Κι' άφου τις μέτρησε και τις έαναμέτρησε, και τις βρήκε σωστές, ξεκίνησε για τόν άρχοντικό του.

—Πατέρα, τού λέει, σούφερα τ'α χρήματα που μού γύριρες!

Ο άρχοντας τις πήε χωρίς να πη τίποτα κι' έκανε πώς ήθελε να τις πετάξη κι' αυτές στο ποτάμι. Μά τόν άρχοντοπούλο γρήγορα-γρήγορα άρπαξε τόν χέρι τού

πατέρα του και τού είπε τρομαγμένο:

—Τί κάνεις εκεί, πατέρα; Οι λίρες αυτές είναι βγαλμένες με τόν κόπο και τόν ιδρώτα που έχωσα δουλεύοντας σκαφτιάς σ' ένα χωριό. Γιατί θέλεις να πάνε οι κόποι μου χαμένοι;

—Παιδί μου, τού λέει ο άρχοντας, μη στενοχωριέσαι! Όλη μου η περιουσία είναι δική σου. Αυτό άμως τόν έκανε για να σου δείξω πόσο δύσκολα βγαίνουν τα λεφτά. Μιά και τόν κατάλαβες, πήγαίνε τώρα και παντρεύσου με τήν ευχή μου!...

Άπο τότε τόν κακομαθημένο μοναχοπαίδι όχι μόνον δεν ζήτησε ποτέ λεφτά από κανένα, αλλά και κατάφερε, δουλεύοντας, να μεγαλώσει τήν περιουσία, που τού άφησε ο πατέρας του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Ο πειρασμός

Ο δάσκαλος έξηγεί στους μαθητάς τί είναι πειρασμός. Έπειδή όμως εκείνοι δεν καταλαβαίνουν καλά τί θέλει να πη, τούς φέρνει ένα παράδειγμα.

—Έσύ, Γιαννάκη, δεν σκέφτηκες ποτέ να πάρης ένα σογιά και να βγάλης σιγά-σιγά από τόν κοιμητρά σου τ'α λεπτά που είχες ρίξει μέσα; Άν τόν σκέφτηκες ποτέ, αυτό λέγεται πειρασμός!...

Κι' ο Γιαννάκης, όλοχαρος.

—Δεν μού πέρασε από τόν ιού αυτό, κύριε! Σ'ας εύχαριστώ, όμως, που μού τόν έξηγήσατε!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

Χιούμορ

Δυο συμπαθητά κουβεντιάζουν:

—Ώς ποιόν αριθμό ξέρεις να μετράς, Γιαννάκη;

—Ώς τόν δέκα, άπαντά ο Τάκης. Κι' έσύ;

—Ώς τόν πενήντα.

Κι' ο Τάκης ξεκαρδισμένος σ'α γέλια:

—Πώ, πώ, τί ψεύτης που είσαι! Και πού τ'α βρήκες τ'α δάκτυλα;...

Η μικρή Λίλα πάει με τη μαμά της σ'α έμπορικά. Βλέπει με θαυμασμό τις κουκλές κι' η μητέρα της δείχνοντάς της τήν πιο όμορφη της λέει:

—Τη θέλεις αυτήν;

—Όχι, άπάνται η Λίλα.

—Και γιατί;

—Είναι πολύ όμορφη.

—Και τί μ' αυτό;

—Γιατί εγώ θέλω να είμαι η μαμά της κούκλας που κι' όλη υπέρτα τη!

Τάκης: Μαμά, είν' αλήθεια πώς γεννήθηκε τ'α μεσάνυχτα;

Μαμά: Ναί, παιδί μου. Είν' αλήθεια. Τάκης: Πιστεύω, μαμά, να μη σ'ε άνοητεύω.

Τάκης: Νουνά, μού δίνει τόν λόγο σου πώς τήν Πρωτοχρονιά θα μού κάνης δώρο ένα ποδήλατο με τέσσερες ρόδες;

Νουνά: Γιατί με τέσσερες ρόδες;

Τάκης: Γιατί η μαμά μού λέει ότι κανείς τ'α μισά από εκείνα που λές.

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Τ'α δύστυχα παιδιά

Ο χειμώνας πλησιάζει πάει τού κήπου ή όμορφα και τόν ήλιο σκοτεινιάζει ή κλαψιέρα συννεφιά.

Η βροχή θε να τελειώση, κρυφός ήλιος θα προβάλλη, ο θεός που μας τόν κρύβει θα τόν φανερώση πάλι.

Τ'α πουλάκια είναι κρυμμένα δεν φωνάζουν, δεν γελούν Γέρνουν τ' άνθη μαρμαρένα και τ'α δένδρα ξεφυλλούν.

Μεσ' στη μαύρη συμφορά τους, πόσο δύστυχα παιδιά έχουν χάσει τη χαρά τους κι' έχουν λυπή στην καρδιά!...

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

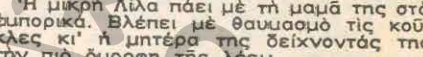
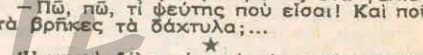
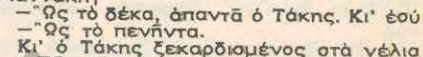
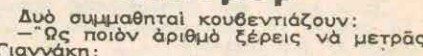
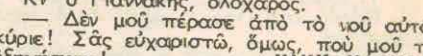
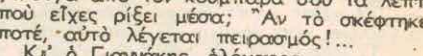
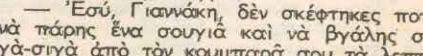
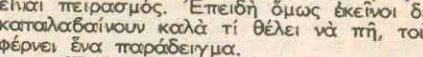
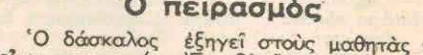
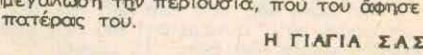
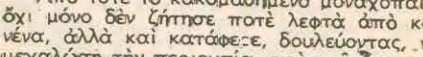
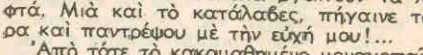
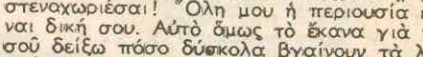
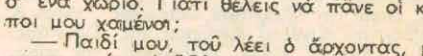
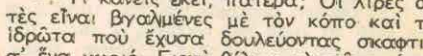
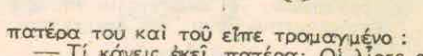
Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Αί! η λύπη θα περάση και χαρά θε νάρη κι' άλλη, ο θεός που τούς τήν παίρνει, θα τούς τήν χαρίση πάλι!

Ο «ΜΑΓΟΣ ΤΗΣ ΣΑΓΚΑΗΣ»

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Γενεβιέδη 'Αρντιόζ τακτοποιήσε τα πράγματά της στην καμπίνα της κι' ανέβηκε ύστερα στο κατάστρωμα του υπερωκεανείου. 'Η άκρογιαλιά της Σαγκάης έλαμπε, σπών άπογευματινό ήλιο. Θά ξεκινούσαν τα μεσάνυχτα για τη Μασσαλία.

'Η χαϊδεμένη μοναχοκόρη του τραπέζιτη 'Αρντιόζ θά συμπλήρωνε έτσι το γύρο του κόσμου, κι' αυτό τόν τελευταίο σταθμό της. Σαπλωμένη σέ μια σαϊζ - λόνγκ, έκανε άερα με τη βεντάλια της, όταν την πλησίασε ένας νέος. 'Ηταν ο Σί Λίν, γνιός ενός βαθυπλουτου Κινέζου εμπόρου της Σαγκάης.

— Όλα εν τάξει, δεσποινίς, της είπε. 'Ορίστε το εισιτήριό σας... Θέλετε τίποτ' άλλο;

— Μ' έχετε σκαλωσεί, κ. Σί Λίν. Δίκαια σας έχω ονομάσει «Μάγο της Σαγκάης»! Όλα τα καταφέρνετε... Τρείς μήνες τώρα, κάνω κατάκληψη της καλωσύνης σας.

— Μά τι λέτε! διαμαρτυρήθηκε ο νέος, κοκκινίζοντας. 'Ο πατέρας σας μούγραψε να κάμω όσο το δυνατόν πιο εύχαιστη τη διαμονή σας εδώ. Αυτό ήταν μια ευτυχία για μένα...

— Μά σας κοίρασα πολύ, το ξέρω!

— Μιά μόνη λέξη σας, μια λέξη που σας τη ζητάω γονατιστός, θά μπορούσε να μ' ανταμείψη! Μά σείς σωπαίνετε... φεύγετε... Γιατί δεν μένετε εδώ άλλες 15 μέρες;

— Άδύνατον! Ξέρετε καλά πως έχει άνησυχήσει κι' όλος ο μπαμπάς μου.

— Άς είναι! Έχω να σας προτείνω κάτι. 'Ως την ώρα που θά σαλπάρει το πλοίο, θέλετε ν' απολαύσετε ένα κυνήγι με αυτόκινο, μέσα στο δελινό και τη νύχτα;

'Η κοπέλλα δέχτηκε. Λίγο αργότερα, τ' αυτόκίνητό τους έτρεχε ανάμεσα στους ρυζώνες, μακριά απ' τη Σαγκάη. 'Αμέτρητα μαύρα βουβάλια βουτούσαν στις λάσπες.

— Άκουσα πως είναι επικίνδυνα αυτά τα ζώα, είπε η νέα.

— Περισσότερο κι' απ' τις τίγρεις! Μά τώρα, όπως βλέπετε, είναι ήσυχα μέσ' στους βάλτους...

— Σε πέντε μήνες, θά μου επιτρέψουν οι δουλειές μου να έρθω στη Γαλλία, είπε εκείνος. Τί λέτε; Ναρθώ ή να μείνω εδώ;

— Τί μπορώ να σας πω εγώ γι' αυτό το ζήτημα;

— Θάρρώ στο Παρίσι, μόνον αν ή παρουσία μου εκεί θά σας εύχαιστη.

— Βέβαια, ο μπαμπάς θά εύχαιστη πολύ να σας δῇ...

— Κατάλαβα! Θά μείνω εδώ...

'Η Γενεβιέδη άλλαξε άμείως θέμα.

— Ένας λαγός, έχει κάτω φώναζε, αρπάζοντας το ντουφέκι της. Τά σκάγια της έσπάλυναν νεκρό το ζώο. 'Υστερ' από λίγο, σκότωσε κι' ένα ζωράκι.

'Ο ήλιος βασιλεύει, βάφοντας κατακόκκινα το δάσος και το δρόμο.

Μά, απ' το κυνήγι το ζαρκαδιού, ή μηχανή του αυτόκινήτου είχε ζεσταθῇ πολύ. Τό ψυγείο έβραζε.

Ξαφνικά, σκοτείνιασε μονομιάς. 'Η τροπική νύχτα πέφτει έτσι απότομα, μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα...

'Ο Σί Λίν, έκοψε την ταχύτητα του αυτόκινήτου.

— Πρέπει να πάμε σιγά - σιγά ως το πρώτο χωριό, γιά να ρίξουμε νερό στο ψυγείο, εξήγησε στην κοπέλλα.

Μά, δίχως να τό θέλη, ή φωνή του είχε αλλάξει τόνο. 'Η Γενεβιέδη κατασφίχσε, έχασε όλη της τη διάθεση. Κατάλαβε την αλήθεια, πριν ακόμη της άμολογήσει ο νέος:

— Δεν μπορούμε να εξακολουθήσουμε έτσι! Σε πέντε λεπτά,

ή μηχανή θά σταματήσει. Θά μάς μυριστούνε τότε όλα τα βουβάλια και θά μάς ριχτούνε.

— Μά έχουμε τα ντουφέκια μας!

— Τό δέρμα τους είναι άδοιμαστό απ' τις σφαίρες... 'Ακούστε! Πάω γιά νερό, μέσα στους ρυζώνες. 'Αν σας πλησιάσει κανένα βουβάλι, ρίχτε του με τις σφαίρες.

Πήρε ένα δοχείο και τράβηξε μέσ' στο βάλτο. Χώθηκε στη λάσπη ως τα γόνατα. Καθώς όμως γυμνίε το δοχείο με νερό, σφύριξε μια σφαίρα πάνω απ' τόν ώμο του. Στράφηκε κι' είδε ναρχεται καταπάνω του ένα βουβάλι!

'Αρπαξε τό μισογεμάτο δοχείο και γύρισε στ' αυτόκίνητο.

— Θά μάς φτάσει αυτό το νερό ως το πρώτο χωριό... είπε στην κοπέλλα, δίνοντάς της θάρρος.

— Πώς τρώεσαι! μουρμούρισε εκείνη, παγωμένη. Δεν μπόρεσα να σημάδω...

— Μηδ' έννοια σας, απάντησε ο νέος, ενώ έρριχνε το νερό στο ψυγείο. Δεν πιστεύω να...

— Άνεβήτε γρήγορα! τόν διέκοψε ή κοπέλλα. 'Ερχεται!...

Μ' ένα πήδημα, ο Σί Λίν βρέθηκε πάνω στ' αυτόκίνητο κι' έβαλε άμέσως μπροστά τη μηχανή. Άρχισε τότε ένα τρομερό κυνηγητό...

— Περάστε πίσω και ρίχτε του όλες τις σφαίρες και τά σκάγια, είπε ο νέος στη Γενεβιέδη. 'Αν τό βρήτε στο μάτι, γλυτώσαμε...

— Κι' αν δεν τά καταφέρω; 'Αν μάς φτάσει κι' αναποδογυρίση τ' αυτόκινο!

— Έ, τότε θά ριχτώ ανάμεσα σε σας και στα κέρατά του! Θά με ξεκοιλιάση, μά θά προλάβω να τού ανοίξω το κεφάλι...

— Όχι, δεν θέλω να...

— Σιωπή! 'Εγώ που σας έφερα εδώ, πρέπει να σας σώσω...

Οι σφαίρες δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. 'Ο φοβερός μαύρος όγκος δλο και πλησίαζε, με καλπασμό! 'Ηταν φανερό πως δεν θά μπορούσε να κρατήσει ή μηχανή...

'Ο Σί Λίν έσβυσε τά φώτα. Άρπαξε ύστερα την κοπέλλα, την κάθισε μπροστά και της έμπιστευθηκε τό βολάν. Αυτός πέρασε στο πίσω μέρος. Έσκυψε και προσπάθησε να χτυπήσει με τό περιστροφικό το ζώο στο μέτωπο.

Μά εκείνο, με την όρμή του, αναστήκωσε κι' όλος τ' αυτόκίνητο με τά κέρατά του!

«'Αν τ' αναποδογυρίση, ή Γενεβιέδη είναι χαμένη!» σκέφθηκε ο νέος.

Ξαφνικά, τού ήρθε μια ιδέα! 'Αρπαξε ένα δοχείο βενζίνης, πήδησε πάνω στο λαμό το μανιασμένου ζώου κι' άδειασε τό ύγρο στο κεφάλι του.

'Η βενζίνη μπήκε στα μάτια του, στα ρουθούνια του, τάκαψε! Μ' ένα τεράστιο πήδημα πέταξε χάμω τό Σί Λίν κι' έτρεξε ύστερα να χάσει τό κεφάλι του στο νερό, γιά να δροσιστή...

Όταν συνήλθε ο Σί Λίν, είδε τ' αυτόκίνητο σταματημένο. Σηκώθηκε με κόπο και πήγε κοντά. 'Η Γενεβιέδη είχε λιποθυμήσει, πάνω στο βολάν.

Μη μπορώντας τότε να κροτηθῇ, ο νέος έσκυψε και τη φίλησε στο μάγουλο.

Την ίδια στιγμή, εκείνη συνήλθε κι' άνοιξε τά μάτια της. 'Εσφίξε σπασμωδικά τά χέρια τού νέου, μά δεν βρήκε τη δύναμη να πῇ τίποτε...

— Λίγο αργότερα, καθώς ανέβαινε στο πλοίο, είπε ξαφνικά στο Σί Λίν:

— Δεν πρέπει ν' αργήσετε ούτε μια μέρα απ' τους πέντε μήνες που είπατε. Δεν θά σας τό συγχωρώ ποτέ!

— Τί... τί θέλετε να πῇ; τραύλισε εκείνος, σαστισμένος κι' εύτυχισμένος μαζί.

— Έ, κύριε... άγαπημένε μου... φαντάζεσθε πως ο μόνος άνθρωπος που με φίλησε, μπορεί ποτέ να μῇ γίνῃ άντρας μου;

Λ. ZENIE

'Ο Σί Λίν έσκυψε και προσπάθησε να χτυπήσει τό βουβάλι στο μέτωπο με τό περιστροφικό...

Συναρπαστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό Τζέιμς Μίλλερ

Τό δημάδι του θαινάτου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΧΕΙΣΙΑ Σ

'Ο 'Εντο Λάντερς έχει δολοφονηθῇ, στην κάμαρά του, κι' ένα χτύπημα στή μύτη, όπως κι' ή Κόν-στάνς. 'Ο δολοφόνος τού πήρε τις γυμνές φωτογραφίες της Κόνστανς, αφήνοντας μόνο τόν άδειασό φακέλλο τους. 'Αφού είδοποιε την άστυνομία γιά τό εγκλήμα, ο Μόρison γυρίζει στο σπίτι τού Τζίλχαμ και διηγείται στο Βέσνυ όσα ξέρει γιά τόν έκδισμό της Κόνστανς και τη δολοφονία τού Λάντερς, τού δίνει δέ τό φακέλλο. 'Όταν λήη κατόπιν από Τζίλχαμ ό τι ή γυναίκα του τού πήρε ίσως κρυφά τά κλειδιά της κάσας του γιά να πουλήση τά μυστικά του στούς άνταγωνιστάς του, εκείνος γιγεται έξω φρενών και τόν διώχνει. 'Ο Μόρison υποπτεύεται ότι ή θανατηφόρα χτυπήματα στή μύτη της Κόνστανς και τού Λάντερς δόθηκαν με τό πλάι της σόλας ενός παπουτσιού. Προμηθεύεται λοιπόν τά κατάλληλα χημικά αντιδραστήρια, γιά να εξακριβώσει αν υπάρχουν ίχνη αίματος στα παπούτσια κανενός απ' τούς ένοίκους τού σπιτιού. Μαθαίνει ύστερα από μια καμαριέρα ότι ο Φόρντχαμ της ζήτησε ένα πάπλωμα, κι' άμέσως υποπτεύεται πως τό μεταχειρίστηκε γιά να περάσει τόν εξωτερικό τοίχο τού πάρκου χωρίς να πληρωθῇ απ' τά γυαλιά της κορυφής του. 'Ισως λοιπόν νάταν αυτός ο δολοφόνος. 'Επρεπε να εξετασῇ τά παπούτσια του. Πράγματι, πηγαίνει κρυφά στην κάμαρά του.

13ον
»Μά κι' αν ακόμα με τσάκωνε ο Φόρντχαμ στην κάμαρά του, έλπιζα πως θά κατόρθωνα ίσως να ξεμπλέξω μαζί του, με κάποια δικαιολογία. Κάτι θάβρισκα, σίγουρα, την ώρα εκείνη... 'Κι' αν άνακαλύψω αίμα στα παπούτσια του: άνακαλύμουν καθώς προχωρούσα στο διάδρομο. Πως θά συσχετίσω αυτό τό καινούργιο στοιχείο με τ' άλλα δεδομένα τού προβλήματος; Πως θά εξηγήσω τότε τό ότι πήγε ή Μάρτζυ ν' αγοράσει άκόνιτον από τά φαρμακεία;

»Στό διάβολο, μ' αυτή τη μικρή! Μά βάζει πάντα σε υπελάδες... Μά άε υποθέσουμε πως τόν άόνη προωρύνει κατά μέρος. Τί θά γίνῃ ύστερα;»

Θά μπορούσα στην άνάγκη να ξεαναγυρίσω στην αρχική ύποθεσί μου σχετικά με την κρυφή συνεργασία τού Βάρντερ και της Κόνστανς, βάζοντας όμως τώρα τό Φόρντχαμ στή θέση τού Βάρντερ.

Σ' αυτή την περίπτωση, θάπρεπε να συμπεράνω πως ο Φόρντχαμ ήταν συνεννοημένος με τη γυναίκα τού Τζίλχαμ, γιά να πουλήσουνε τά πολύτιμα έγγραφα τού άντρας της στούς αντίπαλους του. Και πως την είχε σκοτώσει αυτός, πάνω σ' ένα καυγά τους. Μά ποιά εξήγηση θάδινά τότε στή δολοφονία της 'Ελεν και στο φόνο τού Λάντερς;

Κι' ύστερα, ποιά θέση θάχε μέσα στην καινούργια αυτή θεωρία ο δόκτωρ Βάρντερ, με την ψευτική ταυτότητά του; Κάνοντας αυτές τις σκέψεις έφτασα στο τρίτο πάτωμα. Χτύπησα έλαφρά την πρώτη πόρτα που συνάντησα στά δεξιά μου. Τέντωσα ύστερα τ' αυτί μου. Μά δεν άκουγότανε κα-

νείς θόρυβος μέσα από τό δωματίο.

'Αφού περίμενα λίγο, άνοιξα την πόρτα, μπήκα και την ξεανάκλεισα πίσω μου.

Δεν υπήρχαν παπούτσια κάτω από τό κρεβάτι τού Φόρντχαμ. Πήγα ως την τουλάπα τού τοίχου κι' άνοιξα την πόρτα της.

'Όπως τό περίμενα, βρήκα κρεμασμένο εκεί μέσα ένα σάκκο γιά τά παπούτσια, από σκωτσέζικο ύφασμα. Μέσα σ' αυτόν υπήρχαν δύο ζευγάρια παπούτσια καφετιά.

Πήρα ένα απ' αυτά, τό πήγα στο λουτρό και τ' άκούμπησα στην άκρη της μπανιέρας. 'Εσταξα πάνω μερικές σταγόνες δευζιδίνης και την άπλωσα καλά σ' όλη την περιφέρεια της σόλας, χορησιμοποιώντας γι' αυτό τό σκοπό τά κορδόνια. 'Υστερα έρριξα και λίγο δέυζενέ.

Λίγος άφρός σχηματίσθηκε πάνω στο δέρμα κι' έπεσε μέσα στή μπανιέρα. Μά δεν εί-

δα να εμφανίζεται ούτε ίχνος μπλε, γωσαστισμού. Δεν ύπήνε λοιπόν αίμα στο παπούτσι.

Τό κύτταξα... 'Επειτα κυτάχηκα στόν καθρέφτη και χαμογέλασα με οίκτο κουνώντας τό κεφάλι μου γιά την άποψη-μάδα μου. Τό παπούτσι που είχα πάρει, ήταν άριστερό, ενώ ο φονιάς θάχε καταφέρει τις κλωτσιές στο θύμα του με τό δεξιο πόδι.

Ξαναπήνα τό παπούτσι στή τουλάπα και πήρα τά δύο δεξιά. Τά δοκίμασα με τόν ίδιο τρόπο όπως τό πρώτο. Και στίς δύο όμως περιπτώσεις τό αποτέλεσμα ήταν άρνητικό.

'Εβαλα πάλι στή θέσι τους τά δύο παπούτσια, ενώ συγχρόνως έλεγα με τό νου μου πως είχαν πάει πεταμένα τά 2 δολάρια που είχα πληρώσει γιά τά φάρμακα. Τουλάχιστον, θά μπορούσα να μεταχειρισθώ τό δέυζενέ γιά απολυμαντικό... Μούμενε ακόμα ένα παπούτσι γιά εξέταση. Τό πήγα κι' αυτό στο λουτρό, μάλλον γιά νάμαι εν τάξει με τη συνείδησί μου. 'Ηξερα καλά πως ποτέ δεν θάδινε ο Φόρντχαμ τέτοια χτυπήματα με τό άριστερό πόδι, μά ήθελα να βεβαιωθώ άπόλυτα.

'Όπως και τις άλλες φορές, δεν σχηματίσθηκε και πάλι τίποτ' άλλο από τό γαλα-

κτόχωμο άφρό.

'Αφισα και τό τελευταίο παπούτσι μαζί με τ' άλλα και τράβηξα πρὸς την πόρτα. Δεν ήξερα πιά τί να υποθέσω...

Βγήκα πιά διάδρομο κι' έκλεισα σιγά-σιγά την πόρτα... τόσο πολύ σιγά, ώστε δεν πρόλαβα ν' άφίσω τό πόμολο πρὸς τού φανῇ στο κεφαλόσκαλο τό άντιπαθητικό πρόσωπο τού Ρόντερικ!

Πως δεν είχα άκούσει τά βήματά του; Διευθυνθήκα πρὸς τη σκάλα, κάνοντας τόν άδιάφορο.

—Είναι στην κάμαρά του ο κ. Φόρντχαμ; με ρώτησε ο Ρόντερικ, όταν έφτασα κοντά του.

—Όχι. Βγήκε έξω.

'Η φυσιογνωμία τού Ρόντερικ πήρε μια έκφραση ακόμα άπαθίστερη από τη συνήθισμένη. 'Ηταν ο τρόπος του, φάνετα, γιά να έκφραζε την έκπληξή του!

Δεν είπαμε τίποτ' άλλο. 'Αρχισα να κατεβαίνω τη σκάλα. Στα μισά της, σταμάτησα λίγο. 'Ενοιωθα μια μεγάλη επιθυμία... ν' άρχίσω τόν έαυτό μου στίς κλωτσιές, αν θά μπορούσα!

«Μά δεν επιτρέπεται νάναι κανείς ήλίθιος σε τέτοιο σημείο!» έλεγα με τό νου μου. «Δεν θά καταφέρω να πετύχω ούτε στίς εξέτασεις ενός σχολείου καθυστερημένων παιδιών». Είχα σκεφθῇ — τώρα μονάχα! — πως μπορούσε καλλί, στα να μην είχε αλλάξει παπούτσια ο Φόρντχαμ, να φορούσε ακόμη τά ίδια τά χρεσινά.

'Εδώ όμως βρισκόμουν αληθινά σ' αδιέξοδο... Δεν ήξερα αν θάταν προτιμότερο να βγάλω προσωρινά τό Φόρντχαμ από τόν κατάλογο τών ύπόπτων, ή απεργάζομαι να συνεχίσω την έρευνά μου γι' αυτόν...

'Αφού στάθμισα ψυχραίμα τά πράγματα, έκρινά πως ήταν καλύτερα να πάω πρὸς μερικές άλλες κατευθύνσεις, πριν βρεθῇ στην έσχάτη άνάγκη να τόν πιάσω από τό λαμό γιά να τού βγάλω δια της βίας τά παπούτσια που φορούσε!

'Υπήνε ακόμα κι' ή ιστορία τού παλωματος που εξαφανίσθηκε. Τό σημείο αυτό είχε άσφαλώς τη σπουδαιότητά του. 'Αν δεν μου είχε διηγηθῇ παραμύθια ή Λούρα, τό πάπλωμα εκείνο έπρεπε να βρίσκεται κάπου μέσα στο πάρκο.

'Αν καταφερνα να τό βάλω στο χέρι, ο Βέσνυ θάχε πιά ένα αρκετό στοιχείο γιά να ξεκινήσει — όσο ζών κι' αν ήταν.

'Όταν έφτασα στο κεφαλόσκαλο τού δευτέρου πατώματος, παρατήρησα πως ήταν ανοιχτή ή εξωτερική πόρτα τού χώλου. 'Ο Βέσνυ κούβεντίζε με κάποιους.

'Ετρεξα στην κάμαρά μου, άφισα εκεί τό μπουκαλάκι με τά φάρμακα, που δεν μου χρειάζονταν γιά τήν ώρα, και κατέβηκα ύστερα στο ισόγειο.

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς, έβγαίνει ή Μάρτζυ από την τραπεζαρία. Σταμάτησε πέντε βήματα μακριά από την πόρτα. 'Ο Βέσνυ γύρισε τό κεφάλι

Μικρές Ιστορίες

Η καλόβολη Ντόλλυ

'Ο νεαρός Μπατηρίδης κινεί νά τρελλαθῇ εξ αίτίας της κακής του τύχης. 'Όπου χτύπησε απόρτα γιά να βῇ δουλειά, συνάντησε την ίδια στερεοτυπη απάντηση:

— Άφήστε τη διεύθυνσί σας και θά σας είδοποιήσουμε...

'Αλλ' ο Μπατηρίδης δεν έχει δική να παραπονητή γιά την κακή του τύχη. Γιατί, άπλούστατα, υπάρχει και ή Ντόλλυ, ή τρισαχαριμένη μηστή του, που αντιπροσώπευε γι' αυτόν εδώ και... τέσσερα σχεδόν χρόνια την καλή του τύχη. Προϊκα γερή, άγαπη φιλογερή κι' επί πλέον εργάζεται και ή ίδια.

'Ο Μπατηρίδης όμως είναι πολύ περήφανος και δεν δέχεται να... σωθῇ με τό γαμο...

— Θά βρώ δουλειά πρώτα κι' ύστερα θά παντρευθώμε... λέει συνεχώς στη Ντόλλυ.

Μά ο καιρός περνά κι' ή Ντόλλυ δεν μπορεί ν' άνθεξῇ περισσότερο. Γι' αυτό αποφασίζει να τού βρῇ εκείνη δουλειά.

— Μηπως υπάρχει καμμία θέση γιά έναν νέο μορφωμένο; ρωτάει τόν διεύθυντή της εταιρείας που εργάζεται.

— Άσφαλώς, δεσποινίς, αν τόν συστήσετε έσείς, άπαντά μελισταλάχτα εκείνος.

Και προσδίδει:

— Τί όνομα νά σημειώσω;

— Τό δικό μου! άπαντά αποφασιστικά ή δυναμική μηστή.

— Όποτε είναι άδελφός σας;

— Όχι, αλλά πρόκειται να τόν παντρευτώ και γι' αυτό φροντίζω να τού βρώ δουλειά. Κι' επειδή τού δίνα ακόμα τις οικονομίες μου και τό σπίτι μου γιά προίκα σκέφθηκα να τού δώσω και τ' όνομά μου!...

**ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΑΤΕΛΙΕ**

Blonde
ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΟ 1926

Ζαντίν Χαλνιέρ
ΡΟΥΒΕΛ 9 (ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ)
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΙΑ ΚΥΡΙΕΣ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Επανελθόν εκ Παρισίων ο καλλιτέχνης κομμωτής Χρηστάκης, τελειοποιήσεις εις τα εργαστήρια της L' OREAL — PARIS εις την Γερμανίαν

ΟΥΔΕΤΕΡΑ

παρακολουθήσας τα μαθήματα της σχολής CRADÉ SEMAINE DE LA COIFFURE, καθώς και την COIFFURE MONDIALE του Λονδίνου, επαναλαμβάνει τας εργασίας του εις το γνωστό κομμωτήριο «Μα-σκότα».

ΧΡΗΣΤΑΚΗ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΥΛΑ
Ευτυχίδου Αριθ. 1.—Τηλ. 72406
Παγκράτι

Flame-Glo
MADE IN U.S.A.
Τό γνωστό σ' όλο τον κόσμο «Αμερικανικό κραγιόν» ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ πωλείται τώρα και εις

Ανταδραυτικά
εις την άπιστευτη τιμή των 7.50 και 12 δραχμών.

Δοκιμάστε το έλκυστικό-τερο χρώμα Πίνουιλ-Ρέντ το καλύτερο χρώμα του κραγιόν ΦΛΕΙΜ ΚΛΟ.

● Πούδρα ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ συμπυκνωμένη
● Ρούζ ΦΛΕΙΜ-ΚΛΟ

Προϊόν της REZUVIA BEAUTY LABS.
Made in U.S.A.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΚΑΙ ΛΙΜΠΟΝΑ 9
ΤΗΛ: 28-035

του, την είδε και τη ρώτησε: — Έχει ειδοποιηθεί ο πατέρας σας ότι θα πάρομε τη νεκρή;

—Ναί, τὸ ξέρει, ἀπάντησε ἡ Μάρτζυ. Προτίμαί να μὴν εἶναι παρών.

Πόσο εἶχε ἀλλάξει, αὐτὴ ἡ κοπέλλα! Φαινόταν σὰν νάχε γεράσει δέκα χρόνια, ἀπὸ τὴν ἡμέρα πούφτασα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Θάλεγε κανεὶς πῶς τὸ πρόσωπό της εἶχε κυθῆ σ' ἕνα καινούργιο καλούπι, πῶς τοῦ ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Εὐρίσκει πῶς, ὅσο πῆγαινε ἐξοικιστὴ πῶς πολὺ στὴ θεία της «Ελέν».

Δυὸ ἄντρες βγήκαν ἀπὸ τὸν γραφεῖο, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, καὶ πλησίασαν στὴν πόρτα. Κρατοῦσαν ἕνα φορεῖο. Τὸ κορμί που ἦταν καπλωμένο πᾶν σ' αὐτὸ καὶ σκεπασμένο μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι, ταλαντεύονταν ἐλαφρά με τὸ ρυθμὸ τῶν βηματίων τους.

Ἐρρίξα μιά ματιά στὴ Μάρτζυ. Τὸς κύτταξε νὰ κατεβαίνουν τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, προχωρώντας πρὸς τὴ νεκροφόρα πού περιμένε ἀπ' ἐξῆς. Φαινόταν πῶς πιέζε τὸν ἑαυτὸ της νὰ χύση μερικά δάκρυα, ἀλλὰ δίχως νὰ τὸ κατορθῶν.

Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τῆς χαϊδέψω τὸν ὦμο καὶ νὰ τῆς πῶ λίγα λόγια γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω. Μὰ θυμήθηκα ἐγκαιρῶς πῶς δύσκολιες ὑψώνονταν ἀνάμεσά μας, κάθε φορά πού ἤθελα νὰ τῆς φερῶ φίλο-φρονητικά...

Ἡ νεκροφόρα ξεκίνησε, ἔκαμε ἕνα μεγάλο κύκλο κι' ἀκολούθησε ὑστερὰ τὴν ἀλλῆλα με τὶς ψηλὲς φιλῦρες. Τότε ἡ Μάρτζυ στράφηκε ἀπότομα καὶ ἐξανέθηκε τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Βεσὺ τὴ σταμάτησε γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ:

—Πέστε στὸν πατέρα σας ὅτι ὁ φρουρὸς ἀστυφύλακας πού εἶχε βάλει στὴν πόρτα, θὰ φυλάει στὸ ἐξῆς στὴν καγκελλοπορτα τοῦ πάρκου. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ κυκλοφορεῖτε παντοῦ ἐλεύθερα, στὸ σπίτι καὶ στὸ πάρκο, ἀκοί νὰ μὴν περάσετε τὴν καγκελλοπορτα.

Κατέβηκα τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα, ἔκαμα τὸ γύρο τῆς πέργκολας καὶ τράβηξα πρὸς τὸν τοῖχο τῆς βορείας πλευρᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'

«Ἔφτασα στὴ βορειοδυτικὴ γωνιά τοῦ πάρκου — τὴν πῶς ἀπομακρυσμένη ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἀπὸ κεῖ θ' ἀρχίζα νὰ κάνω τὸ γύρο τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῖχου.

Τώρα οἱ πυκνὲς φυλλωσιές — σωστὴ ζούγκλα — ἐκρύβαν τελείως ἀπὸ τὰ μάτια μου τὸ σπίτι. Ἀκολουθώντας τὸ δυτικὸ τοῖχο, συνάντησα ἕνα ὀπωρόκηπο μὲ ὑψηλὲς καὶ ἀχλαδιές, κάμποσα ἀναοριζήτικα φυτὰ, διάφορα δέντρα καλλωπιστικά, μιά τουβλοχτισμένη ἀποθήκη καὶ μιά σέρρα γεμάτη ἀπὸ πράσινα φυτὰ με γυαλιστερὰ καὶ ὕδα φύλλα.

Ἔφτασα στὴ νοτιοδυτικὴ γωνιά τοῦ πάρκου, χωρὶς νὰ βῶ καμμία χρησίμη ἐνδεῖσι. Ἀκολούθησα ὑστερὰ τὸ νότιο τοῖχο.

Ἐδῶ, τὸ ἔδαφος ἦταν πῶς ἀνώμαλο. Προχώρησα ὥς τὴ γωνιά πού σχηματίζε ὁ νότιος τοῖχος με τὸν ἀνατολικὸ ὅπου βρισκόταν ἡ κυρία εἰσοδος. Ἦταν τελείως περιττὸ ν' ἀκολουθῶ κι' αὐτὸν τὸν τελευταῖο. Κανεὶς δὲν θὰ ἐπιχειροῦσε, βέβαια, νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω του, με κίνδυνον νὰ τὸν

δοῦνε ὅλοι οἱ διαβάτες τοῦ δρόμου.

Ξαναγύρισα πρὸς τὴν ἀρχὴ τοῦ νοτίου τοῖχου. Παρατήρησα ὅτι, στὸ μεγαλύτερο μέρος αὐτῆς τῆς διαδρομῆς, μποροῦσαν νὰ με δοῦν συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀσπίτι...

Δὲν μοῦ ἦταν δυνατό νὰ διακρίνω ἂν ὑπῆρχε κανεὶς στὰ παραθύρα, μὰ ἤμουν ἔτοιμος νὰ στοιχηματίσω ὅτι ὁ Ρόντερικ ἦταν τώρα ἐν γνῶσει τοῦ μικροῦ ἐκείνου περιπάτου μου.

Τίποτα δὲν τοῦ ἔφευγε, αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φαίνοταν πῶς εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ναι πανταχοῦ παρών! Θυμολογῶν πῶς καὶ πῶς φορεῖ τὸν εἶχα δὴ νὰ παρουσιάζεται ἐξαφνικὰ, τὴ στιγμὴ πού δὲν τὸν περίμενα...

«Ἄν μοῦ κατέβαινε ἡ ἰδέα νὰ σκαρῶσω καμμία βρωμοδουλειὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, θάπρεπε πρῶτα νὰ πάρω με τὸ μέρος μου τὸ Ρόντερικ!» συλλογίστηκα.

Ἔφτασα στὸ δυτικὸ τοῖχο.

Σκέφθηκα τότε πῶς δὲν θάταν ἀσχημα νὰ μᾶζω στὴ σέρρα καὶ στὴν ἀποθήκη — πρὸ πάντων στὴν πρώτη. Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ κρούῃ κανεὶς ἕνα πᾶλωμα ἀνάμεσα σὲ τόσο φυτὰ.

Ἀρχισα ὥστόσο ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, ὅπου θάταν εὐκολώτερη ἡ ἔρευνα.

Εἶχε τὸ μέγεθος ἐνὸς γκαράζ γιὰ δυὸ αὐτοκίνητα. Γύρισα τὸ πόμολο τῆς πόρτας. Τὴν ἀνοίξα με κάποια δυσκολία — γιὰ εἶχε φύγει λίγο ἀπὸ τὴ θέσι της καὶ τριβότανε στὸ πάτωμα — καὶ τὴν ξανάκλεισα πάλι.

Τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἀποθήκης φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο, πού βρισκόταν στὸ ἀριστερὸ μέρος.

Ἀντίκρου μου, ὁ τοῖχος σκεπαζόταν ἐντελῶς ἀπὸ μεγάλα ράφια, φορτωμένα με ἐργαλεῖα, μπιντονια, κουτιά, γλάστρες, σωλῆνες τοῦ ποτίσματος...

Δεξιά, ὑπῆρχε ἕνα μεγάλο βαρέλι, τῶν 250 λίτρων περίπου, τοποθετημένο ὀριζόντια

Κάθε κίνησι τοῦ χεριοῦ σας γίνεται μιά αἰσθητικὴ ἀπόλαυσι χάρις στὸ PEGGY SAGE... τὸ βερνίκι πού ὁμορφαίνει, προστατεύει, διατηρεῖται περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο.

Διαλέξτε ἀπὸ τὴν καταπληκτικὴ σειρὰ τῶν νέων ἀποχρώσεων — πού ἐναρμονίζονται με τὴν ἐφετεινὴ Μόδα — τὸ χρῶμα πού δά τονίση περισσότερο τὴν ὁμορφιά τῶν χεριῶν σας...

Peggy Sage
SALONS: PARIS • NEW YORK • LONDON
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΦΙΛ. Α. ΙΕΩΡΓΑΚΗΣ
ΟΔΟΣ ΛΑΜΑΧΟΥ 3^α — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ: 32-936

πάνω σὲ μιά εὐλινὴ βάση. Ἡ ἰσχύς νάχε μέσα βενζίνη ἢ ἐντομοκτόνο φάρμακο. Λίγο πῶς περᾶ, κρέμονταν κἀμπόσες τσουγκράνες, ἀξίνες κι' ἄλλα κηπουρικά ἐργαλεῖα, πάνω ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀδείωνων σακκίων.

Ἀρχισα πρῶτα μ' αὐτὰ τὰ σακκία. Τὰ ἐξέτασα ἕνα-ἕνα, με σχολαστικὴ προσοχή. Μὰ δὲν βόηκα τίποτα.

Πέρασα ὑστερὰ στὰ ράφια. Τὸ κάτω ἦταν τὸ πῶς φορτωμένο, γεμάτο λιπάσματα καὶ ἐντομοκτόνα μέσα σὲ κουτιά καὶ σὲ μπιντονια. Ἐβγάλα μερικά ἀπ' αὐτὰ, γονάτισα κι' ἐρρίξα μιά ματιά ἀπὸ πίσω.

Κι' εἶδα ἐπιτέλους στὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ ἀναχέτου: ἕνα πᾶλωμα δλοκαίνουργο, πρῶ-γεια διπλωμένο!

Τὸ μυαλό μου ἀρχισε νὰ τρέχει, σὰν τὸ κυνηγετικὸ σκυλὶ πίσω ἀπὸ τὸ λαγὸ.

Ἐβγάλα ἀπ' τὴν κούπη τοῦ τοῦ πᾶλωμα. Ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ὠραῖο κίτρινο σατέν καὶ στολισμένο με πολὺπλοκα κεντήματα.

Τ' ἀπλώσα χάμω. Στὴ μέση του, εἶδα δυὸ μεγάλα κισίματα, ἀπ' ὅπου ἔφευγε τὸ βαμβάκι τοῦ καὶ γύρω τους πολλὰ ἄλλα μικρότερα. Γονάτισα καὶ ψαχοῦλεψα τὸ ὕψος, γιὰ νὰ βρῶ σπασμένα νυαλᾶκια.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκουσα νὰ τρίζῃ ἡ πόρτα. Ἀνασκήρτησα καὶ βρέθηκα ὁδὸς μ' ἕνα πῆδημα. Ἡ πόρτα ἀνοίξε τελείως καὶ μπῆκε ὁ Ράλο Φόρντ-χαμ.

—Καλὰ τὸ φαντάσθηκα!... εἶπε.

Κρατοῦσε ἕνα πιστόλι καὶ με σημάδευε μ' αὐτό.

—Ξαπλώσου χάμω καὶ τέντωσε τὰ χέρια σου πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου! με διάταξε ξερά.

Ἐμπρός, γρήγορα!

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξι ἀντήχησε σὰν καιουσιαική.

Δὲν μπορούσα παρὰ νὰ ὑπακούσω. Ξαπλώθηκα με τὴν πλάτη. Ὁ Φόρντχαμ ξανάκλεισε τὴν πόρτα.

—Καλὰ εἶσαι πάνω στὸ πά-πλωμα, πρόσθεσε σαρκαστικά. Ξεκουράσου λιγάκι, ἔτσι στὰ μαλκά... Τὸ νοῦ σου ὥμως!

Ὅχι ἐξυπνάδες. Ἐ: Τὰ χέρια τεντωμένα!

Δὲν φαίνόταν ὥστόσο πῶς ἐπίφοδος ἀπ' ὅτι ἦταν συνήθως. Εἶχε πάντα τὸ ἴδιο ἀνοιχτόκαρδο πρόσωπο τοῦ φίλα-θλου νέου, τὰ ἴδια μάγουλα, κάπως πολὺ τριανταφυλλένια καὶ λεῖα γιὰ τὴν ἡλικία του.

Μὰ τὸ ρεβόλεβρ του ἔμεινε γυρισμένο καταπάνω μου, ἀπειλητικά!

Σὲ εἶχα προειδοποιήσει ὥστόσο, τὴν ἡμέρα πού ἦρθες ἐδῶ! μοῦ εἶπε. Θάκανε καλῶ-τερα νὰ μ' ἀκουγες...

—Τί θὰ κέρδιζα μ' αὐτό;

—Θάμεινες ζωντανός.

—Ἄ, ὥστε ἔχει κριθῇ κι' ὅλας ἡ τύχη μου;

—Πολὺ τὸ φοβάμαι... Ἐ-ρεῖε πάρα πολλὰ πράγματα, βλέπεις, καὶ εἶσαι ἐπικίνδυνος. Πῶς διάβολο σκέφθηκες τὸ πά-πλωμα;

—Δὲν ἦταν δύσκολο νὰ τὸ μαρτυρῶ, με λίγη λογική... Μὰ ἐσὺ πῶς ἤξερες ὅτι ἦρθα ἐδῶ;

—Τόμαθα ἀπὸ τὸ Ρόντερικ πού σὲ εἶδε.

—Σπουδαῖος τύπος, αὐτὸς ὁ Ρόντερικ.

—Καὶ κερδίζει με τὴν ἀξία του τὰ λεφτὰ πού τοῦ δίνω!

—Γιὰ λογαριασμὸ ποίανου

εργοστασίου ἐργάζεσαι ἐσὺ, Φόρντχαμ; ρώτησα. Ἐτσι στὴν τύχη.

Ἀνασκήρτησε κι' ἀπάντησε, μ' ἕνα μικρὸ γέλιο:

—Ἄ, τόξερες κι' αὐτὸ λοι-πὸν; Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος, μὰ τὴν πίστι μου!

Αὐτὸ μούφτανε. Τώρα δὲν ἔ-μενε τίποτα ἀνεξήγητο!

Τὸ μυαλό μου δούλευε σὰν ἀστραπή... Δὲν ἦταν ἡ Κόν-στανα ὁ κόμπος τοῦ αἰνίγματος — ὅπως εἶχα νομίσαι στὴν ἀρ-χή — ἀλλ' ὁ Φόρντχαμ. Ἀνῆ-κε στὴν ὑπηρεσία κάποιου ἄν-

ταγωνιστῆ τοῦ Τζίλχαμ. Εἶχε βάλει ὅλα του τὰ δυνατά, γιὰ νὰ σχετισθῇ με τὸ Τζίλχαμ καὶ νὰ καταφέρῃ ὥστε νὰ τὸν προσ-καλῇ αὐτὸς στὸ σπίτι του.

Δὲν εἶχε ἀρῶσει τότε νὰ καταλάβῃ πῶς ἡ Κόνστανα ἀποτελοῦσε τὸ ἀδύνατο σημεῖο τοῦ φρουρίου πού σκοπεύε νὰ κυριεύῃ. Σίγουρα, αὐτὸς θὰ εἶ-χε βάλει στὸ νοῦ τοῦ Λάντερς τὴν ἰδέα νὰ τραβήξῃ τὴν περι-φημὴ φωτογραφία τῆς Κόν-στανας καὶ νὰ τὴν ἐκδίσαι ὡ-στερὰ μ' αὐτήν.

Ὅταν λοιπὸν ἡ δυστυχισμέ-

“Γνώμη...”
ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΟΥ ΠΕΦΤΟΥΝ ΣΑΣ ΕΙΔΟΠΟΙΟΥΝ

Linnia
ΤΟ ΑΝΕΞΙΤΗΛΟ ΚΡΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

νη ἐκείνη κόντευε νὰ τρελλαθῇ γιὰτὶ δὲν κατάφερε νὰ συγ-κεντρώσῃ τὸ ποσὸν πού ἀπαι-τούσε ὁ Λάντερς. Ὁ Φόρντχαμ τῆς εἶχε δεῖξει γιὰ δόλωμα ἕνα μάσσο χαρτονομίσματος καὶ τῆς εἶχε ζητήσει γι' ἀντάλλα-γὰ τοὺς τὴν ὑπόσχεσι πῶς θάπαῖνε τὴ νύκτα κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της τὰ κλειδιά του καὶ θὰ τὸν ἄφινε νὰ ἐξετάσῃ ὅ,τι ὑπῆρχε μεσ' στὸ χρηματο-κιβώτιό του.

Ὅλα πῆγαιναν ἔτσι μιά χα-ρά, ὥς τὴν περασμένη νύκτα, πού ἡ Κόνστανα εἶχε ἀπαιτή-σει ἕνα μεγάλο χρηματικὸ πο-σόν, ἀμέσως καὶ με μιάς. Ὁ Φόρντχαμ τῆς εἶχε πῆ τότε πῶς τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ ἱκανοποι-ῇ τὴν ἀπαιτήσεσι της.

Μάλωσαν οἱ δυὸ τους. Ἰσως ἡ Κόνστανα τὸν φοβέρισε πῶς θὰ τὰ φανέρωνε ὅλα στὸν ἄν-τρα της.

Ὅπωςδήποτε, ὁ Φόρντχαμ τὴ σκότωσε, πάνω στὴ φιλονει-κία τους... Σίγουρα, ἔτσι θά-χαν συμβῇ τὰ πράγματα!

—Ἀπὸ εἶσαι ἔξυπνος, εἶ-πε ὁ Φόρντχαμ ἀκουμπώντας στὴν πόρτα, πές μου τί ἄλλο ξέρεις ἀκόμα.

—Θὰ σαστίσης ἂν τ' ἀκού-σῃς... Ἔρε, ἐπὶ παραδείγματι, πῶς ἤσουν συννενοημένος με τὸν “Εντυ, γιὰ νὰ ἐκδίσαιε μαζὶ κι' οἱ δυὸ τὴν Κόνστανα Τζίλχαμ.

Τὸ χαμόγελό του μεγάλωσε ἀκόμα περισσότερο. Ὅλη ἡ φυσιογνωμία του πῆρε μιά ἐκ-φορὰς ἐκπληξιακή.

—Μὰ ἐσὺ εἶσαι φοβερός! φώναξε. Πῶς μπόρεσες καὶ τ' ἀνακαλύψες;

—Ἔρε, ἐπίσης πῶς σκότω-σες τὸν “Εντυ.

Ἐπᾶσε μιά στιγμὴ νὰ χα-μογελάῃ καὶ ζάρωσε τὰ φρύ-δια του.

—Μὲ παρακολουθοῦσες λοι-πὸν; εἶπε.

—Αὐτό, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Εἶναι ἐπαγγελματικὸ μυστικὸ μου!... Ὅπωςδήποτε, δὲν χοιράζεται πολλὴ φιλοσο-φία γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς πῶς θέλησε νὰ ἐφορτώθῃς τὸν “Εντυ. Δὲν μπορούσες νὰ κά-νῃς ἄλλοιως. Ὁ ἄνθρωπος αὐ-τὸς εἶχε γίνῃ ἕνας μόνιμος κίνδυνος γιὰ σένα. Ἦξερε ὅ-ρετὰ πράγματα γιὰ τὴν Κόν-στανα καὶ γιὰ σένα, ὥστε νὰ μπόρῃ νὰ σᾶς ἐκδίσαι σ' ὅλη-σας τὴ ζωὴ.

»Κι' ὑστερὰ, ὑπῆρχε ὁ κίν-δυνος νὰ τὸν τρακώσουνε καμ-μιά μέρα γιὰ καμμία ἄλλη μι-κροδουλειά, καὶ τότε νὰ τὰ φα-νεώσῃ ὅλα... Ὡ, σὲ καταλα-βαίνω πολὺ καλά καὶ σὲ δικαιο-λογῶ.

Ὁ Φόρντχαμ με κύτταξε πα-σαλεμένο, με τὸ στόμα μισα-νοιχτὸ. Δὲν μπορούσε νὰ κού-ψῃ τὸ θαυμασμὸ πού τοῦ προ-καλοῦσα.

—Ξέρεις, μοῦ εἶπε, εἶσαι λι-γώτερο βλάκας ἀπ' ὅτι φαίνε-σαι!

—Ἀλλῶστε, εἶχες καὶ κά-ποιον ἄλλο λόγο νὰ τὸν ξεπα-στρέψῃς. Μόνο πού δὲν τὸν ἤ-ξερες ἴσως!

—Ἀπλάδι;

—Χθὲς τὸ βράδυ, ὁ “Εντυ θέλησε νὰ σοῦ ἀπάγῃ τὴ γυ-ναῖκα τῶν ἀνείων σου: τὴ Μάρτζυ Τζίλχαμ!

—Τί εἶν' αὐτὰ πού μοῦ ψάλ-λεις;

—Εἶν' ἡ καθαρὴ ἀλήθεια. “Ἄν δὲν μάλωναν οἱ δυὸ τους τὴν τελευταία στιγμὴ, θὰ ἦταν

ΟΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

TeleRadio ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΚΟΥΖΙΝΕΣ
ΗΛ. ΨΥΓΕΙΑ
ΗΛ. ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ
ΗΛ. ΣΚΟΥΠΕΣ
ΠΑΡΚΕΤΕΖΕΣ

Ε.Δ. ΔΕΒΛΕΤΟΓΛΟΥ
ΦΕΙΔΙΟΥ 2 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

*Ενδυμασιών και φορεμάτων όφοντά από τεχνητή εργασθέντα είς ΓΑΛΛΙΑΝ. ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21. Παράρτημα το Γαλλικών. Γυρίζονται ένδυμασία 150.000 δρ. και καταρτίνα 130.000 δρ. Ζητήσατε δείγματα εργασίας μας.

Leica

Η τεχνική ολοκλήρωσις της, έκανε την LEICA παγκοσμίως γνωστή. Μοντέλλο IF από δρχ. 2970 Μοντέλλο IIF » » 3850 Ζητήσατε εικονογραφημένους καταλόγους και διευδυναι μετοπωλητού LEICA από Ταχυδρομική Θυρίδα 519 ΑΘΗΝΑΙ

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Είδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλαί δωρεάν. Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ Νίκης 13, Τηλ. 29-548

τώρα παντοειμένοι!

Ο Φόρντχαμ χαμογέλασε σαρκαστικά κι' ανασήκωσε τους ώμους του.

— Καί νομίζεις πως δίνω πεντάρα γι' αυτό; είπε.

— Ά, έτσι; Είχα πιστέψει ότι...

— Ναί, πίστεψες όλες τις ψευτίες που σου είχα άραδιάσει! Τι άνοησία! Μά δε ξαναγυρίσουμε σ' εκείνα που μούλεγες για τον Έντυ Λάντερς.

— Ποιος άλλος τ'ά ξερεί, εκτός από σένα;

— Έχω κάνει λόγο σ' ένα-δυό αστυνομικούς.

— Μπολάρε, Μόρισον, μά δεν μπορείς να με ξεγελάσης. Ξέρω πολύ καλά πως δεν τους μίλησες για μένα. Έ σ' έ να υποπτεύονται. Δεν τόχες καταλάβει; Όταν μάλιστα εξαφανίστηκες ξαφνικά, θα βεβαιωθούν τελείως πως ήταν σωστές οι υποψίες τους!

Κι' ο Φόρντχαμ έσκασε στα γέλια. — Ενοίωσα ένα σφίξιμο στο λαιμό...

— Μά τί διάβολο κάνει αυτός ο Ρόντερικ; είπε ύστερα ο Φόρντχαμ.

— Άν μπορούσα να τον ζυγώσω λιγάκι... Έκμα δοκιμαστικά μία μικρή κίνηση προς το μέρος του. Μά εκείνος κατάλαβε το σκοπό μου και μου σύστησε, τολαντεύοντας εξαφρά το πιστόλι του στην άκρη του χεριού του:

— Δεν σε συμβουλεύω να επιχειρήσεις αυτό που σκέφθηκες! Δεν θα το πετύχεις...

Σκέφθηκε πως είχε δίκιο, κι' έμεινα ακίνητος και πάλι.

— Εκείνος ξανάριξε να γελάει μ' ένα γέλιο σχεδόν κρυστάλλινο. — Αναρωτιόμουν — δίχως κανένα λόγο — αν όλ' αυτά δεν θ' αποδεικνύονταν στο τέλος ένα απλό άστειο...

Ωστόσο, είχαν βρή το θάνατο τρεις άνθρωποι!

— Κρίμα που δεν σε πέτυχε εκείνη η γλάστρα, είτε ο Φόρντχαμ. Θα τελείωναν όλα μια ώρα αρχύτερα και θα γλυτώναμε κι' οι δυό μας από τους μπελάδες.

— Αλήθεια, ήσουν πολύ περιποιητικός μαζί μου!

— Ένώ έσύ μου δημιούργησες ένα σωρό σκοτούρες... και δεν έχω ακόμα καταλάβει το γιατί!

Μου χαμογέλασε πάλι και πρόσθεσε:

— Πες μου, αυτά είν' όλα όσα ξέρεις;

— Μά όλη την ώρα μιλούσα ένώ. Δεν νομίζεις πως είναι πιά κι' η σειρά σου;

— Τί θέλεις να μάθεις από μένα;

— Γιατί δολοφόνησες την Έλεν;

— Κούνησε άργά το κεφάλι του κι' απάντησε:

— Έπρεπε να τ'ό φαντασθώ πως το είχες μαντέψει.

— Δεν ήταν τόσο δύσκολο... Πες μου λοιπόν, γιατί τ'ή σκότωσες;

— Ήταν ένας λάθος... ένα λάθος εκ μέρους της. Έγώ δεν ήθελα καθόλου να τ'ή σκοτώσω, τ'ή γρηά γκαμήλα. Μάλιστα, τ'ή συμπαθούσα λιγάκι.

— Μά, εκείνο το βράδυ, με τσάκωσε στην κάμαρα τ'ής Κόνστανς, την ώρα που συζητούσαμε για τις δουλειές μας — ξέρεις ποιές δουλειές έννοώ. Πίστεψε τότε πως ήμουν τρυφερός φίλος τ'ής Κόνστανς και μάς φόδερσε πως θα τάλεγα

δλα στο Τζίλχαμ, τ'άλλο πρωτ. — Έπρεπε να τ'ήν προλάβω... αλλιώς, ο άδελφός της θα μ'έ διώχνε με τις κλωτσιές!

— Έκαιες ένα φόνο για τ'όσο άσημαντο λόγο;

— Άσημαντο τόν λες έσύ; Δεν ξέρεις τί σου γίνεται, Μόρισον! Σ' αυτή τ'ήν υπόθεση παίζονται εκατομμύρια... Είκοσι, τριάντα ίσως...

— Κι' έσύ, πόσα επρόκειτο να κερδίσεις;

— Άρκετ'ά. Δεν έχει σημασία ο άριθμός.

— Καί γι' αυτό δεν έδίστασες να σκοτώσεις τρεις ανθρώπους...

— Όά γίνονταν τέσσερις, μόλις φτάση εδώ αυτό το κτηνός, ο Ρόντερικ. Καί θα μπορούσα να τούς κάνω πέντε ή έξη, αν δοκίμαζε και κανείς άλλος να χώση τ'ή μύτη του στις δουλειές μου!

— Μ'άλλο ένα έγκλημα στη ράχη σου, δεν θα μπορούσες πιά να ξεφύγεις.

— Ά, μη σε νοιάζει για μένα! Ξέρω πως να σε εξαφανίσω...

— Βρήκες λοιπόν κι' όλας τόν τρόπο;

— Καί βέβαια. Άφου είσαι τόσο περιεργός, μάθε πως σκοπεύω να πετάξω το κουφάρι σου σε μία παλιά κι' άχρηστη στέρνα, πίσω από τ'ή σέρρα.

— Δεν σκέφθηκες όμως τόν κρότο που θα κάνει αυτό το πιστόλι που κρατάς;

— Ελπίζω να μη βρεθώ στην ανάγκη να τ'ό μεταχειρισθώ.

— Έχω υπ' όψι μου κάποιον άλλο τρόπο, πού άθόρυβο και λιγότερο δύσάρεστο. Μόνο που πρέπει να πάω έδώ ο Ρόντερικ, για να με βοηθήσει... Βέβαια, πρέπει να τ'ό θελήσης και σύ.

— Άν ώστόσο ζητήσης σώνει και καλά, να μάς φέρεις δυσκολίες, θ'άναγκασθώ να μεταχειρισθώ το ρεβόλβερ.

— Εύτυχώς, το σπίτι βρίσκεται μακριά κι' οι τοίχοι είναι χοντροί. Δεν θ'άκουσθ'ή πολύ ή πιστολιά...

— Όλα τάχεις προβλέψει. Συγχαρητήρια!

— Εύχαριστώ. Σε συμβουλεύω, για τ'ό συμφέρον σου, να μη φέρεις αντίρρηση. Μιά και θα σε ξεκατομμε όπωσδήποτε, γιατί να προτιμήσης μία σφαίρα, που πονάει πολύ περισσότερο από τ'ό ζιού-ζιού;

— Μά πως έξασκήθηκε τόσο στο ζιού-ζιού;

— Από τότε που ήμουν στο στρατό. Τ'ό ξαναθυμήθηκα τ'ήν ήμέρα που σε είδα να δίνεις έκείνο τ'ό μάθημα στη Μάρτζου...

— Άστειο δεν είναι, αλήθεια, να μού υποδείξεις έσύ ο ίδιος τόν τρόπο τού θανάτου που σε περιμένει τώρα;

— Ναί, πολύ άστειο!

— Τά χέρια ψηλά! φώναξε με τραχύτητα ο Φόρντχαμ φονδρίζοντας με με τ'ό όπλο του. Τά ξανατέντωσα πάλι.

— Είχα μωδιάσει λιγάκι, δικαιολογήθηκα.

— Άν σου ξαναθυμήθ'αυτό, τ'ό πιστόλι μού θ'άναλάθη να σε ξεμουδιάσει μία για πάντα. Μπά, πού να πάρη ο διάβολος αυτό τ'ό Ρόντερικ! Τί κάνει τελοσπάντων; Γιατί άργεί έτσι;

— Πές μου, ποίό ρόλο άκριβώς παίζει ο Βάρνερ σ'όλη αυτή τ'ήν ιστορία; ρώτησα.

— Ά, βλέπω πως δεν τά ξέρεις όλα... Όά σου τ'ό π'ό λοιπόν! Δεν παίζει κανένα ρόλο!

— Μά ήρθε έδώ με ψεύτικο όνομα.

— Ναί, τ'ό άνακάλυψες αυτό, αλλά δεν μάντεψες τόν αληθινό λόγο. Ο Βάρνερ είναι στην πραγματικότητα ο Βάλτερ Ρέντιγκ, ένας Αυστριακός έπιστήμων, από τούς καλύτερους, που έχει έργασθ'ή πολύ για τ'ήν παραγωγή συνθετικής πενικιλλίνης. Ο Τζίλχαμ τόν έφερε στις

Λευκά και Zera Donta

ΜΕ ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΛΟΓΙΑ DENTOL

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΜΕ ΧΑΡΟΦΥΛΛΗΝ Δείγματα ΔΟΡΕΑΝ παρά τ'ήν Άντιπροσωπία

Ζ. Μ. ΚΑΡΟΥΑΝΟ - ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 - ΤΗΛ. 25.746 - ΑΘΗΝΑΙ

Κάθε μέρο γίνεται ωραιότερη!

Καί τ'ό δικό σας δέρμα μπορεί να όμορφήνη χάρις στην κρέμα Tokalon

* Τ'ήν ήμέρα τ'ό δέρμα σας έχει ανάγκη από τ'ήν λευκή κρέμα TOKALON, που τ'ό κάνει φωτεινό, καθαρό, μάτ, άπαλό.

* Τ'ό βράδυ βάλετε τ'ήν ρόζ κρέμα TOKALON, που είναι ή καλύτερη τροφή για τ'ό δέρμα, τ'ό κάνει λείο και τού δίνει τ'ήν λάμψη τ'ής νεότητας.

Η πιό δραστική κρέμα χάρις στη σύνθεσή της.

— Ήνωμένες Πολιτείες Ινγκόνγιο, για να μην υποψιασθούν τ'ά σχέδια του τ'άλλα έργοστάσια. Το δικό μου όμως μυρίστηκε κάτι και... Ξέρεις τ'ή συνέχεια.

— Δυστυχώς, ναί!

— Άκόμα να φανή αυτό τ'ό κτηνός, ο Ρόντερικ...

— Τ'ή στιγμή εκείνη, κουνήθηκε ή πόρτα.

— Επ'είλουσε! φώναξε ο Φόρντχαμ, χωρίς να με χάση καθόλου από τ'ά μάτια του. Νά, τας, έφτασε...

— Η πόρτα μισάνοιξε... και γλυστρησε μέσα ή Μάρτζου.

Ο Φόρντχαμ έμεινε με τ'ό στόμα άνοιχτό, βλέποντας τ'ήν μπροστά τ'ό έτοι έξαφνικά, χωρίς να τ'ήν περιμένη καθόλου.

Κι' έκείνη έτρωφελήθηκε από τ'ήν έκπληξή του, για να δομήσει και να χώση τ'ά δόντια της στο δεξί του χέρι, που κρατούσε τ'ό ρεβόλβερ.

— Εκείνος έμπηξε μία φωνή, ένώ έγώ πεταγόμουν όρθιος, μ'ένα πηδημα.

Ο Φόρντχαμ προσπαθούσε να έλευθέρωση τ'ό χέρι του, μά ή κοπέλλα είχε κρεμασθ'ή πάνω του σαν μπουλντόκ.

— Άρχισε τότε να τ'ή χτυπά παντού με τ'ήν κόψι τού άριστέρου χεριού του. Δυό χτυπήματα που δέχθηκε στο στήθος, τ'ήν έκαναν να τόν άφιση και να κληθή χάμω, πριν προλάβω να επείμω.

— Τ'ό παλινούναίκο! φώναξε ο Φόρντχαμ, λαχανιασμένος.

Κι' έστριψε τ'ό ρεβόλβερ πάνω μου, με τ'ό φανερό σκοπό να πυροβολήση. Τ'ό παραμείρια όμως, με μία άπτόμνη χειρονομία.

— Ένας δυνατός πυροβολισμός τράνταξε τ'ήν άντηρή. Κάμποσα σπασμένα κυλιά έσπασαν από ένα ράφι, κι' ένα πράσινο υγρό χύθηκε χάμω.

Κόλλησα σ' ένα τοίχο τ'ό Φόρντχαμ και προσπάθησα να τού άρπάξω τ'ό μπράτσο. Μά τ'ά χέρια μου γλυστρώσαν, φαίνεται, και δεν κατόρθωσα να τόν κρατήσω γερά.

Τ'ό ρεβόλβερ στράφηκε π'ά, καταπάνω μου. Συγχρόνως, ο Φόρντχαμ μ'άρπαξε με τ'άριστερό χέρι από τ'ά μαλλιά και τράβηξε άπότομα τ'ό κεφάλι μου προς τ'ά πίσω.

Τόν χτύπησα μ'όλη μου τ'ή δύναμη στο δεξί καρπού, με τ'ήν κόψι τού χεριού μου. Τ'ό ρεβόλβερ τ'ό ξεφύγε και τινάχτηκε στην άλλη άκρη τ'ής άποθήκης.

Τώρα μου είχε γείρει τ'ό κεφάλι πολύ προς τ'ά πίσω κι' είχε περάσει τ'ό μπράτσο του γύρω από τ'ό λαιμό μου.

— Απαλλάχθηκα όμως, με μία κίνηση άπτόμνη, και τόν χτύπησα με τούς δυό άγκώνες στο στομάχι, έτσι που τού κόπηκε ή άνάσα του.

— Άκούμπησα ύστερα πάνω του μ'όλο τ'ό βάρος μου, τόν έσπρωξα, τόν κόλλησα στον

τοίχο και τού άργωσα με τούς άγκώνες μου τ'ά πλευρά.

— Έμπηξε μία φωνή, άφισε τ'ά μαλλιά μου και προσπάθησε να με σπρώξει μακριά. Τόν άρπαξα τότε από τ'ό ένα μπράτσο, έσκυφα λίγο και, περνώντας τόν πάνω από τόν ώμο μου, τόν πέταξα χάμω, στη μέση τ'ής άποθήκης.

— Έπεσε άνάσκελα, μ'ένα πνιγμένο κρότο. Ρίχτηκε άμέσως πάνω του, μ'όλο μου τ'ό βάρος.

Τ'ήν ίδια στιγμή, είδα τ'ή Μάρτζου ν'άνασκήνεται.

Ο Φόρντχαμ σταρταρούσε χάμω σαν σκουλήκι. Τ'ά μάτια

του είχαν πεταχθ'ή από τ'ίς κόγ. Άς. Είχε κοπή ή άνάσα του με τ'ό πέσιμο.

Τόν χτύπησα δυό-τρεις φορές δυνατά στο λαιμό με τ'ήν κόψι τού χεριού μου. Ένας πνιγμένος λόξυγκας βγήκε από τ'ά χείλη του. Τ'ό σώμα του χαλαρώθηκε.

— Έ, προσέξτε! μού φώναξε τ'ή στιγμή εκείνη ή Μάρτζου.

— Στράφηκα... και πρόλαβα να δώ δυό πόδια μέσα σ'ένα μαύρο παντελόνι. Αυτό ήταν όλο!

Μου φάνηκε ύστερα πως γκρεμιζόταν όλόκληρος πύργος πάνω στο κεφάλι μου, και βυθι-

σθηκα στο χάος τ'ής άνυπαρξίας...

— ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

— Όταν ξανανοιξα τ'ά μάτια μου, δοκίμασα τ'ήν έντύπωση πως βρισκόμουν σε νοσοκομείο.

Γιατί έβλεπα γύρω μου ένα άσπρο ταβάνι και τέσσερες γυμνούς τοίχους.

Τ'ό κεφάλι μου πονούσε άφάνταστα, μόλις τ'ό κουνούσα λιγάκι... Έμπηξα μία φωνή. — Έτσι μού φάνηκε τουλάχιστον.

Μά, στην πραγματικότητα, ή «φωνή» μου έπρεπε να μοιάζει μάλλον με τόν ήχο που κάνει ένα σκουλήκι όταν τ'ό καταπίνη ένα ψάρι...

— Ά, εμνήσατε; είπε μία γυναίκα, κοντά μου.

— Ήμουν όμως έαπλωμένος με τ'άριστερό πλευρό και δεν μπορούσα πιά να νάμαι βέβαιος για τίποτα...

— Γυρίστε προς τ'ό μέρος μου... μού έπτε.

— Προσπαθώ, μά δεν μπορώ, διάβολε!

— Άκουσα βήματα, και φάνηκε ή Μάρτζου στα πόδια τού κρεβατιού.

— Ένα χαρούμενο χαμόγελο φώτιζε τ'ό πρόσωπό της. Κρατούσε ένα περιοδικό. Φορούσε ένα γαλάζιο φόρεμα, πολύ ντεκαλτέ και στενό στη μέση.

— Άκόμα και στην κατόστασι που βρισκόμουν, ήμουν ακόμα ίκανός να τ'ή θαυμάζω... Σκέφθηκα ξαφνικά πως βρισκόμασταν πάντα στην άνοιξη και πως ο καιρός θάταν υπέροχος...

— Η Μάρτζου κάθισε στο κρεβάτι μου.

— Εύτυχώς, δεν έχετε κάταγμα τ'ό κρανίου, μού έπτε ζωηρά.

— Μιμ... Πάλι καλά! ψιθύρισα.

— Έτσι είχαν νομίζει στην αρχή οι γιατροί, μά ύστερα ή άκτινογραφία απέδειξε πως είχαν γελασθ'ή. — Έχετε πάθει μόνο μία έγκεφαλική διαταραχή, μά όχι σοβαρή.

— Τί... τί περιποιητική πού είσαστε!

Με κούταξε προσεκτικά και έπτε:

— Κι' ή φυσιογνωμία σας άλλωστε είναι μία χαρά... Ξέρете, πριν από μία ώρα, πέρασε για να σας δ'ή ο άρχιφύλακας Βέσσε. Μά ήταν άτυχος. Δεν είχατε συνέλθει ακόμα.

— Ά! Καί τί σας έπτε;

— Ένα σόφο πράγματα... Δεν τ'ά θυμάμαι όλα.

— Πείτε μου τουλάχιστον ένα!

— Έπτε... έπτε πως βρήκε τ'ά δακτυλικά άποτυπώματα αού τού μασκαρά πάνω στο φάκελλο που τού δώσατε.

— Ποιανού μασκαρά;

— Τού Φόρντχαμ, διάβολε. Είχε άφισει έπίσης τ'άποτυπώματα που πάνω στο τραπέζι τού Έντυ.

— Ά! Καί τί έγινε ύστερα;

— Τά ώμολόγησε όλα.

— Τά ώμολόγησε όλα.

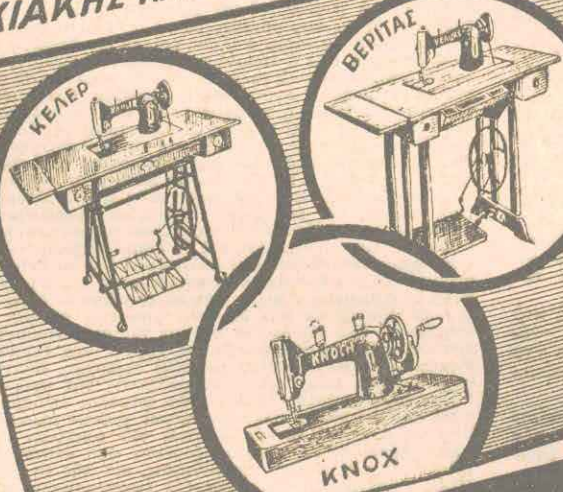
— Ποιος; 'Ο Φόρντχαμ;
— Μά όχι! 'Ο Ρόντερικ.
Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω ένα βόγγυτο.
— Τί πάθατε; με ρώτησε μ' ανησυχία ή Μάρτζυ, σκύδοντας πάνω μου.
— Τίποτα. Κούνησα μονάχα το κεφάλι μου. Με πονάει φριχτά, κάθε φορά που κάνω μία κίνηση... Έξακολουθήστε όμως. Τί ωμολόγησε ο Ρόντερικ;
— 'Ότι τον πλήρωνε ο Φόρντχαμ για να κατασκοπεύει όλο τον κόσμο. 'Ο Βέσευ λέει πως θα δικασθώ ως συννενοχός, γιατί αυτός έδωσε το κουτί με τις καμουλές στο Φόρντχαμ, πριν το δώση στη θεία 'Ελεν. 'Ετσι, μπόρεσε ο Φόρντχαμ να βάλει μέσα δηλητήριο...
— Ναί, ακόνιτον.
— Ακριβώς, ακόνιτον. Ρώτησα αν θα τιμωρηθώ ο Ρόντερικ γιατί σας χτύπησε στο κεφάλι, μα ο Βέσευ μου είπε πως είναι αρκετή με το παραπάνω ή κατηγορία της συννενοχής σε δολοφονία.
— Μου είπε επίσης πως ανακρίνουν το Φόρντχαμ και πως ελπίζουν να τον κάνουν να ομολογήσει. Μα θα χρειασθώ και ρός, γιατί είνε πεισματάρης...
— Εγώ αστόσο δεν συμφωνώ. Μούκανε πάντα την εντύπωση... λαπά! Οάπρεπε ν' αφήσουν έμένα να τον ανακρίνω, με δικό μου τρόπο!
— Το Σύνταγμα απαγορεύει την απόσπαση όμολογιών από ένα κατηγορούμενο με βασανιστήρια.
— Αδύναστε πάλι τις έξυπνάδες, έ; μου είπε ή Μάρτζυ, κουνώντας το κεφάλι της και χαμογελώντας μου πονηρά.
— Αμφιβάλλω όμως πολύ αν είσαστε τόσο έξυπνος, όσο φαντάζεσθε! Έννουνται μάλιστα στιγμές που πιστεύω πως δεν υπάρχει στον κόσμο πιο βλάκας από σας...
— Γιατί το λέτε, αυτό;
— Γιατί το πήρατε πολύ άπάνω σας, με το ζουζίσου σας.
— Τί σχέσι έχει τώρα το ζιουζίσου;
— Έχετε τόσο εμπιστοσύνη σ' αυτό, ώστε ξεχνάτε όλα τ' άλλα... Μα γιατί, διάβολε, δεν χρησιμοποιήσατε το ρεβόλβερ που είχατε στην τσέπη σας;
— 'Α, ναί, το ρεβόλβερ...
— Αν δεν ήσατε τόσο περήφανος για τους μύς σας κι' αν καταδεχόσαστε να μεταχειρισθώτε το ρεβόλβερ σας, δεν θα βρισκόσαστε τώρα σ' αυτά τ' αχλικά! Σας δοκίζωμαι πως μου ήρθε να σας δοκίσω κλωτσιές στα ψαχνά, όταν βρήκα το ρεβόλβερ στην τσέπη σας, καθώς βοηθούσα το γιατρό να σας γδύση!
— 'Α, ώστε βοηθήσατε το γιατρό να με γδύση;
— Μην ανησυχώτε, δεν κινδύνεψε ή τιμή σας! Σας έδωγα μονάχα το σακκάκι και τη γραβάτα σας...
— Πέστε μου τα με τη σειρά, Μάρτζυ, σας παρακαλώ! Με τί με χτύπησε ο Ρόντερικ στο κεφάλι;
— Μ' ένα στυλιόρι από φυτάρι, που βρήκε πρόχειρο.
— Και τί έγινε ύστερα;
— Είχα αρπάξει στο μεταξύ από γάμο το ρεβόλβερ του Φόρντχαμ, και μ' αυτό υποχρέωσα το Ρόντερικ να σας πάρη στην πλάτη του και να σας κουβαλήση στο σπίτι.
— Κι' ο Φόρντχαμ τί έγινε; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το τέλος.

Εμφανίζονται και πωλούνται
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΚΑΤ/ΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΛΑ 1954
των παγκοσμίως γνωστών

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ
ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

KÖHLER (ΚΕΛΕΡ)
VERITAS (ΒΕΡΙΤΑΣ)
KNOCH (ΚΝΟΧ)

Κομψότατοι-Στερεότατοι
ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ

Γεν. Αντ/πεία { **Ο.Ε.Γ.Ε. ΟΜ. ΕΜΠ. ΕΤ.**
Ο.Ε.Γ.Ε. ΓΕΝ. ΕΙΣΑΓΩΓΩΝ
ΣΤΟΥΡΝΑΡΑ 36-ΤΗΛ. 55 490

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Λουλούδια και δάκρυα

Δέκα χρόνια έλειπε ο 'Αντρέας από το σπίτι του. Δέκα χρόνια είχε να περάση από το στενό αυτό δρομάκι, όπου αναστάτωνε τη γειτονιά όταν ήταν μικρός, με τις φωνές και τα παιχνίδια του. Κι' όταν μεγάλωσε, σ' αυτό έκει το παράθυρο, τον περιέμενε ή Μάρτζυ, σ' εκείνη έκει την πόρτα ή Νίτσα, κι' αυτός, καμαρωτός, περνούσε από μπροστά τους και τις χαιρετούσε και τις δυο μ' ένα χαμόγελο.
Ήταν όμορφος ο 'Αντρέας κι' όλος οι γειτονιστοί του, που είχαν παίξει μαζί του, όταν ήταν μικρά παιδιά και που ήξεραν τον ευγενικό και ήρεμο χαρακτήρα του, έκαναν όνειρα και φιλοδοξούσαν να τον πάρουν άντρα τους.
'Η μητέρα του, που τον περίμενε πολλές φορές στην πόρτα, χαμογελούσε πονηρά, όταν τον έβλεπε ναρχεται στην ώρα του και να μη κάνει καμμία διάκρισι ανάμεσα στις γειτονιστοίλες. Όλες τις χαιρετούσε το ίδιο και σ' όλες χαμογελούσε με το ίδιο μετρημένο, χαρωπό και φιλικό χαμόγελο.
Είχε τελειώσει το Γυμνάσιο κι' έσπουδασε μηχανικός σε μία νυχτερινή σχολή. Το δίπλωμά του τον βοήθησε να μαρκάρη σε καράβι. Αλλά όμως δεν ήθελε να φύγη μακριά από τη μητέρα του, που ύποφερε τόσο ξενοδουλεύοντας για να τον μεγαλώση και να τον μορφώση. Τον πατέρα του δεν τον είχε γνωρίσει ποτέ ο 'Αντρέας, παρά μόνο από μία φωτογραφία που βρισκόταν στο σπίτι του.
— Και πού είναι τώρα ο πατέρας; ρώτησε τη μητέρα του, μία μέρα.
— Δεν ξέρω, παιδί μου... του άπάντησε εκείνη. Έφυγε μία μέρα... Μου είπε πως πήγαινε να προκόψη κάπου άλλου... Κι' έφυγε... Αφήσε έσένα δυο χρόνων κι' αυτό το σπιτάκι, που τόχε κληρονομήσει από τον πατέρα του...
— Και δεν σου έγραψε ποτέ, μητέρα;
— Μία φορά μόνο, έπειτα από τρία χρόνια. Τόχω το γράμμα του, να σου το δείξω...
Κι' ή μητέρα του άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα φάκελλο.
— Είμαι απ' την Αυστραλία, παιδί μου, πρόσθεσε ύστερα. Μα μου γράφει πως δεν τα κατάφερε εκεί και πως θα έφυγε, μόλις εύρισκε άλλο δουλειά.
Αυτά μόνο ήξερε για τον πατέρα του ο 'Αντρέας κι' έτσι, όταν μεγάλωσε και πήρε το δίπλωμά του, προτίμησε να χάση δυο καλές δουλειές

σε καράβια, παρά ν' αφήσει μόνη τη μητέρα του...
Και τώρα, γύριζε σ' αυτό το σπίτι, περπατώντας από δέκα χρόνια στην ίδια βραδιά, όπως και τότε, χωρίς να ούτε στα παράθυρα, ούτε στις πόρτες τον περιέμεναν τα κορίτσια της γειτονιάς, ούτε στην έξωπορτα ή μητέρα του, με το χαμόγελό της.
— Έλειπε δέκα χρόνια!
Δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς, έπειτα από το βράδυ εκείνο, που γύρισε μόνος από το νεκροταφείο.
— Έκανε ό,τι μπόρεσε, για τη μητέρα του, φώναζε τρεις γιατρούς να την κυττάζουν, μα κι' οι τρεις τους τον βεβαίωσαν πως ή άρρώστια της ήταν σοβαρή και πως δεν θα ζούσε παραπάνω από δυο-τρεις μέρες.
Το κατάλαβε κι' εκείνη και τον φώναζε κοντά της. Τού χαμογέλασε, όπως πάντα, και τούδωσε την εύχή της. Έπειτα, ρίχνοντας τη ματιά της στη φωτογραφία του πατέρα του, τού είπε πονεμένα, μ' ένα δάκρυ στα μάτια:
— Πρόσεξε, παιδί μου, μην κάνης δυστυχισμένη τη γυναίκα που θα πάρης. Να μη φύγης ποτέ από κοντά της. Είναι πολύ θλιβερό για μία μητέρα να μην έχη προστατή για το παιδί της...
Σώπασε μία στιγμή κι' έπειτα, κυττάζοντάς τον στα μάτια, συνέχισε:
— Κι' αν ποτέ συναντήσης τον πατέρα σου, να του πής πως πάντα τον περιμένα κι' ότι λυπήθηκα, που δεν τον ξαναείδα πριν πεθάνω. Ποιος ξέρει τί ύπεφερε και τί ύποφέρει άκομη ο δυστυχός... Για το καλό μας έφυγε και ή ξενιτιά τον χαιρείται άκομη...
Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια της μητέρας του. Τον φίλησε, τού χαμογέλασε, τούδωσε με το βλέμμα της τη φωτογραφία του πατέρα του κι' ύστερα έκλεισε τα μάτια της για πάντα...
'Ο 'Ανδρέας, λοιπόν, γυρίζοντας από το νεκροταφείο, έβαλε σε μία βαλίτσα μερικά ρούχα και τη φωτογραφία του πατέρα του, έκλεισε τα παράθυρα και την πόρτα του σπιτιού, έβαλε το κλειδί στην τσέπη κι' έφυγε.
Πού πήγαινε; Ήταν ελεύθερος πιά και μπορούσε να μαρκάρη. Θα γύριζε τον κόσμο, κερδίζοντας το ψωμί του ως μηχανικός στα βαπόρια, και θαψαχνε να βρη τον πατέρα του.
— Όσο κι' αν ρωτούσε όμωσ στα λιμάνια της Αμερικής και της Αυστραλίας, δεν έμαθε ποτέ τίποτα γι' αυτόν.
— Έπειτα όμως από δέκα χρόνια, νοστάλησε το σπίτι του...
— Όταν άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην αυλή, είδε το δωμάτιο της μητέρας του φωτισμένο.
— Ανατρίχισε και πλησίασε με τις μύτες των ποδιών του. Ένας άσπρομάλλης καθόταν σε μια πολυθρόνα και κάτι διαβάζε. 'Ο 'Αντρέας, στο πρόσωπό του, αναγνώριζε άμέσως τον πατέρα του. Και σαν να μην είχαν ποτέ λείψει ο ένας από τον άλλο, ο 'Αντρέας προχώρησε και τον φίλησε, λέγοντάς του:
— Καλησπέρα, πατέρα...
— Ένα δάκρυ γλίστρησε στα μάτια του άσπρομάλλη γέροντος.
— Καλησπέρα, παιδί μου... Πού είναι ή μητέρα σου...
— Αύριο θα της πάμε λουλούδια, πατέρα... Έχει τόσο καιρό που μάς περιμένει και ταυς δυο!...
Κι' άγκαλιασμένοι, έκλαψαν για την πικραμένη εκείνη γυναίκα, που δεν περιέμενε πιά απ' αυτούς, παρά λουλούδια και δάκρυα...
ΜΙΡΑΝΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ
Δυό από τα ασάντα κορίτσια, που άποτελούν την μπάντα της Βρετανικής Βασιλικής 'Αεροπορίας. 'Η μπάντα αυτή άρχισε, προ ήμερών, το γύρο του κόσμου, θα πείξη, δε' έκτος από τις πρωτεύουσες των κρατών της Βρετανικής Κοινοπολιτείας και σε 12 άλλες πρωτεύουσες μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται ή Ούάσιγκτον και ή Μόσχα.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΥΛΥΓΙΣΙΑ
'Ο 'Ερνεστ Ντην ήλικας 103 χρόνων, ζή σήμερα σ' ένα άστυλο ευημερίας στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Παρά τα χρόνια του διατηρεί άκομη την εύλυγισία νέου, όπως διαπιστώνεται κι' από την άκκρη που έκτελει στη φωτογραφία μας. 'Ο Ντην ήταν περίφημος άκροβάτης την εποχή της βασιλείας της Βικτωρίας. Μερικά τσίρκα τού έ. καμιν προσφορές να έρυσσθ και σήμερα, ο Ντην όμως απέκρυψε τις προσφορές των χάριν των νέων συναδέλφων του.

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΛΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ
Οι υδρονόμοι του Λονδίνου έφεωδισθκαν προ ήμερών με ειδικά άκουστικά, χωρίς στα όποια θα μπορούν να καθορίσουν με ακρίβεια έκαστο του θαύ μετρου και μέχρι βάθους 10 μέτρων, τις βλάσεις των υδροσπηλίων. Στη φωτογραφία μας οι τρεις υδρονόμοι με τις νέες συσκευές, που άπλοποιούν σημαντικά την έργασία τους.

Ο Διεθνής Στιβός

Μία ημέρα αργότερα στη Φότζια ο Μοραγιέμος κατέρριψε το πανελλήνιο εφημέριο ρεκόρ στο δρόμο 400 μ. με 50''3 ύστερα από μάχη με τον Πόρτο (50''4).

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΑΣ

Νέα πανελλήνια ρεκόρ του Θεοδωράκη, του Μαργαρίτου και της ομάδας σκυταλοδρομίας 4Χ400 μ.

Οι θριαμβευτικές νίκες του Θεοδωράκη, του Ν. Δεπάστας, του Σφήκα, της Εθνικής ομάδας σκυταλοδρομίας 4Χ400 μ. στο Μπάρι, του Μοραγιέμου, του Λαχταρίδη, του Κόρμαλη, του Γ. Δεπάστα στη Φότζια σκόρπισαν ζωντανή χαρά και μεγάλη ικανοποίηση στους Έλληνες φιλάθλους. Παρά την αποτυχία στην άνεπισημη γενική βαθμολογία με 63-47 στο Μπάρι, τα νέα ελληνικά ρεκόρ που επέτυχε ο «Έλληνας διεθνής» Ισοφάρι-σαν τήν εντύπωσι.

Ο Θεοδωράκης πρώτος σ' έναν συναρπαστικό αγώνα προς τον Παπαδοβασιλείου και τους Ιταλούς Πεπιτσέλι και Μαρτίνι συγκίνησε μέχρι δακρύων τους Έλληνες θεατές. Κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ του Β. Μαυραπόστολου στα 5000 μ. (15'08''4) με υπέροχη τακτική και με θανάσιμο χρόνο 14'59''4. Κοντά του ο Παπαδοβασιλείου απέδειξε πόσο καλός μπορεί να γίνει, αφού ως δεύτερος σημείωσε 15'00''4.

Υπέροχος και ο Ε. Δεπάστας στα 800 μ. Η επιβλητική νίκη του, ο άκμαος τερματισμός του, το ικανοποιητικό ρεκόρ του 1'53''8 έκαναν τους Ιταλούς ανταγωνιστές του Λούντι (1'55''4) και Μαντζόνι (1'55''4) να τον αγκαλίσουν και να τον φιλήσουν μετά τον αγώνα.

Ο Σφήκας με 14,23 και ο Ντόντος με 14,14 επρωτεύσαν στο τριπλούν επί των Ιταλών Μπονσινιόρε (14,03) και Ζουερμαγκλίο (14,02). Η νίκη τους αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία γιατί ο Μπονσινιόρε έχει έφετεινη επίδοσι στο δύσκο-λο και σκληρό αυτό αγώνισμα κοντά 15 μέτρα (14,95 μ.).

Στη σκυταλοδρομία 4Χ400 μ. η ελληνική ομάδα από τους Κόρμαλη, Μοραγιέμο, Μητρόπουλο και Σίλλη κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ με 3'16''7, αφού άλλαξε άριστοτεχνικά σκυτάλη και αγωνίστηκε με ένθουςια-σμό να χάσει με διαφορά μόνο μονάχα δυο δεκάτων του δευτερολέπτου από τους δυ-ναμικούς Ιταλούς Πόρτο, Παντζέλι, Φαντάζι, Λου-πάντι (3'16''5).

Ο Θεοδωράκης, ο «Έλληνας διεθνής», που κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ των 5000 μ. στο Μπάρι με 14'59''4.

Τερέζα με 10''9. Γεωργόπουλος 10''6. Κινέκι σημείωσε 10''7. Χ. Μαντζόνι Ιταλός εξαίρε-τος... οι δικοί μας δεν μπορούσαν. Στα 200 μ. ο δ-μας ο Γεωργόπουλος (22''3) και ο Πετράκης (22''5) δεν μπορούσαν να επιτύ-χουν καλύτερα αποτελέσμα-τα. Μοιρανάρι 22''1. Γκινιά-τσι 22''1.

Μεγάλη η υπεροχή των Ι-ταλών στον ακοντισμό και στη σφυροβολία. Ο Ζιγκιό-τι κατέρριψε το πανιταλικό ρεκόρ στον ακοντισμό με 68,75 και ο Φαρίνα έριξε 64,94. Σιμωνής 54,42. Ντέμος 49,51. Ο Παπαγεωργίου στη σφύρα επέτυχε βολή 43,93 και ο Καμπαφής 40,35 μ. Έναντι 54,84 του πρωτα-θλητού Ταντίνα και 53,49 του Τσερεάι.

Χάσαμε και τις δυο σκυ-ταλοδρομίες 4Χ100 μ. και 4Χ400 μ. Οι Ιταλοί Λεσέ-ζε, Ντάβινα, Μοντανάρι, Νι-όκι έτρεξαν τα 4Χ100 σε 41''7 και οι Έλληνες Σπι-ρόπουλος, Τσολάκης, Γεωρ-γόπουλος, Πετράκης 42''5.

Γενικά, πρέπει να παρα-δεχθούμε πως μπορούσαμε στην Ιταλία να επιτύχουμε σε μερικά αγωνίσματα κα-λύτερα αποτελέσματα. Φαί-νεται πως μερικοί αθληταί μας παραμέλησαν τις προ-πονήσεις τους μετά τους Ε-ληνορθηγικούς. Δεν αποκλεί-εται πάλι να είχαν επηρεα-σθή ψυχολογικά απ' το ξένο κοινό άλλοι νεαροί αθληταί μας, που παίζουν το βάσι-μα σε διεθνείς στίβους. Βέ-βαια δεν περιμέναμε απ' τον Ντέμο να ξεπεράσει στο ά-κοντιο τους Ζιγκιότι και Φα-ρίνα.

Η επίδοσι, πάλι, του Καμπαδέλη στα 400 μετ' επιτόκων (55''1) δεν είναι ανάλογη προς τον στενό αν-ταγωνισμό με τον φορμαρι-σμένο Φίλιππου (53''7). Ο Κο-σμάς 55''7. Μαρτίνι 56''8.

Περιορίστηκαν στις δυο τελευταίες θέσεις οι «σπρίν-τ» της αποτυχίας που είναι καμμία φορά ανθρώπινες, πρέπει να τονίσουμε πως η αθλητική προπόνησις είναι αλυσίδα. Όταν σπάσει ένας κρίκος χάνεται όλη της η δύ-ναμις. Όταν λοιπόν διακο-πής και η προπόνησις, σε ή-μέρες μάλιστα που είναι κοντά σε αγώνες, πέφτει αναγκα-στικά η στάθμη της επιδό-σεως και χάνεται ένα μεγάλο μέρος της προηγούμενης εν-τατικής προσπάθειας. Με-χρις ότου ξαναδωρή την προη-γουμένη ικανότητά του ο α-θλητής θα περάσει αρκετό χρονικό διάστημα.

Οι Έλληνες πρωταθληταί πρέπει να καταλάβουν πως άλλαξαν ριζικά τα συστήμα-τα προπονήσεως. Οι ξένοι άσσοι γυμνάζονται καθημε-ρινά και μάλιστα δυο φορές την ημέρα. Τι περιμένουν λοιπόν να επιτύχουν, όταν προπονούνται τρεις ημέρες την εβδομάδα και χάνουν μάλιστα καμμία φορά προ-πονήσεις από τις τρεις αυτές ημέρες της εβδομάδας για διάφορες αιτίες.

Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Συλλαβικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΚΑΡΑΒΙΔΑ - ΑΦΑΣΙΑ. 2) ΤΑ-ΧΙΑ - ΚΑΤΙΝΑ. 3) ΙΑ - ΚΑΝΑΤΑ - ΑΛΟ. 4) ΚΑΡΑΒΟΠΑΝΟ. 5) ΑΣΙΤΑ - ΟΣΙΟΝ. 6) ΓΑΛΛΟΣ - ΑΛΟΓΑ. 7) ΧΑΡΑΝΙ - ΓΙΝΑΤΙ. 8) ΑΠΑΝΕΜΙΑ. 9) ΝΑΜΑ - ΚΑΡΑΤΟΝ - ΑΛΑ. 10) ΡΙ-ΝΙΚΑ - ΚΑΜΑΡΙ. 11) ΑΛΑΝΙΑ - ΣΤΑ-ΜΑΤΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ - ΧΑΛΙΝΑΡΙΑ. 2) ΡΑΧΙΑ - ΣΙΓΑΡΑ - ΜΑΝΙΑ. 3) ΒΙΑ - ΚΑΤΑΛΑΝΙΑ - ΚΑΝΙ. 4) ΚΑΡΑ - ΠΑΚΑ. 5) ΑΝΑΒΟΛΗ - ΦΑΝΕΡΩΜΑ. 6) ΤΑΠΑ - ΜΙΤΟΝ. 7) ΦΑΚΑ - ΝΟ-ΟΛΟΓΙΑ - ΚΑΜΑ. 8) ΣΙΤΙΑ - ΣΙ-ΓΑΝΑ - ΑΜΑΤΙ. 9) ΑΝΑΛΟΓΙΟΝ - ΤΙ-ΤΟΥΛΑΡΙΟΝ.

Έλλιπασύμμετρον

1) ΤΡΕΞΙΜΟ. 2) ΠΕΛΙΔΟΝ. 3) ΕΡ-ΡΙΝΟΣ. 4) ΕΡΙΟΝ. 5) ΘΕΡΙΝΟΣ. 6) ΒΕΡΜΙΟΝ. 7) ΜΕΡΔΙΚΟ. 8) ΕΠΙΚΟΣ. 9) ΚΕΡΙΝΟΣ. 10) ΜΕΡΙΝΟΝ. 11) ΠΕ-ΤΡΙΝΟΣ. 12) ΚΛΕΙΝΟΣ.

Μικρά προβλήματα

A) 1, 2 και 3. B) 60 (X=X/3+X/4+X/5+13). Γ) 6 μέρες (1/10+1/15=1/X). Δ) Ο θεός είναι 48 και ο άνθρωπος 12 χρόνων. (X=44 και (X+6)=3(Ψ+6)). E) 13 και 4. (X+Ψ=17. X=3Ψ+1).

Στοιχειώγητος

ΓΕΛΑ - ΑΓΕΛΑ

Μεταγραμματισμός

ΠΕΥΚΗ - ΛΕΥΚΗ

Συλλαβόγητος

Ταξι (ΤΑ - ΞΙ)

Κρυπτογραφικόν

1) ΥΑΛΟΣ. 2) ΑΥΛΟΣ. 3) ΑΛΛΟΣ. 4) ΟΥΛΟΣ. 5) ΣΥΛΛΑΣ.

Λαβύρινθος - μαγική εικόνα

Ασφαλώς θα βρήκατε εύκολα τον δρό-μο που έπρεπε να ακολουθήσει το πλοίο. Όσο για τον καπετάνιο του, θα τον ανα-καλύψετε στο κάτω άκρο δεξιά, κυττάζον-τας την εικόνα με βάση την δεξιά πλευρά της.

Η λύσις του υπ' αριθ. 509 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΠΕΝΙΤΟ - ΤΣΟΛΙΑΣ. 2) ΚΑ-ΡΑΜΠΙΝΙΕΡΟΙ. 3) ΟΠ - ΣΑΝΟ - Α-ΛΑΝ - ΧΜ. 4) ΤΑΜ - ΝΑΙ - ΡΕΝ - ΧΟΠ. 5) ΤΡΑΚ - ΠΑΝ - ΤΑΥ - ΑΕΡΑ. 6) ΕΓΚΑΤΑ - ΚΥΡΙΟΣ. 7) ΣΑΛΑΡ - ΑΡΙΑ. 8) ΡΑΜΙ - ΣΙΟ. 9) ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ. 10) ΚΝ - ΑΚ. 11) ΚΡΑ-ΣΙ - ΕΝΝΟΜ. 12) ΑΝΔΟΝΕΣ - ΡΕ-ΜΑΤΙΑ. 13) ΜΠΕΚ - ΠΕΝΤΑΡΑ - ΣΙ-ΝΙ. 14) ΕΙΣ - ΣΟΛ - ΟΝΕ - ΣΟΝ. 15) ΝΣ - ΚΚ - ΙΧ - ΙΑ. 16) ΡΕΩ-ΔΙΟΤΙ - ΤΑΕ. 17) ΚΟΡΥΤΣΑ - ΑΝΑ-ΜΕΝΩ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΜΠΟΤΤΕΣ - ΚΑΜΕΝΙΚ. 2) ΠΑΡ-ΓΑ - ΚΡΗΠΙΣ. 3) ΕΚ - ΜΑΚΑΡΟ-ΝΑΔΕΣ - ΡΡ. 4) ΝΑΣ - ΚΑΡΑ - ΣΟΚ - ΚΕΥ. 5) ΙΡΑΝ - ΜΕΛΙΝ - ΣΚΩΤ. 6) ΤΑΝΑΠΑΛΙΝ - ΕΠΟ. 7) Ο-ΜΟΙΑ - ΕΞΑΣΕΛΙΑ. 9) ΙΝΩ - ΓΚΕ-ΣΤΑΠΟ. 11) ΤΙΑΡΑ - ΙΣΟΡΡΟΠΙΑ. 12) ΣΕΛΕΥΚΕΙΑ - ΕΑΝ. 13) ΟΡΑΝ - ΣΙΧΕΜ - ΕΙΤΑ. 14) ΑΟΝ - ΑΡΑΙ - ΝΑΣ - ΧΑΜ. 15) 11 - ΧΕΙΡΟΜΑ-ΤΙΣ - ΕΕ. 16) ΧΟΡΟΙ - ΚΟΙΝΟΙ. 17) ΣΥΜΠΑΣΑ - ΜΑΓΓΑΡΩ.

Απαγορεύονται η μύρα και τα πετά

Στο Μοντάτο της Καλιφόρνιας απαγο-ρεύονται ασυμπρόκτατα η μύρα και τα πε-τά. Το κρασί, αντίθετα, είναι ελεύθερο κι' οι κάτοικοι μπορούν να πίνουν όσα θέλουν.

ΛΕΦΤΑ απ' τον ουρανό..

Πρωτότυπο διήγημα

Είχαν γνωριστεί ενώ περίμεναν κι' οι δυο να γίνουν δεκτοί απ' τον τρομερό διευθυντή μιας κινη-ματογραφικής εταιρείας του Χόλ-λυγουντ. Ύστερα, όταν βγήκαν α-πρακτοί από εκεί, η κοινή άτυχία τους συνδέθηκε περισσότερο. Μπή-καν μαζί σ' ένα μπαρ. Μόλις κάθη-σαν σ' ένα τραπέζι, ο Τζιμ είπε: -Καλύτερα νάμαστε ειλκρινείς με-ταξύ μας, Θέυ. Πέστε μου λοι-πόν, πως τα πάτε από λεφτά. -Πολύ άσχημα, ψιμολόγησε η κο-πέλλα. Δεν μου μένουν παρά λίγα δολάρια... Είν' ανάγκη να βρω κά-ποια δουλειά, για να μπορέσω να ποια διαβίω... Παράτσα τους δικούς μου, το σπίτι μου, για νάρθω εδώ στο Χόλλυγουντ και να μπω στο κινηματογραφικό στάδιο. -Κι' ενώ το ίδιο... -Χρειάζεται μία εφηνική εύνοια της Τύχης, μία περιπέτεια από κεί-νες που συναντώνται μόνο στα μι-θιστορήματα και που φέρνουν κι-λιάδες δολάρια μέσα σε μία μέρα. -Θ' άρκοσαν 1.000 δολάρια μονάχα... Ακούστε, Θέυ, θα μάς συμβή αυτή η περιπέτεια! Είμαι βεβαίως... Στην οικογένειά μας, έ-χουμε όλοι το χάρισμα να προβλέ-πουμε το μέλλον... Ακούστε! Έ-χω στην τσέπη μου 30 δολάρια, δη-λου την περιουσία. Θα πάω με-ταξύ των φάμε στο μεγάλο ρεστου-ράν «Μπουλγκόρια». Θα πιούμε σα-μπάνια! Ύστερα... θα δούμε! Στο τέλος του φαγητού, η περιπέτεια μας θα βρίσκεται κι' οδός από δρό-μο της.

Η κοπέλλα προσέθηκε να δια-μαρτυρηθ. Μα ο Τζιμ τη σταμά-τησε: -Αφίστε τις αντιρρήσεις! Πρέ-πει μονάχα να συνεντρώσουμε κι' οι δυο όλη τη δύναμη της θελη-σέως μας στην επιθυμία ν' αποκτι-σουμε 1000 δολάρια!... -Ο Λούβιν κι' ο Πάρμερ ζούσαν αποκλειστικά μ' απάτες κι' έκδι-αμοις. Την ημέρα αυτή, ο πρώτος έ-δρασε στο ρεστοράν «Μπουλγκό-ρια», όχι πολύ μακριά απ' το τρα-πέζι του Τζιμ και της Θέυ. Σε λί-γο, έφτασε κι' ο Πάρμερ. -Εν τάξει! του ψιθύρισε. Πήρα-με τα 1000 δολάρια. -Μα μου φαίνεται εκνευρισμέ-νος, Ντίκ. Τι τρέχει; -Εχω πάνω μου τα λεφτά. Θο-δαίμαι όμως πως με παρακολουθούν δυο τύποι, που μου φάνηκαν για αστυνομικοί!... -Ο Λούβιν ταράχτηκε κι' αυτός. Σαφνικά όμως, του ήρθε μία ιδέα. -Ακούσε, Ντίκ, είπε. Πήγαινε

στον Λούβιν... Τραύλισε. Τι αριθμό έχει; -Δεν τον βλέπω; Δεκαέξι... Μα τι έπαθες λοιπόν; -Μου τήν έδειξε πριν απόπο-δα... και μου φάνηκε σαν 91... Έβαλα τα λεφτά σε ξένη τσέπη! Ο Πάρμερ σκόρπισε απότομα, ο άλλος όμως τον συγκράτησε. -Πού πάς, Ντίκ; του είπε. Θές να πέσεις στο στόμα του Λούκ; -Αν κάπως φασαρία, θα τηλεφωνή-σουν στην αστυνομία. Και τότε... -Μπορεί να φέρη πίσω τα λεφτά όποιος τα βρή... -Μηδ: θα τα φέρνεις εσύ, αν ή-σουν στη θέση του... Έλα, πάμε τώρα να φύγουμε!...

Ο Τζιμ κι' η Θέυ στέκονταν ά-κόμα στο πεζοδρόμιο. -Αυτό ξεπερνάει κάθε μυησιό-τητα... είπε ο νέος. Πως βρέθηκαν στην τσέπη μου αυτά τα λεφτά; -Η Θέυ διότασε λίγο, κι' ύστερα είπε με ταραχή: -Είμαι ξένη. Δεν επιτρέπεται να τα κρατήσουμε... Ο Τζιμ σκέφτηκε μία στιγμή. -Ακούσε, Θέυ, είπε ξανά. Θα τηλεφωνήσω από ρεστοράν και θα ρωτήσω αν χήτησε κανείς αυτά τα λεφτά. Ουσια, δεν θα δώσω τ' ό-νομά μου... Αν μου πουν όχι, ού-τό θα σημαίνει πως είμαστε οι κα-λότεροι συνκεντρωταί σκέψεως όλης της οικογένειάς... και θα μοιραστού-με τότε τα 1.000 δολάρια! Λίγο μακρύτερα βρισκόταν ένας τηλεφωνικός θάλαμος. Ο Τζιμ πήγε εκεί, μαζί με την κοπέλλα, που φαίνονταν χαλκήν και γαργαλέν... -Όταν ξαναβγήκε, κοπίσε πολύ για να φανη προίος. -Δεν ξέρουν τίποτα στο ρεστο-ράν, Θέυ! είπε. Αυτό σημαίνει πως τα λεφτά προσρίκονταν για μέν! Κυτάχτηκαν μερικά στιγμές. Ύστερα ο Τζιμ βρόξε μια γρήγο-ρη ματιά γύρω, βεβαιώθηκε πως ο δρόμος ήταν έρημος κι' έσπριξε τη Θέυ στην αγκαλιά του. -Πιστεύεις επιτέλους στην εύ-νοια της Τύχης; τη ρώτησε. -Ναι, Τζιμ! ψιθύρισε εκείνη, μ' αδύνατη φωνή. -Κι' ο νέος τη φίλησε στο στόμα, χωρίς να ενδιαφερθή να κυττάξη γύρω του...

Απαγορεύεται η ανασημοσιεύσις οποιοδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφου ά-δειας της Διευθύνσεως του εθη-σαυρούς. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΜΦΩΝΩΣ τῶ άρθρου 6 § 7 τοῦ Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥ-ΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σίας. Δια-χειριστής εταιρείας : ΔΗΜ. ΠΑ-ΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής εθσαυ-ρούς : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Πα-στερ 14, Αθήνα. Υπεύθ. Τυπο-γραφέιου : Σπ. Μπέλας όδός Δό-σεως, Νέον Ήρακλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	Δρχ. 340.-
Εξαμηνιαία	170.-
Τρίμηνη	85.-
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ετήσια	5.- \$ 24
Εξαμηνιαία	Φρ. Γαλλικά 5.980
Τρίμηνη	Βελγικά 1.100

Εμβόσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομική επίταξη και Έξωτε-ρικού διά τραπεζική επίταξη προς το περιοδικό «ΕΝ ΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. ΑΛΚΥΩΝ - Δ. ΠΑΠΑ-ΣΠΥΡΟΥ και Σίας - Σανταρό-ζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

ΟΙ ΚΑΛΟΙ

Πολύ συχνά μας γράφουν οι άσχημοι και μας πα-ρακαλούν να γράψουμε κάτι για τους κάλους. Γι' αυτό σήμερα θα ασχοληθώ μ' αυτό το ζήτημα, που όσο απλό και αν φαίνεται, βασανίζει πολλών κόσμω.

Οι κάλοι είναι μικροί σκληροί, κωνικοί κεράτινοι όγκοι, που παρουσιάζονται ύστερα από μία χρονία φλεγμονή στα δάκτυλα των ποδιών. Προκαλούνται από διαρκή πί-εσι των ποδιών στο ίδιο μέρος από στενά παπούτσια ή και από φορβεία που διπλώνουν και πιέζουν το δέρμα. Οι κε-ράτινοι αυτοί όγκοι έχουν σχήμα ανάποδου κώνου, που η κορυφή του είναι προς τα κάτω και πιέζει τους ιστούς και η βάση του προς τα έξω. Με την συνεχή πίεσι το δέρμα κάτω από τον κάλο πιέζεται και ατφροεί. Το μέ-γεθος του κάλου είναι όσο μία φακί ή όσο ένα μεγάλο φασόλι. Έντοπιζεται στην έξω επιφάνεια των δακτύλων και πιο συχνά στο πέμπτο δάκτυλο των ποδιών. Αν ο κά-λος γίνη από παπούτσια φορβεία, που διπλώνουν, τότε γί-νεται συχνότερα στη βάση και την επάνω επιφάνεια του μεγάλου δακτύλου.

Με την πίεσι που όφισταται το δέρμα από τον κάλο γί-νεται σά χωνί, ατφροεί και συχνά φλεγμονεύει. Ο κάλος είναι γυαλιστερός στο έξω μέρος και έχει χρώμα κίτρινο σαν καλαμπόκι, με το κέντρο που είναι άσπρο και πιο μαλακό.

Οι κάλοι σπάνια έντοπιζονται στο κάτω μέρος του πο-διού, στο πέλμα, όποτε δυσκολεύουν φορέρα το βάδισμα. Οι κάλοι είναι πολύ επώδυνοι αμέσως ή με την πίεσι. Έπηρεάζονται πολύ συχνά από τις ατμοσφαιρικές αλλα-γές. Σε όγρυσια ο πόνο είναι πολύ πιο έντονος. Σε πολλά άτομα η αλλαγή του καιρού φαίνεται από την εύ-αισθησία των κάλων των, που όταν είναι πολύ δυνατή, ό-τε διαφαλός προημνείται βραχή. Το βάδισμα, με στενά πρό πάντων παπούτσια, είναι πολύ δύσκολο και βλάπει κανείς συχνά να κουραστούν άτομα που έχουν κάλους.

Οι κάλοι έντοπιζονται καμμία φορά ανάμεσα στα δα-κτυλα, στις πλάγιες τους επιφάνειες. Οι κάλοι αυτοί λέ-γονται μάτια α της πέριδίας και με τον Ιόρτατα των ποδιών διαδερόνται και μαλακώνουν. Καί οι κάλοι αυτοί είναι πολύ επώδυνοι.

Οι κάλοι στην αρχή άρχίζουν από μία κοκκινίλα στο μέρος που σπίγγει το παπούτσι, και γρήγορα σκάνεται σ' αυτό το μέρος το δέρμα από μία φούσκα με νερό. Η φούσκα αυτή σπάει και σ' αυτό το μέρος, έφθον εξα-κολουθεί η πίεσι, προκαλείται μία πάχυνσι της κερατίνης σιτέδος της επιδερμίδος, που καταλήγει στο σχηματι-σμό του κάλου. Οι κάλοι παραμένουν για πάντα όταν γίνουν, αν τα παπούτσια που φορέ κανείς εξακολουθούν να είνε στενά. Αν όμως αλλάξουμε παπούτσια και φορέ-σουμε με πλατείες σόλες, εύρηχαρα, χωρίς να πιέζουν το πόδι, τότε σιγά σιγά χάνονται οι κάλοι. Μα πρέπει να πε-ράσει πολύς καιρός. Μερικοί κόνονται την στρατιωτική τους θητεία αταλάχτηκαν από τους κάλους των, γιατί φέρσαν άρβυλας που δεν τους έσφιγγαν τα πόδια. Μα καμμία φορά γίνεται και το αντίσπο. Άτομα που δεν εί-χαν κάλους όταν φέρσαν άρβυλας λίγο φορβεία, γέμι-σαν κάλους έπει που διπλώνε το σκληρό πεσί της άρ-βύλας.

Οι κάλοι καμμία φορά φλεγμονεύονται αμέσως. Το δέρμα γύρω τους πρήζεται και κοκκινίζει και καταλήγει σε λεμφαγγειτίδα, δηλαδή φλεγμονή των λεμφαγγείων.

Άλλοτε πάλι με το κόμμο μολύνονται και μπορεί να πάθουν μεγάλες λοιπώσεις. Προσθό ανακαλύφθη η πενι-κίλλη, που προκαλείται και γιναίνεται ατφές τις μολύν-σεις, είχαν αμειωθή θάνατοι από γενική μόλυνσι από κόμμο του κάλου.

Για να προφυλαχθ κανείς από του να κάνει κάλους πρέπει να φορή παπούτσια φορβεία, καλά εφαρμοσμένα, που να μη του σπίγγουν καθόλου το πόδι. Για τους άν-δρες αυτό είναι πιο εύκολο. Για τις γυναίκες όμως που φοράνε παπούτσια με ψηλά τακούνια και τα δάκτυλά τους πιέζονται διαρκώς είναι πολύ δύσκολο να προφυλαχτούν από τους κάλους.

Για να μπορεί κανείς να κυκλοφορή ελεύθερα πρέπει α-φού μαλακώση τους κάλους με πλύνσι με ζεστό νερό και σαπουνόδα να κόψη το μέρος που προέχει με ένα έμ-βαφάκι ή με ειδικά ψαλίδία, που πρέπει καλά να απο-λυμηνθούν, για να προληφθή μόλυνσι. Διαφορά κερατο-λυτικά φάρμακα μαλακώνουν τους κάλους και τότε κό-βονται εύκολοτερα ή τραβιούνται με το χέρι. Τέτοια φάρ-μακα είναι το σαλικυλικό όξύ μέσα σε κολλόδιο, Υποφ-χουν διάφορα έμπλαστρα που εφαρμόζονται στους κάλους και με την αφαίρεσι των έμπλαστρων οι κάλοι κεραινω μέ-ρος του κάλου. Μα ύστερα από λίγον καιρό ξαναγίνο-νται πάλι και χρειάζονται πάλι τα ίδια πράγματα για να εξαφάνη κανείς απ' αυτούς. Για τους μεσοδακτυλικούς κάλους, τα μάτια της πέριδίας, άπάρχουν μερικά στρογ-γυλά έμπλάστρα που έμπνδχουν την άμεση πίεσι πάνω στον κάλο. Τέτοια έμπλάστρα μπορεί να χρησιμοποιηθούν και στους άλλους κάλους, μα εκεί είναι άλυτο πρόβλη-μα διατερομηνία, πρό πάντων ατφους που είναι στα πέλ-μας, μα χρειάζεται μεγάλη παραμονή στο κρεβάτι για να έπουλωθούν. Για τους κάλους των πέλματων είναι πολύ καλές οι ατφίνες Χ.

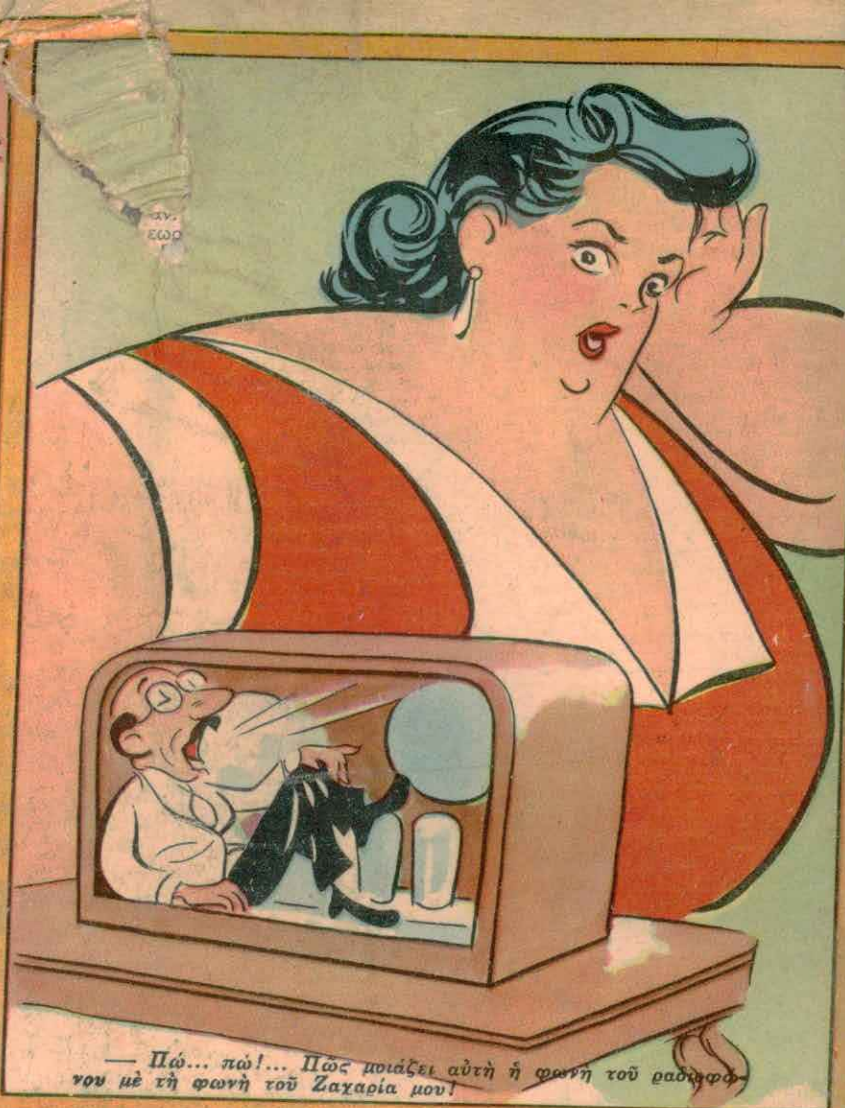
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Ιατρός Δερματολόγος

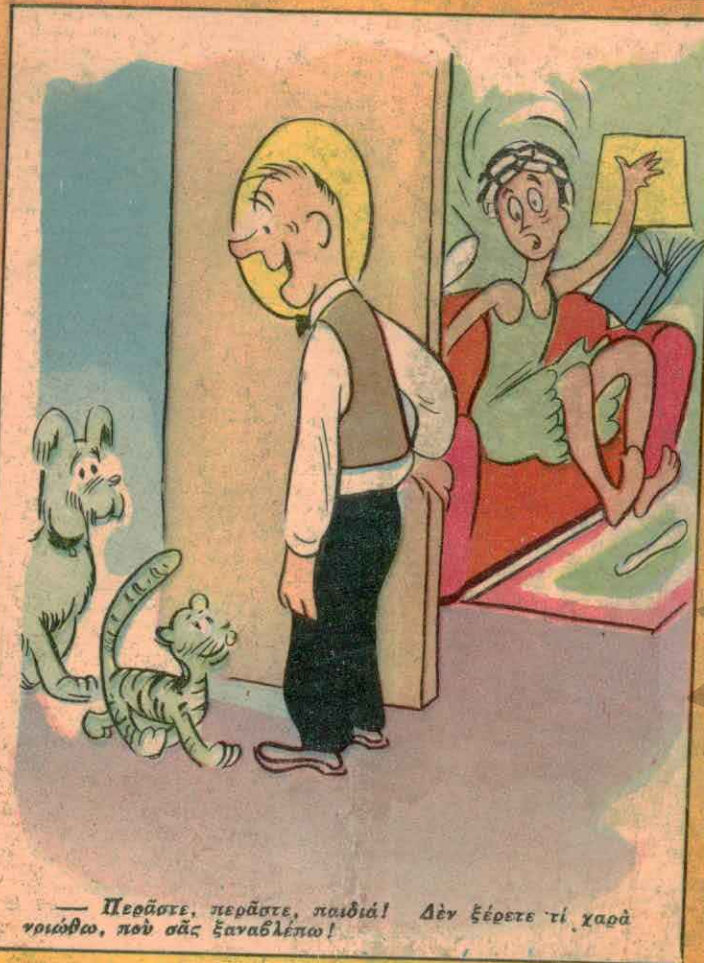

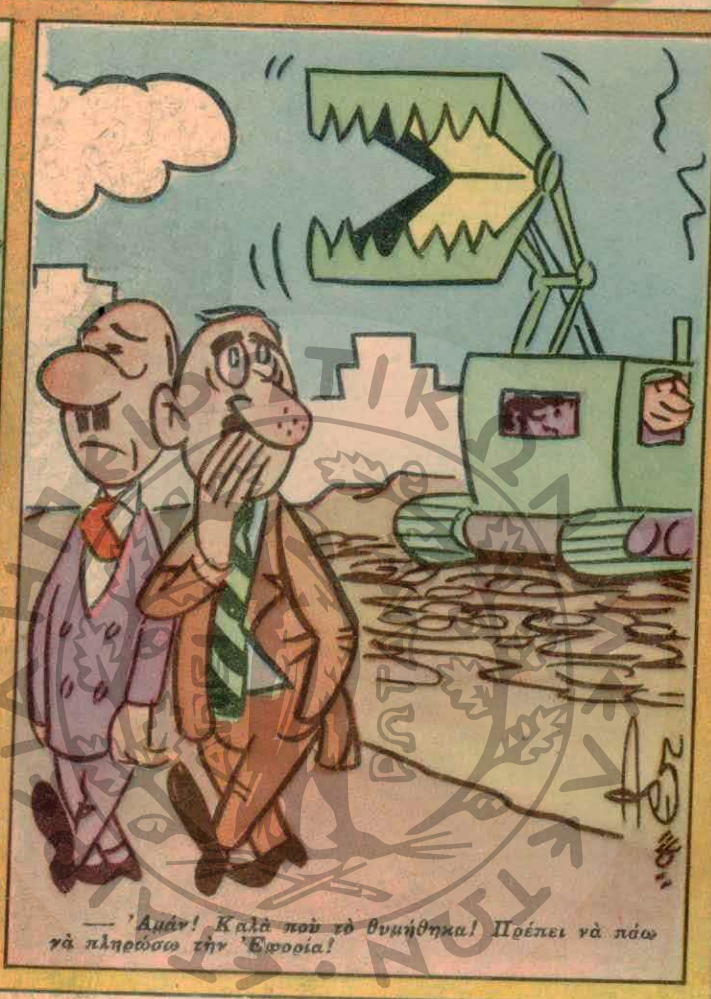
— Μηνά, μην ξεχάσης νά δώσης τὰ σκου-
πίδια!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Πά... πώ!... Πῶς μοιάζει αὐτὴ ἡ φωνὴ τοῦ ραδιοφώ-
νου μὲ τὴ φωνὴ τοῦ Ζαχαρία μου!

— Περάστε, περάστε, παιδιά! Δὲν ξέρετε τί χαρὰ
γριώθω, πὺν σὰς ξαναβλέπω!

— Ἀνάν! Καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα! Πρέπει νὰ πάω
νὰ πληρώσω τὴν ἑσπέρια!